

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

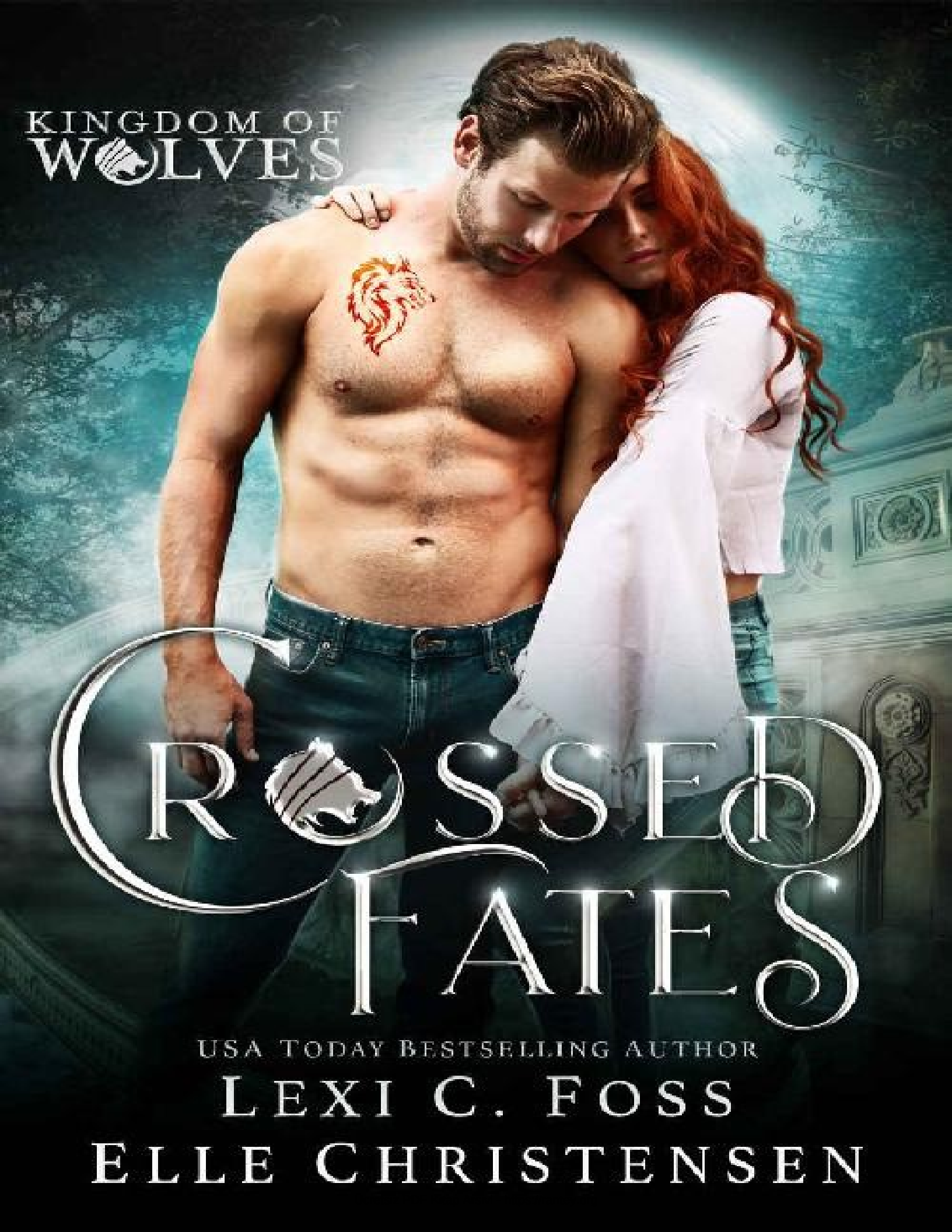
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGDOM OF
WOLVES

CROSSED FATES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LEXI C. FOSS

ELLE CHRISTENSEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LEXI C. FOSS

EL1 FCHRISTLNSN

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kesişen Kaderler

Telif Hakkı © 2021 Lexi C. Foss & Elle Christensen

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu kitap ticari veya ticari olmayan amaçlarla başkalarına yeniden dağıtılamaz.

Düzenleme tarafından: Outthink Editing, LLC

Düzeltilme Yazarı: Katie Schmahl & Jean Bachen

Kapak Tasarımı: Aura tarafından Kapaklar

Kapak Fotoğrafçılığı: CJC Fotoğrafçılık

Modelleri: Jackie & Stephen

Yayınlayan: Ninja Newt Yayıncılık, LLC

Dijital Baskı

ISBN: 978-1-950694-76-1

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Kurtlar Krallığı Çapraz

Kaderler Giriş

Önsöz

1. Makayla
2. Alaric
3. Makayla
4. Alaric
5. Makayla
6. Alaric
7. Makayla
8. Alaric
9. Makayla
10. Alaric
11. Makayla
12. Makayla
13. Alaric
14. Alaric
15. Makayla
16. Makayla
17. Alaric
18. Makayla
19. Alaric
20. Makayla
21. Makayla
22. Alaric
23. Makayla
24. Alaric
25. Alaric
26. Makayla
27. Alaric
28. Alaric
29. Makayla
30. Makayla
31. Alaric
32. Alaric
33. Makayla
34. Alaric
35. Makayla
36. Alaric
37. Alaric
38. Makayla

Epilog

[İntikamın İlk Öpücüğü](#)

[Violet Slays](#)

[Sapphire Slays Lexi](#)

[C. Hakkında Foss](#)

[Ayrıca yazan Lexi C.](#)

[Foss Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Elle Christensen](#)

KINGDOM OF WOLVES

Bir dizi fantastik yazar tarafından yaratılan, psikopat ve sahiplenici kurt alfalar, sarhoş edici ilişkiler, kader arkadaşları ve güçlü belalı kahramanlar içeren ortak bir evren olan Kurtlar Krallığı'na girin. Kurtlar Krallığı sizi bütün gece ayakta tutacak, daha fazlası için bağımlısı olacaksınız.

Terbiyenizi kapıda bıraktığınızdan emin olun, bu kurtlar istedikleri kadınlar söz konusu olduğunda nazik davranmazlar.

Bu hikayelerin hepsi aynı dünyada geçmektedir ve herhangi bir sırayla okunabilir. Bazı kitaplar tek başına, bazıları ise bir serinin başlangıcıdır.

Bu ortak dünya size aşağıdaki yazarların kitaplarını getirecek:

- **Vahşi Ay** yazar C.R. Jane & Mila Young
- **Lost** by M. Sinclair
- **Torn to Bits** by Katie May
- Lexi C. tarafından **Crossed Fates** Foss & Elle Christensen
- K Webster tarafından **Ahlakın Değişimi**
- **Rabid** yazar Ivy Asher & Raven Kennedy
- **Alfa'nın İddiası** yazar Amelia Hutchins
- Lanie Olson'dan **Lunacy**

KESİŞEN KADERLER
BİR KURLAR KRALLIĞI ROMANI

Kurtlar Krallığı'na hoş geldiniz.
Dikkatli olun. Bu alfalar ısırır.

Alaric

Alfa'larla ilgili bir şey var; boyun eğmeyiz. Bu yüzden sürüsü olmayan yalnız bir kurt oldum. Alfa tahtı için ağabeyime meydan okumayı reddettim ve şimdi yaşamak için canavarları öldürüyorum.

Son görevimde kurtardığım ateşli kızıl saçlı mı? Evet, onu evcilleştirmekle ilgili bir sorunum yok. Ama kurdum onun benim kader eşim olduğunu düşünüyor.

Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim.
Ama kaderin ikimiz için de başka planları var.

Ağabeyim daha yeni zehirlendi, bu yüzden artık tanımadığım bir aileye geri dönüyorum. Ve kurdumun sahiplenmek istediğı muhteşem dişi yanımdaki sürücü koltuğunda. Neden? Çünkü beni bıçakladı.

Kader arkadaşı mı? Evet, daha çok kader nefreti gibi.

Makayla

Bir gün, kadınları kaçırmaya meraklı bir hıyar melezini avlıyorsun. Ve bir sonraki gün, gelecekteki eşinizin gözlerinin içine bakıyorsunuz.

En azından bu alfa kurt böyle düşünüyor.

Cazip biri, elbette. Ama uzun vadeli bir şeyle ilgilenmiyorum.

Bazen aşk risk almaya değer olabilir.
Bazen de sizi öldürür. Çiftleşme
oyunları başlasın.

Yazarların Notu: *Kesişen Kaderler*, karanlık tonları olan bağımsız bir şekil değiştiren romantizmdir. Alaric tamamen sahiplenici bir alfa kurt, Makayla ise tamamen ateşli ve inatçı bir dişi. Birlikte patlayıcı ve tutkuludurlar. Ateş olacak. Ölüm olacak. Isırma olacak. Keyfini çıkarın.

SAPPHIRE'DEN BİR NOT

Karışma.

Hmm. Evet, hoşuma gidiyor. Ve Makayla'nın durumunda, bunu çoğu kişiden daha çok hak ettiğini söyleyebilirim. O yanlış dünyada kaybolmuş yalnız bir kurt. Bu yüzden onu biraz zorladım. Sonuçları görmek için sabırsızlanıyorum.

Alfa eşi Beyaz Atlı Prens değil ve çok fazla çalışma gerektirecek. Ama sonunda buna değecek. Isırdığını varsayarsak.

Ah, inatçı erkekler. Evcilleştirmek çok eğlencelidir. Ama bu seferki oyunun tam tersi olduğunu düşünüyor. Makayla ona gösterecek.

Umarım öyledir.

Çünkü gerçek tehdit ancak bir ekip olarak çalışırlarsa çözülebilir.

İyi şanslar, genç kurtlar. İkinizi de destekliyorum.

PROLOGUE

MAKAYLA

Kaderle ilgili bir şey var.

Bir gün, kadınları kaçırmaya meraklı pislik bir melezi avlıyorsun. Ve bir sonraki gün, geleceğinin gözlerinin içine bakıyorsun.

Anlık bir dikkat dağınıklığı. Yanlış yöne bakarsanız kaderiniz sonsuza dek değişir. Doğru yöne bakarsanız hayatınızı değiştirecek olayı kaçırabilirsiniz.

Doğru yolu seçecek miyim?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Her ne olursa olsun, geleneksel olmayacak. Şiddetli, aç ve *çiğ* olacak. İkimiz de alfayız. İkimiz de yalnız kurtlarız. İkimiz de acı ve ıstırap dolu bir dünyanın içindeyiz.

Ama bazen aşk risk almaya değer olabilir. Ve bazen, seni öldürür.

Geleceğime hoş geldiniz. Bana ait olmayan bir dünyada oynuyorum ve tıpkı evimde olduğu gibi bu alfalar ısıyor. Birisi Alaric'i benim de ısırma niyetim olduğu konusunda uyarmalı. Belki de uyarmaz.

Çiftleşme oyunları başlasın.

MAKAYLA

Günümüz

KAN EMICI SERİ KATIL.

Takma adı düşündüm, sonra parmaklıkların arasından masanın yanında oturan iri yarı canavara baktım. Hiç etkilenmemiştim. Medya bu adamdan bir tür deli dehası gibi bahsetmişti. Bu yüzden bu dava için kaçırma yaklaşımını seçmiştim. Kibirli pislği konuşturmanın en iyi yolu bu gibi görünüyordu.

Ama şimdi onu bayıltmam, gümüş zincirlerle kelepçelemem ve eski yöntemlerle sorgulamam gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

Bir iç geçirdim. Bir *dahaki sefere daha şanslı* olurum diye düşündüm.

Önumdeki kelepçelerle oynadım. Gümüşten yapılmışlardı, bu da bileklerimi yakıyordu ama sıkıştığım da çözmem zor olmayacaktı. Parmaklıklar daha büyük bir sorun olacaktı. Anahtarım yoktu, bu yüzden bir tel işimi görecekti.

Sütyenler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Hulk -Kan Emici Seri Katil'e taktığım lakap çok daha uygundu çünkü- kıpırdandı, kaslı vücudu küçücük taburesi için fazla büyüktü. Bu bok çukurunda bazı iyileştirmeler yapmayı gerçekten düşünmeliydi. Bu yeraltı zindanı daha çok yüceltilmiş bir bodruma benziyordu.

Tabii ki, bu sadece bekletme kafesiydi.

Belki de beni yeni yerime taşıdığı anda işler daha ilginç olacaktı. O zaman bu trafik meselesinin özüne inerdik.

Yoksa onu öldürürdüm.

Kararın ne olacağı henüz belli değil.

Sen ne tür bir şekil değiştirensin? Merak ettim. Etrafında bu diyardaki şekil değiştirenler hakkında bildiklerimle uyuşmayan tuhaf bir duman kokusu vardı. Bildiğim kadarıyla burada ejderhalar yoktu. Yine de, eğer var olsalardı bu oldukça havalı olurdu.

Havadaki kan izleri onun da yarı vampir olabileceğini düşündürüyordu. Yani bir çeşit melez.

İlginçti. Son üç yılımı diyar diyar dolaşarak geçirmiştim ve daha önce bir melezle karşılaşmak bir yana, hiç duymamıştım.

Benim alfam, Nathan, kesinlikle ilgisini çekmedi. Marc'ın da. Buradaki işim bitince bunu onlara rapor etmem gerekecek. Artık Nathan'ın gizli operasyon ajansı için çalışmıyordum. Beni bu diyara ilk getiren işten sonra serbest çalışmaya başlamıştım. Sonra da kaldım çünkü bu dünyanın insanların açıkça yardımına ihtiyacı vardı.

Ve eğer melezler artık bir şeyse, o zaman *kesinlikle* burada bana ihtiyaç vardı.

Karyolamdan yuvarlandım ve hücremdeki küçük alanı adımlamaya başladım. Tozlu çimento zemin. Yüksek tavana yakın küçük pencereler. Üstümüzde bir spor barı - melez beni tek basamaklı merdivenlerden aşağı indirdiğinde sahte bilinçsiz halimden gözlemlemekten çok hissettiğim bir şeydi bu.

Her ayrıntıyı katalogladım ve kafamdaki özete kaşlarımı çattım. "Evet, sana karşı dürüst olmalıyım Hulk. Burası benim kitabımda aşağı yukarı iki yıldızlı bir yer."

Beni görmezden geldi, ekranlarına odaklanmıştı.

Belli ki havadan sudan konuşmak bu adamın repertuarında yoktu. Parmaklarımı kalçalarım vurarak onu düşündüm. Bu durum hassas bir dokunuş, belki biraz ikna gerektiriyordu, ya da gerçekten iyi olduğum şeyi yapabilirdim - sadece onu kızdırabilirdim. *İncelikle*.

Evet, bu planı sevdim.

Dramatik bir nefes verdim ve hücremdeki kapının yanındaki duvara yaslandım.

"Biliyorsun, bu yerde yapabileceğin ve puanını düşürecek birkaç kötüleştirme var," diye ona tavsiyede bulundum. "Demek istediğim, *çok* seyahat ediyorum ve bir sürü farklı tarzda konaklama yerinde kalıyorum ve dürüst olmak gerekirse, burası geceyi geçirdiğim en kötü yer değil. Bu yüzden iki yıldız verdim."

Hulk hiç eğlenmeden sadece homurdandı.

Dumanlı havasına uygun olarak bir sigara çıkarmasını bekleyip durdum. Ama onun yerine bu ekranlar onu büyüledi.

Bu sessiz muameleden rahatsız olmaya başlıyorum koca adam, diye düşündüm, oyunumu yükseltmeye karar verdim.

Belli ki kibar konuşma konusunda daha kapsamlı bir derse ihtiyacı vardı.

"Beni yanlış anlamayın, küflü zindan atmosferini çok iyi yakaladınız ama ben buna *inanmıyorum*, anlıyor musunuz? İnanmak istiyorum; burada gerçekten deniyorum. Karyolanın çok topaklı ya da klozetin çok temiz olmasından değil ama" -sanırım duraksadığımda omzunun üzerinden bana baktı, ben de ona iki başparmağımı kaldırıp kocaman, dişlek bir sırıtış attım- "gümüş çubuklar için büyük destek. Üçüncü yıldızını onlar sayesinde kaybettin."

Tabii ki, kelepçelerle bir yıldız kazandı. Kim bir kurbanın ellerini önünde zincirlemeye karar verir ki? Bu çaylak hareketi, yeteneklerimin açıkça küçümsemesine hizmet etti - açıkçası, saldırgan olan bir küçümseme. Kardeşim bana kelepçeleri nasıl seçeceğimi infaz eğitiminin ilk gününden önce öğretmişti. Sonra alfamın kara operasyon ajansı beni işe aldıktan sonra bu beceriyi geliştirmişti.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Hulk.

"Sorun değil." Beni hapseden parmaklıkların diğer tarafına geçtim ve parmağımla birine dokundum. "Ah!" Parmağımın ucundaki ateşli acı sinir uçlarımı zonklattı ama titrememi kontrol altına almayı başardım. Yine de tiz bir çığlık attım, kelepçelerimi takırdattım ve "zavallı, istismara uğramış" elimi kucaklarken bir o yana bir bu yana zıpladım.

Tam da umduğum gibi, adam başını çevirip patlamama neyin sebep olduğuna bir göz attı. Hızlı bir değerlendirmeden sonra gözlerini öyle bir devirdi ki kendi kıcını bile kontrol edebilirdi ve evrak işlerine geri döndü. "Boş kafalının teki olmalı," diye mırıldandı alçak ve öfkeli bir ses tonuyla.

"Sadece merak ettim," dedim kendimi savunuyormuş gibi yaparak. "Ayrıca, konaklama yerlerini iyice incelemezsem, yorumuma ne yazacağımı nasıl bileceğim? Aklıma gelmişken, kontinental kahvaltı var mı? Umarım sadece küflü meyve servis etmiyorsunuzdur. Bir sürü yoga falan yapıyorum, bu yüzden sabah hamur işlerinin tadını çıkarabilirim. Lezzetli bir şeyle dolu olmaması şartıyla. Sabah kahvaltınızı

."

Arkasını döndü ve bana ters ters baktı. "Kapa çeneni. Kapa çeneni." Kelimeler bu sefer biraz daha

ısırlıklıydı.

"Tabii, ta b i i. Bunun için üzgünüm." Dudaklarımı fermuarlar gibi yaptım ve o tekrar arkasını dönene kadar kasıtlı bir yavaşlıkla söz konusu topaklı karyolaya doğru yürüdüm. İzlerimde durdum, döndüm ve

Captor.

Valaria Crimson'ın ölüm haberini gördükten sonra bu melez pisliğin davasını ücretsiz olarak almıştım. Ünlü mirasçı tüm manşetleri süslemişti ama onun davasını almamın nedeni bu değildi. Hayır, iki sebebim vardı.

Birincisi, Valaria Crimson bir şekil değiştirendi. İnsanlar onun hakkında bunu bilmiyordu - ölümlüler etraflarında doğaüstü canlıların varlığından habersizdi.

İkincisi, haber ajanslarının zanlıya taktığı lakap ilgimi çekmişti. Ama bu adam *Kan Emici Seri Katil* unvanına hiç yakışmıyordu.

Geçmişini araştırdıktan sonra daha büyük bir şey bekliyordum. Bir tür insan kaçakçılığı kralı olması gerekiyordu. Bunun gibi birçok vakayı incelemiş ve çözmüş biri olarak hiç etkilenmemiştim.

Şu anda sadece akıl hocamın ne diyeceğini hayal edebiliyorum. Muhtemelen bunun muazzam bir zaman kaybı olduğuna dair iğneleyici bir şeyler. Ben de kabul ettim.

Lafı açılmışken.

"Biliyor musun, aslında bu bana bu şehre ilk ziyaretimi hatırlattı. Sadece o zindanda işkence aletleri ve bir cadı vardı." Kurtarılmasına ve uygun diyarına -benim *diyarıma*- dönmesine yardım ettiğim bir cadı. "Belki de bir cadı edinmeyi düşünmelisin? Seni çeyrek yıldız kadar aşağı çekebilir. Yine de kurtarılmasına izin vermenizi tavsiye etmem. O zindan bu şekilde yıldız kazandı. Yazık gerçekten, çünkü büyük bir potansiyelleri vardı. İşte bu yüzden-"

Hulk sandalyesini masadan geriye iterek altından fırlamasına neden oldu ve gürleyen bir ifadeyle bana bakmak için yaklaştı. "*Kapa çeneni* dedim."

Ellerimi teslim olma pozunda kaldırdım. "Kapatıyorum." Sadece bir saniye durakladıktan sonra ekledim: "Yalnızca merak ediyorum, benimle ne yapacaksınız? Ölürsem kaldığım süreyi tam olarak değerlendiremem."

"Oh, seni öldürmeyeceğiz."

Biz. İlginç. Çok sayıda uşağı olduğunu fark etmiştim ama *biz* kelimesini kullanması ortakları olduğunu ima ediyor gibiydi.

Kırmızımsı gözleri siyah parlıyordu, hayvanı yüzeye yakındı. *O derinin altında tam anlamıyla bir kurt vardı.* Beni tepeden tırnağa taradı ve yüzüme dönmeden önce göğüslerimin üzerinde durdu.

Nefesimi tutmak zorunda kaldım. *Kötü fikir, dostum.* Bu odada iki katil vardı.

"Halı perdelerle uyumlu mu?" diye sordu sümüklü bir sesle, dudaklarını yalamadan önce.

Yılların özdenetimimi beni bu boktan cümle için hızlı bir yumruk atmaktan alıkoydu. Yine de sivri dilime güvenmediğim için sessiz kaldım.

"Ne yazık ki bunu öğrenme fırsatım olmayacak. Yarın incelemeye alınacaksınız. Muhtemelen kısa bir süre sonra da açık artırmaya çıkacaksınız."

Şimdi bir yerlere varıyoruz. Ayrıntıları sormak için ağzımı açtım ama merdivenlerin başında açılan kapıyla sözüm kesildi.

Metal basamaklardaki aceleci ayak sesleri bunu izledi.

Burnum seğirdi, içimdeki kurt kızgınlıkla inledi. *Vampir. Ugh.*

Bir saniye sonra kısa boylu, cılız, kafası vücuduna göre biraz fazla büyük bir adam belirdi. Gözleri doğrudan bana dikildi ve göz bebekleri şehvetle ya da açlıkla parladı - hangi tepkinin daha yaygın olduğunu anlayamadım.

Başımı yana eğdim ve soğukkanlılıkla ona baktım, rol yapmayı bırakıp oyunumu hızlandırmaya karar verdim. İki pisliği de kızdırmak daha bilgilendirici sözlü kusmuklara yol açacaktı. "Kan kaybından ölmek, Sir Wanna-Bite." Uygun bir lakap gibi görünüyordu. "Asla olmayacak. Hayatım sona erse bile.

buna bağılıydı."

Bana kaşlarını çatarak baktı, yüzü çatık ve kaşları düşüktü. "Dikkat et, sürtük. Olabilir," diye hırladı.

"İnsanların bana olduğum gibi hitap etmenin neden bir hakaret olduğunu düşündüklerini asla anlayamayacağım." "Dişi bir köpek mi?" Gözlerini devirdi.

"Hayır." Kurdumun yüzeye yaklaşmasına izin verdim, serbest bırakılmak için iterken küçük pisliğin onu gözlerimde görmesine izin verdim. "Kindar, saldırgan ve ölümcül hedefleri olan bir kadın. Ve dişi bir kurt."

Sör Wanna-Bite bir cevap vermek için ağzını açtı ama melez konuşunca sözünü kesti. "Yeter, Luther."

Luther mi? Gözlerimi devirmiştin. "Sir Wanna-Bite" çok daha eğlenceli.

Vampir bana alaycı bir şekilde baktı, gözleri nefret ve şehvet karışımıyla parlıyordu. Ben sadece hoş bir şekilde gülümsedim, onu iğneledim çünkü bu şekilde zevk alıyordum.

Hulk'un telefonu çaldı ve esprili konuşmamı böldü. Cebinden çıkardı ve hemen cevap verdi. "Vex." Göz kırptım. *Cidden mi? Neden hepiniz lakaplarınızı mahvediyorsunuz?*

Arayan kişi "Konuşmak güvenli mi?" diye sordu.

"Evet, şu anda burada sadece Luther var," diye karşılık verdi Vex.

Ve ben, diye düşündüm zihinsel bir dalgayla. Ama evet, lütfen bana önemsizmişim gibi davranmaya devam edin. Burada sadece kurt kulağı olan bir şekil değiştiren var.

Umarım bu arayan kişi sonunda bana üzerinde çalışabileceğim bir şey verir.

"Güzel. Gümüş paket teslim edildi," dedi arayan kişi. "Sabaha kadar ölmüş olurlar."

Gümüş mü? Bunun kızları açık artırmaya çıkarmakla ne alakası var?

"Patrona haber verdin mi?" Vex sordu. "Evet."

Ah, kahretsin. Bunlar duymak istemediğim kelimelerdi. Melezin patron olduğunu sanıyordum. Şimdi bu gösteriyi gerçekten kimin yönettiğini öğrenmek için onu geçmem gerekiyordu. *Ördeği sikeyim.*

Bu saf salaklardan almak istediğim bilgilere patronun kimliğini de ekledim. Ayrıca gümüş paket hakkında daha fazla ayrıntı istedim. Melez olsun olmasının bir şekil değiştirenin bu kadar zehirli bir şeyle uğraşması garip görünüyordu. Bu da önemli bir şey olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Başka bir şey var mı?" Vex sordu.

"Evet. Patron yeni avını güvenlik kamerasında görmüş. Onun için onu elinde tutmanı istediğini söyledi. Beni anlıyorsan, aşinalık akorunu vurmakla ilgili bir şey."

Vex bana baktı ve homurdandı. "Geveze olan mı?"

Arayan kişi kıkırdadı. "Güzel kızıl saçlı."

"Ağzı o kadar da güzel değil." Vex'in gözbebekleri beni incelerken ürkütücü bir kırmızı renkte parladı. "Ama tamam."

"Sizinle temasa geçeceğim." Arayan kişi telefonu kapattı.

Vex telefonu masaya bıraktı ve çenesini kaldırarak Luther'e baktı. "Git Neo'yu getir."

Luther bana tehditkâr bir kaş çatma olduğunu sandığım ama daha çok surat asmaya benzeyen bir ifade takındı, sonra da merdivenleri koşarak çıktı.

"Sanırım tüm bunlar malların tadına bakamayacağın anlamına geliyor?" Konuşması bittiğine göre gelişmiş duyma yetimi saklamanın bir anlamı yoktu.

Vex'in omuzları sertleşti ve masadaki koltuğuna geri dönerken homurdandı. "Bu alışılmadık, ha?"

Tekrar homurdandı ve sırtındaki kaslar gerildi.

"Ooooh, ben özel miyim? Lütfen evet de. Bir kız her zaman özel olmayı sever."

Vex koltuğunda döndü ve bana ters ters baktı. "Yerinde olsam bu kadar geveze olmazdım. Patron seni kendisi için istiyor ve inan bana, ağzında tutmazsan o dili keser."

İki çift ayak merdivenlerden koşarak indi ve beni böldü. *Tekrar.*

Luther görüş alanıma girdiğinde, *sırf baş belası olduğun için seni öldüreceğime karar verdim. Dürüst olmak gerekirse, bir kız bu sürekli kesintilerle burada nasıl çalışabilir ki? Koşuşturmasan olmaz mı? Lanet bir fare gibi ses çıkarıyorsun.*

Yeni gelen kişi -Neo olduğunu tahmin ediyordum- Luther'den en az on beş santim daha kısa boyluydu.

Bir şekil değiştiren için ne kadar tuhaf, diye düşündüm, en alt basamağa inerken kokusunu aldım.

Belki de kendini daha büyük bir adam gibi hissetmek istediği için Vex için çalışıyordu.

Çünkü söyledikleri doğrudu, boyut gerçekten önemliydi, özellikle de bir kurt için.

Neo'nun bakışları, minyon bedeniyle dalga geçtiğimi duymuş gibi doğrudan bana yöneldi. Cevap olarak sadece gülümsedim. Bir süre beni merakla süzdükten sonra kafesime doğru yürüdü ve bir adım ötemde durdu.

"Sen hangi kurt cinsisin?"

"Hangi *cinstensin*?" Karşı çıktım. Ama ben zaten biliyordum. *Isırılmış kurt.* Kokusu ve gözlerinde vahşi bir hayvani parıltı olmaması onu ele veriyordu. Totemik ırkların bakışlarında genellikle canavarları gizlenirdi, Lycanlar belirgin bir iki bacaklı şekil değiştiren türdü ve Fenrir gerçek kurt değildi, sadece gözleri değişiyordu.

"Neo, bunu Grand'daki depoya götür," dedi Vex, Neo'nun dikkatini benden uzaklaştırarak ona bir kâğıt uzatırken.

Neo onu kaptı ve ayrılmadan önce bana bir kez daha merakla baktı. Anlaşılan o da diğer ikisi gibi havadan sudan konuşmakta kötüydü.

İç çektim. *Bu gidişle bütün gecemi alacak.*

Luther'in kırmızı gözleri tekrar bana kilitlendi ve yaklaştı. "Satılacak kadar iyi olduğundan emin olmak için tadına bakmalıyım." Ağzı yağlı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ew.

Ayrıca, bu ima beni biraz rahatsız etti.

"Kanım eroin gibidir, vampir," diye alay ettim. "Bir kere tadarsan bağımlısı olursun. Ama biraz kendini kontrol etmelisin. Kimse sana uyuşturucuya hayır demeyi öğretmedi mi?"

Vex kıkırdama olabilecek bir ses çıkardı. Eğer öyleyse, bu konuda paslanmıştı. "Alınan," diye homurdandı. "Ne yazık ki seni dize getirecek kişi ben olmayacağım."

"Sir Wanna-Bite sizin için yeterli bir meydan okuma değil mi?" Ben çizdim. "Düşünsene."

Luther'in yüzü kıpkırmızı oldu ve tehditkâr bir adımla ileri atıldı, ama Vex soğukkanlılığını korudu

-Tam üst katta bir kargaşa çıkarken onu geriye doğru çekti.

Vex ayağa kalktı ve kamera görüntülerine yakından baktı. "Lanet olası E.V.I.E.," diye homurdandı. Döndü ve parmağıyla Luther'i işaret etti. Merdivenlere doğru yürürken, "Ona göz kulak ol," diye emretti. Son anda bakışlarını kısarak, "Isırmak yok," diye ekledi.

Luther gözlerini iki kez kırptırdı ve başını salladı. "Elbette."

Yalancı, yalancı, pantolonu yanyor.

Vex koşarak gitti ve beni zayıf küçük pislikle yalnız bıraktı.

Bunu kolay yoldan yapmaya çalıştım. Kelepçelerimle oynamaya başladım. Ama basit bir sorgulama burada işe yaramayacak gibi görünüyor.

Luther'in bakışları yaklaştıkça tehditkâr bir hal aldı.

"Eğer gözdağı vermek istiyorsan, bir ayak kadar uzatmak isteyebilirsin," diye şaka yaptım. Dürüst

olmak gerekirse

Arkadaşı Neo'ya hakaret etse daha iyi olurdu ama küçük pipo kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, Vex'in emirlerini yerine getirmeye hazır bir şekilde kaçmıştı.

Luther dudak büktü ve "Seni kanatacağım," diye ıslık çaldı.

Gözlerimi gökyüzüne doğru yuvarladım. "Gerçekten mi? Bir zombi gibi beynimi yiyeceğini düşünmüştüm. Bir vampir mi kanımı akıtacak? Şok oldum!"

Luther'in yüzü morardı ve öfkeyle benek benek oldu. Mükemmel. *Yetkili ben değilmişim gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi.*

Kelepçenin tokasını açtım, birilerini pataklamaya ve bazı cevaplar talep etmeye hazırdım ama merdivenlerden aşağı uçan bir ceset dikkatimi dağıttı.

Tamam, ciddi. Yukarıda biri benimle uğraşıyor. On dakikada üç kesinti mi? Bu olamaz... Bekle... Vex mi o? Tavana dik dik baktım. "Şu anda ciddi misin?"

Pisliğin teki hedefimi öldürdü!

Merdivenlerden inen erkeğe ters ters baktım. Sonra dudaklarım aralandı.

Çünkü vay canına, birisi bana siyah deri ve kot pantolon giymiş düşmüş bir melek göndermişti. Tekrar yukarı baktım. *Pekâlâ. Artık o kadar kızgın değilim.*

Ancak tanrısal erkek doğruca Luther'in üzerine yürüdü ve göğsüne bir kazık saplayarak hedeflerimden birini daha indirdi. *Kahretsin!*

Delici mavi gözleri üzerime dikildi ve kurdumun ilgiyle canlanmasına neden oldu. *Oh, evet,* diyor gibiydi, meşhur mırıltısı beni içten içe titretiyordu.

Neredeyse homurdanarak karşılık verecektim. *Böyle bir şey olmayacak. Hedeflerimizi öldürdü. Göreceğimiz tek hareket onun kanının duvarları boyaması olacak.*

Kelepçelerim çoktan çözülmüştü.

Şimdi tek ihtiyacım olan bu kafesten kaçmaktı.

Sonra da sorgumu böldüğü için bu davetsiz misafiri öldürerek iyiliğinin karşılığını verecektim. Hıncımı Luther'dan çıkaracaktım ama bu ateşli kurt benden önce davranmıştı. Ben de hıncımı onun güzel yüzünden çıkaracaktım.

ALARIC

DOSTUM.

O benim dostum.

Kaderimle karşılaşabileceğim onca yer varken, burası olmalıydı; bir Mets taraftar barının bodrum katı. Neredeyse homurdanacaktım ama güzel bakışlarında dans eden mavi ateş bunun hoş karşılanmayan bir selamlama olacağını gösteriyordu. Bunun yerine başımı yana eğdim ve "Yardıma ihtiyacın var mı tatlım?" diye sordum.

"Tatlı mı? Sana *tatlı* mı görünüyorum?"

Bakışlarımın tişörtünün ve kot pantolonunun üzerinde gezinmesine izin verdim, altındaki kıvrımları fark ettim. Büyüleyiciydi. Mükemmel orantılı. Atletikti. Bir kadın için uzun boyluydu ama yine de ondan yaklaşık on santim uzaktaydım. Ve bir alfa havası vardı.

Kesinlikle ideal bir eş. Ne yazık ki ben istemedim.

"Kesinlikle güzel kokuyorsun," diye mırıldandım. En azından kurdum için. Canavar içimde sinsice dolaşıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Hakkı olanı almak istiyordu; hayatı boyunca bulmayı beklediği bir muamele.

Bu duyguyu paylaşmadım.

Elbette, ateşliydi. Parmaklıklara karşı hızlı bir sikişe hayır demezdim. Ama dolanmak için zamanım yoktu.

"Evet, böyle bir şey olmayacak," dedi, aç kurdumdan gelen titreşimleri açıkça algılamıştı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Teklif ettiğimi hatırlamıyorum." Ben konuşurken merdivenlerin dibinden gelen bir inilti yüksek sesle küfretmeme neden oldu. "Lanet melez." Orospu çocuğu *ölmeyi* reddediyordu.

"Bekle!" diye seslendi kızıl saçlı güzel kadın.

Onu görmezden gelerek silahımı tekrar çıkardım ve pisliğin kafasına nişan aldım. Yaratığın gözlerinin arasında kan birikti ve canavar formuna geçişini geciktirdi. Dün gece Blood Thirteen'de bu saçmalıkla yüz yüze gelmişim ve bunu tekrar yapmaya hiç niyetim yoktu.

"Odun ye," dedim ve bir kazık çıkarıp göğsüne saplamak için diz çöktüm.

Arkamdan gelen bir hırıltı kollarımdaki tüm tüylerin dans etmesine neden oldu. Kazığımı melezin göğsüne sapladım ve dönerek öfkeden kuduran kızıl saçıyla yüzleştim. Sadece kelepçelerini kaybetmekle kalmamış, kafesini de açmıştı.

"Etkileyici," diye itiraf ettim, silahımı yeniden kılıfına yerleştirirken.

"*Embesil*," diye karşılık verdi ve iki kaşımın da yukarı kalkmasına neden oldu. "Affedersiniz?"

"O adamı sorgulamanın tam ortasıdaydım!" Ölü melezi işaret etti - kazığım işe yaramış gibiydi, çok *şükür* - ve sonra parmağını göğsüme soktu. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

yaptın."

Keskin olmayan tırnağına baktım, sonra eğlenerek ona döndüm. "Ne tür bir kurtsun sen?"

Konuyu değiştirmemle irkildi. "Affedersiniz?"

"Ne tür-"

"Evet, seni duydum amına koyayım," diye tersledi, elini bıraktı ve adım atmaya başladı.

Kollarımı kavuşturdum, deri ceketim bu sesle biraz gıcırdadı. "Cidden, nerelisin sen?" Çünkü o bir ısırılmış kurt değildi, bu da aramızdaki kader arkadaşı çağrısını hissetmeyebileceği anlamına geliyordu. Totemiklerin, Fenrirlerin ve Lycanların hepsinin kendi çiftleşme ritüelleri vardı ve bunların çoğu ruh bağları tarafından kontrol edilmiyordu.

Ama ondan, kurt duyularım için kesinlikle başka biri olduğunu gösteren herhangi bir tanıdık titreşim almadım.

Hiçbir şey söylemedi, masadan bir tablet almak için yürüdü, sonra kağıtları karıştırmaya ve eşyaları yere saçmaya başladı.

"İlk suç mahalli mi?" Yüksek sesle merak ettim. Çünkü parmak izlerini her şeyden uzak tutma konusunda berbat bir iş çıkarıyordu. Önemli olduğundan değil. Merkezden bir ekip çağırır ve otuz dakika içinde her şeyi temizlemelerini sağlardım.

"Hiçbir şey," dedi kendi kendine. "*Kahretsin.*"

"Ne arıyorsun?" Ona doğru yürürken sordum.

Topuğunun üzerinde döndü ve avucunu havaya kaldırdı. "Yapma. Bunu zaten yeterince berbat ettin." "Doğru." Kader arkadaşım delirmişti. Harika. Telefonumu çıkarıp, telefon numarasını aradım.

Adres defterimdeki *E.V.I.E. Cleanup Bitches* olarak kısaltılan *Eliminate Vampiric Influences Everywhere'den Cleanup Bitches* ve onlara konumumu içeren bir mesaj attım.

Patronum Jude, melez karmaşasının nihayet sona ermesinden memnun olacaktı. Piç kurusu New York'ta terör estiriyor ve kendisine Kan Emici Seri Katil lakabını kazandırıyor. İnsanların vampirlerin ya da şekil değiştirenlerin varlığından haberdar olmadığı bir dünyada bu asla iyi bir şey değildi. Muhabirler bu olayda gerçeğe çok yaklaşmışlardı.

Kıvrımlı kızıl saçlı kadın onu aramak için melezin yanına gitti, eğilirken nefis poposu havada bir fener gibi parlıyordu.

Kurdum onaylarcasına hırladı, sesi göğsüme dokunuyordu ama o duyamadan yuttum.

Gerçi omzunun üzerinden bana attığı bakış bunu *hissettiğini* gösteriyordu. Ayrıca nefesinin altından "Azgın kurtlar" gibi bir şey mırıldanarak beni daha da eğlendirdi.

"Bir adın var mı?" Ona sordum.

"Ben biliyorum." Melezin cebinden bir cep telefonu çıkardı ve kilidini açmak için başparmağını kullandı, sonra da incelemeye başladı.

"Peki senin adın ne?" Ayrıntı vermeyince üsteledim. "Seni ilgilendirmez," diye tatlı tatlı cevap verdi.

Homurdandım. "Kader buna kesinlikle katılmıyor." Tabii sözde eşim için istediğim ismi uyduramazsam. Ama o zaman da onu yaratma şansım olsun isterdim. Ona kesinlikle bu kadının vücudunu, yüzünü ve saçlarını verirdim. Ama tavırlarını değiştirdim. Onu biraz daha itaatkâr ve muhtaç yapardım. Kesinlikle ıslak. Sert meme uçları. Benim için sürünür ve sikimi emmek için yalvarırdı.

Kızıl saçlı sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi gözlerini devirdi ve homurdandı. "Sanırım akşamımı mahvetmek için yeterince şey yaptın. Kendini dışarıda görmekte özgürsün."

Kıkırdadım. "Olmaz, tatlım. Temizlik ekibi bu adamları almak için otuz dakika içinde burada olacak." Bunu biliyordum çünkü az önce bileğime ETA'yı bildiren bir vızıltı düşmüştü. Laboratuvar oynamak için sabırsızlanıyordu.

melezle birlikte olmak ve onun kökenini belirlemek. "E.V.I.E.'ye gitmek için mi?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Melez seni güvenlik kameralarına yakaladığında dışarı çağırdı." Bir dizi monitöre başıyla işaret etti, ardından yarattığın telefonunu masaya fırlattı. "Bu tam bir fiyaskoydu. Tüm numaralar engellenmiş ve hiç bağlantı yok." Yine kendi kendine mırıldanmaya başladı, başka bir *giriş* bulması gerektiğiyle ilgili bir şeyler.

"Kimsin sen?" diye sordum, şüphe karşısında eğlencem geri planda kalmaya başlamıştı. Beni yine görmezden geldi ve kurdumun sinirlenerek adım atmasına neden oldu. İkimiz de göz ardı edilmekten ya da kenara itilmekten hoşlanmıyorduk. Bir insan olarak doğmuş olabilirdim ama son on yılda alfa ruhumu fazlasıyla geliştirmiştım. Ve bu kadının bu durumda otoriteden yoksunmuşum gibi davranması hiç hoşuma gitmedi.

"Sana bir soru sordum, *dostum*." Son kelimeyi iliklerime kadar hissettiğim bir güçle telaffuz ettim, kurdum da onaylarcasına hırladı. *Topuk*, demek istedi. *Yuvarlan*. *Yalvarmak*.

Bu yeni bir arzuydu, hiç yaşamamayı umduğum bir arzu. Ne yazık ki, kader elini oynamıştı.

Ve şimdi kaderime bakıyordum.

Kabul etmeyi seçtiğimi varsayarsak. Benim durumumdaki çoğu kurt seçim yapamazdı ama ben asla bir eş istememiştım. Tabii ki, bu benim sevişme yeteneğimle cehennemi oynayacaktı. Bu yüzden bir çeşit anlaşma yapmamız gerekebilir.

"Dostum mu?" diye homurdanarak tekrarladı. "Gerçek ismime yakın bile değil."

"Sen busun." Bakışlarımı ona diktiğimde sesimdeki hırıltı göğsümde yankılandı. "Sakın bana bunu hissedemediğini söyleme."

Sonunda durup bana baktı. *Gerçekten* bana baktı. Bakışlarında bir onay pırıltısı parladı, kurdu muhtemelen zaten kendisine ait olduğunu düşündüğü şeye hayran olmak için dışarı baktı.

Hayvanlarımız kaderimizi anladı.

Ruh düzeyinde birbirlerine bağlıydılar, kızışma ihtiyaçları görmezden gelinmesi zor olan keskin bir içgüdüydü. En azından daha küçük kurtlar için. Ama benden önceki dişi kesinlikle öyle değildi.

Alfa, benim tanıdığım hayvan. *İdeal alfa eş*. Ben katılmadım.

İdeal bir eş çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, onu almam için bana yalvarıyor olurdu.

Bu kadın belli ki o notu kaçırmış. Belki daha sonra ona veririm. Kim olduğunu ve soyunu öğrendikten *sonra*.

"Sen ısırlmış bir kurtsun," dedi bir süre sonra.

"Öyleyim."

"Değilim," diye karşılık verdi.

"Açıkça." Melezin cesedinin yanındaki duvara yaslanarak hem onun çıkışını engelledim hem de ekibimin gelmesini bekledim. Ayrıca bu arada merdivenlerden aşağı inebilecek herhangi bir sorunla başa çıkmaya niyetliydim.

Dün gece dersimi almıştım, melez piçin arkadaşları vardı. Hem *de bir sürü*. Akşamın geç saatlerinde kendimi gümüş zincirlerle sarılmış bir sandalyede bulmamın nedeni de buydu. Neyse ki avcı ortağım Violet'in saplantılı bir vampir hayranı vardı ve bizi kurtarmaya yardım etmişti.

Sonra kaçtı ve pisliği temizlemem için beni bıraktı.

Bana uyar diye düşündüm. Her zaman yalnız çalışmayı tercih etmişimdir. Sadece beni bir kafeste bekleyen güzel bir şekil değiştiren bulmayı beklemiyordum. Belki daha sonra onun için bir tane yapar ve içinden çıkamayacağı bir oyun parkı yapardım.

"Biz eş değiliz." Kızıl saçlı kadın kelimeleri yavaş ve kesin bir şekilde söyledi, ses tonu rahatsız ediciydi.

"Biz dostuz," diye düzelttim. "Ama teselli olacaksa, ben de bu konuda pek heyecanlı değilim. Yine de, işte buradayız."

"Hayır, kabul etmiyorum."

"Kabul edilecek bir şey yok." Onun kokusunu aldığım anda aramızdaki bağ koptu - boynumu ve taşaklarımı mengeneyle sarmış gibi görünen çiçekli bir aroma. Bu gece hadım edileceğimi bilseydim, melezin peşine düşmeden önce iyi bir sikiş için dışarı çıkardım.

Kahretsin, bir daha asla başka bir dişiyi arzulamayacağım. Tüm bu kader sürecinin kesin bir dezavantajı. Açıkçası diğer yarımınla karşılaşmayı hiç beklemiyordum çünkü şekil değiştirenlerden uzak durma eğilimindeydim. İçimdeki alfanın kontrolü ele alma eğilimi vardı ve bu da bir sürünün yakınındayken sınır sorunlarına neden oluyordu.

Bu yüzden yalnız kurt statüsündeyim. "Orası senin olduğun yer."

Telefonumun zil sesi onun sesini kesti, aksi halde sessiz, zindana benzeyen odada tiz bir sesdi. Parmağımı dudaklarıma bastırarak ona sessiz olmasını söyledim ve telefonu kulağıma götürdüm. "Calder," dedim, soyadımı kullanarak.

Kadın gözlerini devirdi ve bana doğru yürümeye başladı, gözleri merdivenlerden yukarı doğru kayarken hedefi belliydi. Onu kolundan yakaladım. Arayan kişi telefonda "Oğlum" dediğinde "*Kal*" diye seslendim.

Babamın sesini duyunca şaşırarak gözlerimi kırptım. Saate bakmak için telefonumu elimden çektim ve gece yarısından sonra olduğunu fark ettim. "Sorun nedir?" Hemen sordum. Beni nadiren aramakla kalmaz, aynı zamanda hiç bu kadar geç saatte de aramazdı.

Yanımdaki kadın elimden kurtulmaya çalışınca sinirlenerek homurdandım. "Dur," dedim, bu sefer onu daha sert tutarak. "Henüz işimiz bitmedi."

Hırladı.

Daha sert sıkarak cevap verdim ve onu yerinde tuttum. "Üzgünüm, bir görevin ortasındayım ve kafesteki hayvanlardan biri aşırı tepki veriyor," diye mırıldandım, babama yeniden odaklanarak. Sonra tekrarladım, "Sorun ne?"

Kelimeler ağızımdan daha yeni çıkmıştı ki, dişi şeytan kemerimden bir bıçak kaptı ve ben tepki vermeyi düşünmeden omzuma sapladı.

Babamın cevabı aramızda havada süzülürken telefonum elimden düştü.

"Kardeşin arıyor." Telefonum yere düştü, kurt duyularım kolumdan aşağıya acı inerken ardından gelen kelimeleri algıladı. "Alaric, Tyler zehirlendi."

MAKAYLA

"s.KTİR!" Alaric bağırdı. En azından adının bu olduğunu varsayıyordum çünkü babası telefonda ona böyle seslenmişti.

Kardeşinin zehirlendiğini söylemeden hemen önce.

Kahretsin, diye yankılandı kafamda, önümdeki öfkeli şekil değiştirene bakarken. Yenilgiyle yere yığılmamış ya da lanetin ötesinde haykırmamıştı, sadece orada kanlar içinde durmuş ve iyiliğin karşılığını içtenlikle ödemek istediğini söyleyen bir ifadeyle bana bakıyordu.

Bıçağı ekleminden çıkardım ve geriye doğru zıplayarak ulaşamayacağı bir yere gittim, ki bu başlangıçta niyetlendiğimin tam tersiydi. *Yukarı*, diye hatırlattım kendime. *Merdivenlerden yukarı çıkıp koşmak istiyordum*.

Ancak şimdi, baltasını taşla vurmuş bir alfa erkeği tarafından tam anlamıyla engellenmiştim.

Harika. Aferin, Makayla.

Sağlam koluyla telefonunu almak için yavaşça eğildi, artık siyah olan gözleri hep benim üzerimdeydi. Bıçağını hâlâ avucumda tutuyordum ama o belinde bir silah taşıyordu. Atış için iyi bir nişancıydım ama baskın elini kullanmasa bile onun daha hızlı olacağından şüpheleniyordum.

Telefonu kulağına götürmek yerine, babasının hoparlörünü açtı ve öyle bir tuttu ki, en ufak bir hareketimde tabancasına karşılık telefonu düşüreceğini hissettirdi. "Neyle zehirlenmiş?" Omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderen rendelenmiş bir tonda çıktı. Kurdum bu gürültülü sestten etkilenerek neredeyse mırıldandı.

Ona *oraya gitmeyeceğimizi* söyledim.

Dinlemeye niyeti olduğundan değil. Bir çekim hissettiğinde, hemen içine atlardı. Bu genellikle iyiydi çünkü tek gecelik ateşli ilişkilere aldırmazdım. Ama bu erkekle ilgili bir şey bana bunun sadece bir gece olmayacağını söylüyordu.

Muhtemelen benim onun arkadaşı olduğuma dair şüpheli bir izlenime kapıldığı içindir.

Lanet olası ısırılmış kurtlar, hep kaderden bahsederler. Seçim kavramına inanmıyorlardı - bu onun için gerçekten çok kötüydü çünkü kendi kararlarımı vermeye niyetliydim ve onu seçmedim. Ya da hiç kimseyi.

Bazı kurtlar çiftleşmek için yaratılmıştır. Ve ben kesinlikle onlardan biri değildim.

"Gümüş," dedi babası ve beni başka bir ürpertiyle konuşmaya geri çekti.

Gümüş zehirlenmesi. Bunun bir tesadüf olma ihtimali nedir? Kendi kendime iç geçirerek merak ettim. *Kesinlikle yüksek değil.*

Lanet olsun, demek ki bu ahmağa şimdi yardım etmem gerekiyordu. Yaptığı hırpalamadan sonra bu fikre pek sıcak bakmıyordum.

Gerçi onu bıçakladım.

Yüz ifadesinden bunu yakın zamanda affetmeyeceği anlaşılıyordu. Eyleminin haklı olduğu gerçeğine rağmen. *Çoğunlukla. Tamam, biraz sert olmuş olabilir.*

Isırılan kurtlar benim türüm gibi iyileşmiyordu. Ölümsüzdüm ama yeterince ağır yaralanırsam ölebilirdim. Bu arada, onun türü neredeyse insandı. Normal yaşlanırlardı ve hastalık dışında doğal nedenlerle ölebilirlerdi. Bununla birlikte, genellikle bir ölümlüden daha hızlı iyileşirlerdi. Muhtemelen bir gün içinde yeni gibi olurdu.

Ayrıca, onu göğsünden bıçaklamadım ki. Neden bu konuda bu kadar huysuz davranıyor?

"Gümüş mü?" Alaric kuşkulu bir sesle tekrarladı. "Nasıl?"

"Bu sabah şehre yaptığı ziyaretten dolayı olduğunu düşünüyoruz," diye yanıtladı babası, ses tonunda bir kızgınlık notu vardı. "Bildiğiniz gibi bir öğle yemeği randevusu vardı."

Alaric'in çenesi kıpırdadı ve yontulmuş çenesi boyunca uzanan koyu renkli tüylerin hafif tozunu ortaya çıkardı. "Evet. Onunla orada buluşacaktım ama kendimi başka bir yerde buldum." Sanki onu suçluyormuş gibi meleze ters ters baktı.

Kaşlarımı çattım. Yeni geldiğine göre, bütün gün Vex'i avlamamışsa, bu adil olmayan bir korelasyon gibi görünüyordu. *Neden onu öldürmek için buraya geldin?* Sormak için ağzımı açacaktım ama babasıyla konuşmasını bölmek istemedim.

"Sana burada ihtiyacım var," dedi babası, mazeretini görmezden gelerek. "Şimdi."

Kurt, Alaric'in gözlerinde parladı ve tek kelimelik emre tepki verdi.

Kesinlikle bir alfa olduğunu fark ettim. Cüssesi, bir metreyi aşan boyu ve geniş omuzlarıyla onu zaten ele veriyordu. Yine de bana bir koşucunun yapısını hatırlatan atletik bir kıvraklığı vardı. Şık ve zarifti ama kesinlikle güçlüydü. Ve bir dövüşteki dayanıklılığının kaslı yapısına uygun olduğundan hiç şüphem yoktu.

Muhtemelen yatakta da iyi bir dayanıklılığı vardır, diye düşündüm, bakışlarımın onun sivriltilmiş kalçalarına ve güçlü uyluklarına düşmesine izin vererek.

Ben bir kurdum; bu nedenle doğal olarak bunları fark ettim.

Bu, teoriyi test etmek istediğim anlamına gelmiyordu. Tabii ki kurdum buna şiddetle karşı çıktı. *Serseri.*

Odağımı yüzüne çevirdiğimde gözlerindeki öfkenin bir kısmı akıp gitmişti. Dolgun dudaklarının bir tarafı bile yukarı kıvrılmıştı, değerlendirmem gözden kaçmamıştı.

Çünkü evet, o da bir kurttu. Dolayısıyla bunları o da fark ediyordu.

Ancak omzundaki bıçak yarası yüzünden irkilerek yer değiştirdiğinde eğlencesi çabucak sona erdi. Evet, bunun bedelini birkaç dakika içinde ödeyecektim.

Seçeneklerimi düşünerek yutkundum.

O silahla üstünlüğü vardı. Ayrıca benden çok daha ağırdı. Bir kadına göre uzun boyluydum, bu da Alaric'in boyundaki birini sıkıştırmamı zorlaştırıyordu. Yine de hızlıydım. Özellikle de kurt formundayken.

Tabii ki New York'ta kürkümle dolaşamazdım. Ve eğer burada yer değiştirseydim, daha sonra insan derime geri döndüğümde çıplak kalırdım.

Bu da onunla bu şekilde savaşmam gerektiği anlamına geliyordu. *Ugh.*

"Bu sahneyi tamamlamam gerekiyor," dedi Alaric sonunda, ses tonundaki çakıllar sert ve hareketsiz kalmıştı.

Kesinlikle hala kızgınım.

Onu gerçekten suçlayamam.

"Gün doğmadan ya da hemen sonra orada olacağım," diye ekledi. "Güzel. Sürünün sana ihtiyacı var evlat."

Alaric'in kurdu bakışlarını tekrar ele geçirdi ve çenesi bir kez daha sıkıştı. "Elimden geleni yapacağım."

"Daha fazlasını yap," diye karşılık verdi babası aramayı kesmeden önce.

Alaric bir dakika boyunca öylece durdu, öfkesi elle tutulur gibiydi. Sonra telefonunu yavaşça kot pantolonunun cebine geri koydu.

Özür dilemeyi düşündüm ama bu içten olmayacaktı. Beni sert bir derse ihtiyacı olan bir omega gibi yakaladığı için omzuna bir bıçak darbesini hak etmişti.

Ancak, bu iyiliğe karşılık vermesini gerçekten istemedim.

Tamam. Belki de burada farklı bir zeytin dalı uzatmalıyım.

Ne söyleyeceğimi düşünerek boğazımı temizledim. "Ben Makayla." Benden daha önce istediği cevabı ona vermek iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Yine de, detay vermeyecektim.

Kökenimi açıklamak, gerçekten cevaplamak istemediğim pek çok soruya yol açacaktı. Bırakın diyarlar arası geçiş yaptığımı, sürüm bile serbest çalıştığımı bilmezken, yeni tanıştığım bir kurda gerçeği söylemek pek de doğru görünmüyordu. Ayrıca, bu gerçekten onu ilgilendirmezdi.

"Makayla," diye tekrarladı ve eğer bu kalçalarımın sıkılmasına neden olmadıysa lanet olsun. Bunu günah kadar seksi bir tonda söylemek zorunda mıydı? Sanki beni bir yatağa zincirlemek ve onu bıçakladığım için beni cezalandırmak istiyormuş gibi?

Kendimi zihinsel olarak silkeledim ve şehvet dolu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım.

Ama o bana doğru tehditkâr bir adım atınca bir anda geri geldiler.

Kımılда, bacaklarıma emrettim.

Dinlemediler, kurdum yaklaşan alfayı görünce canlandı. Derimden sıyrılıp onun hayvanıyla oynamak istedi.

İçimdeki dürtüyü bastırdım ve pek de hissetmediğim bir güvenle bakışlarını üzerimde tuttum.

Bir adım daha attı, siyah gözbebekleri safir gözlerini gizlemek için parlıyordu. Enerji tenimde uğuldadı, beklenti karnımda kıvrıldı.

Odunsu kokusu, duyularımın alay eden hoş bir okşayışla etrafımda dönüyor ve beni alışılmadık bir teslimiyet gösterisiyle diz çökmeye çağırıyordu. *Ne oluyor be?* Ben hiç kimse için diz çökmedim. Belki Nathan hariç. Sürümün alfası olarak kurtlarını kontrol edebilir ve onlara istediği her şeyi yaptırabilirdi. Yapacağından değil tabii.

Ama Alaric benim üzerimde aynı güce sahip değildi.

Ben onun değilim.

Yerimde durdum, önümde kaynayan erkekle bir irade savaşına girerken omurgam uzadı. "Eğer kader eşim olmasaydın, *Makayla*, seni şu anda öldürmeyi düşünürdüm."

Sert sözler.

Gerçek sözler.

Öfkeli sözler.

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Bir minnettarlık gösterisi mi bekliyorsun?" Çünkü eğer öyleyse, çok uzun bir süre bekleyecekti.

Bakışları ağızıma düştü, öfkesi hissedilir bir sıcaklık dalgasıyla bana yöneldi. İçimde bir ürperti yarattı ve bu ürperti karnımın alt kısmında doruğa ulaştı.

Dövüşmek beni her zaman tahrik etmiştir, özellikle de iyi bir partnerim olduğunda ve bu kurdun tüm beklentilerimi karşılayacağından hiç şüphem yoktu.

Dudaklarımı yaladım ve burun delikleri tepki olarak

alevlendi. "Öp beni ve seni affedeyim."

"Öp beni ve seni öldüreyim," diye karşılık verdim. Bunu kastettiğimden emin değildim ama her ihtimale karşı bıçağının kabzasını sıkıca kavradım.

Gülümsedi. "Biliyor musun, ben hiçbir zaman bir eş istemedim." Mavi gözbebekleri siyah

gözbebeklerinin arasından süzülde,

Beni yavaşça süzen çarpıcı gözlerine sınırsız bir bakış atmamı sağladı. "Ama sanırım seni evcilleştirmek hoşuma gidecek, bebeğim."

Homurdandım. "Sana iyi şanslar."

Yanaklarını çukurlaştıran bir dizi gamze, ona geri kalanıyla ciddi bir çelişki içinde olan çocuksu bir çekicilik veriyordu. "Konuşmaya devam et," diye mırıldandı. "Beni daha da tahrik ediyorsun."

Gözlerimi devirdim, ama içimde, konuşmaya devam etmesini istemek için de benzer bir çekim hissettim. Çünkü sesi bana evimi hatırlatıyordu. Tuhaf bir duyguydu çünkü her zamanki tanıdığım kurtlara hiç benzemiyordu ama yine de ona karşı tuhaf bir akrabalık hissediyordum.

Hayır, bu doğru değil. Bu sadece kurdumun benden yuvarlanmamı ve benimle kötü bir şekilde oynamasına izin vermemi istemesi. Fevkalade edepsiz bir fikir olduğu kesin ama eğlenmek istediğim bir fikir değil.

Ayrıca... "Şu anda kardeşine odaklanman gerekmiyor mu?"

Bu onun yüzündeki sırtışı sildi, çenesi yeniden sertleşti. "Biliyorsun, yapardım ama biri beni bıçakladı." Öfkeyle omzunu işaret etti. "Bu halde Silver Lake'e nasıl gideceğim, *Makayla*?"

"Eğer benden yardım isteme şeklin buysa, bu iyi bir yaklaşım değil," diyerek kollarımı kavuşturdum.

Bakışları hemen elimdeki bıçağa gitti, duruşu gergindi. "Sanki bana yardım etmen için sana güvenebilirmişim gibi."

Adil bir cevap. Ama yine de bana sormasını istedim.

Gümüüş zehirlenmesi, diye düşündüm tekrar, Vex'in isimsiz meslektaşıyla yaptığı konuşmayı düşünürken. Tüm bunlar bir şekilde bağlantılı olabilir miydi?

Ama gümüüş zehirlenmesinin masum kızları kaçırmakla ne ilgisi vardı? Kendime tekrar sordum.

İçimden bir ses bunun bir şekilde Alaric'in kardeşine olanlarla bağlantılı olduğunu söylüyordu. Vex'in konuşması açıkça şüphe uyandırdı.

Ancak dürüst olmak gerekirse, tam da babası dünyayı sarsan haberleri verirken Alaric'i bıçakladığım için kendimi biraz kötü hissettim.

Yani başka seçeneğim yoktu, gerçekten.

Yapılacak en onurlu şeyin bu olduğunu iç çekerek fark ettim. "Bak, seni götüreceğim. Ama önce bunu halletmemiz gerek." Çenemle yarasını işaret ettim. Oldukça korkunç görünüyordu ama o bunu hissetmiyordu bile.

Güçlü kurt, diye düşündüm. *Ateşli kurt*.

Bu son cümle belli ki benim hayvani tarafımdan geldi. Tam cümlelerle konuştuğundan değil, daha çok duygularla konuştuğundan. Ama evet, damarlarımda dolaşan elektrik hissi için onu suçladım.

Ben de onu

suçladım. Sadece

var olduğu için.

İçinin yanması yardımcı olmuyordu. "Dikkatli ol yoksa özür dilediğini düşüneceğim."

"Eğer bunu bir özür olarak görüyorsanız, o zaman ilkökul İngilizce dersine geri dönmeli ve özür dileme terimleri hakkında bir ders talep etmelisiniz. *Özür dilerim* ya da *lütfen beni affedin* şeklinde olduklarından eminim, *sizi götüreceğim* şeklinde değil."

Çenesindeki kas kasılması biraz azaldı, ağzı seğirdi. Belli ki beni eğlenceli buluyordu.

Hislerimizin karşılıklı olmaması çok kötü.

"Cidden, seni bırakmamı istiyor musun, istemiyor musun?" Ben talep ettim.

Şimdi o güzel ağız, külot eriten bir gülümsemeyle yukarı doğru döndü.

Lanet olsun, diye düşündüm. *Bu hiç adil değil. O şeyi masum insanların üzerine salmamalıydı.*

Kadınlar!

"Seni gezdirmeye kesinlikle niyetliyim," diye cevap verdi, sesi bir anda çakılıdan sıvı sekse dönüştü. "Ama karşılığında seni düzgün bir şekilde gezdirebilmem için önce iyileşmem gerek." Göz kırptı, sonra ustaca bir hareketle bileğimi yakaladı ve bıçağı parmaklarımdan çekti.

Hâlâ kollarımı kavuşturmuş bir şekilde duruyordum ve keskin kenarı tehlikeli bir şekilde göğsüme yaklaştı; ancak, onu boğazıma doğru kaldırdı ve beni duvara yasladı, yüz ifadesi ölümcül derecede ciddi idi.

"Beni bir daha bıçaklarsan seni kaçamayacağın bir kafese kapatırım." Kelimeler ağzımda bir nefesten ibaretti, pozisyonumuzun değişmesi beni tamamen dengesizleştirdi ve ona karşı zayıf ve savunmasız bıraktı. Kalçalarımı bile onunkilerin altına sıkıştırmıştı.

Bu utanç verici. Nathan ve Marc, bu seksi şekil değiştirenin dikkatimi dağıtmasına izin verdiğim için beni azarlayacaklardı.

Korkudan değil ama tamamen farklı bir hisle ona karşı nefes nefese kaldım.

Az önce beni etkisiz hale getirmiş ve çalışan tek kolumla beni kısıtırmıştı.

Ve eğer bu şimdiye kadar deneyimlediğim en seksi hareket değilse lanet olsun.

Gerçekten daha çok sevişmem gerektiğini fark ettim.

Kollarım yanlarımda asılı, onun ezici erkekliği karşısında işe yaramaz haldeydi. Elini nasıl kıracağımı çok iyi biliyordum - başparmağımı yarasına sokup ulaşamayacağı bir yere kıvranarak - ama aklımdan başka bir fikir geçti. Tehlikeli bir fikir. Az önce bana yaptığına benzer bir şekilde onu da meşhur dizlerinin üzerine çökerteceğini bildiğim bir fikir.

Harekete geçmeme fırsat vermeden beni serbest bıraktı, daralan bakışları yüz ifademden niyetimi anladığını gösteriyordu. "Evimde malzemelerim ve bir arabam var." Kirli bıçağı kemerindeki kabzaya yerleştirdi ve telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. "Temizlikçiler birazdan burada olur. Geldiklerinde gideceğim." Safir gözleri benimkileri yakaladı. "Eğer bana yardım etme konusunda ciddiyisen, beni takip etmekten çekinme."

Davet bir seçim olarak aramızda asılı kaldı, merdivenleri çıkmaya başlarken sırtını döndü.

Yardım et ya da git.

O daha en üst merdivene ulaşmadan kararımı vermiştim.

Eğer gümüş zehirlenmesi ile kızlar arasında bir bağlantı varsa, bunu bilmek zorundaydım.

Takip et, diye düşündüm, onun peşinden giderken.

ALARIC

KALÇALARIM KISITLAMADAN DOLAYI YANIYORDU.

Hareket

etmeyin.

Dokunmayın

. Sevişmeyin.

Bu çılgınlık için zamanım yoktu. Ama Makayla'nın tıbbi müdahaleleri dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Beni *bıçaklamıştı*. Ve şimdi dairemde hemşirecilik oynuyordu. Sadece uygun kıyafeti olmadan. Hâlâ tişörtünü ve kot pantolonunu giyyordu, uzun, koyu kırmızı saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı, omzuma eğilip beni lanet bir yorgan gibi dikmeye odaklanmıştı.

Bu beni çileden çıkardı.

Ve bu bende onu yatağımın üzerine yatırıp arkadan içine girme isteği uyandırdı. Omzum itiraz edecekti, ama onun güzel küçük bedenine eşit miktarda acı saldıgımda acıyı memnuniyetle karşılayacaktım.

Bunu ve daha kötüsünü hak etmişti.

Onu süründürmek, yalvartmak ve miyavlatmak istiyordum, hepsi bu sırayla. Ve sonra boşalmasına izin vermeyi düşünecektim. Belki de.

Tatlı kokusu alaycı bir tavırla etrafımda dolanıyor, son işini tamamlarken parmakları aşırı ısınmış tenimi okşuyordu. "Neredeyse bitti," diye fısıldadı, yutkunurken boğazı titriyordu.

Yayılmış bacaklarımın arasında duruyordu, ceketimi ve gömleğimi parçaladığı için üstüm başım çıplaktı. Kanı temizlemek çok zordu, bu yüzden her iki parçayı da çöpe attım, sonra kot pantolonumu ve boxer'ımı çıkardım ve hızlı bir duşla yıkandım.

Bu da beni sadece bir havluyla

bıraktı. *Çadır*lı bir havlu.

Çünkü müstakbel eşim kasıklarımın birkaç santim ötedeydi ve beni şehvetli parfümüne boğuyordu. Onu kalçalarından tutup kucağıma çekmek çok kolay olurdu. İtiraz ederdi ama sadece bir dakikalığına. İçimdeki inatçı dişiyi bastırmak ve kurdunu çağırmak için tek ihtiyacım olan bir öpücüktü.

Şekil değiştirenleri baştan çıkarmak her zaman kolay olmuştur.

Doğamız gereği seksüeldik, hayvanlarımız içgüdülerimizden çok sorumluydu.

Bu yüzden bu eğilimi görmezden gelmek zorundaydım, çünkü onunla şimdi oynamaya başlarsam, şafak sökmeden Silver Lake'e asla varamazdım.

Ayrıca, sikimi hak etmiyordu. *Çünkü beni bıçakladı*.

Bu neden bu kadar tahrik ediciydi? Öfkelenmeliydim -ve öfkeliydim- ama aynı zamanda onu yatağıma sürüklemek ve o bıçağı tekrar kullanması için ona meydan okumak istiyordum.

Boğazımda bir hırıltı düğümlendi, kurdum bana sertçe biniyordu.

Kader eşleri ve bunun erkeğe yaptıkları hakkında söylentiler duymuştum. Bu söylentiler yanlış değildi. Onu alıp benim olarak işaretleme dürtüm neredeyse tüm mantığı aştı.

Onu tanımıyorum.

Onu tutmak istemiyorum. Bu yüzden, onu almayacağım.

Kurdum protesto için hırladı. Onu görmezden geldim. Daha sonra bağırıp çağırabilirdi. Belki onu Gümüş Göl'deki ormanda uzun bir koşuya bile çıkarabilirdim.

Bu düşünceyle biraz sakinleşti, özgürlük New York'ta yaşamının bir sonucu olarak nadiren sahip olduğumuz bir hediye idi. Görünmeden yer değiştirecek ve kaçacak bir yer bulmak zordu. Arada sırada, özellikle de derimin altındaki kaşıntı hissine daha fazla dayanamadığım zamanlarda bunu başarıyordum.

Isırılmış kurtlar istedikleri zaman yer değiştirebilirdi ama bu uzun süre kurtlarımız olmadan yaşayabileceğimiz anlamına gelmiyordu. Zaman zaman zorladım, bu da her zaman kötü bir saldırganlıkla sonuçlandı.

Bu da şimdi artan rahatsızlığımı açıklıyor.

Son koşumdan bu yana en az üç hafta geçmişti. Ve dün gece gümüş zincirlerle olan randevumdan sonra, şu anda kendimi biraz çekingen hissediyordum. Buna bir de bacaklarımın arasında duran ve açtığı yarayı besleyen güzellik eklenince, sert bir sikiş için can atmama şaşmamalıydı.

Dostum, diye düşündüm, kelimenin tadına bakarak. Lanet olsun.

Hâlâ onun ne tür bir kurt olduğunu ya da o barın bodrumunda kilitli olarak ne yaptığını bilmiyordum. Gerçi *kilitli* kalmak biraz abartı gibi görünüyordu, çünkü kendini kolayca serbest bırakmıştı.

"Orada ne yapıyordun?" Yüksek sesle merak ettim. "Bob's Bar'da yani."

Evet, Bob's Bar. Klas bir işletme için klas bir isim. Siktiğimin Mets taraftarları.

"Orada ne yapıyordun?" diye karşı çıktı, sesi öncekinden daha boğuktu.

Bakışlarım onun üzerinde gezinerek kalçalarının arasındaki tepe noktasına indi. *Benim için tamamen ıslanmıştı.*

Tıpkı benim onun için zor olduğum gibi.

Başka bir gün, başka bir zaman olsa, konuşmayı bir öpücükle keser ve karşılıklı çekimimizi tamamen farklı bir şekilde değerlendirirdim.

Hayvanlarımız hiçbir şeyi fazla düşünmezdi; sadece sevişmek ve bir arada yaşamak isterlerdi. Duyguları yoktu.

Bağlanmak
yok. Sadece
zevk.

En azından benim için.

Ama durumumuz hiç de öyle değildi. Ben istesem de istemesem de o benim olmalıydı. "Ee?" diye sordu ben cevap vermeyince.

"Önce ben sordum." Çocukça bir yanıttı ama doğrudu. "Ayrıca, E.V.I.E. için çalıştığımı zaten biliyorsun. Peki orada ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Siz avcıların vampirlere odaklandığını sanıyordum, kurtlara değil."

"Yarı vampirdi," diye belirttim. "Ve dün gece bana ve Violet'e yaptıklarından sonra bir iyilik yapmam gerekiyordu." İğne kayarak yaramı deldiğinde irkildim.

Ve aletim tepki olarak titreşti.

Lanet olsun.

Makayla boğazını temizledi. "Sana ve Violet'e ne yaptı?"

"Bizi ve bir grup insanı bir gece kulübünde pusuya düşürdü," diye mırıldandım. "Yalan söyleyen bir vampir ordusu vardı.

kapıları kapattılar ve ortalığı kan gölüne çevirdiler. Sonra bizi bayılttılar ve bir sandalyeye zincirlenmiş olarak uyandım." Violet'in kraliyet vampiri erkek arkadaşı -ya da onu her ne olarak görüyorsa- ortaya çıkmasaydı, gece daha da kötüleşebilirdi.

Ama vampir beni tutan gümüşün çıkarılmasına yardım etmiş, Violet'le birlikte ortadan kaybolduktan sonra kendimi kurtarmam için yeterince gevşeklik bırakmıştı.

"Söylemeye gerek yok, hiç memnun olmadım ve bunun bir daha olmaması için bütün gün onun peşindeydim." Onun mavi bakışlarıyla karşılaştım. "Senin sıran, tatlım. Nasıl oldu da kendini bir kafeste kilitli buldun?" Çünkü gördüğüm kadıyla bar çoğunlukla sessizdi. Av peşinde koşan vampirlerden eser yoktu, sadece kötü bekçi köpekleri olan birkaç uşak vardı.

"Her şeyden önce, ben senin sevgilin değilim." Bunu iğneyi özellikle acı verici bir şekilde vurarak noktaladı. "Ve kendimi kilit altında *bulmadım*. Beni yakalamalarına bilerek izin verdim."

"Öyle mi? Neden?"

Omuz silkti. "Yeni bir meydan okuma."

Şekil değiştirenler yalanların kokusunu alamayabilir ama ben onunkini bir mil öteden yakaladım. "Yalancı." Makayla sadece gülümsedi. "Sana gerçeği söyleyeceğime söz vermedim."

"Hayır, yapmadın," diye onayladım son dikişini bitirirken. "Ama şimdi beni meraklandırın."

"Kulağa senin sorunun gibi geliyor, benim değil." Bir adım geri çekildi.

Ya da en azından denedi.

Çünkü hareketini tamamlayamadan kalçalarını yakaladım ve onu öne doğru çektim. Elleri omuzlarıma gitti, bu da karşılık olarak benden bir tıslama çıkardı.

Tamam, kadını yakalamak kötü bir fikirdi.

Ama içgüdülerim ateşlenmişti ve onun benim alanımdan çıkmasına henüz hazır değildim. *Benim*, hayvanım istedi.

Onu yine görmezden geldim ve önümde duran dişiye odaklandım. "Ne tür bir kurtsun sen?"

"Zorbalıktan hoşlanmayan biriyim."

Dudaklarım kıvrıldı. "Hayvanımı suçluyorum. Sana binme fikrine oldukça hevesli." Parmak uçlarımda onun tepki veren ürpertisini hissettim, kurdu ifademe tepki veriyordu.

Evet, kesinlikle beni istiyorsun, diye düşündüm onun hayvanına bakarken. Beni duyabildiğinden değil. Bu benim türüm için bir çiftleşme özelliği değildi. Ama belki de onunki için öyleydi çünkü hayvanının o güzel mavi gözlerinden bana baktığına yemin edebilirim, içinden onay yayılıyordu.

Büyüleyici.

"Böyle bir şey olmayacak," diye homurdandı Makayla, elleri tehditkâr bir şekilde sıkamak için bileklerime gitti.

Yanıt olarak elimi sıktım. "Beni bırakmayı teklif eden sendin," diye hatırlattım ona.

"Evet. *Evde*. Çünkü bu durumda araba kullanamazsın, ama şimdi seni denemeye zorlamayı ciddi ciddi düşünüyorum." Tırnakları tenime batıyordu ama yine de onu bırakmamı söylemedi. Hayır, sanki onun yerine bana tutunuyor gibiydi. Acaba bunun farkında mıydı yoksa kurdu fiziksel tepkisinin kontrolünü mü ele geçirmişti?

"Düz vites kullanabilir misin?" Ses tonuma bilerek çift anlamlı bir ifade katarak ama aynı zamanda bunu kastederek sordum. "Benim Mercedes'im manuel." O çapta bir arabaya sahip olup da onu otomatik yapmanın bir anlamı yoktu. Tabii ki, onu kullanma fırsatını nadiren buluyordum. New York şehri pek otomobil dostu sayılmazdı.

Burun delikleri genişledi. "Ellerimi çok iyi kullanırım ve manuel şanzıman konusunda çok rahatımdır."

"Dalga geçiyorum," diye cevap verdim, ayağa kalkarken onu bir adım geriye götürmek için tutuşumu kullandım. Gövdelerimiz

ateşli bir öpücükle buluştu, kasıklarım karnının alt kısmına değdi ve ilgimi hissetmesini sağladı. Biz kurttuk, bu da karşılıklı çekimi gizlemenin imkânsız olduğu anlamına geliyordu. Tıpkı onun benimkinin kokusunu alabildiği gibi ben de onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum.

Beni utandırmadı.

Onu utandırmış gibi de görünmüyordu.

Bana doğrudan meydan okurcasına baktı, alfa kişiliği parlıyordu.

Bir yanım ağzını yakalayıp o dolgun alt dudağını kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırarak karşılık vermek istedi. Hâkimiyet bana doğal geliyordu ve bir alfa dişi kesinlikle karşılık verirdi. Onun itaatini kazanmak zorundaydım. Başka bir gün olsa, onu dize getirme şansı için planlarımdan vazgeçerdim.

Ne yazık ki, paket sorumlulukları hayatımdaki diğer her şeyin önüne geçmişti. On sekizinci yaş günümünden kısa bir süre sonra ayrılmış olmam önemli değildi. Silver Lake her zaman benim gerçek evim olacaktı. New York'ta geçirdiğim on iki yıl bunu değiştirmemişti.

"Şimdi giyineceğim," dedim alçak bir sesle. "İstersen izleyebilirsin." Elimi kalçalarından çektim ve havlumu çekiştirerek ayaklarımızın dibinde yere düşmesine izin verdim.

Bileklerimi kavrayışı daha da sıkılaşıırken gözleri aşağıya doğru dans etti, yüz hatlarında takdir açıkça görülüyordu.

Yoğun bir sessizlikten sonra ona "Ellerime ihtiyacım olacak," dedim.

Yutkundu ve beni yavaşça bıraktı ama benden uzaklaşmadı ya da odadan kaçmaya çalışmadı.

Bir omega kurt muhtemelen yapardı. Belki bir beta bile. Ama o değil.

Belki de kader doğru eşleşmeyi seçmişti. Yatak odasında her zaman itaatkâr kadınları tercih etmiştim, çünkü çoğunlukla sevişip gitmek istiyordum. Bununla birlikte, Makayla kesinlikle farklı bir deneyim olacaktı, aslında bir kereden fazla şımartabilirdim.

Elbette, bu noktadan sonra yanıma alabileceğim tek kadın o olacaktı. Onun etrafından dolabıma doğru adım atarken homurdanmama neden olan bir farkındalık. Kaderindeki eşi bulduktan sonra bir erkeği kısırlaştırmanın ne anlamı vardı ki? Sanırım bu dişilere de oluyordu ama belki Makayla'ya değil. Çünkü o ısırılmış bir kurt değildi.

Tanıdığım diğerlerinden de değil.

Peki sen nedin? Merak ettim. Bir kot pantolon giymek için eğildiğimde gözlerinin kıçımda olduğunu hissedebiliyordum. İşimi bitirmek için arkamı döndüm ve önce kendimi dikkatlice içeri sokmamı izlerken sııttım. Evet, hâlâ sertleşmişim. Ve muhtemelen onu domaltıp arkadan becermeme izin vermesi için ikna edene kadar da bütün gün öyle olacaktı.

Kader arkadaşı çekimi, ilk tanıştıklarında kurtlar arasında sağlıklı bir şehvet uyandırmasıyla ünlüydü. İhtiyaçlar karşılandıktan sonra azalmasını umuyordum. Aksi takdirde, onu kafese koymayı ciddi ciddi düşünmem gerekebilirdi. Çünkü ne zaman rahatlamaya ihtiyacım olsa onun izini sürmek zorunda kalma fikrinden hoşlanmıyordum.

Bu kesinlikle onu kızdırdı.

Bu da daha ateşli bir sekse yol açacaktı. *Öfkeli sevişme. Evet.*

Sonrası için bir fikir.

Bakışlarındaki parıltıya bakılırsa, hislerimi anlamıştı. Belki de kurdumun beklentisini hissettiği içindir. Ve bahse girerim onun kurdunun da benim için benzer fikirleri vardı.

Onun türünün kader eşlerine inanmayı reddetmesi önemli değildi. Bu onu daha az gerçek yapmazdı.

Bir çift çorap ve botlarımı giydim, sonra siyah bir kazak aldım - rengi ruh halime uyuyordu

-Ve bir dakikalığına banyoda kayboldum. Döndüğümde Makayla yatak odamın kapısında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Üzerindeki tişört biraz boldu ama

Altındaki kıvrımları gizler.

Sadece birkaç dakika önce bana doğru bastırıldığını hissettiğim kıvrımlar. Bir noktada ellerimle tekrar keşfetmeyi planladığım kıvrımlar. Benim olan kıvrımlar.

İlgi çekici bir konsept. Daha sonra daha fazla araştıracağım. "Hazır mısın?" Ona sordum.

"Sizi bekliyorum, Beyaz Atlı Prens," diye mırıldandı.

"*Beyaz Atlı Prens* mi?" Kaşlarımı kaldırarak tekrarladım.

"Hayatımın on dakikasını giyinmek, dişlerini fırçalamak, deodorant sürmek ve az önce orada olan diğer şeyleri yapmak için harcadın."

"Saçımı tarıyorum," dedim, listesini tamamlayarak ve ifadesinin ikinci kısmındaki imayı kaldırarak. "Mastürbasyon yapmak isteseydim, birkaç dakikadan biraz daha uzun süre beklerdin. Ayrıca senin de izleyebilmeni sağladım." Ona göz kırptım ve kapı aralığında etraftan dolaştım. "Kıçıma bakmayı kes, tatlım. Ve hadi gidelim."

Arkamdan hoş olmayan bir şeyler mırıldandı.

Kesinlikle bir meydan okuma olacak.

Anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım ve onunla ön kapıda buluştum. "Önden buyur, prenses." Homurdandı.

Gülümsedim.

Kovalamaca başlasın.

MAKAYLA

Alaric'le arabada dört saat geçirmek gerçekten kötü bir fikirdi. New York'un parıldayan ışıkları dikiz aynasında hâlâ parlaktı ve şimdiden nefes alamıyordum.

Kokusu beni sardı, omuzlarımı erkeksi sıcaklığının kalın bir örtüsüyle kapladı.

Kurdum neredeyse içimde yuvarlanıyor, karnım yukarı kalkıyor, beni tam burada, küçük spor arabasının koltuğunda götürmesi için ona yalvarıyordu.

Aramızdaki vites kolunu tuttum ve ağzımdan derin bir nefes çekerken parmaklarımı kolun etrafına doladım.

Yardıma olmadı.

Bu ağzımı sulandırdı.

Lanet kurt feromonları.

Zamanında bazı güçlü alfa tipleriyle tanışmıştım, ama Alaric kesinlikle çekiciliği yeni bir seviyeye taşıdı.

Muhtemelen "kaderli eş" teorisiyle bir ilgisi vardı.

Öncelikle, hayır.

İkincisi, onun kader arkadaşı olamazdım çünkü bu dünyadan değildim. Üçüncüsü, hayır.

Onunla yatmayı düşünürdüm, özellikle de neler sunabileceğini gördükten sonra. Çünkü lanet olsun, *evet, lütfen*. Ama çiftleşmek? Evet, hayır, bu zor bir geçişti ve asla gerçekleşmeyecekti.

Seçtiğim yolla ilgili tek bir yorum tüm bu düşünceleri ortadan kaldırırdı. Böyle bir bağlantıyı kuramayacağımı anlayacak ve yoluna devam edecekti. En iyisi, birbirimiz için yaratıldığımız fikrini reddederek durumu açıklığa kavuşturmak.

Amacım kendilerine yardım edemeyenlere yardım etmektir. Benden daha fazlasını isteyen herkes sonuçta büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Sürülerin infazcıları

vardı. İnsanlarınsa ben.

Kahretsin, bu *diyar* artık bana sahipti. Çünkü kendilerine bakacak kadar güçlü değillerdi. Bu yüzden burada bulunma sebebim.

Ve hiçbir erkek -sıcak alfa olsun ya da olmasın- bunu değiştiremez.

Aynalarım tekrar baktım ve Alaric'in beni izlediğini fark ettim. "Evet?" diye sordum. "Evet?" diye sordum, bu kadar dikkatle inceleniyor olmaktan pek de hoşlanmamıştım. Arabaya bindiğimizden beri birbirimize pek bir şey söylememiştik. Bana anahtarları verdi, ben de tabelaları takip ederek apartmanının altındaki garajdan çıktım ve kuzeye doğru yola koyuldum.

"Nereye gittiğimizi nasıl bildiğini anlamaya çalışıyorum," dedi yavaşça. "Ya zihin okuyorsun ya da psişiksin. Hangisi?"

Gözlerimi devirdim. "İkisi de değil. Daha önce Silver Lake'ten bahsetmiştin, hatırladın mı?" Onu götürmeyi teklif ettiğim zamanlardı. Ya da belki ondan hemen sonraydı. Tam sırasını hatırlayamıyordum ama Silver Lake'ten bahsettiğini kesinlikle hatırlıyordum. Aynı sürüden olduğumu düşünürsek, kısa sürede unutacağım türden bir ayrıntı değildi, ama *benim* dünyamda, onunkinde değil.

"Ve sen bunun nerede olduğunu biliyor musun?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Aslına bakarsan, biliyorum." Ama bunu gerçekten *nasıl* bildiğimi açıklamak istemediğim için ekledim, "Ben bir kurdum Alaric. Bu bölgedeki bütün sürüleri bilirim." Yarı doğrudu, kendi dünyamdaki tüm sürüleri biliyordum. Bu evrendeki ilk görevim sırasında bu gerçeklikteki birkaç sürünün adını da öğrenmiştim. Bu göz açıcı bir deneyim olmuştu.

Marc, insan kaçakçılığı konusundaki geçmişim nedeniyle bu görevde kendisine yardımcı olmam için beni seçmişti. Ancak, beni bu dava için işe aldığında yeni bir dünyaya doğru yol alacağımızı fark etmemiştim.

Buraya vardığımızda sadece yepyeni bir gerçeklik hakkında bilgi edinmekle kalmamış, aynı zamanda bu kadar çok yetersiz doğaüstü varlıkla karşılaşmak beni şok etmişti. Bu dünyadaki vampirler ve onların göğse saplanan basit bir kazıkla öldürülebilecekleri gerçeği gibi. Bir insan ne kadar acınası olabilir ki?

Ama asıl macera, Sapphire'i bulmak için umutsuzca yeraltı suç dünyasını ararken başlamıştı. Sonunda onu vampirler ve kurtlarla çevrili köhne bir yerde bulduk.

Bu da benim bu gerçeklikteki şekil değiştirenlerle tanışmam olmuştu. Etkilenmediğimi söylemek hafif kalır.

O görevde yaşananları ve sadece birkaç hafta önce bu diyara dönme nedenimi düşünürken çenem titriyordu. Sapphire beni başka bir göreve göndermiş, bazı kadınların yardımına ihtiyacı olduğunu söylemişti. Onu kurtardıktan sonra öğrendiğim bir şey olan falcılığa meraklıydı ve ben de onun önsezilerini ciddiye alma eğilimindeydim.

Ancak şimdi planlarında bir art niyet olup olmadığını merak ediyordum. İşlerime burnunu sokmak tam ona göre bir davranış olurdu. Ve Kan Emici Seri Katil hakkındaki haber makalelerini önceden görmüş olmalıydı, tıpkı yanımdaki kurtla olan bağlantıyı tahmin ettiği gibi.

Yapbozun parçaları zihnimde bir araya gelirken, *seni çılgın sürtüük*, diye düşündüm. Bana yakut yüzüğün kendi başına bir ödeme olduğunu söylemişti. Rastgele diyarlara seyahat etmeme izin verdiği için bunu kastettiğini düşünmüştüm.

Şimdi anladım.

Olmayacak, Saph. Asla olmayacak.

Burada olsaydı, başka bir önseziye kendini kaptırmadan önce o kaçık haliyle sırtırdı.

"Eğlenceli bir şey mi?" Alaric sordu, bakışları hâlâ bir avcının avına baktığı gibi bana kilitlenmişti.

"Sadece bir arkadaşımı düşünüyordum," diye cevap verdim. "Bu bölgedeki sürülere aşına olmamın sebebi o." Çünkü onu kaçıran bir kurttu. Neyse ki Silver Lake'ten biri değildi. Bu garip olurdu.

"Peki Silver Lake'e daha önce gittiniz mi?" diye sordu.

Buna nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Teknik olarak evet, ama bu dünyada değil, yani... "Hayır." "Yine de nereye gittiğimizi biliyorsun."

"Yön duyugum oldukça iyidir," diye karşılık verdim. "Bütün yol boyunca arka koltukta mı süreceksin, Alaric? Çünkü bu çok hızlı eskiyecek." Aslında beni düzeltmeye çalışmıyordu ama ben konuyu varış noktamızı nasıl bildiğimden başka bir yöne çekmek istiyordum.

Çünkü o haklıydı.

Benim hatamdı.

Gümüş Göl bölgede kayda değer bir sürü adı olsa da, onu nasıl bulacağımıza dair talimatlar o kadar iyi bilinmiyor olabilir. Ya da belki de öyleydi ve beni test ediyordu. Her iki durumda da, tüm bu saçmalıklardan kaçınmak için en başta yol tarifi istemeliydim. Ama kokusu beni öylesine sarmıştı ki, kucağına tırmanmadan ve beni unutulmaya götürmesini talep etmeden araba sürmeye çalışmanın ötesinde pek bir şey düşünmemiştim.

"Sırlar sadece daha çok ilgimi çeker," dedi Alaric bir süre sonra. "Ancak şimdilik yalanlarını saklamana izin vereceğim. Sadece ikiyüzlülükten hoşlanmadığımı bil, bu yüzden bana ya da sürüme zarar vermeye çalışırsan, eşin olsun ya da olmasın, seni öldürürüm."

Sözlerindeki ciddiyet bana onları kastettiğini söylüyordu.

"Bu beni incittiği kadar seni de incitmez miydi?" Yüksek sesle merak ettim. Benim dünyamdaki gerçek eşler, en azından tam olarak bağlanmış olanlar, diğer yarıları öldüğünde genellikle hayatta kalamazlardı. Belki de ısırılmış kurtlar için durum böyle değildi?

"Öyle olurdu, evet," diye cevap verdi, bakışları sonunda yüzümden ayrıldı. "Ama kendimi ve sürümü korumak, bir eş kaybetmenin acısına değer."

Bunu düşündüm, kaşlarım çatıldı. İfadesi bana Nathan'ı hatırlattı. O da sürüsü için her şeyini feda ederdi. Çünkü o Silver Lake Alfa'sıydı.

Alaric'in alfa olduğu her halinden belliydi ama Nathan gibi değildi.

İlki bana yalnız bir kurt gibi gelirken, ikincisi tam anlamıyla bir liderdi. Nathan asla şehirde yaşamazdı, çünkü Silver Lake onun kalbiydi. Ama Alaric'in dairesi onun kuzeyde yaşamadığını doğruluyordu. Geçici bir ev olamayacak kadar iyi yaşanmış bir yerdi, bu da sürüsüyle sık sık kalmadığını gösteriyordu. Bu da gerçek bir alfa olamayacağı anlamına geliyordu.

Ancak, araba sürerken, saldırganlığının arttığını hissettim. Sanki kurdu *dışarı çıkmak* istiyordu.

Dikkati tamamen benden ayrılıp pencerelere yönelmişti, tetikte olması beni tedirgin ediyordu. "Bir şey mi bekliyorsun?" diye sordum. "Ya da birini?"

Cevap vermedi, havayı koklamak için camı indirirken davranışları insandan çok hayvana benziyordu. Avuç içi göğsüne gitti, parmakları oradaki kaslara ritmik bir okşayışla masaj yapıyordu ve bunu göğsüme yaptığını hayal ettiğim için neredeyse dikkatim yoldan dağılıyordu.

Lanet olsun.

Kalçalarım sıkıştı, feromonları burun deliklerime sertçe çarptı ve beni şehvete boğdu.

Kesinlikle. Kötü bir fikir. Fikir, diye mırıldandım kendi kendime, kendimi ağzımdan nefes almaya zorlarken dudaklarım aralandı.

"Kurdumu baştan çıkarıyorsun." Sesindeki alçak hırıltı kanımı daha da ısıttı.

"İnan bana, kasıtlı değil," diye cevap vermeyi başardım, boğazım onun sarhoş edici kokusundan kurumuştı. Tanrım, daha önce hiç kimse beni böyle baştan çıkarmamıştı. O bir alfa olmalıydı. Ya da en azından ona yakın. Çünkü lanet olsun, onun için dizlerimin üzerine çökmek istiyordum ve bu hiç de benim tarzım değildi.

Ben doğuştan bir infazcıydım. Hatta Nathan beni kara operasyon ajansıya tanıştıran kadar bir infazcı olmak için eğitim almıştım. Sonra tüm dünyam birkaç yıl içinde değişti.

Kimsenin önünde eğilmedim.

Yine de karanlık bir yanı *onun için* eğilmek

istedi. *Ne oluyor be?*

Temiz hava solumak için camımı açarak bu hissi üzerimden atmaya çalıştım.

"Hissedebiliyorum." Alaric'in sözleri, arabanın içinde titreşen bir ses gürültüsüyle çıktı. "Bu

kargaşa. Acı. Tehlike."

"Süründen mi?"

"Evet."

Kahretsin. Nathan da bunu yapabiliirdi. Yani, bir dereceye kadar. Belli bir mesafe içindeki sürü arkadaşlarıyla telepatik olarak konuşabiliyordu. Kurtlarını da kontrol edebiliyordu ama bu düzenli olarak kullandığı bir yetenek değildi.

"Bu senin alfan mı?" Merak ettim. "Seni mi çağırıyor?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı. "Daha çok kurdumun bir rahatsızlığa tepki vermesi gibi." Bana yandan bir bakış attı. "Isırılmış kurtlar telepatik değildir. En tepede bir alfanın olduğu bir hiyerarşiye bağlıyız ve bir şekilde birbirimize bağlıyız ama zihinsel kovan-zihin düzeyinde bir şey yok."

Bilmiş bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım ama yanağımda ve boynumda sıcak bir yol açtığını hissettim. "Ne?" Bir süre sonra bana bakmaya devam etmesinden hoşlanmadığımı söyledim. Arabanın içindeki yoğunluk, onun aralıksız *bakışları* olmadan da yeterince bunaltıcıydı.

"Sorularınız bana Isırılmış kurtlar hakkında pek bir şey bilmediğinizi söylüyor. Yine de Gümüş Göl'ün nerede olduğunu biliyorsun. Bu çok ilginç Makayla. Gerçekten çok ilginç."

"Bu sadece sizin türünüz üzerinde çalışmadığım anlamına geliyor. Ben olsam çok fazla yorum yapmazdım."

"Oh, ama ben öyleyim," dedi. "Bıçak yarası gibi şeylerle öldürülebileceğimizi biliyor muydun?"

"Çoğu kurt bu yüzden ölebilir," diye belirttim. "Özellikle de stratejik olarak yerleştirildiklerinde. Ama evet, sizin türünüzün diğerlerine göre daha hassas olduğunun farkındayım."

"Yine de alfa yapımızdan haberin yoktu." Ses tonundaki alaycı ifade direksiyonu sıkıca kavramamı sağladı. Beni kızdırmaya mı çalışıyordu?

"Ben öyle bir şey demedim, değil mi?" Ben de karşı çıktım. "Sadece alfani hissedip hissedemediğini sordum."

"Hmm," diye mırıldandı, vücudu öncekinden daha az gergindi. Benimle konuşmak onu sakinleştirmiş gibiydi. Ya da belki de iki pencerenin de açık olması yardımcı olmuştu.

Arabayı sürerken temiz havayı içime çekmeye karar verdim ama Silver Lake'e doğru otoyoldan çıkarken gerginlik havayı yeniden yaladı.

Ve her geçen kilometrede daha da arttı.

Alaric'in artan saldırganlığının ağırlığı altında midem çalkalandı. "Ne oldu?" Sonunda sordum, ses tonum nefes nefese kalmıştı. Belki de otuz dakikadır yoldaydık ve kenara çekip ona şans dilemeye hazırdım. Yaralıyken hâlâ yer değiştirebilirdi. Sonra eve koşabilirdi. Etraf ormanlık olduğu için çok da zor olmazdı.

"Ölüyor," diye fısıldadı Alaric, bu sözler kenara çekme fikrimi öldürdü ve bunun yerine gaza daha sert basmamı sağladı. "Kahretsin, hissedebiliyorum. O... onun kurdu... o *arıyor*." Kelimeyi nefes nefese söyledi, başı koltuk başlığına yaslandı.

Kahretsin, araba kullanıyor olsaydı şimdiye kadar kaza yapmış ya da frene basmış olurdu. Bıçak yarası olsun olmasın, hareket edemiyor gibiydi.

"Daha hızlı." Sesi kelimenin üzerinde kırıldı. "Lütfen. Daha hızlı. Daha hızlı."

Tereddüt etmedim, ne dediyse yaptım, tüm becerimi ve doğaüstü yeteneğimi onun küçük sportif arabasını son derece yasadışı hızlarda yönlendirmek için kullandım. Neyse ki, kimsenin dışarıda olması için çok geç ve polislerin pusuya yatması için çok erkendi.

Bu yol bana kolay geldi, yıllarca bu dünyanın başka bir versiyonunda benzer yolları sürmek benim için takip etmesi zor olmayan bir iz bıraktı.

Ta ki ağaçlarla dolu ve geniş bir ormanlık alan boyunca evlerle dolu ana araziye girene kadar.

"Hangi ev olduğunu bilmem gerekiyor," dedim sessizce, ama zaten bildiğimden şüpheleniyordum. Bana Nathan'ın ana konutunun yerini söylediğinde, bu şüphelerim doğrulanmış oldu. Alaric gerçekten de bir alfaydı. Belki Silver Lake'in alfası değil ama bir alfanın kardeşiydi. Bu da yakınlarda güçlü bir beta olmadığı sürece alfanın halefi olacağı anlamına geliyordu.

Alaric'in kurdunu ayaklandıran da *buydu*; sürüsünün ona olan ihtiyacını hissedebiliyordu. Liderleri ölüyordu ve hayvan ruhları varislerini çağırıyor, eve dönmesi ve onlar için her şeyi yoluna koyması için ona yalvarıyordu.

Bir alfayı bıçakladığımı fark ettim. Benim onun eşi olduğumu düşünen bir alfayı.

Parmağımdaki yüzük aniden on kilo gibi hissettirdi, kaçma yeteneğimi hatırlatması düşüncelerimde hoş bir işaret oldu.

Sadece kurdum karşılık olarak hırladı. Kalmak istiyordu.

Gitmemiz gerektiğini savundum.

Ama alfanın araba yoluna girdiğimizde, gidemeyeceğimi biliyordum.

"Gümüş paket teslim edildi. Sabaha kadar ölmüş olmalılar." Güneş artık ufku öpüyordu, sabahın erken saatlerinde hava matemle ağırlaşmıştı. *"Tyler zehirlenmiş."*

Sabaha ölmüş olur.

Her ikisi de birbiriyle bağlantılı sonuçlar doğuran iki farklı konuşma.

Bu bir tesadüf değil. Hepsi bağlantılı. Eğer şimdi kaçarsam, nedenini asla anlayamayacağım. Ve o kızlar... Birisi o kızları kurtarmalı.

Alaric yolcu koltuğunda donmuş bir şekilde oturuyordu, burun delikleri açılmıştı. Neredeyse onu rahatlatmak, sakinleştirecek bir şeyler söylemek için yanına uzanacaktım. Ama göğsünde büyüyen titreşimler beni uzak tuttu.

"İçeri girmem gerek." Karanlık ses tonunun altını çiziyordu, kurdu yüzeyin hemen altında geziniyordu. "Seninle gelmemi ister misin?" Bunu teklif etmek istememiştim. Konuşmak bile istememiştim.

Ama gece yarısı bakışları benimkilerle buluştu, gözbebekleri irislerini yutmak için genişledi. Hayvan formunda nasıl görüldüğünü merak ettim. *Siyah gözleri ve saçlarıyla uyumlu kahverengi kürkü.* Neredeyse görebiliyordum. O da büyük olurdu.

"Ölüyor," diye fısıldadı Alaric. "Bunu hissedebiliyorum."

Yutkundum. Bu tam olarak soruma bir cevap değildi. Ama şu anda mantıklı düşünemediğimden şüpheleniyordum. Keder davranışları değiştirir, bazılarını daha saldırgan, bazılarını ise daha zayıf yapar. Alaric muhtemelen ilk gruba giriyordu. "Seninle geleceğim," diye yüksek sesle karar verdim. Bu bana doğru geldi. Nedenini daha sonra inceleyecektim.

Sanki dile getirilmemiş bir soruya cevap vermişim gibi başını salladı. Sonra emniyet kemerini çözdü ve başka bir şey söylemeden arabadan çıktı.

ALARIC

MAKAYLA'NIN VARLIĞI kurdumu sakinleştirdi, onun nazik enerjisi eski evime adım atana kadar ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şeydi.

Burada Tyler'la birlikte büyüdüm.

Babamız Silver Lake Alpha'ydı.

Daha sonra liderlik görevini devraldığında mülkü Tyler'a devretmişti. Kardeşimin on sekizinci doğum gününde ısırlıp kurda dönüşmesiyle birlikte kademeli bir geçiş olmuştu. Yirmi ikinci yaşına kadar sürünün liderliğini tam olarak devralmamıştı. O zamana kadar ben çoktan ayrılmıştım.

Ben de on sekizinci yaş günümde dönüştürülmüştüm. Tyler'dan sadece iki yıl sonra.

Hayvanlarımız hemen savaşa tutuşmuştu, hükmetme arzularımız tutkulu ve güçlüydü. Babamız da bir alfa olduğu için bu beklenen bir şeydi.

Ancak kurdumun doğuştan gelen gücünü beklemiyordum. Tyler'ın en büyük olması, doğal olarak bu görevi devralması gerektiği anlamına geliyordu ama içimdeki canavar doğuştan gelen bu hakka tüm kalbiyle karşı çıkmıştı. Ve eğer birbirimizle dövüşseydik, ben kazanırdım.

Onun yerine ben gittim.

New York'a gitmiş, E.V.I.E.'de bir iş bulmuş ve o zamandan beri orada yaşıyordu.

Ara sıra ziyaret ederdim. Ama asla uzun sürmedi. Artık benim evim değildi. Artık Tyler'ın sürüsüydü, attığım her adımda herkes yolumdan çekilirken bu nokta daha da netleşti.

Hepsi de gençlik yıllarımdan tanıdıklarım olan infaz memurları saygılarını sundular. "O ustanın içinde." Bu açıklama liseden eski bir arkadaşım olan Paul'den geldi.

Mezun olduktan kısa bir süre sonra sürü infazcısı olmuştu, pozisyonu ona uyuyordu. Ama şu anda, anılarımı tazelemekle ilgilenmiyordum.

Kahretsin, asla anımsamak istemedim. Bu artık benim hayatım değildi.

Varlığını kısaca onaylamak için ona baktım, sadece açık yaşam alanından koridora doğru eliyle işaret etti.

Sanki eski evimde ana yatak odası süitinin nerede olduğunu bilmiyormuşum gibi. *Dick*.

Kızgınlığının verdiği hırıltıyı yuttum ve sırık gibi, tüylü saçlı infazcının yanından tek kelime etmeden geçip gittim.

Sürünün betası Hardt beni ana yatak odasının kapısında karşıladı. Çenesini hafifçe eğerek selamladı. Onu da görmezden geldim, içerideki sahneye odaklandım.

Eşikten geçerken annemle babam bana bakmadı bile.

Makayla arkamdaki koridorda oyalanıyordu, kokusu duyularımı okşuyor ve önümdeki sahneye odaklanmama yardımcı oluyordu.

Tyler.
Solgun
. Zayıf.
Ölüyor

Gözleri kapalıydı, teni terden nemlenmişti. Sürü doktoru sert bir ifadeyle yanında duruyordu. Kararı öğrenmek için sormama gerek yoktu. Bunu kardeşimin göğsünün hafifçe inip kalkmasından anlayabiliyordum.

Tanıdığım güçlü alfa yatakta kırık bir iskeleti andırıyordu, göğsü açıktaydı ve kül rengi çizgilerle kaplıydı. *Gümüüş*, diye düşündüm, yutkunarak. *Zehirlendiğini bu şekilde anlıyorlar*. Damarlarındaki renk değişiminden belliydi. Kollarına ve bileklerine kadar iniyordu.

Yanında bir makine bip sesi
çıkartıyordu. Yanında bir serum
torbası asılıydı.

Ama yatağa bir bakış, bundan geri dönüş olmadığını doğruladı.

Yaralanma ya da delinme izi olup olmadığını kontrol ettim ama bir şey bulamadım. "Nasıl enfekte oldu?" Sesim hırçınlaşarak sordum.

Belki de söylemem gereken doğru şey bu değildi.

Belki de vedalaşmaya ve ağabeyime çocukken ona ne kadar saygı duyduğumu söylemeye odaklanmalıyım.

Ama kırk sekiz saattir uyumamıştım, melez pislik durumu sağ olsun. Ve tek yapmak istediğim Tyler'a ne olduğunu öğrenmekti.

"Bilmiyoruz ama Alfa Warren ve Alfa Hendrix aynı hastalığa yakalandılar." Babamın mavi gözleri benimkilere dikilmişti, duygularını saklıyordu. Dizginleri ilk çocuğuna devretmeden önce otuz yıl boyunca bu sürüye liderlik etmiş bir adamdan daha azını beklemiyordum. Büyürken bize hep bir alfanın görevinin kurtlar arasında düzeni ve birliği sağlamak olduğunu söylerdi. Duygular bu liderlikte büyük rol oynardı ama kontrol altında tutulmaları gerekirdi. Ve bazen, sorumlu olmak kendi kalplerimize mal oluyordu.

Kırılmış bir sürü karşısında zayıf ya da çökmüş olarak görülemezdik.

"Bugün hepsi bir arada mıydı?" Kaşlarımı çattım. Hayır, bugün değil ama... "Dün." Kardeşim şehirde olacağını söylemek için beni aramıştı. Manhattan'daki bir otele kahvaltı için uğramamı istemişti. Onunla buluşmaya niyetliydim.

Ne yazık ki, tüm o melez olayı gerçekleşmiş ve kendimi Blood Thirteen'in bodrumunda bir sandalyeye zincirlenmiş olarak bulmuştum. Kaçtıktan sonra, sabahı ve öğleden sonrayı beni yenen pisliğin izini sürerek geçirmiş, Tyler'la buluşmayı tamamen unutmuştum.

Şimdi çok pişman olduğum bir karar. Onu kurtarabilecek miydim? Yoksa sonum onun gibi mi olacaktı?

"Gloria Mansfield'in kayboluşunu konuşmak için öğle yemeğinde buluştular." Babamın ses tonu bana bunun hassas bir konu olduğunu söylüyordu.

Hiç şaşırtıcı değil. Gloria Mansfield, Alpha Warren'ın kızıydı. "Kayıp olduğunu fark etmemiştim." *Tıpkı Valaria Crimson gibi*, diye düşündüm, yüzümü buruşturarak. Onu zamanında bulamamıştım, melez ve uşakları ben onu bulmaya fırsat bulamadan işini bitirmişlerdi. O korkunç sahneyle olayı kişiselleştirmişti, daveti açıktı.

Dışarı çık ve oyna, avcı.

Piç kurusu, mesajı aldığımı emin olmak için ayağına baş harflerimi bile kazımişti.

Bu sapkın teklife uymuştum ve o da beni Blood Thirteen'de kölelerine Violet'le birlikte kilitleterek ödüllendirmişti. *"Bu sefer ona izletmek istiyorum."*

Aklını kaçırmış bir ahmak, diye düşündüm. Onu bulduğumda bir yanımla ölümünü uzatmak istemişti ama tekrar ateş canavarına dönüşme riskini almak istememiştim. Bu yüzden durumu yeniden düşünmeden onu vurdum.

Babam Gloria'yı kastederek, "Yayınlanmadı," diye cevap verdi. "Ama onu beş gündür kimse görmedi ve ortadan kaybolmak onun yapacağı bir şey değil."

Hayır, değildi.

Ama daha önce melezin inine girmemişti, sadece Makayla girmişti. Onu bir noktada görmüş müydü? Sormak dilimin ucundaydı ama annemin iniltisi dikkatimi ona çekti.

"Bunu başka bir yerde yapabilir miyiz?" diye sordu usulca. "Ben... Ben bu konuşmayı yapmak istemiyorum..."

burada."

"Doğru, elbette," diye kabul ettim ve yatağın yanında diz çökmek için öne çıktım. "Özür dilerim anne." "Sorun değil," diye fısıldadı, kolumu omuzlarına doladığımda bana doğru eğildi.

Babama baktım ve bakışlarındaki endişeyi fark ettim. Birçok şeyle başa çıkabilirdi ama annemin kederi bunlardan biri değildi. Bu da onun yokluğunda benim yardım etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Eşini ve sürüsünü tek başına teselli edemezdi. Bu yüzden beni burada istedi.

Bir alfa olarak sorumluluğumu yerine getirmek için, hem de herhangi bir alfa değil, bu sürünün kaderindeki bir alfa olarak.

Tyler'ı sorumlu bıraktığımda herkese sırtımı dönmüştüm. Çünkü benim kurduğum ikimiz arasında en güçlü olanıydı. Ona meydan okumalıyım. Ama yapamadım. O benim kardeşimdi. Benim etim ve kanımdı. Calder çocuklarının en büyüğü. Ben hayatıma devam ederken ve bir gün kendi sürümü kurarken, onun daha güçlü olması, liderlik etmesi gerekiyordu.

Ama asla bir sürü bulamadım çünkü kurduğum sadece Silver Lake'i istiyordu.

Yutkundum, burada olmanın doğruluğu bu durumun yanlışlığıyla bozuldu.

Gülmüş zehirlenmesi.

Nasıl olur da birinin seni zehirlemesine izin verirsin? Talep etmek istedim. Sen bundan daha iyisin. Sen de gözlemci bir orospu çocuğusun. O zaman ne halt ediyorsun? Bunun olmasına nasıl izin verirsin?

Hepsi haksız sorular.

Asıl sormam gereken, bunun olmasına nasıl izin verdiğimdi.

Orada olsaydım, belki de bunu önleyebilecek bir şey -herhangi bir şey- hissederdim. Çünkü belli ki olay toplantıları sırasında olmuş. Belki de zehri bir yemekten ya da içecekten almışlardır? Ya da havadan mı bulaştı? Kesinlikle enjekte edilmemişti, zaten gözlerim de bunu doğrulamıştı ama üç alfanın öldürüldüğünü bilmek içgüdüsel olarak başka bir yöntemle yerleştirildiğini doğruluyordu.

Orada olsaydım fark eder miydim?

Sikeyi

m.

Siktir

!

Çılgılık atmak, lanet odayı paramparça etmek, doktordan orada öylece durup ölüm saatinin gelmesini beklemekten daha faydalı bir şey yapmasını talep etmek istedim.

Bu çok gülünçtü.

Isırılan kurtlar da insanlar kadar kolay ölebilirdi ama biz çabuk iyileşirdik. Omzum bunun kanıtıydı. O kolumu annemi tutmak için kullanmamıştım ama en azından artık diğer uzvumu hareket ettirebiliyordum. Birkaç saat içinde onu da sallayabilecektim. Ondan sonra da yeni gibi olacaktı.

Çoğunlukla Makayla'nın hemşireliği yüzünden.

Onu hala koridorda oyalanırken buldum, açık kapıdan beni izlerken yüzünde boş bir ifade vardı.

Kapı. Hardt onu dikkatle inceledi, ela gözleri ilgiyle titreyordu.

Neredeyse ona hırlayacaktım.

Kurtlar çiftleşme bağlarını hissedebilirdi ve ben Makayla'yı henüz kokuyla işaretlememiş olsam da aramızdaki bağ çevredeki herkes için çok açıktı.

Neyse ki, onu süzen pisliğin tamamen farkında değilmiş gibi görünüyordu. *Belki de at kuyruğu ona göre değildir, ahmak* herif, diye düşündüm, uzun siyah saçlarına dikkat ederek. *Cidden, aklından ne geçiyordu?*

Bazı erkekler kalın saçlı adam rolünün altından kalkabilirdi ama Hardt öyle değildi. Dövmeleri ve kaslı kollarıyla bir motosiklet özentisini andırıyordu. Ağabeyimin onu neden beta olarak seçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kesinlikle değmez.

Kurdum onaylarcasına *kükredi*. Tabii ki Makayla'ya odaklanmıştı, sürü hiyerarşisine değil. Ben de bu değerlendirmeye katılmak zorundaydım. O, Hardt gibilerden çok daha iyisini hak ediyordu.

Güzel mavi gözleri benimkilere takıldı. Teselli etmek yerine önce yüzünü buruşturdu, sonra yüzünü buruşturdu ve bakışlarını kaçırarak kaşlarımı çatmama neden oldu.

Ne saklıyorsun, küçük kurt? Neredeyse soracaktım.

Çünkü suçluluk duygusu adeta dalgalar halinde ondan akıyor, içimdeki canavarı rahatsız ediyordu. Çenem sıkıştı, içgüdülerim isyan etti. *Bir şey biliyorsun. Kokusunu alabiliyorum.*

Ama oraya gidip konuşmaya başlamasını talep edemezdim, çünkü bu annemden ayrılmak anlamına geliyordu.

Sonra konuşuruz, dedim Makayla'ya gözlerimle.

Yüz ifademden niyetimi açıkça okuyarak hafifçe başıyla onayladı.

Daha önce söylediklerimde ciddiydim; bana ya da sürüme karşı kötü niyetleri olduğunu öğrenirsem onu öldürürdüm. Kaderin canı cehenneme. Eşim olmadan yaşamının acısına katlanabilirdim, çünkü bu ikiyüzlü bir kurtla kalmaktan daha iyi olurdu.

"Alaric." Annem bana daha sıkı yaslandı, ailesinin kokusunu içine çekerken burun delikleri açıldı. Bu onu bir an için sakinleştirmiş gibi görünüyordu, kendi kolunu belime doladığında omuzları titriyordu. "Seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim anne," diye mırıldandım ve tekrar babama baktım.

Bana sadece başıyla onay verdi. Sanırım bu, "*Daha fazlasını yap*" demesinden daha iyiydi. Konuştuğumuzda her zamanki cümlesi buydu.

Bunu hiç söylememişti ama Tyler'a alfa pozisyonu için meydan okumadığım için hayal kırıklığına uğramıştı. Bir sürü ancak lideri kadar güçlü olabilirdi ve oğullarının en güçlüsü olarak sorumluluğu üstlenmek benim sorumluluğumdur.

Ama bunu kardeşime yapmak istememiştim.

O ve diğerlerinin iddia ettiği gibi, sonunda beni zayıf kılan bir gerçek. Ve değersiz.

Yutkunarak duygularımı bir kenara ittim ve vedalaşmaya odaklandım. Kardeşimi bir yılı aşkın süredir görmemiştim. Aslında dün de onu görmeyi dört gözle bekliyordum. Gerçi bunu şimdi söyleyemezdim.

Kahretsin, dostum, diye düşündüm, başparmağımı kolundan aşağı çekmek için uzandım. Omzum hareketi protesto etti ama acıyla savaştım. Tyler buna değerdi. Bu ana. Bu son dokunuşa.

Göğsüm ısındı, içimde beni ruhuma kadar okşayan bir his uyandırdı.

Sanki kardeşimin bana dokunduğunu, her şeyin yoluna gireceğini söylediğini ve öbür dünyada da yanımda olacağına söz verdiğini hissediyordum.

Belki de kafamın içindeydi.

Ama artık onun yanında olduğumu bildiğine tüm kalbimle inanıyordum.

Beni hayal kırıklığına uğratma, derdi. Onları hayal kırıklığına uğratma. Yapacağımı biliyorsun, diye cevap verirdim. Benim işim bu.

Siktir git, Ric. Bu saçmalığı babama söyleyebilirsin ama ben senin gerçek yüzünü biliyorum. Bunu neden yaptığını biliyorum.

Hiçbir şey bilmediğini iddia ediyorum. Çünkü ben hep böyle derdim. Tıpkı sonrasında hep gülümsediğim gibi. Gerçekten biliyordun.

Yaptım, o da kabul ederdi. Gerçekten kabul ederdi.

O konuşmaya tutunmaya, şimdi gerçek bir konuşma yapmaya, benimle son bir kez sözlü münazara yapması için onu kendime getirmeye çalışırken boğazım düğümlendi. O benim kardeşimdi, kendi kanımdan ve canımdan, sürüyle olan tek gerçek bağımı.

Başka kimse beni onun gibi tanıımıyordu. Bu yüzden gitmiştim.

Sürü bu seçimi ya da beraberinde getirdiği kalp acısını asla anlayamazdı.

Onlara önce senin liderlik etmen gerekiyordu, diye fısıldadım şimdi kardeşime. Şu anda hala onlara liderlik ediyor olmalısın.

Ne diyebilirim ki, küçük kardeşim? Kader bir sürtüktür. Bu gerçekten o değildi, zihnimdeki sözcükler benim uydurduklarımdı, ama dostum, tıpkı onun gibi geliyorlardı. Çünkü şu anda bana söyleyeceği şeyin tam olarak bu olduğunu biliyordum.

Bana neşelenmemi, çenemi kapamamı ve işimi yapmamı söylerdi. Bunun her zaman benim yolum olması gerektiğini söylerdi.

Sonra da bana "*Hardt'ın devralmasına izin vermesen iyi olur*" derdi. *O bir Calder değil, Ric. O sen değilsin.* Kardeşimin elini tutmak için uzandım ve sıktım.

Parmakları geri sıktı.

Çok zayıf ve ince, ama orada. Meşalenin geçişi. Bir kutsama. "*Bu iş sende*" deme şekli.

Peki ya yapmazsam? Ona sormak istedim. Ya buna sahip değilsem?

O zaman omzunun üzerinde geziniyor, her adımında sana tezahürat yapıyor olacağım.

Kürkünün fırçasını hissettim, kurdu benimkini dürttü, hepsi ruhumun içinde gerçekleşti ve anı sonsuza dek anılarıma kazındı.

Ve sonra gitmişti.

O gitmişti.

Son nefesi havayı öptü ve adımı mırıldandığına yemin edebilirim. *Ric.*

Sonunda kendini bırakabildi çünkü küçük kardeşi eve dönmüştü. Yeni alfa buradaydı. Onun işi bitmişti. Ve o son saniyede, onun enerjisinin benimkinden geçerek gerçek varisi kutsadığını hissettim.

Ben.

Annem yanıma yığıldı, gözyaşları kazağımı ıslattı.

Ağlamadım. Ellerim hâlâ kardeşimin parmaklarına sarılmış, gözlerim yüzüne yapışmış bir şekilde öylece durdum. *Gitti. Gitti.*

Ama onu her yanımda, *içimde* hissediyordum, anısını kısa sürede unutamayacaktım. On sekiz yıl boyunca onun gölgesinde koştum. Bildiği her şeyi bana öğretmişti. Babamın onu yetiştirdiği gibi o da beni yetiştirmişti. Aynı dersleri almış, aynı sporları yapmış ve her adımda birbirimizle yarışmıştık. İki yaş küçük olmam önemli değildi; onun seviyesinde ve üstünde performans göstermiştim.

Bu sadece onu daha da zorlamıştı. Bu

da beni daha da zorladı.

En iyi niyetlerden doğan bir rekabet.

Çok özlediğim bir kardeşlik.

Güçlü bir alfaya dönüşmüştü, iş zekası olağanüstüydü. Yeteneklerimi başka yerlere taşıdım ama bu ikimizin de diğeriyle daha az gurur duymasına neden olmadı.

Babam bu sürünün gerçek alfası olmak için meydan okumadığım için bana zayıf diyebilirdi. Ama kardeşim bunun büyüğüme duyduğum saygıdan kaynaklandığını biliyordu.

Aileden gelen bir hak.

On iki yıl tek başıma kaldıktan sonra bir tanesi bana geçti. Artık tanımadığım bir sürünün önünde duruyordum. Beni burada istemeyebilecek olan ailemin yanında. Kardeşimin kelimenin tam anlamıyla yeni ölmüş olmasına rağmen yüz ifadesinde meydan okuma yazan bir betanın önünde.

Beni şimdi test ederse, pişman olur. Onu yok ederdim.

Hiç merhamet olmazdı. Onu yerin dibine sokardım.

Çünkü kardeşimin öldüğü gün beni almak, müdahale etmek isteyen herkes için bir ölüm cezasıydı. Kurdum aynı fikirde hırladı, koşma ihtiyacım güçlüydü ve düşünme yeteneğimi bastırıyordu.

Bu şekilde liderlik yapamayacağımı fark ettim. Tek yapmak istediğim bu lanet evi parçalamakken oraya çıkıp teselli veremem.

Birisi kardeşimi zehirledi.
Birinin bunu ödemesi
gerekiyordu.

Ama bunu burada yapamazdım. Elimde toplantıdan başka bir şey yoktu. Ve birkaç gün daha onu görmek için geri dönemeyecektim.

Planlamam gereken bir
cenaze vardı. Katılmam
gereken bir cenaze töreni.

Tyler'ın anısına. Sürüyü teselli etmeye hazırlanırken. Hiç istemediğim bir liderlik rolünü üstlenmenin gerekliliğiyle.

Artık alfa oldum. Bu gerçek göğsüme çarptı ve ciğerlerimdeki rüzgârı savurdu. *Bunu yapamam.* Asla ben olmamalıydım.

Sadece, öyleydi... ve ben geri
çevirmiştim. Ve şimdi hepsi benden
nefret ediyordu.

Ya da beni tanımıyordu.

Lanet olsun.

Havaya
ihtiyacım
vardı.

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Bunu yapamam. Bir şekilde annemin kilidini açmayı başardım ve onu babama uzattım, mavi gözleri kurnazdı ve onaylamayan yarıklar halinde daralıyordu.

Sadece başımı salladım. Şu anda onun saçmalıklarıyla başa çıkamazdım. Kurdumu koşması için dışarı salmayalı çok uzun zaman olmuştu ve eğer bu odadan hemen çıkmazsam, yer değiştirip bir şeyleri parçalayabilirdim.

Tyler öldü.

*O öldü. Çünkü ben orada
değildim.*

Çünkü işimi onun önüne koydum.

Çünkü kendi gururumu sürünün önüne koydum.

Hayır, bu adil
değildi. Doğru
değildi.

Ama Şimdi kendimi odaklayabilsem ne yazar.

Yoluma çıkan herkesi ve her Şeyi görmezden gelerek evi ittim ve arka avlunun kapısından dışarı fırladım.

Sonra ormana doğru koşmaya başladım. *Sadece koŐmam ve nefes almam gerekiyor. Koş ve nefes al.*

Koş. Ve.

Nefes al.

MAKAYLA

Kederli kurtların bulunduğu odayı incelerken, *bunun garip olduğunu* düşündüm.

Kalbim Alaric, ailesi ve sürüsü için biraz kırılmıştı. Sadece kardeşini kaybettiği için değil, küçük alanda doğuştan gelen gerilim yüzünden de. Alaric ve sürüsü arasında açıkça bir şeyler olmuştu, onu yabancılaştıran ya da yabancı gibi hissetmesine neden olan bir şeyler. Rahatsızlık hâlâ havada asılı duruyor ve yutkunmayı zorlaştırıyordu.

Alaric'in kaçmasına şaşmamalı.

Duyguları o kadar hamdı ki, ona yaklaşmak için kısa bir süre beklemeyi düşündüm, ama zaman şu anda çok fazla sahip olduğumuz bir şey değildi. Bu durumun her yerinde bir karmaşa vardı. Başka bir kızın kaçırıldığından bile bahsetmişlerdi. *Gloria*. Kaybolmaların gümüş zehirlenmesiyle ne ilgisi vardı? Vex bu konuda bir telefon aldığına göre bir ilgisi olduğu açıktı.

Alaric'le o telefon hakkında konuşmam gerek.

Eğer bir şey varsa, muhtemelen dikkatinin dağılmasından memnun olacaktır.

Ayrıca, adamı bir günden daha az bir süredir tanıyordum, bu yüzden başlangıçta bilgiyi kendime sakladığım için herhangi bir suçluluk hissetmedim. Bununla birlikte, ileride sessiz kalmak gerçek bir pislik hareketi olurdu. Eğer o yatakta yatan benim kardeşim olsaydı, onun katilini adaletle teslim edecek bilgiyi benden esirgeyen herkesi öldürürdüm ve buna hakkım da vardı.

Kararımı verdim ve Alaric'i bulmak için sıvıştım. Zaten kimse beni fark etmemişti; hepsi bana dikkat edemeyecek kadar kederlerine dalmışlardı.

Dışarı çıktığımda Alaric'in orman kokusu etrafımı sardı ama onu göremedim. Burnumu takip ettiğimde onu arazinin arka tarafındaki ormanda volta atarken buldum.

Bedeni katıksız bir saldırganlıkla titrerken yumruklarını iki yanında sıktı. Duyularımı kamçılıyarak kurdumu kışkırttı. Öfkesi ve düşmanlığı son birkaç saat içinde artmış ve şimdi en yüksek noktaya ulaşmıştı.

"En son ne zaman yer değiştirdin?" Adım atışındaki hayvanı fark ederek sordum. *İçindeki canavar özgürlüğü arzuluyor.*

Alaric durakladı ve yavaşça başını kaldırdı. Gözleri simsiyahtı, kurdu zorlukla kontrol altına alınmıştı, hem adam hem de hayvan öfkeyle doluydu. "Defol git, *dostum*," diye hırladı ve son kelimeyi ağzında pis bir tat bırakmış gibi tükürdü.

"Ama-"

"Tek kelime daha etme," diye ısırdı. "Kavga etmek ya da sevişmek istemiyorsan, git buradan." Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı.

"Affedersiniz?"

Bana doğru yaklaştı, yüz ifadesi avını avlayan bir hayvanı andırıyordu. Kurdum beni kaçmaya teşvik etti çünkü onun beni kovalayacağını biliyordu. Ve eğer kurdu onu yakalarsa, ona binecekti. Bu da beni

Alaric'in beni arkamdan bir hayvan gibi götürdüğünü düşünüyordum. *Kahretsin!*

Alaric yaklaştıkça, zihinsel olarak kurduma kendini kontrol etmesini ve yerimi korumasını söyledim. Asla geri adım atan biri olmamıştım ama yine de uyarılmamın sınırlarında endişe dans ediyordu. *Bu da neydi böyle?* İşimde daha büyük, daha korkutucu erkeklerle karşılaşmıştım ve hiçbir zaman en ufak bir belirsizlik ya da korku hissetmemiştim. *Süper seksi bir alfa bana öğle, akşam yemeği ve tatlı olarak beni yiyecekmiş gibi bakıyor ve ben çıldırıyor muyum?*

Yüzüne yayılan hınzır gülümseme ilginç kokusunu aldığını gösteriyordu. Eğer az önce kardeşinin ölümünü izlememiş olsaydı, o ifadeyi yüzünden silip atardım.

Yenilgiye uğrayıp geri çekilmediğimde sinsice ilerlemeyi bırakacağını düşünmüştüm. Ama içimde bir ürperti uyandırarak ilerlemeye devam etti. Kısmen Alaric'ten dalga dalga yayılan baskın hisler, kısmen de istemsiz bir geri adım atmam yüzünden yüzüm ısındı.

Arrrrgh! Geri adım atma, diye bağırdım kendime. Yine de dört adım daha geri çekildim ve Alaric hemen aramıza koyduğum tüm boşluğu gölgede bıraktı. Sırtım bir ağaca çarparak beni adımımın ortasında durdurdu ve arkamdaki ağaç kabuğundan duvara yaslayarak beni köşeye sıkıştırdı.

Lanet olsun.

Alaric bana doğru bastırdı, avuç içleri başımın iki yanındaki ağaç gövdesine yerleşerek beni kollarının arasına hapsetti. Yoğun bakışlarındaki öfke ve şehveti görünce sertçe yutkundum. Duygular birbirine o kadar sıkı sarılmıştı ki aralarındaki farkı bildiğinden şüpheliydim. "Beni duydun, Makayla."

Ne duydun? Sormak istedim, zihnim insan ve kurdun baş döndürücü kokusu altında parçalanıyordu.

Ve *neden* adımı söylediğinde kulağa hep seks gibi geliyordu? Meme uçlarım sertleşti ve tenimin üzerinde elektrik vızıldadı. *Benim neyim var böyle?* Bu alfa mağara adamı saçmalığı beni ıslatmamalı ve onun birden fazla gezinti teklifini kabul etmek için çaresiz bırakmamalıydı.

Alaric içini çekti, kıkırdaması karanlıktı ve bir eğlence değil, avının ona sunacağı şeyi istediğini bilen bir adamın kıkırdamasıydı.

Yanıt olarak titredim, vücudumun beni ele vermesinden nefret ediyordum.

Ama onunki de öyle oldu, her bir sert santimini hissetmemi sağlamak için bana doğru eğilirken, uyarılması alt karnıma ağır bir ağırlık verdi.

"Ne olacak Makayla?" diye sordu, dudakları dudaklarımı okşarken. "Çünkü iyi, itaatkâr bir küçük eş gibi beni *teselli* etmek için burada olmadığın sürece seni görmek, duymak ya da koklamakla ilgilenmiyorum. O yüzden ya siktir git ya da diz çök ve o keskin dilini daha iyi kullan."

Buraya geldiğimden beri pek konuşmadığımı belirtecektim ama kalbimin çarpıntısından başka bir şey düşünemiyordum.

Sözleri yıpratıcıydı ama kurdum onun hükmetme ihtiyacı dışında hiçbir şey anlamıyordu. Kot pantolonundaki büyük, belirgin çıkıntı kalçalarımın arasındaki tepe noktasına doğru itildi ve içimdeki hayvan nefes nefese kalmaya başladı. Merakının kendi nefes alış verişlerime yansımaması için mücadele ettim ve boğazımı temizleyerek sessizce kurduma *geri çekilmesini* emrettim. *Kutsal olan her şey aşkına, o kardeşinin yasını tutuyor!* Ses tonuma hırladı, sonra karanlık bir köşeye doğru yürüdü ve surat asmak için kıvrıldı.

Alaric'in vücudu kontrolsüz duygularla titreşiyor, patlamadan önce bir çıkışa ihtiyaç duyuyordu. Kederini boşaltmak için kullandığı şey olmaya hiç niyetim yoktu. Hızlı, öfkeli bir sevişme kulağa hoş geliyordu ama bu durumu daha da karmaşık hale getirecekti. Kesinlikle ihtiyacımız olmayan bir şeydi.

Ağzımın kenarlarında bir sırıtma belirdi. "Gülümsememdeki 'siktir git'i görebiliyor musun? Hayır mı? Çünkü böyle bir şey olmayacak, ahmak herif. Buraya sadece gümüş zehirlenmesi hakkında bildiklerimi anlatmak için geldim. Bu şekil değiştiren Neo-"

Göz açıp kapayıncaya kadar, artık nefes alamıyor ve konuşamıyordum çünkü Alaric'in eli boğazıma sarılmıştı - *sağlam kolunun eli. Kahretsin.*

Mavi gözleri suçlamayla parlıyordu, saldırganlık *Alaric*'ten -insan- olduğu kadar kurdundan da geliyordu.

"Zehirlenme hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu ölümcül bir sesle. "Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun, *neden*?"

Cevap vermeye çalıştım ama beni tutuşu hâlâ oksijen akışımı kesiyordu. Parmaklarını pençeleyerek vücudum bir o yana bir bu yana dönüyor, kendimi kurtarmaya çalışıyordum. Ama kendini bana o kadar sıkıca bastırmıştı ki zar zor hareket edebiliyordum.

Neyse ki konuşamayacağımı anlamış gibiydi ve bir ciğer dolusu hava çekmeme izin verecek kadar gevşedi. Öksürdüm ve birkaç derin nefes daha çektikten sonra mırıldandım: "Beni boğmaya çalışmayı bırakırsan sana söyleyebilirim. Ama şu anda..." Nefes almak için durakladım, oksijen ciğ boğazımı yakıyordu. "İşini bitirsen iyi olur çünkü eğer serbest kalırsam" -bir nefes daha- "seni geberteceğim."

Tehdidimi görmezden geldi. "Bana gümüşten bahset."

Isırılmış kurtlar zorlama gücüne sahip değildi, bu da *Alaric*'in bir alfa olarak bile benim irademi zorlayamayacağı anlamına geliyordu. Yine de hem kurdum hem de ben onun hükmedici varlığını çekildik. Bu da beni gerçekten çok kızdırıyordu.

"Sen de bunun bir parçası mısın, *Makayla*?"

"*Ne*?" Kafası mı güzeldi? "Cidden bunu bana mı soruyorsun?"

Elini tekrar sıktı, tüm havamı kesecek kadar değil ama bir noktaya değinecek kadar. "O hücrede tam olarak kapana kısılmış değildin. Ve sonuçta beni bıçakladın. Yaptıkların pek de masumiyet çağrıştırmıyor *Makayla*."

"Seni eve götürdüm," diye hırıltılı bir sesle söyledim, elini tekrar gevşetip konuşmama izin verdiğinde. "Seni iyileştirdim. Vedalaşabilmen için seni kardeşine götürdüm." Her hatırlatma bir ses kısıklığıyla çıkıyordu ama asıl mesele devam ediyordu. "Sana *yardım ettim*."

Alaric kafasını dağınıklıktan arındırmaya çalışır gibi salladı. "Doğru olmayan bir şeyler var," diye mırıldandı. Gözleri yarıklara dönüşmeden önce bir süre beni düşündü. "Sen benim kader arkadaşım mısın? Yoksa beni kandırmanın bir yolunu mu buldun? Sen-"

Kendimi yeniden nefes alamaz halde bulmakla kalmadım, *Alaric* beni kaldırırken ayaklarım da yerden kesildi. Yüzündeki ifade o kadar çok nefret ve acı barındırıyordu ki, normalde sarhoş edici olan kokusunu lekeleyen kokuyu alabiliyordum.

Siyah noktalar gözlerimin önünde dans ederek görüşümü bulanıklaştırdı. *Kahretsin!* Hipoksi beynime doğru ilerlemeye başladığında boğuldum ve pençelerimi onun kollarına geçirdim. Kurdum defalarca bana çarptı, bayılmamı engellemeye ve bizi koruyabilmesi için vardiyaya geçmeye zorlamaya çalıştı.

"Blood Thirteen'deki dikkat dağıtma. Sen de o tuzağın bir parçası mıydın *Makayla*? Çünkü *Violet*'in neredeyse öldürülmesiyle bir ilgin varsa-"

Nedenini anlamamıştım ama *Violet*'ten bahsederkenki koruyucu tonu -sözde kader arkadaşını onu öldürmeye çalışmakla suçlarken- beni sallanmakta olduğum uçurumun kenarına getirdi.

Bu kadar saçmalık yeter.

Hâlâ kullanabileceğim bir zayıflığı vardı.

Hasarlı omzuna uzandım ve başparmağımı daha önce açtığım yaraya bastırdım. Biraz iyileşmişti ama yeterince iyileşmemişti ve yüzünü buruşturup hırlaması hala canının çok yandığını gösteriyordu.

Çük hareketi, evet. Ama beni boğmak da öyle.

Daha sert bastırarak onu yer değiştirmeye kışkırttım. Yeni bulduğum boşluktan yararlanarak bacaklarımı altımdan çıkarıp bir mengene gibi beline doladım ve *Alaric*'i gafil avladım

ve onu yere serdim. Sonra kısmen yer değiştirdim ve bir pençemi ön tarafına geçirdim, bu sırada kazağını ve derisini keserek kan akıttım. Yaşadığı şok elini boğazımdan uzaklaştırmamı sağladı, böylece nihayet hava alabildim.

Bir yanım rahatlayarak yere yığılmak ve sadece nefes almak istiyordu ama Alaric'in yeniden toparlanmaya başladığını hissedebiliyordum.

Başımın dönmesine karşı koydum ve içime çekebildiğim kadar oksijen çekerek onun elinden kurtulmak için mücadele etmeye başladım. Ben tutunmak için mücadele ederken, o da belini kavrayışımı gevşetmeye çalıştı, kalçalarım onun etrafında daha da sıkı kenetlendi. Tüm boğuşmalarımız bizi devirdi ve yere düşürdü. İkimiz de birbirimize üstünlük kurmaya çalışarak boğuştuk ve güreştik ama ikimiz de üstünlüğü uzun süre elimizde tutmayı başaramadık. Yaralı omzu benim lehime çalıştı, tam sağlıklıyken daha da sert bir rakip olacağını düşündürdü.

Ayağa fırladım ve o da hemen beni takip etti.

Dövüşürken ikimiz de geri çekilmedik ve ben biraz etkilenmekten ve çok fazla tahrik olmaktan kendimi alamadım. Kurdum onun güçlü titreşimlerinin ısıltısının tadını çıkarıyor, en iyi döneminde alfa olduğunu kanıtlamasına bayılıyordu. Onun bizi koruyabileceğine, sahiplenici, baskın ve değerli bir eş olacağına inanıyordu. Bu da beni gerçekten rahatsız ediyordu. Bazen ona itaatkâr değil alfa kurt olduğunu hatırlatmam gerektiğini hissediyordum.

Alaric sonunda beni yere serdi ve yere yapıştırdı, otoriter hırıltısı beni iliklerime kadar titretti. İkimiz de yüzeysel yaralarla kaplıydık, adrenalinin etkisiyle nefes alış verişlerimiz zorlaşmıştı. Gözlerinin içine baktım ve kendi duygularımın bir yansımasını gördüm.

Öfke. Saygı.

Arzu.

Alaric'in de bir keder okyanusunda boğuluyor olması dışında.

Başını eğdi, gözleri hâlâ benimkilere yapışıkta ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı.

Şehvet içimi parçaladı ve bir kasırğa gücüyle patlayarak rüzgârı içimden söküp aldı. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama yine de onu öptüm, o anın ve aramızda patlak veren şiddetin etkisiyle kendimi kaybettim.

Doğru hissettirdi.

Mükemmeldi.

Yoğun.

Ve sadece bir an için, kavgamıza neyin sebep olduğunu tamamen unuttum. Çünkü tek istediğim hissetmektir. Onu içime çekmek. Kusursuz *anımızda* kendimi kaybetmek.

ALARIC

BENİMKİNİ.

Kurdumu suçladım.

Makayla'yı öpmem için başka bir neden yoktu. Onunla idman yaptıktan sonra bana sertçe biniyordu.

Siktir.

Isır.

Talep

et.

Benim

kini.

İnledi, ağzını açtı ve bana dilimi içeri sokup onu tatma fırsatı verdi.

Lanet olsun. Tadı da en az kokusu kadar lezzetliydi. Eğer ağzı bu kadar iyiye...

Ayartma kişileştirildi.

Lanet olsun, onu istiyorum. Onu gerçekten istiyorum.

Onunla dövüşmek cehennem kadar ateşliydi. Tüm öfkemi ondan çıkarmıştım ve o da sızlanıp yalvarmak yerine bana aynı sertlikte karşılık vermiş, boyun eğmeyi reddetmişti. Tam bir alfa dişiydi ve bu çok seksiydi. Bu da teslimiyetinin sonunda daha da tatmin edici olacağı anlamına geliyordu.

Kahretsin, daha önce hiç bu kadar sertleşmemiştim. Eğer o benim kader eşim değilse, beni kandırmak için kullandığı feromonlar kesinlikle işe yarıyordu.

Makayla kollarını boynuma doladı, kendini öpücüğümüze bıraktı ve onu almak istersem buna hazır olduğunu açıkça belirtti.

Çok cazip.

Beni boğan gerginliğin bir kısmını kesinlikle hafifletecekti. Onu boyun eğmeye zorlamak, yalvarışını duymak, adımı haykırana kadar onu sertçe becermek. Evet, bu *çok fazla* stresi azaltırdı.

Ama kendimi tuttum. Hükmedilmeyi hak etmediği için değil - güzel küçük dişi şeytanın beni bıçakladığı ve sonra yaramı bana karşı kullandığı için çok iyi bir şaplak atmaya ihtiyacı vardı. Şımarıkça bir hareketti ama aynı zamanda takdire şayandı. Çünkü ben de aynı şeyi yapardım.

Hayır, geri durdum çünkü zamanlama baktandı. Ve artan sahiplenme ve arzu duygularım her zamanki ilişki tercihlerimle çelişiyordu. Ben sahiplenme yapmadım. Becerdim ve gittim. Tartışma bitmiştir.

Ama bu kadına hükmetmeyi ne kadar çok istiyordum. Onu sahiplenmeyi. Daha fazlası için yalvarmak. *Evet.*

Her şeyi ondan çıkardım ve o ne korktu ne de tereddüt etti, dili benimkine rakip olacak bir vahşilikle benimkiyle savaştı.

Dişlerinin her yalayışı ve kısıtρίışı, kaderin bana Makayla'yı benim için yarattığını hatırlatması gibiydi. Bu

Altımdaki bu kadın akla gelebilecek her açıdan benim dengimdi.

Hayır. Bunu kabul etmeyi reddediyorum. Lanet bir eş istemiyorum.

Ağzımı onunkinden ayırdım ve sırt üstü yanına düşmek için üzerinden yuvarlandım. Omzumdan koluma doğru bir sızı yayıldı ama bunu görmezden geldim.

Aman Tanrım. Bu da neydi böyle? Kendimden talep ettim. Kendimi kontrol etmeme ne oldu?

"Hmmm, yani... uh," Makayla kelimeleri bulmakta zorlandı, birkaç kekelemeden sonra vazgeçti.

Sessizlik üzerimize çöktü ve çözdüğüm gerginlik tekrar içime işlemeye başladı. Saldırganlığım azalmıştı ama kederim ve sorumluluklarımın ağırlığı hâlâ beni ezmekle tehdit ediyordu.

"Yani, evet, şimdi ödeştik, değil mi? Ben seni bıçakladım... sen beni boğdun... her şey yolunda mı?"

Şaşırmış bir şekilde, aslında içinde biraz mizah barındıran bir kahkaha attım. "Hayır, tatlım. Dizlerinin üzerine çöküp süründüğünde ödeşmiş olacağız."

Makayla ayağa fırladı ve gövdesini bükerek bana doğru baktı. Vahşi kızıl saçları, yükselen güneşin yukarıdan aydınlattığı ateş gibi etrafında dalgalanıyordu. Mavi gözleri kızgınlıkla parlıyordu ve bu bende gülümseme isteği uyandırdı. Sadece bunun onu kızdıracağını bildiğim için. Kızgın ve öfkeli olmak ona çok seksi görünüyordu.

"Ben sürünmem. Sürünmüyorum."

Sırıtiş bu kez dudaklarıma doğru yol aldı. "Göreceğiz."

Hırladı, bu da aletimin sertleşmesine yardımcı olmadı. *Belki de sadece sevişip bu işi bitirmeliyiz ki ben de çıplak ve nefes nefese kalmış Makayla yerine önemli şeylere odaklanabileyim.* Kurdum bu planı onaylayarak guruldadı. Ben onun kalçaları arasında tepinirken Makayla'nın sırt üstü yatmasıyla sonuçlanacak her yolu tercih ederdi.

"Yani, daha önce söylemeye çalıştığım gibi, bilirsin, sen beni neredeyse öldürmeden önce"- kaşlarını çatı

-*"Bu da bizi ödeştirir, ahmak, Vex'in kafesindeyken gümüş hakkında bir şeyler duydum."*

Ve bir anda dikkatim dağıldı, ereksiyonum da yok oldu. Öfke bir kez daha sistemime doldu ve Makayla'da hissettiğim tüm sırlar şüphelerimi yeniden uyandırdı. "Anlat bana," dedim oturur pozisyona geçip yüz hatlarını incelemeye başlamadan önce. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, ailem ve sürüm için bir tehdit olduğunu öğrenirsem neler olacağı konusunda seni uyarmıştım."

"Gümüş zehirlenmesiyle benim hiçbir ilgim yok, salak," diye tersledi.

"Hmm." Bu konuda henüz sağlam bir fikir oluşturmamıştım. "Sana neden inanmam gerektiğini söyle." "Kardeşinin katilini yakalamak için en iyi köprünü yakma, Alaric."

Fena bir argüman değil. Ama sanırım bu onun benim için ne tür bilgilere sahip olduğuna bağlı.

Başımı salladım ve devam etmesini işaret ettim. Çünkü yüksek sesle nazikçe cevap vermek konusunda kendime güvenmiyordum.

"Tamam, melez ve başka bir adam arasında gümüş paketlerin teslim edilmesiyle ilgili bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Telefondaki adam onların -kim olduğundan emin değilim, sadece 'onlar'- sabaha kadar ölmüş olacaklarını söyledi. Sanırım senin..." Sözüünü yarıda kesti, bakışlarını başka yöne çevirdi ama ne demek istediğini anladım. *Kardeşim.* Kardeşimi kastettiklerini varsaymıştı. "Vex, patrona söylemesi için Neo'yu gönderdi," diye topal bir şekilde sözlerini tamamladı.

"Patron mu?"

"Evet, şu anki ifaden? Onun baştaki pislik olmadığını öğrendiğimde ben de böyle hissettim. Kaçakçılık hakkında daha fazla şey öğrenmek için onu takip ettim-"

"Kaçakçılık mı?"

"Bir kez daha sözümü kesersen, konuşmayı bırakırım."

Sırıtiş dürtüsüne karşı koydum ve tekrar devam etmesi için el salladım.

"Onun hakkındaki tüm söylentiler ve açık artırmalar yüzünden patronun o olduğunu sanıyordum. Ama görünüşe göre başka bir patron daha varmış. Onu öldürmemiş olsaydınız ona bunu sorabilirdim."

"Onu öldürmemiş olsaydım, ateş püskürten dev bir şekil değiştiren şeye dönüşecekti ve bunu zaten bir kez yaşadığım için, bunu tekrar yapmaya hevesli değildim."

Bana bön bön baktı. "Ne?"

Hmm, şok. Yaratığı Blood Thirteen'de iş başında gördüğümde ben de aynı şekilde hissetmişim, bu da o gece kesinlikle işin içinde olmadığı anlamına geliyordu.

Şüphelerim biraz azaldı. Bana doğruyu söylüyor gibiydi ve içgüdülerim ona inanabileceğimi söylüyordu.

"Tam bir rezaletti," diye mırıldandım Blood Thirteen'i kastederek.

Makayla'nın ifadesi yeni bilgileri özümserken dalgınlaştı. *Muhtemelen ateş püskürten şekil değiştiren olayı kafasını karıştırıyordu.*

Başını salladı ve iki kez başını salladı. Sonra nihayet, "Sanırım gümüş paket kardeşinize teslim edilen paket." dedi.

"Ve Alfa Davies de," diye duyurdu babam derin sesiyle, çocukken Tyler'la birlikte tırmandığımız devasa ceviz ağaçlarından birinin etrafından dolanırken. "Alfa Hendrix ve Alfa Warren da vefat etti." Bana bakarken mavi gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu. Bu bakışı daha önce yüzlerce kez görmüştüm ama nedense bugün aklıma daha ağır geliyordu.

Bu benim yetiştirdiğim oğul

değil. Alfalar sürüyü bir arada tutar.

Seni böyle görmelerine izin veremezsin.

Zayıf olamazsın.

Hiçbirini yüksek sesle duymamış olmama rağmen bu sözler kulaklarımda çınladı. Onların gerçekliğini kabul etmek istemiyordum ama artık bu hayattan kaçamazdım. Tyler'ın anısına nasıl layık olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Onun yerini nasıl kazanacağımı ve sürümü nasıl birleştireceğimi.

Cinayeti çözmekle başla. Kurdum bu düşünceye olumlu yanıt verdi. Kelimeleri anlamıyordu ama intikam ihtiyacımı hissediyordu. Tyler'ın kurdunun yokluğunu hissettiğini biliyordum. Ve tıpkı kardeşimle benim aramda olduğu gibi, aralarında da bir alfanın doğuştan gelen hükmetme ve liderlik etme ihtiyacıyla karışık sevgi ve saygı vardı.

"Alfa Davies... dördüncü bir alfa mı?" Makayla, babamı ve beni sessiz konuşmamızdan çekerek yorum yaptı. *Daha çok azarlamak gibi,* diye düşündüm acı acı.

Başını bir kez salladı. "Evet. Az önce bir çağrı aldık. Tyler"-sesi biraz titredi, sonra omuzlarını dikleştirdi ve kendinden emin alfa geri döndü-"Hendrix, Warren ve şimdi de Davies."

Makayla, "O halde birileri kesinlikle alfaları hedef alıyor," dedi.

"Evet, öyle görünüyor," diye onayladı babam. Başını yana eğdi ve onu inceledi, garip sessizlikte gerginlik artıyordu.

Babamın mavi gözleri Makayla'dan bana kaydı ve kara bir kaşını kaldırdı. "Beni eşinle tanıştırmayı mı planlıyorsun yoksa onu görmezden gelmeye ve başka evlere davetsizce girmesine izin vermeye devam mı edeceksin?"

Babamın iğnelemesine sinirlendim. Makayla'nın Tyler'ın evinde hoş karşılanmadığını ima etmişti. *-Eski çocukluk evim.* Ama ben onun kardeşiydim ve eşim olarak bu, Makayla'yı otomatik olarak küçük arkadaş ve aile grubunun bir parçası yapmalıydı.

Ayrıca, onun orada olmasını istemiştım. Ve bu gerçekten *nefret ediyordum.*

Bir eş istemiyorum.

İhtiyaç duymak ya da duyulmak istemiyorum.

Bana dayatılan bu lanet hayatı istemiyorum.

Ama onu reddetme arzuma rağmen, yine de o benim eşimdi ve babamın ona hoş karşılanmadığını hissettirmesi beni çileden çıkarıyordu. Kışkırtma gerçekten bana yönelik olsa bile.

Ayağa fırladım ve Makayla'ya güzel elimi uzatmak için döndüm -her zaman *bir pislik değilimdir-ama* o çoktan boyuna göre yükselmişti.

Çenemi sallayarak babamı gösterdim ve "Makayla, babam Hawk Calder ile tanış. Silver Lake Sürüsü'nün eski alfası."

Sonra Makayla'yı işaret ettim. "Baba. Bu benim *eşim*." Bu kelimeyi söylerken çenem biraz fazla sıkılmıştı. Kaderimizdeki ilişkiyi sır olarak saklamanın hiçbir yolu yoktu. Önümüzdeki birkaç gün boyunca fısıltılar ve varsayımlarla uğraşmak zorunda kalacaktık. En azından diğer erkeklerin onun etrafını koklamasını engelliyordu. Sürü arkadaşlarını öldürmek bana iyilik kazandırmazdı.

Babam başını salladı, gözleri boynunda gezinip izimi ararken burnu hafif bir nefesle yükseldi. Kızın üzerinde kokuma ya da ısırığıma dair hiçbir iz bulamayınca dikkati bana döndü ve sanki hayal kırıklığı daha da artmış gibiydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Makayla, babamın dikkatini bir kez daha çekerek. "Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı. Ama ben sadece Alaric'in kötü adamları yakalamasına yardım etmek için buradayım. Sonra da işimi yapmaya gideceğim."

Kurdum onun bu açıklamasına itiraz etti, hırladı ve hayal kırıklığı içinde volta attı. Ben de ona katılıyordum ama farklı nedenlerle. Makayla'yı eş olarak istemeyebilirdim ama hayatımı bir keşiş gibi geçirmek de istemiyordum.

Boğazımı temizledim. "Makayla ısırılmış bir kurt değil. Onun başka öncelikleri var." Bunu detaylandırmak yerine, önemli olana odaklanmayı tercih ettim. "Onu New York'ta bir kafeste kilitli buldum. Tyler'a bunu kimin yaptığına dair bazı yararlı bilgilere sahip olabilir."

Makayla başını salladı, sonra da az önce bana söylediklerini babama anlattı.

Uzun bir süre hikâyesini düşündü, başıyla onayladı ve sonra yeniden bana odaklandı. "Bir dakikaya ihtiyacım var Ric. *Yalnız*."

Çenem titredi, sadece ani ve *kaba işten çıkarma* karşısında değil, tartışmak istediği şeyin ne olduğunu öğrendiğimde de. *Yükseliş*. Buna ihtiyaç vardı. Sürü, başında bir alfa olmadan dağılırdı ama ben kendimi onlara liderlik etmeye hazır hissetmiyordum. Onlara rehberlik edecek kişi ben değildim. Artık değillerdi. Ancak bu konuşmadan kaçış yoktu. Kabul etsem de etmesem de bunu tartışmak zorundaydık.

Neredeyse Tyler'ın kulağıma "*Al bakalım, kardeşim*." dediğini duyuyordum.

Bakışlarım bir an için Makayla'ya kaydı. Karşıma bir eş eklemek, özellikle de sır saklayan bir eş, işimi daha da zorlaştıracaktı.

Bana söyleyecek daha çok şeyi vardı. Anlatıp anlatmayacağını zaman gösterecekti ama aurasındaki gizemi hissediyordum. Bana hikâyesinin sadece bir kısmını anlatmıştı. Kaçakçılığı neden araştırdığına dair bir neden belirtmediğini de fark etmemiş değildim.

"Ric?" diye sordu babam.

"Seni duydum," diye ısırdım. "Ama önce Makayla'yı hoş karşılanacağı bir eve götüreceğim - *benim* evime."

Makayla'ya başka bir şey söylemeden ve bakmadan eve geri döndüm ve ön taraftan arabaya doğru yürüdüm. O da tek kelime etmeden peşimden geldi, yolcu koltuğuna oturdu ve iki yatak odalı kulübeme doğru kısa bir yolculuk için kemerini bağladı. Kardeşimin evinden sadece üç blok ötedeki garaj yoluna park ettim ve hiçbir zaman benim olduğunu düşünmediğim eve baktım. Sahibi bendim ama nadiren içinde kalırdım.

Makayla'nın kokusu etrafımda süzülüyordu, kadınsı çiçeklerden oluşan rahatlatıcı bir dalga kurdum

yatıştırıyordu.

Ne zamandan beri parfüm seviyorsun? diye sordum, emniyet kemerimi çözdüm ve arabadan dışarı çıktım.

bahar havası. Taze koku arabadan inen kadına duyduğum arzuyu dindirmeye yetmedi. Bu durum karşısında giderek artan öfkemi de dindirmedi.

Bu çiftleşme çekiciliği tam bir baş belasıydı.

Dikkat dağıtıcı ve istenmeyen.

Ön kapının kilidini açtım ve içeri girdim, tozlu bir dağınıklık olmasını bekliyordum. Ancak, sanki bakım yapılmış ya da yakın zamanda temizlenmiş gibi görünüyordu. Havadaki kokular bana evi hatırlatıyordu. Başka bir zaman olsa bu beni sakinleştirir ve rahatlatırdı. Ama önümdeki manzaraya baktığımda, evimi dönüşüme hazırlayanların sürü arkadaşlarım olduğunu hissettim. İncelediğimde buzdolabının bile yiyeceklerle dolu olduğunu gördüm. Kendileri için orada olmayan birine bakmak için kendi yollarından çıkmışlardı ve bu benim ruh halimi kararttı.

Ben mutfakta durup boktan bir sürü arkadaşı ve potansiyel alfa olduğum için kara kara düşünürken ön kapı sessizce kapandı. Makayla'yla *-eşimle-* uğraşmak istemediğim için arkamı döndüm ve onu garip bir şekilde beklerken bulmayı umduğum koridora doğru yürüdüm. Bunun yerine onu oturma odasında duvarlardaki ve şöminedeki resimleri incelerken buldum.

Boğazımı temizleyerek dikkatini çektim ve başımı sola doğru salladım. "Sana her şeyin yerini göstereceğim."

Koridordaki, yeni doldurulmuş gibi görünen çamaşır dolabından bir havlu ve fazladan bir diş fırçası aldım ve misafir odasına giderken banyoyu işaret ettim. "Senin odan," diye homurdandım eşyaları yatağın üzerine atarken.

Makayla garip bir şekilde sessiz kaldı, ama konuşmak için hiçbir istek duymadığımdan, bu ertelemeyi takdir ettim. Gözlerimiz bir anlığına kilitlendi, sadece arkasındaki yatağa hızlı bir bakışım la kırıldı. Sertleştım ve kurdum kürkünü derimin altına sürterek aklımdan geçen fikirleri gerçekleştirmem için beni cesaretlendirdi.

Makayla hızlı bir nefes aldı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bakışlarımı cömert göğüslerine çekti. Bu pozisyon onları gözler önüne serdi ve sert meme uçları tişörtünün içine girerek ağzımı sulandırdı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve sanki tüm şehvet dolu düşünceleri ve görüntüleri silip atabilecekmişim gibi başımı salladım. "Siktir et bu boku," diye mırıldandım gitmek için dönerken.

"Ah, bekle. Kahve?" diye sordu, sesi yumuşak ve ikna ediciydi.

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden baktım ama başımı sallayarak onu mutfığa yönlendirdim. Bir yerlerde kahve makinesi olmalıydı. İki dolabı açtım ve sayısız mutfak aletinin yanında bir tane buldum -bunların hepsi yeni miydi?

"Teşekkür ederim." Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü.

"Babamı görmem gerek. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Makayla bir an beni düşündü ve ben gider gitmez kaçmayı planlayıp planlamadığını merak etmeye başladım. *Kelepçeler gittikçe daha iyi görünüyor, bebeğim.*

"Döndüğünde burada olacağım," diye cevap verdi sonunda, sanki düşünmesi gerekiyormuş gibi.

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum ama bunu zorlayacak enerjim de yoktu. Onun yerine başımı salladım ve babamı bulmak için oradan ayrıldım.

MAKAYLA

Sıcak kahvenin ilk yudumu boğazımdan aşağı süzülürken mutlak bir mutluluk içinde iç geçirdim. Birkaç gerçek kötü alışkanlığımdan birine kapılmayalı sanki sonsuzluk kadar uzun zaman olmuştu.

Bir yudum daha içtikten ve mutlu bir iniltiden sonra kupayı Alaric'in oturma odasına taşıdım ve etrafı incelemeye devam ettim. Duvarlarda ve şöminenin şöminesinde birkaç fotoğraf ve hatıra vardı ama genç bir delikanlıdan daha yaşlı görüldüğü bir şey bulamadım.

Belli ki eve pek sık gelmiyordu ve içeri girip kulübeyi onun gelişi için hazırlanmış bulduğunda yaşadığı ince şaşkınlığı fark etmiştim. Bu sadece sürüsüyle ilişkisinin kopuk olduğu algısını güçlendirdi. Ama belli ki onu önemsiyorlardı çünkü birileri onun gelişi için kulübesini hazırlamıştı. Benim sürüm de benim için aynı şeyi yapardı, ancak evimde bir kulübem yoktu.

Ev düşüncesi bana Valaria Crimson'ın ölümünü araştırmaya karar verdiğimden beri Nathan'a ya da şekil değiştiren konseyine uğramadığımı hatırlattı. İşaret parmağım büyülü yakutun üzerinde gezindi ve Alaric döndüğünde burada olacağıma dair verdiğim söze rağmen onu hemen şimdi geri dönmek için kullanmayı düşündüm.

Hmm, gerçekten de bir söz müydü? Merak ettim. Ortadan kaybolsam umurunda olur muydu?

Gitmeden önce mırıldandığı lanet, aramızdaki bu elektrikle ilgili benim hislerimi de özetliyordu. Onunla hissettiğim çekimi daha önce hiç yaşamamıştım. Beni bir mıknatıs gibi kendisine çekiyordu ve bu beni ciddi şekilde rahatsız ediyordu.

Yuvarlanıp ona yalvarmak isteyen aşüfte kurdumu boş verin. Alaric'e verdiği tepki beni biraz endişelendirdi. Bir erkeğe hiç bu kadar hevesli olmamıştı. Elbette etkilenmişti. Ama Alaric'le birlikte, sanki özgür kalmak ve aramızdaki arzuya boyun eğmek istiyormuş gibi kontrol için savaştı. Çok erkendi. Çok hızlıydı. *Çok fazla.*

Devam et ve somurt, dedim ona. Bu.. Olmuyor. Olmuyor.

Hmm, belki de gitmeliyim. Şehri -ya da teknik olmak istersem evreni- terk edip Alaric'i ve onun gülünç derecede yakışıklılığını, bir kızın donunu mahveden alfa hislerini ve günah işlemek için yaratılmış ağzını unutursam kesinlikle daha kolay olurdu.

Kalçalarımı sıkarken, *ahmak*, diye düşündüm.

Ancak, eş saçmalığını görevimle karşılaştırmak zorundaydım. O kızları bırakamazdım. Ve gümüş zehirlenmesinin insan ticareti vakalarıyla ne ilgisi olduğunu bulmaya kendimi adamıştım.

Bana ihtiyaçları

var. Alaric'in

bana ihtiyacı var.

Şimdilik.

İçeceğimin son damlası da kayboldu ve boş bardağıma hüznle baktım. Daha fazlasını istiyordum ama bir gündür yatağa girmemiştım... bir gün mü? Belki iki?

Yine de, kahve olmasa bile uykuya dalma olasılığım zayıf görünüyordu.

Bir pencereye doğru yürüdüm ve tanıdık manzarayı inceledim. Buradaki her şey aynıydı ama yine de farklıydı. *Ne kadar farklıydı?*

Kurdum sızlandı ve ben de yer değiştirmemin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini düşündüm. Muhtemelen bir hafta kadar. Şehir, içimdeki hayvanı serbest bırakmak için en iyi yer değildi. Ve ne zaman eve gitsem, ki bu pek sık olmazdı, kurdum istediği kadar koşup oynama özgürlüğüne sahipti. Bu da buraya geldiğimde hissettiğim benzer aidiyet duygusunu açıklıyordu.

Gümüş Gölümüz başka bir diyarda yaşıyor olsa da, burası hâlâ evim gibi geliyordu. Ve kurdum, ağaçlarla ve sürümüzle çevriliyken ona verdiğim özgürlüğü istiyordu.

İkimiz de iyi bir koşu yapabiliriz, değil mi? Belki içimi kemiren açlığı biraz olsun bastırabilir ve Alaric'i bir daha gördüğümde kendimi kontrol edebilirdim.

Kıyafetlerimi misafir odasında bırakarak kulübeden çıktım ve hemen yer değiştirerek en yakın ağaçlığa doğru koşmaya başladım. Yüzmeye gitmeden önce bir süre keşif yapmaya, Gümüş Göl'ün iki gerçekliğinde ne gibi farklılıklar olduğunu görmeye karar verdim.

Şehri seviyordum ama bazen gölü gerçekten özlüyordum. Orası evimdi.

ALARIC

"Eşini kardeşinin ölümüyle aynı hafta bulmanın tesadüf olduğunu düşünmüyorum," dedi babam çalışma odasındaki ateşin yanındaki koltuğundan sessizce.

Onu burada bulmam neredeyse iki saatimi almıştı.

Makayla'yı evimde bıraktıktan sonra Tyler'ın evine yürüyerek geri döndüm, ailemin hala orada olmasını bekliyordum. Ama adli tabip kardeşimin cesediyle ilgilenmek için geldikten kısa bir süre sonra gitmişlerdi.

Hastalıklı bir yanımla, bunun gerçekten olduğuna inanmak için her dakikasına tanık olmam gerekiyormuş gibi, kendimi orada durmaya ve onu evden çıkarma sürecini izlemeye zorlamıştı. Diğer birkaç sürü arkadaşım da sessizlik içinde bana katılmıştı, onların sıkıntısı duyularımda hissedilir bir dalgaydı ve kurdum onları teselli etmek için can atıyordu.

Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Onlara dokundum mu? Onlarla konuştum mu? Bilgece sözler söyledim mi?

Tek istediğim kaçmak, ormanda saklanmak ve bir daha geri dönmemektir.

Ancak alfalar sinmezdi. Ben de kollarımı açtım ve onlara sarıldım. Ya da belki onlar bana sarılmıştı. Tam olarak söyleyemem ama sürünün gücünü kabul etmek ve karşılığında kendi gücümü sunmak bana doğru gelmişti.

Sadece birkaç dakika sürdü. Yine de babamın yenilenmiş ininde dururken üzerimdeki kurtların kokusunu alabiliyordum. O ve annem Tyler'ın evinin yanındaki evde oturuyorlardı; bu evi gençliğimde inşa etmişlerdi çünkü aile evimizin bir gün yeni sürü alfasına ait olacağını biliyorlardı.

Meşhur mağarasının arka tarafını kaplayan pencereler, diğer evdeki çalışma odasıyla aynı ormana bakıyordu. Ancak, dışarıdaki güverte daha büyüktü.

Şöminenin yanına oturdu, yanındaki sandalye boştu ve beni bekliyordu.

Makayla ve çiftleşmemizin tesadüf olmadığına dair açılış konuşmasını düşündüm. Tam olarak bir selamlama sayılmazdı ama her zamanki hayal kırıklığına tercih ederdim.

"Sadece aynı hafta değil, aynı gündü," diye açıkladım yanındaki koltuğa otururken, aramızdaki tek eşya küçük bir sehpaydı. Odanın karşısındaki mini barından iki bardak viski doldurmuştu bile. Benim bardağımda buz yoktu, tam da tercih ettiğim gibi.

"Sen beni aramadan hemen önce onu buldum," diye devam ettim bardağımlı alırken. "Bana Tyler'dan bahsettiğinde beni bıçakladı."

Omzum hâlâ ağrıyordu. Gerçi Makayla'yla antrenman yaparken acıyı unutmuştum. Ve bu sadece fiziksel bir acı da değildi. Ama her şey. Mutlu bir an için bana huzur vermişti.

Bu da beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sinirlendirdi.

Babamın dudakları gerçek bir eğlenceyle kıvrıldı. "Bu yüzden mi dışarıdaki küçük güreş maçınız sırasında tek kolunuzu tercih ettiniz?"

Ateşli sıvıdan uzun bir yudum almadan önce "İzlediğini bilmeliydim," diye mırıldandım. Rahatlamak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Sanırım bana sakatlığı yüzünden kazandığını söyleyeceksiniz," diye ekledi, cevabımı duymazdan gelerek. "O kazanmadı."

Homurdandı. "Seni taşaklarından yakaladı, evlat. En azından bunu kabul et."

"Onu iğnelediğimi hatırlıyor gibiyim." Bardağımı yere bıraktım. "Yani ben kazandım."

"Tabii daha sonra onu öperek galibiyeti ona vermen dışında." Hakareti hafifletmek için sırtıttı.

"Sorun değil. Annen de beni epey kovaladı. Ben onu sıkıştırmadan önce Ohio'ya kadar gitmişti."

Kapı aralığından bir homurtu geldi. "Sonunda beni yakalamana izin verene kadar demek istiyorsun." Annemin uzun, siyah saçları bir omzunun üzerinden sarkıyor, ince kollarını kavuşturarak babama kaşlarını kaldırıyordu. "Peki neden beni yakalamana izin verdim, hmm?"

"Çünkü kalbimi istiyordun, tabii ki." "Elbette," diye kestirip attı.

Sadece başımı salladım. Onların hikayesini gençliğimde yıllarca dinlediğim için biliyordum.

Babam onun nerede olduğunu bulmak için bilgisayar becerilerini kullanmış, sonra da en sevdiği çiçek olan zambakları göndermek için on mil yarıçapındaki tüm çiçekçilerden çiçek siparişi vermişti; her gün, her gün, gittiği *her yere*.

Sonunda yeni bir otele vardığında odasının çoktan taze çiçeklerle dolduğunu görünce kovalamaktan vazgeçmişti. Adamın onun alışkanlıklarını ve yerlerini bildiği ve onu yatağa atmayı kabul edene kadar hediye yağmuruna tutmaktan vazgeçmeyeceği açıktı.

"Bu küpelere bayılıyorum," dedi babam, kulağındaki yakutlara bakarak. Bildiğim bir başka hikâye daha vardı: Babam, onu yakalamasına izin verdiği gün vermişti bunları ona.

"Onları bana sapığım verdi."

"Öyle mi?"

"Evet." Kapıyı iterek uzaklaştı. Bugün yaşadığı travmaya rağmen neredeyse normal görünüyordu ama gözlerinin açık kırmızı kenarları derinlerdeki acısının altını çiziyordu. Sürünün onu ağlarken görmesine izin vermezdi. Muhtemelen benim bile görmeme izin vermezdi. Çoğunlukla diğer herkes için güçlü olmak istediği için. Gerçek acısını görmesine izin verdiği tek kişi babamdı.

Bu da adli tabip işini bitirmeden önce neden buraya döndüklerini açıklıyordu. Biraz zamana ihtiyacı vardı.

Babam da muhtemelen öyleydi.

Tıpkı benim de ihtiyacım olduğu gibi. *Makayla izlerken*. Acımı kabul etmiş ve hıncımı ondan çıkarmam için bana izin vermişti. *Tıpkı bir eş gibi*.

Düşünceleri uzaklaştırarak yutkundum.

Ancak şimdi babamın anneme teselli verdiğini hissedebiliyordum, ya da tam tersi. İkisi de *birlikte* acı çekiyordu. Kendi yöntemleriyle yas tutuyor ve çiftleşme bağları aracılığıyla diğerini desteklemeye yardımcı oluyorlardı.

Duygular bir zayıflık değildi. Onlar bir güçtü. Ve alfalar, sürünün daha savunmasız üyelerini daha iyi desteklemek için bu gücü kullanmanın önemini herkesten daha iyi bilirdi.

İktidar geçişleri hiçbir zaman kolay olmamıştır, özellikle de bu koşullar altında.

Tam da bu yüzden babam onu görmemi istemeden önce bir saat bile beklememişti.

Benim yükselişim hakkında konuşmak istedi.

Arkadaşlarla ilgili tüm bu küçük konuşmalar da onun buzları eritme yöntemiydi.

Buna izin vermemin tek nedeni annemdi. Buna babam ya da benden çok daha fazla ihtiyacı vardı.

İçini parçalayan ıstıraptan uzaklaşmak için bir normallik tartışmasına ihtiyacı vardı.

"Takip ederek kur yapmanı tavsiye etmem, Alaric." Annemin tavsiyesi babama yumuşak ama biraz da azarlayıcı bir bakışla geldi. O sadece gülümsedi, yüz ifadesinde pişmanlık belirtisi yoktu.

"Sanırım iyi olacağım." Çünkü kimseye *kur* yapmaya niyetim yoktu. Makayla benim eşim olabilirdi ama aramızda kur falan olmayacaktı.

Annem bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Zoru mu oynuyorsun?" "Hiç de oynamıyorum," diye mırıldandım.

"Hmm," diye mırıldandı, bu alışkanlığı kesinlikle ondan almıştım. Bir şeye inanmadığında hep bu sesi çıkarırdı, tıpkı benim yaptığım gibi.

"Yapma bunu."

"Ne yapmayayım?" diye sordu masum numarası yaparak. "Makayla bir eş istemiyor, ben de öyle."

"Hmm," diye tekrarladı.

Ona ters ters baktım. "Ciddiyim. Yapma."

Yeşil gözleri karşılık olarak parlıyordu. Tyler da eğlenirken bana benzer bir bakış atardı, orman yeşili gözleri anneminkilerle aynı tonda olurdu. Annemin gür ve siyah saçları onda da vardı. Ama benim gözlerim babaminkilerle aynı renkteydi, tıpkı Tyler ve annemin kahverengi kürkleri varken benim abanoz kürkümün onunkine rakip olması gibi.

"Ona bir hafta veriyorum," dedi sohbet eder gibi, babama bakarak. "Sonunda dizlerinin üzerine çöküp yalvaracak."

Bir kahkaha attım. "Hiç şansın yok..." Boğazımı temizledim. Annemin önünde küfretmek hiç uygun olmazdı. Bütün gün kurtlarla çevrili bir alfa dişisi olabilirdi ama ben onun oğluydum. Ve onu sık sık görmesem de, onun konumundaki birine her zaman belli bir saygı gösterilmesi gerekirdi. "Böyle bir şey olmayacak," diye tekrar ifade ettim.

"Neden deja vu yaşıyorum?" diye sordu yukarı bakıp elf çenesine vurarak. "Ah, doğru ya." Babama bilmiş bir bakış attı. "Görünüşe göre onu kovalayacak. Baba gibi, oğul gibi." Bize bir öpücük kondurdu, sonra yüzünde içten bir gülümsemeyle gitmek için döndü.

Benim zararına olabilirdi ama bu tepkiyi ona çok görmedim. Çünkü bir anlığına da olsa dikkatini dağıttığını biliyordum.

Aynı neşe babamın yüz ifadesinde de parladı ve beni biraz rahatlattı. O başını sallarken bir yudum daha almak için içkimi elime aldım. "Boku yemişsin sen."

Sıvı boğazımda düğümlendi, küfrü ona hiç benzemiyordu. "*Baba*."

"Sadece gördüğüm gibi söylüyorum, evlat," diye cevap verdi, bardağını benimkine vurmak için kaldırdı. "Seni bıçakladı, ha?"

Ruh halim bozuldu. "Lanet omzunda."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Bu sürünün güçlü bir dişiye ihtiyacı var. O ne tür bir kurt bu arada?"

"Tanıdığım biri değil," diye mırıldandım. "Ve bana söylemiyor."

"İlginç," diye yanıtladı. "Lycan derdim ama çok güzel. Ve Totemik olmak için yeterince vahşi değil."

"Lycanlar güzel olabiliyor." Gerçekten tanıştığımdan değil. Başımı salladım. "Evet, onun ne olduğunu bilmiyorum. Dediğim gibi, bu sabah tanıştık."

Başını salladı. "O her neyse, içimden bir ses bana birkaç infazcının

kalpler onun tarafından kırıldı."

Gözlerimi devirdim. "Kimsenin kalbi kırılmayacak çünkü o onların değil." "Yani o senin mi?" diye karşı çıktı, ses tonundaki alay açıktı.

Çenem titredi. "Bu konuşmayı yapmayacağım."

"Bu konuşmayı kesinlikle yapıyoruz," diye karşılık verdi, neşesinin bir kısmı ciddiyet maskesinin ardında kayboluyordu.

Ve işte alfa geliyor, diye düşündüm, çok ihtiyacım olan sıvı cesareti için içkimin kalanını yudumlarken. Ben de bir alfa olabilirdim ama buralarda bana haddimi bildirecek biri varsa o da babamdı.

"Tyler'ın evinde hoş karşılanmadığını ima etmemeliydim," dedi babam aniden ve beni şoke etti. "Canım yanıyordu. *Hâlâ* da canım yanıyor. Ve bu duruma duyduğum öfke yanlış yönlendirilmişti. Doğrudan kendisinden de özür dileyeceğim. Belli ki burada hoş karşılanıyor. Tıpkı senin gibi."

"Öyle miyim?" Bunu kast ederek sordum.

"Elbette öylesin Alaric. Bu senin sürün."

"Ama öyle mi?" Bastırdım. Ağzını açmaya başladı ama ben elimi kaldırdım. "Hayır, lütfen beni dinle baba. On yılı aşkın bir süredir burada yaşıyorum. Tyler'ın liderlik etmesine izin vermek için ayrıldım. Artık bu insanları zar zor tanıyorum. Evet, birçoğuyla birlikte büyüdüm ama on sekiz yaşındaki çocuk değilim."

"Hayır, sen otuz yaşında bir erkeksin," diye karşı çıktı. "Sürüsüyle birlikte buraya ait olan bir adam."

"Sence diğerleri de buna katılıyor mu?" Kör değildim. Onların çekingenliğini hissetmiş, bazı kararsız bakışlarını görmüş, dışarıdaki o kucaklaşmaların garipliğini yaşamıştım. "Ne zaman geri dönsem, tek başıma koşmak zorunda kaldım. İnfazcılar için fazla alfaydım. Genel olarak sürü için fazla yalnız kurdum. Nasıl liderlik edebilirim ki?"

"Oh, Alaric. Sen bu sürüye liderlik etmek için doğmuşsun."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman neden ikinci olarak doğdum?"

"Çünkü başarılı olmak için fazladan bir itkiye ihtiyacın vardı," diye cevapladı hiç vakit kaybetmeden. "Kader senin kardeşine meydan okumanı istedi ama sen onun yerine çekip gittin. Ve şimdi..." Sözlerini yarıda kesti, bakışları ateşe yöneldi. "Ve şimdi seni zorluyor."

"Tyler'ın alfalık görevini üstlenmediğim için mi *öldüğünü* söylüyorsun?" İfadesindeki ima karşısında öfkelenerek sordum. "Kardeşimi *yok* etmek yerine liderlik etmesine izin verdiğim için mi?"

"Onu yok edemezdin," diye mırıldandı babam, diğer yorumumu tamamen görmezden gelerek. Çünkü kaderin bunu bir yanlış düzeltmek için yaptığına inanıyordu. *Benim yanlışımı*.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı ve kolumdan omzuma doğru bir spazm yayıldı. Ama hissedebiliyorsam ne olayım.

İçimde kaynayan öfkenin üstesinden gelemedim. "Sürünün iyiliği için ayrıldım," dedim dişlerimin arasından. "Gittin çünkü idolünü alaşağı etmek istemedin," diye düzeltti ve bana şöyle bir bakış fırlattı

tamamen kurttu. "Tyler değerli bir alfaydı. Ama bu senin daha güçlü, daha hızlı ve Silver Lake için daha uygun olduğun gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

Daha uygun, diye tekrarladım kendi kendime, sözcüklerin içinden hırlayarak. İkimizin de eğitimini aldığımız bir pozisyon için etten kemikten biriyle karşı karşıya gelmenin uygun bir tarafı yoktu.

"Neden başka bir sürü bulmadın?" diye sordu babam aniden, kaşlarını kaldırarak. "Sen bir alfasın oğlum. Akıl hocalığı yapacak başka kurtlar bulmak senin doğal eğilimin. Yine de çevredeki sürülerden hiçbirine ilgi duymadın. Neden?"

"Çünkü E.V.I.E. ile kendime bir hayat kurmakla çok meşguldüm."

Esprî yapmadan güldü. "Saçmalık. Başka bir sürü bulamadın çünkü hiçbiri seni Silver Lake gibi çağırmadı."

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Cevap vermek yerine ateşe baktım.

Yanılmamıştı.

Ama o da haklı değildi.

Başka bir sürü istememiştim. Çok fazla sorumluluk. *Çok fazla acı.*

Silver Lake'ten ayrılmak hayatımın en zor göreviydi. Bunu doğru nedenlerle yapmışım ama bu iyi hissettirdiği anlamına gelmiyordu.

Ayrılmak beni hem güçlü hem de zayıf yapmıştı. Ne kadar zor olduğu için güçlüydüm. Zayıf çünkü... Alfa olma hakkı için kardeşimle savaşmalıydım.

Ama hayatım boyunca en iyi arkadaşım olarak gördüğüm adamı nasıl incitebilirdim? Rehberlik ve eğitim için örnek aldığım kişiye nasıl meydan okuyabilirdim?

Önce o ısırılmıştı, alfa doğası hayranlık uyandırıcıydı. Ona bu kadar çok benzeyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Daha güçlü olacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve bir nefes verdim. "Ona ne olduğunu öğrenene kadar yükelemem," diye ağzımdan kaçırdım. "Bu doğru olmaz. Onun katilini bulmam gerek baba. Onun *intikamını* almalıyım." Hepsinin intikamını almalıydım. "Birileri alfaları hedef alıyor. Bu da sıradakinin ben olabileceğim anlamına geliyor. Bu sorunu çözene kadar yükselmeyi tartışmayacağım bile. Ve o zaman bile, hiçbir şey için söz vermiyorum."

Babamın kurdu bana baktı, içindeki alfa benim sözsüz reddedişimden hoşnut değildi. "Bir alfanın yapması gerektiği gibi sürü için doğru olanı yapacaksın."

"Sürü için doğru olan, alfaları kimin hedef aldığını bulmak ve onu alaşağı etmektir," diye karşı çıktım.

Burun delikleri alevlendi, hayvani hırıltısı karanlık bakışlarının arasından bana yöneldi. "Peki sen avcılık oynarken sürüyü kim avutacak, Alaric?"

"Gerçekten de alfalarının cinayeti çözülmeden teselli bulabileceklerini mi düşünüyorsun?" Kaşlarımı çatıttım. "Katili adalete teslim etmek, sürüye geri kabul edilmek için bir hak sayılmaz mı?" Ona doğru eğildim. "Beni istemiyorlar bile baba. Ben onlardan biri değilim. Ben bir yabancıyım. Ve sen söylemeden önce, evet, sadece kendimi suçluyorum ve bunu kabul ediyorum. Ama onların saygısını kazanmak için bir şansım olacaksa, bunu kendi yöntemimle yapmalıyım. Senin yönteminle değil."

Kelimelerin nereden geldiğinden emin değildim ama doğru olduklarını hissettim.

Ve babamın yüzündeki ifadeye bakılırsa, söylenecek en doğru sözler de bunlardı.

"Hiçbir şey için söz vermiyorum," diye çabucak tekrarladım, ifademinki çoktan yükselmeye karar vermişim gibi görüldüğünün farkındaydım. Ama bu benim alfa olmamla ilgili değil, kardeşimin anısını onurlandırmakla ilgiliydi. Aynı zamanda sürüyü yatıştırmak, onlara bir kapanış sağlamak ve diğerlerinin de zarar görmeyeceğinden emin olmaktı.

Tamam, belki de çarpık bir düzeyde değerimi kanıtlamakla ilgiliydi. Ama bunu yapmak zorunda olmamın nedeni bu değildi.

"Bunu kimin yaptığını bulmak hepimizi koruyacak," diye fısıldadım. "Alfaları hedef alıyorlar baba. Senin ve annem gibi alfaları. Benim gibi alfaları." Burada kalıp liderlik rolümü üstlenemezdim. Önce dışarıdaki herkesin güvende olduğundan emin olmalıydım.

Ben dahil herkes.

Babam uzun bir süre beni inceledi, bir karar vermeden önce olası her açıdan düşünmesiyle ünlü bir alfaydı. Verdiği kararın burada geçerli olması gerekmiyordu. Ben kararımı çoktan vermişim ve o da bunu yüz ifademden anlamış olmalıydı.

Ben de en az onun kadar alfaydım. Bir o kadar da inatçıydım. "Haklı olduğumu biliyorsun," diye ekledim sesimi alçaltarak.

"İlla doğru olması gerekmiyor," diye cevap verdi, ses tonu benimkine rakipti. "Ama bir alfanın kendi alfasına güvenmesi gerekir.

içgüdülerine, ben de seninkilere güveniyorum."

Sözlerindeki övgü, yıllardır ondan duyduğum övgülere hiç benzemediği için kalbim tekledi.

Seninkine güveniyorum.

"Cenaze töreni için kalmanız gerekecek," diye ekledi. "Ve sana E.V.I.E.'deki görevine son vermeyi düşünmeni öneririm."

Moralim bozuldu.

Bu son ifade kaderimi ya da en azından benim için tasarladığı kaderi mühürledi. Çünkü beni alfa mantosunu reddederken görmedi. Beni bu davayı çözerken ve hak ettiğim yere dönerken gördü.

Bu da söylediklerimin yarısını görmezden geldiği ve sadece duymak istediklerini duymayı seçtiği anlamına geliyordu.

Tipik.

"Cenaze için kalacağım," diye cevap verdim, ifadesinin ikinci yarısını görmezden gelerek. Çünkü bunu yapacağıma söz verebilirim ne olayım. "Başka bir şey var mı?"

"Sürü kayıtlarını gözden geçirmemiz gerekecek," dedi. "Ama bu siz rolünüzü kabul etmeye hazır olana kadar bekleyebilir."

"Doğru." Onu yumruklamak mı yoksa ona sarılmak mı istediğime karar veremedim. İlki çünkü yaşlı adam açıkça beni duymuyordu. İkincisini ise rahatlamak için can attığım için.

Bu da beni daha çok sinirlendirdi.

On yılı aşkın bir süredir yalnız kurt hayatı yaşamamıştım ki bu kadar kolay yenik düşeyim. Ona ya da onun rahatlatıcı dokunuşuna ihtiyacım yoktu.

Sadece kurduma ihtiyacım vardı.

Kahretsin, *kaçmam* gerekiyordu.

Başımı sallayarak ve mırıldanarak "İçki için teşekkürler" dedim ve ayrıldım. Bana söyleyecek başka bir şeyi varsa, bekleyebilirdi.

Hayvanım özgürlüğü arzuluyordu.

Ve bunu ona vermek için her türlü niyetim vardı.

Kıyafetlerimin sonuncusu da yere düşmeden yer değiştirdim, pençelerim çoktan toprağı dövmeye başlamıştı ve beni doğruca ağaçların arasına götürüyordu. Artık hiçbir şey hissetmiyordum. Yaralanmamdan dolayı kolumu parçalayan acıyı değil. Babamın sözleriyle içimde uyandırdığı ıstırapı da. Ne kardeşimin zamansız ölümünden duyduğum azap. Ne de onun vahşi cinayetine öfkesi.

Sadece

hava.

Orman.

Yağmu

r.

Ve kadın.

Burnum seğirdi, kurdum o narin kokuya açtı.

Neredesin, Makayla? Merak ettim, parfümünün ince izlerini yakaladım. *Nereye kaçtın, küçük kurt?*

Annemin sözleri her adımda benimle alay ederken, onun güzel kokulu yolunda ilerlemeye başladım.

"Görünüşe göre her şeye rağmen onu takip edecek."

Sadece zararsız bir koşu anne, diye düşündüm ona, beni gerçekten duyamadığı için şükrederek.

Ancak karşılığında duyacağım tek şeyin onun çınlayan kahkahası ve ardından gelen *"Bırakın bir haftayı, bir saat bile sürmedi"* cümlesi olacağını biliyordum.

MAKAYLA

ÖZGÜRLÜK.

Temiz hava.

Tanıdık kokular.

Kurdum ormanın içinde ve gölün kıyısında gezinerek tüm stresimi eritti. Burası bana evim gibi geliyordu ama aynı zamanda yepyeni bir yerdi. Beni büyüleyen ve Gümüş Göl Sürüsü topraklarının her köşesini keşfetmeye teşvik eden bir muamma.

Hiçbir şey düşünmedim, sadece kurt içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim. Sonunda daha yavaş bir tempoya geçtim ve yukarıdan çıplak dalların arasından süzülen güneş ışınlarının sıcaklığının tadını çıkardım.

Çok güzel, diye düşündüm, neredeyse mutluluktan mırıldanıyordum.

Kulağıma gelen sesler beni gölün etrafında uzanan insan formundaki bir grup şekil değiştirene doğru çekti. Görülmek istemediğim için ormanın içinde saklandım.

Sürünün içinde bulunduğu durumu göz önünde bulundurduğumda, şu anda dışarıdan birinin aralarına katılmasına sıcak bakacaklarından şüpheliydim. Onlarla konuşmak istediğimden de değil. Yalnızlığımı tercih ederdim. Ancak dudaklarından dökülen Alaric'in adı beni utanmadan kulak misafiri olmak için duraklattı.

"Paul."

"Öyle mi?"

"Hardt'ın Alaric'e meydan okuyacağını düşünüyor musunuz?" diye sordu bir kadın.

Hardt mı?

Sessizce ağaç hattının kenarına doğru ilerledim ve bir çiftin -bir erkek ve bir kadın- bir battaniyenin üzerinde oturup güneşin altında uzandığını görmek için göz attım.

"Belki." Paul olduğunu tahmin ettiğim adam düşünceli görünüyordu. "Yani, Hardt her zaman sürü için buradaydı. Ve Alaric... gitti."

Yavaşça başını salladı ve ardından "Siz ikiniz eskiden yakın değil miydiniz?" diye sordu.

Parmaklarını gür siyah saçlarında gezdirdi ve gözlerini gökyüzüne kaldırarak düşüncelere daldı. "Evet, lisedeyken. Ama şimdi ziyarete geldiğinde benimle neredeyse hiç konuşmuyor, yani sanırım o kadar da yakın değildik. Dürüst olmak gerekirse, başka bir sürü bulmadığına şaşırdım. Neden burada ki?"

Belki de kardeşi öldüğü içindir, göt herif? Sinirle bir of çektim ve bu ikisinin söyleyecekleriyle artık ilgilenmediğim için dolanmaya devam etmek üzere arkamı döndüm. *"Geldiğin için teşekkürler Alaric."* demeye ne dersin? Evine hoş geldin.

Ağaçların arasından çıkarken birinin bahçesine girdiğimi fark ettim ve yeşilliklerin arasına geri döndüm. Ama Alaric'in adı geçince tekrar durdum. Arkama döndüğümde, bir ızgaranın başında duran iki adam ve yakınlardaki şezlonglarda oturan bir avuç insan daha gördüm. Komik olan şey

Şekil değiştiren topluluklarda bir kurt dolaşır ve insanlar bunun farkına bile varmaz.

"Alaric'i alfa olarak takip etmek istiyor musunuz?" diye sordu adamlardan biri -uzun boylu, kaslı, Viking'e benzeyen bir sarışın- mağrur bir ses tonuyla.

Diğer adam -daha kısa boylu ama daha az yapılı değil ve sevimli, çilli bir kızıl- kıkırdadı ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Son birkaç yıldır pek ortalıkta görünmüyordu ama Alfa Tyler ona güveniyordu."

Viking homurdandı ve eti ızgarada çevirdi. "Belki, ama bu onu alfa malzemesi yapar mı? Yani, alfa olmak hakkında ne biliyor ki?"

Ginger kaşlarını çattı, ben de beni görememelerine rağmen onaylarcasına başımı salladım. "O burada büyüdü."

Ve biliyorsun ki Alfa Hawk ısırılana ve Tyler görevi devralana kadar ikisine de öğretmenlik yaptı."

Viking başını salladı, çenesi inatçı bir açıyla kalktı. "Kardeşini öfke nöbeti geçirecek kadar kıskanan ve alfa olmayı hak etmediğinde çekip giden bir liderin peşinden gitmeyi gerçekten istiyor musun?"

Ginger elini güzel saçlarında gezdirirken yine emin görünmüyordu. "Gerçekten tanımıyoruz-"
"Benim demek istediğim de bu! Alaric'i tanımıyoruz. Aramızda onu gerçekten tanıyan var mı?" Son cümlesini

sessizce oturup konuşmalarını dinleyen gruba bir soru yöneltti.

Sonunda herkes başını salladı.

Saçmalıklarını yeterince dinledikten sonra oradan uzaklaştım. Alaric'in adına kendimi biraz kırılmış hissettim. Adamı çok az tanıyordum ama liderlik etmek, bir alfa olmak için doğduğunu şimdiden söyleyebilirdim. Kederinin ve öfkesinin altında evini özlediğini hissetmiştim. Neden çekip gittiğini ve sık sık geri dönmediğini bilmiyordum ama en sevdiğim bıçağım üzerine bahse girerdim ki çok iyi bir nedeni vardı.

"Ya işi istemezse?"

Başka sesler yalnız geçirdiğim zamanı böldü ve içimi çektim.

"Muhtemelen Hardt alacaktır. O bir beta."

Konuşmalarını daha fazla dinlemek için kalmadım ama aklıma bir soru takıldı. *Alaric Silver Lake Sürüsü Alfa'sı olmak istiyor mu?*

Onun sözde eşi olarak, kişisel olarak bağlanma fikrine isyan ettim. Ayrıca bir sürünün başında olmanın getirdiği sorumlulukları devralmak gibi bir arzum da yoktu. İşimi seviyordum ve çok fazla insanın bana ihtiyacı vardı.

Alaric de benzer bir durumda görünüyordu - E.V.I.E. için çalışıyor, kötü adamlarla savaşıyor, yalnız bir kurt hayatı yaşıyordu. Her şeyden vazgeçecek miydi?

İyi ki ikimiz de bu kader arkadaşı saçmalığıyla bir şey yapmak istemiyoruz, diye düşündüm. Kurdum hırladı ve ben de gözlerimi devirdim. Kancaya, çizgiye ve batağa düşmüştü.

Omurgamda garip bir his belirene kadar bir süre daha dolaştım.

Alaric.

Onun varlığını nasıl hissettiğimi bilmiyordum.

Ama yaklaştığını *hissettim*, tıpkı onun düşünceli ve agresif ruh halini yakaladığım gibi. Derin derin içime çektim, odunsu kokusu kurdumu büyüledi.

Şurada.

Omzumun üzerinden baktım, parlak siyah kürklü bir kurt çalılıkların arasından adım atıyordu, vücudu benimkinin iki katı kadardı. *Kesinlikle bir alfaydı.*

Kurdum canlandı, güç ve etkileyici kuvvet gösterisiyle ilgisini çekti. *Bir adım,* diye düşündüm. *Tek yapması gereken bir adım daha atmak ve kurdum çapkın bir teslimiyet gösterisiyle yuvarlanacak.*

Bu da ikimizi de utandırır.

Ya da en azından ben.

Hayır. Artık ona ben emrediyordum. İnsanların gördüğü kişi o olabilirdi, ama hala yetkili bendim.

En azından öyle olmalıydım. Ama o kesinlikle bunu kolaylaştırmıyordu.

Bu da onun kurt gibi sırtışını açıklıyordu - hem düşüncelerimle alay ediyor hem de yüksek sesle ifade ediyordu.

Benim, diyordu. O kurt benim. Ve ben oynamak istiyorum.

Kafamı duvara vurmak istedim. *Biraz haysiyetli ol! Bir alfa gibi davran, Tanrı aşkına!* Ona bağırdım.

Alaric simsiyah gözlerini bana dikti, insan mavisi gece yarısı rengiyle tamamen gölgelenmişti. Koca kafasını yana eğdi ve merakla kurdumu inceledi.

Hayvanım ne istediğimi umursamıyordu ve şu anda sürücü koltuğunda o olduğu için ona yaklaştım ve yakınına eğildim, derin derin içime çektim çünkü o kadar güzel kokuyordu ki. Gözlerinde mavi parladı ve hem siyah hem de mavi gözbebeklerinde gördüğüm arzu ve sahip olma duygusu içimi ısıttı.

Kan kulaklarımda gümbürdüyor, kalbim hızla çarpıyor ve vücudum ihtiyaçtan zonkluyordu. Eğer buradan defolup gitmezsem kurtlarımız sevişecekti ve bunun tüm bu *eşleşme* işini nasıl etkileyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kulaklarımı kaldırarak önümdeki patikaya baktım, sonra tekrar Alaric'e döndüm. Bir süre tereddüt etti, sonra gösterdiğim yöne doğru tırıs gitmeye başladı. Bir süre koştuk, aramızdaki dostça sessizliğin tadını çıkardık.

Kurdum flört etmek ve onu kovalamaya teşvik etmek istedi ama ben kararlılığımı korudum. Hayvanlarımız basit yaratıklardı, ihtiyaçları karmaşık değildi. Ancak duyguları da güçlü ve vahşiydi. Hükmetmek ve hükmedilmek, sert ve hızlı gitmek ve birbirlerine her şekilde sahip olmak için doğuştan gelen bir arzuları vardı çünkü kendilerini tutmaya gerek görmüyorlardı.

Eğer kaçarsam, beni kovalardı. Bu ormanı avucumun içi gibi biliyordum ve hızlıydım, bu yüzden muhtemelen beni yakalayamazdı. Ama zaten hayatlarımızı mahvetmişken kaderi kıskırtmamak daha iyi görünüyordu. Kurdum aynı fikirde değildi, oyun oynama arzusu neredeyse düşünme yeteneğimin önüne geçiyordu.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Tanıdık bir şey.

Yürüyüşümü yavaşlattım ve rotamı değiştirdim, gizli noktayı aramaya karar verdim, bu gerçeklikte var olduğunu umuyordum. Gözlerden uzak ve huzurluydu, düşünmek ve sadece *olmak* için mükemmel bir yerdi. Belki de bunu Alaric'le paylaşmak bir zeytin dalı olabilirdi. Ya da en azından onu aşağı çeken ağırlıktan biraz kurtulmasına yardımcı olurdu.

Sulama çukuruna yaklaştığımda ağaçları yarıp suya koştum ve başımı eğerek soğuk sıvıdan bir yudum aldım. Alaric'in bana katıldığını duymaktan çok hissettim; bu mümkün olmaması gereken bir şeydi. Benim âlemimde sadece ikinci aşamayı tamamlamış eşler birbirlerini bu şekilde hissedebilirdi. Duyusal bağ her aşamada büyür ve sonunda çiftleşen çift arasında telepati ile sonuçlanabilirdi.

Zihnimi boşaltmaya ve etrafımdaki durgunluğun ve güzelliğin tadını çıkarmaya çalıştım ama kafam boş kalmadı. *Belki de kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerekiyordur.*

Birkaç adım geri attıktan sonra, vardiyama geçerken havada enerji mırıldanmaya başladı. Alaric, ben dönüşümü tamamlayana kadar gece yarısı gözleriyle beni izledi.

Sonra güzel kürkü kaybolurken mavi gözleri siyaha doğru akmaya başladı ve sadece birkaç saniye içinde iki ayağı üzerinde doğruldu. Tek başına bu bile onu bir alfa olarak ilan ediyordu - bu kadar hızlı ve irkilmeden geçiş yapabilmesi - ama tam boyuna dikilip kollarını geniş göğsünde kavuşturduğunda, baskın kişiliği keskin bir kırbaç gibi duyularımı kamçılardı.

Çok ateşliydi.

Tüm sert, tonlu, erkeksi *alfa*.

Çıplak.

Gururlu.

Yırtık pırtık, güzel ve de iyi donanımlı. Kesinlikle bir erkeğin en iyi örneği.

Kurdum aynı fikirde mırıldandı.

Serseri.

Kalbim beklentiyle çarpıyordu.

Ve kalçalarım sadece onun tatmin edebileceği bir acıyla sıkıştı.

Evet, yer değiştirmek çok aptalca bir fikirdi Makayla.

Alaric'in dolgun dudaklarının kenarlarında yavaş, hınzır bir gülümseme belirdi. "Sorun ne Makayla?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Dilini mi yuttun?"

Evet. "Hayır."

Sertçe yutkundum, keşke çıplak olmasaydım diye içimden geçirdim. Kurt duyuları uyarılmamın kokusunu almasına izin verecekti, tıpkı tenimdeki her tüy yumağını, boncuklu meme uçlarımı ve hatta belki de... Dilim kontrol etmek için dışarı fırladı ve neredeyse rahatlayarak iç çektim. *Salya yoktu.*

Alaric'in bakışları vücudumu pervasızca keşfederken parıldıyordu. Konuşmak için ağzını açtı ve bundan sonra söyleyeceği şeyin beni daha da tahrik edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Başka bir şeye odaklanmamız gerekiyordu. "Babanla görüşmen nasıl geçti?" Ağzımdan kaçırdım. Yanlış. Soru.

Eğlencesi, hissedilir bir gerilim dalgasının altında kayboldu. Tek kelime etmeden suya doğru yürüdü ve yüzeyin altına battı, yarım saniye sonra mükemmel yontulmuş vücudundan aşağı su süzülürken ortaya çıktı, saçlarını yüzünden geriye doğru iterken kolları şişti.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Seksi, ateşli, ıslak, çıplak bir adam.

Ne düşünüyordum ki? Ah, doğru ya. Yontulmuş karın kaslarına, seksi bir V'ye ve Tanrım, bir insan nasıl bu kadar mükemmel bir kışa sahip olabilir?! Gezintiye çıkmadan önce bu düşünce zincirini kapattım.

Bekle, neden

sevişemiyoruz?

Hatırlayamıyorum.

Bir sebebi var. Öyle değil mi?

Evet, gitme vaktim geldi. Byyyyyye.

Geri çekilmeye başladım ve Alaric döndü, gözleri kısıldı ve adımımın ortasında donup kalmama neden oldu.

"Yapma." Kelimeyi sıkıca telaffuz etti, çenesi sıkıldı ve mavi gözbebekleri içten gelen bir ateşle titreşti. "Yapma yoksa seni kovalarım."

MAKAYLA

ADRENALİN DAMARLARIMDAN FIŞKIRDI.

Koş. Kovala. Oyna.

Bu düşünce midemi sıkıştırdı. Ama Alaric'in ses tonundaki bir şey beni duraksattı. Belki de sözlerinin altında yatan hırıltıydı. Ya da belki de bakışlarındaki uyarı parıltısıydı.

Her iki durumda da, meydan okuyan bir kaşımı kaldırırken sırtımın sertleşmesine neden oldu. "O zaman umarım hızlısındır.

Beni yakalayamadığında daha da tatmin edici olacak."

Alaric'in gözleri kararmış, kırpmadan beni izliyordu. Damarlarımda tedirginlik dolaşıyordu.

"Güven bana, tatlım. Seni yakalayacağım. Ve yakaladığımda uslu duracağıma söz veremem."

Sesindeki hırıltı bana kurdunun yüzeyin hemen altında olduğunu, oynamak ve hükmetmek için geri gelmek için bir bahane beklediğini söyledi.

Onu geçebileceğime olan güvenim her geçen saniye biraz daha azaldı. *Tamam. Belki de... itaat etmeliyim. Ama kendi yöntemimle.*

Suya doğru ilerlerken alay ettim ve bunun bir boyun eğme eyleminden çok bir saygı gösterisi olduğunu açıkça belirttim. Evet, inanmayı seçeceğim şey buydu.

Yatıştırmak için homurdandı ve rahatladı, bakışlarını gökyüzüne kaldırdı.

New York'ta ilkbahar soğuk olabilirdi ama biz şekil değiştirenler olarak sıcakta koşardık ve güneş üzerimizde parlarken, göl ateş içindeki tenimde ferahlatıcı bir his uyandırıyor. *Tamamen farklı bir sıcak.*

Sessizce uzandık, yine bunu garip değil rahat ve kolay bulduk.

Biraz daha derin suya girdim ve sırtüstü yüzerek bir sonraki hamlelerimizi düşündüm.

"Babam görevi devralmamı bekliyor. İşimi bırakmamı. Hayatımı bırakmamı. Ve bu sürüyü yönetmek için geri dönmemi. Onlara alfaları olarak liderlik etmemi." Sözleri sessiz ve... *yorgundu.* Sanki artık içinde tutamıyordu ve her ne sebeple olursa olsun, açılmak için beni seçti. Muhtemelen kendini bana güvende hissettiği içindi.

Belki de sürüde konuşabileceği başka kimse olmadığı içindir. En azından, arazide saatlerce dolaştıktan sonra benim değerlendirmem buydu.

Koşarken kulak misafiri olduğum fısıltılar ve konuşmalar aklıma geliyor, her biri tek bir düşünceyi doğruluyordu. *Onu tanımıyorlar.*

Ve insanlar her zaman bilmedikleri şeylerden korkarlar.

Kendini çok yalnız hissediyor olmalı.

Ama aynı zamanda ondaki ruh akrabalığını da hissettim. Yalnız kurt, tıpkı benim içimde olduğu gibi. Bu da benim için en azından bir seviyede ilişki kurmayı kolaylaştırdı.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim, bir şey yapmanın beklenmesi ve yapmamak," diye itiraf

ettim.

ilgi. "Çocukken hep bir infazcı olmak isterdim. Bunun için eğitim aldım. Ama alfam Nathan bende daha fazla potansiyel gördü ve bana kara operasyonlar teşkilatında bir yer edinme şansı sundu."

"Geri mi çevirdin?"

Ayaklarımı gölün yumuşak zeminine bıraktım ve başımı salladım. "Hayır. Onun eğitim programına katıldım. Ama ailem çok kızdı. Birbirimize çok yakınız ve kim bilir nerede, ne kadar süre boyunca uzakta ve ulaşılmaz olacağım fikrinden nefret ettiler."

"Senin infazcı olma yolunda devam etmeni istediler," diye tercüme etti.

"Evet. Evde kalmamı istediler. Sürünün bir parçası olmamı. Sürüyü korumamı." Odağımı ağaçlardan ona kaydırdım ve seçimimi anlamasını istediğime karar verdim. "Bana ihtiyacı olanlar sürü arkadaşlarım değildi. Onların başka infazcıları var. Ben de onlardan biri olacağımı sanıyordum ama Nathan'ın ajansında eğitim alırken gerçek amacım ortaya çıktı."

"Gerçek çağrı mı?" diye tekrarladı kaşlarını kaldırarak.

Dudaklarım çarpık bir gülümsemeye dönüştü.

"Freelance." "Yani?"

"Kendilerine yardım edemeyenlere yardım etmek için görevler alıyorum." Bunu ifade etmek için daha iyi bir yol bulmaya çalıştım, tutkumu anlamasını sağlamak için. "Şekil değiştirenlerin sürüleri vardır. Biz doğaüstü güçlere sahibiz. Çabuk iyileşiriz." Dikkatle omzuna baktım. "Ama insanlar kırılgandır. Aslında bu âlemdeki herkesin kırılgan olduğunu iddia edebilirim." Sonuncusunu nefesimin altında mırıldandım ve gözbebeklerindeki parlama bana bunu anladığını söyledi.

Boğazımı temizleyerek açıklık getirdim: "Alfa'mın ajansında eğitime başladıktan kısa bir süre sonra beni bir göreve götürdü. Bunun bir öğrenme egzersizi olması gerekiyordu ama bana hayatımdaki diğer tüm deneyimlerden daha fazlasını öğretti."

"Görev neydi?"

"Bir insan ticareti vakası ve okulumdaki kızlardan biriyle ilgili. Kızın babası operasyonun başındaki adamlardan biriydi. Zengin, yakışıklı, tipik bir iş adamıydı, çekici bir gülümsemesi ve hoşgörülü bir zekâsı vardı. Yine de kapalı kapılar ardında onu ve annesini dövüyor ve masum genç kızların taşınmasına yardım ediyordu. On yaşında falan." Bunu düşününce yumruklarım sıkıldı. "Ve benim hiçbir fikrim yoktu. Tüm işaretleri kaçırmıştım. O zaman amacımın bir daha asla kimseyi ya da hiçbir şeyi görmezden gelmemek olduğunu anladım."

"Bu yüzden melezle ilgileniyordunuz."

Başımı salladım. "Valaria Crimson hakkındaki haberleri gördüm ve etrafa sormaya başladım. Kaçakçılıkla ilgili söylentileri duyduğumda bu davayı almam gerektiğini anladım."

"Peki hangi gizli operasyon ajansı için çalışıyorsun?" diye sordu, artık tamamen konuşmamıza odaklanmıştı.

Muhtemelen sonunda ona gerçek beni bir anlığına gösterdiğim içindir.

"Dediğim gibi, şu anda onun ajansında çalışmıyorum. Daha çok serbest çalışıyorum." Belirsiz bir yanıtı ama doğrudu. Ona bir isim vermenin anlamını da göremedim. Tanımayacaktır. Bu yüzden onun yerine başka bir gerçekte karar kıldım. "Alfa'm ilk başta çok sinirlendi ama kısa sürede benim düşünce tarzımı benimsedi. Kafama koyduğumda ikna edici olabiliyorum." Sonunda kızmaktan vazgeçene kadar onu nasıl sıkıştırdığımı düşünürken kıs kıs güldüm. "Ancak Marc'ın Nathan'ın gönlünü tekrar kazanması için çok daha fazla çalışması gerekti, çünkü serbest iş için bana teklifte bulunan oydu."

"Marc?" Alarie'in gözleri kısıldı ve kıskançlık ses tonunu renklendirdi. Kurdum onun sahipliğine olumlu tepki verdi ve içimi onu ısırp kime ait olduğumu gösterme arzusuyla doldurdu. Aceleci bir tepkiydi ve ben bunu intikam duygusuyla geri ittim.

"Akıl hocam, Jean-Marc de la Croix. Kısaca Marc." Onu dikkatle izledim, adının Marc olup olmadığını merak ediyordum.

ona bir zil çaldı. Ama cevap olarak başını sallaması hiçbir şeyi ele vermedi. Sonra dikkati başka bir yere kayar gibi oldu ve ruh hali bir kez daha karardı.

Ona ne kadarını söyleyeceğimi tartıştım ama bir şey beni itti - ya da daha çok beni ona çekti ve acısının bir kısmını gerçekten anladığım bilgisini ona vermem için beni teşvik etti. Yükünü hafifletmek istedim. Ayrıca beni biraz tanımasını da istedim. Belki de günümün büyük bir bölümünü onun için mahrem bir tarih olacağı aşikâr olan bir olayı yaşayarak geçirdiğim içindir. Karşılığında ona kendimden bir parça vermek bana adil geldi.

"Ben de eve pek gitmiyorum," diye itiraf ettim. *Bu dünya gibi ait olmadığım dünyalarda gezinmekle çok meşgulüm.*

Alaric bir an bana baktı ve mavi gözlerinde gizlenen suçluluk duygusunu fark ettim.

"Ailem yaptığım işin boyutunu bilmiyor - annem çılgına dönerdi - ve ne zaman eve gitsem geri dönmem için baskı yapıyorlar." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve iç çektim. "Sürümü seviyorum. Ama bu şekilde bağlanmak istemiyorum."

Bakışlarımla buluştu ve beni meraklı bir ifadeyle değerlendirerek bakışlarını benden ayırmadı. "Neden?" Omuz silktim. "Özgür ruh, sanırım."

Beni incelemeye devam etti ama biraz daha az karamsar görünüyordu. Boynuma ulaşana kadar suyun içine daldım ve yukarı doğru baktım. Güneş ışınları gökyüzünde süzülüyordu ve ben de onların ışıltılı suya giden yolunu takip ettim. Gümüş Göl'ün bu noktası ruhuma hitap ediyordu ve bir parçam bu diyarda da aynı güzellikte olduğu için mutlu hissediyordu. Belki de Alaric buraya ne zaman rastlasa beni düşünürdü. Nedense bu düşünce bana çekici geliyordu. Alaric'in varlığını unutmaması fikri bana yanlış geliyordu.

"Ne tür bir kurtsun sen?" diye sordu açık açık. "Ve *bu diyarda* herkesin kırılgan olduğu konusunda ne demek istedin?"

Evet, buna izin vermeyeceğini bilmeliydim. Kasıtlı bir hata değildi ama yine de söylemek doğru gelmişti. *Belki de ona gerçeği söylemeliydim. Eğer çıldırırsa, yüzüğümle alemde atlayabilirdim.*

Nasıl başlayacağımı bilemeden uzaklara bakmaya devam ettim. "Sana söylesem bana inanmazsın," diye dürüstçe cevap verdim.

"Dene beni."

"Silver Lake'tenim ama farklı bir dünyadayım."

Sessizlik.

Başımı sallayarak, "Sana söylemiştim" bakışıyla ona döndüm ve yüksek sesle "Sana bana inanmayacağını söylemiştim" diyerek noktaladım.

"Aslında var," diye cevap verdi ve beni şok etti. "E.V.I.E. ortağım kısa süre önce başka bir gerçeklik için bu gerçekliği terk etti. Tam olarak ne olduğundan emin değilim çünkü patronum bana tüm detayları vermedi ama kraliyet vampirlerinden biriyle ortadan kayboldu."

"Kraliyet

vampiri mi?"

"Cassius."

Dimitri'nin kuzeni mi? Kaşları yukarı doğru kalktı. "Adının bu olduğuna emin misin?" "Evet. Seni kurtarmadan önceki gece-"

Alay ettim ve itiraz etmeye başladım, ama ağzı hafifçe yukarı kıvrıldı ve benimle dalga geçtiğini anladım. Ben de gözlerimi devirdim ve sessiz kaldım.

"Violet ve ben Kan Emici Seri Katil ile ilgili bir ipucunu araştırmak için Blood Thirteen'e gittik ama orası bir vampir yuvası çıktı. Bir grup insanı öldürmek için beklediklerini fark ettiğimizde 'sadece davetle' demek çok daha mantıklı geldi." Alaric'in yüz ifadesi öfkeyle doldu. "Her neyse, kapıları kilitlediler ve ışıkları söndürdüler ve kargaşa keskin nesneler ve çığlıklar şeklinde çöktü."

"Vay canına," diye nefes aldım.

"Evet. Violet ve ben karşı koyduk. Violet ve ben karşı koyduk - UV bombalarımız vardı ve ikimizin de kazıkları vardı - ama melez bizi bir tür kimyasalla etkisiz hale getirdi. Uyandığımızda gümüş zincirlerle sandalyelere bağlanmıştık." Alaric parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve ellerini suya geri koymadan önce sert bir nefes verdi. "Sonra tek bildiğim Cassius'un Luci-Violet'in cehennem köpeğiyle birlikte aniden ortaya çıktığı. Violet'i serbest bıraktı ama ahmak herif beni orada bıraktı."

Buna biraz şaşırdım. *Cassius bir pislik ama şeytan değil.*

"Zincirlerimi, onlardan kendim kaçmama yetecek kadar gevşetti. Ama bana kalırsa hala bir ödül kazanmış değil."

Ahhh. Evet. Dick, şeytan değil. Yine de bazen merak ediyordum.

"Kendimi kurtarmayı başardığımda, o ve Violet çoktan gitmişlerdi."

Alaric'in hikâyesini düşünürken ellerim suyun içinde dönüp duruyordu. "Huh. Bu mantıklı," diye sonuca vardım.

"Öyle mi?"

"Evet, Cassius benim evrenimden." Elimi avuç içim aşağı bakacak şekilde Alaric'e uzattım ve işaret parmağımı oynatarak yüzüğümü gösterdim. "Bu yakutu bana bir cadı verdi. Cassius için de benzer bir tane yapmıştı. Muhtemelen Violet'i dünyamıza geri götürmüştür." Yine de neden olduğundan emin değildim. Bir zamanlar sevdiği, uzun süredir kayıp olan avcı mıydı? *Kseniya*, eğer hafızam beni yanıltmıyorsa. Belki de bu diyarda adını Violet olarak değiştirmişti?

Alaric yaklaştı ve elimi tuttu. Dokunduğu her yerde tenimde oluşan karıncalanma hissini görmezden geldim.

"Bu her şeyi nasıl açıklıyor?" diye sordu.

"E.V.I.E.'nin yakınındaki portali biliyor musun?"

"Tabii ki."

"Bu yüzük bunun gibi bir yüzük açıyor, ama bana diyarlar arasında ileri geri seyahat etme yeteneği veriyor."

Elimi bir o yana bir bu yana çevirerek yüzüğü inceledi. "Bu inanılmaz." Sesi büyülenmiş gibiydi ama sonra göğsünden bir hırıltı yükseldi ve gözbebekleri birkaç saniyeliğine simsiyah oldu, bu da bana kurdunun bu değerlendirmeye kesinlikle katılmadığını gösterdi.

Alaric'in mavi gözleri geri döndüğünde kaşları çatıldı ve ağzı düz bir çizgi haline geldi, açıkça sinirlenmişti. Yine de bana yönelik gibi görünmüyordu ve o an çabucak geçti.

Alaric elimi bıraktı ve kurdum onunla fiziksel bağlantımı kaybettiğim için sızlandı.

"Madem böyle bir şeyin vardı, nasıl oldu da kendini bir kafeste buldun?"

Sırıttım. "Vex'in beni yakalamasına izin verdim. Kurbanı oynayarak bazı cevaplar elde etmenin en iyi yolu bu gibi görünüyordu. Gümüş zehirlenmesiyle ilgili o telefon görüşmesiyle bana biraz bilgi verdi ve ben de daha fazlasını öğrenmeye niyetlendim ama..."

Sözümü yarıda kestim ve ona el salladım.

"Sonra ben oldum," diye mırıldandı. "Tamam, evet. Sanırım onu öldürmemeliydim."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Aceleci davrandım."

"Öyleydi," diye kabul etti. "Onun yapabileceğini bildiğim şeylere odaklanmıştım ve onun..." Boğazı düğümlendi, duyguları yüzeye çıktı.

Kardeşimi zehirlediğine dair hiçbir fikrim yoktu, muhtemelen söylemek istediği şey buydu. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. "Biliyorum."

Kararlılık yüz hatlarını sertleştirdi ve suçluluk duygusunu bastırdı. "Bunun arkasında kimin olduğunu bulmalıyım."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve elimi ön koluna koyarak rahatlatıcı bir şekilde sıktım.

"Yapacağız," diye söz verdim ona. Bu çok doğal bir tepkiydi. Aslında söylemek istemediğim ama geri alamadığım bir cümleydi.

Çünkü bunu kimin yaptığını bulacaktık.

Artık başka alternatif yoktu. Kaçakçılık çetesi hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Gümüş zehirlenmesiyle ilgili cevaplara ihtiyacı vardı. İki yalnız kurdun bu açıklamaları ve aralarındaki bağlantıları keşfetmek ve sorumluları yakalamak için birlikte çalışması mantıklıydı.

Bunu ona sözsüz olarak söyledim ve kolunu bir kez daha sıktım.

Aramızda elektrik uğultusu vardı.

Çok yakındık, vücudundan yayılan sıcaklık beni sıcacık yıkıyordu. Düşüncelerim sıkıştı, midemde kelebekler patladı ve nabzım hızlandı.

Alaric'in koyu mavi gözleri alev alev yanarken bakışları göğüslerime inip tekrar yukarı çıkmadan önce dudaklarıma kaydı.

Suyun altında uzanıyorduk ama şimdi ikimiz de ayaktaydık ve derinlik kalçalarının hemen üstüne geliyordu. Bu, karın kaslarına oyulmuş ve kalçalarını çerçeveleyen seksi V dahil olmak üzere her kıvrımlı, yontulmuş, ıslak kası ortaya çıkardı. Ortadan ikiye ayrılan ince bir saç izi...

Sertçe yutkundum, kendimi onun belirgin ereksiyonuna giden o duyusal yolu takip etmekten alıkoyamadım.

Berrak su onu gizlemek için hiçbir şey
yapmadı. Tıpkı beni saklamak için
hiçbir şey yapmadığı gibi.

Çünkü ikimiz de çıplaktık. Ve çok,
çok yalnızdık.

ALARIC

KÖTÜ BİR FIKIR.

Yapmamam gerektiğini biliyordum.

Yaparsam ne olacağını biliyordum.

Ama içgüdülerim beni daha da yaklaştırdı, kurdum onaylayarak hırladı.

Gözlerimi dudaklarından alamıyordum. Kahretsin, gözlerimi *ondan* alamıyordum. O dolgun memeler, pembe tepeler, düz karın, çıplak tümsek. Belki de kader konusunda yanılmışım, çünkü lanet olsun ki bu kadın benim için yaratılmamıştı. Kalçalarının kabarıklığını kavradım ve başımı indirip ağzımı onunkine bastırmadan önce onu kendime doğru yaklaştırdım.

Gerçekten kötü bir fikir.

Vücudu benimkine sürtünüyor, sikim amını öpüyor, gergin meme uçları göğsüme sürtünüyordu ve lanet olsun, tadı çok güzeldi. Öpüşmeyi derinleştirdim, dilimi ağzına soktum ve sanki son yemeğimmiş gibi onu yuttum.

Makayla inledi ve kurdum kükreyerek yüzeye çıktı, dürtüsü öz denetimimi alt etti.

Isır.

İşaretl

e.

İddia.

Dudağını ısırdım -sertçe- ve kanı dilime çarptığında hırladım. Hayvanım *talep etti* daha fazla. Ama aklım isyan etti, mantığım kurdumun beni ele geçirmesine karşı mücadele etti ve beni bir kez daha yere serdi.

Yapamam.

Yapmamalıyım.

Kaslarım kilitlendi. Kalbim

durdu.

Ona karşı çok açtım, bir öpücükten daha fazlasını istiyordum. Vücudunun benimkinin altında kıvrandığını hissetmeye, parçalanırken dudaklarından dökülen adımın sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Hayır, dedim kendime, geri çekildim, kontrol ihtiyacım fiziksel içgüdülerimin önüne geçti. *Hayır dedim.*

"Bunu yapmamalıydım." Dişlerimin arasından zorla itiraf ettim ve birkaç adım geri gittim.

Makayla'nın dili dudaklarında kalan damlacıkları temizlemek için dışarı fırladı. "Hayır, yapmamalıydın."

kabul etti.

Ona söyleyecek bir sözüm yoktu, bu yüzden başımı salladım ve sudan çıktım, hızla vites değiştirip havalandım. Onu eve dönüş yolunu kendi başına bulması için bırakmak çok aptalca bir hareketti. Ama kurdum beni yeterince zorlamadan ve onu öpmekten fazlasını yapmadan önce biraz boşluğa ihtiyacım

vardı.

Çok kolay olurdu.

Kıçını avuçladım, yukarı kaldırdım ve onun dar, ıslak sıcaklığının içine doğru kaydım. O benim kader arkadaşımdı.

tekrar arzulayacağım bir kadın. *Kahretsin*. Neden kendimi şımartmayayım ki?

Aptalca bir soruydu ve cevabını biliyordum ama bu beni düşünmekten alıkoymadı. Ya da hayal kurmamı.

Makayla'nın gitmesine izin vermek kolay olmayacaktı. Kaderindeki eşini kaybetmek bir şekil değiştiren için yıkıcı olabilirdi. Ve birbirimize ne kadar yakınlaşırsak, bu o kadar zor olurdu. İşin içinde duygularımız olmasa bile, seks yapmak planı riske atardı.

Evet, sikişmek çok kötü bir fikir.

Ondan uzaklaştığım her adımda, *neden* onu elimde tutamadığımı merak ediyordum. O beni istiyordu.

Onu istedim.

Neden sadece... *dostum*?

Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım. Kadını çok az tanıyordum. Üstelik buralı bile değildi.

Lanet olsun.

Bu nasıl işe yarayacaktı ki? Dahası, o benim kaderim miydi? Kader eşim nasıl başka bir âlemden olabilirdi? Belki de *benim* dünyamda onun başka bir versiyonu vardı. Daha uygun bir seçim. Daha itaatkâr. İstekli.

Makayla istekliydi.

Ve gerçekten daha itaatkâr bir eş istiyor muydum?

Önceki bölümüm uysal bir eşle başa çıkamayacağımı gösteriyordu. Güçlü birine ihtiyacım vardı... Makayla gibi.

Canı cehenneme. Onu düşünmek istemiyordum. Hayatı düşünmek istemiyordum. Hiç düşünmek istemiyordum.

Sürünün sınırlarını gözden geçirirken pençelerim toprağı dövüyor, her türlü tehdidi arıyor, kurdumun doğal eğilimi *korumak oluyordu*. Bu kurtların benim olmaması önemli değildi. Sonsuza dek onlara bir şekilde hizmet etmek isteyecektim.

Burası eskiden benim evimdi.

Yine olabilir, diye düşündü yumuşak bir yanımla.

Sesi uzaklaştırdım, zihnimin içinde diğerleriyle birlikte kilitledim. Ve sadece koştum.

Nefes alamayana kadar

koştum. Ağrıyana kadar

koştum.

Daha fazla bir şey yapamayana kadar koştum.

Sonra kulübeme döndüm, ay tepemde ısıllı parlıyordu. Midem açlıktan gurulduyor ve uzuvlarım aşırı kullanımdan dolayı bana bağıırıyordu ama hayvan ruhum memnuniyetle mırıldandı.

En azından birimiz mutlu, diye düşündüm asık suratla verandamda insan formuna geri dönerken.

Makayla'nın kokusu kapının yanında duruyordu, bu da onun zaten evde olduğunu gösteriyordu.

Ev, diye tekrarlardım kendi kendime. *Ev değil*.

Homurdanarak kapının kolunu tuttum ve içeri girmeye

hazırlandım. Ancak sokaktan biri adımı seslenince donup

kaldım.

Hardt.

Ah, *lanet* olsun. Şu anda onun saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyordum. Konuşmak istemesinin tek bir nedeni olabilirdi. O da babamın daha önce söylediklerine rakipti.

Aptal değildim. Tüm sürünün yükselmeye niyetli olup olmadığını öğrenmek istediğini biliyordum. Ama henüz bir cevabım yoktu ve yakın zamanda da olmayacaktı.

"Alaric," dedi yine, sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi.

"Hardt," diye karşılık verdim, bana *Alfa* diye hitap etmeden adımlı iki kez söylediğinin farkındaydım. İşi isteyip istemediğimden emin olmadığım için bu beni rahatsız etmemeliydi, ama bir şekilde... onunla... bu beni çok rahatsız etti. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Umarım sohbet etmek için birkaç dakikanız vardır."

Neredeyse cevap verecektim. Onun yerine kapımı iterek açtım ve "Önden buyurun." dedim. Çünkü arkamda ona pek güvenmiyordum.

Bu sadece bir içgüdüydü.

Muhtemelen arkamda kimseye nadiren güvendiğim içindir.

İçeri girdikten sonra, bir kot pantolon ve uzun kollu pamuklu bir gömlek almak için onu antrede bıraktım. Döndüğümde Hardt mutfakımı kendine ev edinmişti, elleri buzdolabımın üzerinde bir şeyler arıyordu.

İki bira çıkardığında, bir tanesini ihtiyatla kabul ettim, sonra hesabı kapatırken ona baktım. "Nasılsın?" Aslında umurumda değildi ama sorulması gereken doğru şey buymuş gibi geldi.

"İyi," diye yanıtladı. "Şey, eksi... her şey."

"Kardeşimin öldürülmesini mi kastediyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, bu berbat bir şey." Söylenecek şey değildi ama şu anda havamda değildim.

İrkilmedi ama kaşları aşağı indi. "Bak-" "Alaric?"

Makayla'nın boğuk sesini duyunca vücudum -tüm vücudum- kaskatı kesildi. Adımı söyleme şekli bana sıcak, terli seksi hatırlattı. Mutfakta bize katıldı ve neredeyse dilimi yutacaktım.

Bu havlunun... düşmesi... gerekiyor, diye düşündüm, uzun ve kıvrak vücuduna sıkıca sarılmış çok küçük kumaşa bakarken. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dolgun göğüslerini vurguluyor ve kremsi etinin günahkâr bir görüntüsünü sunuyordu.

Hardt neredeyse hırlamaya benzeyen alçak bir ses çıkardı.

Ve kendimi Makayla'yı bir battaniyeye sarmak için oturma odama gitmek isterken buldum. Şekil değiştirenler genellikle çıplaklık konusunda oldukça naziktirler, ama onu bu halde görmesi tüylerimi diken diken etmişti.

Bu da kıskançlık kokuyordu ve beni çok rahatsız ediyordu.

"Ne istiyorsun Makayla?" Soru sert bir tonda geldi, onu dizginlemeye çalışırken kurdum baskınlık için çabalıyordu. *Şimdi değil. Şimdi.*

Gözleri kısıldı ama gülümsedi - daha küçük bir adamın taşaklarını buruşturacağını hayal ettiğim bir gülümseme. "Hiç kıyafetim yok."

Doğru ya. Biramı tezgâhın üzerine bıraktım ve başka bir bakış atmadan yanından geçip doğruca odama gittim. Eşyalarımı karıştırıp ona uyacak kadar küçük bir şey aradıktan sonra, sonunda benim olamayacak kadar kadınsı bir tişört ve bir çift eşofman altı buldum, bu da muhtemelen eve geldiğim nadir zamanlarda yattığım bir kıza ait oldukları anlamına geliyordu. Kısa bir an için bunun Makayla'yı rahatsız edip etmeyeceğini merak ettim, sonra da umursadığım için kendimi azarladım.

Kıyafetlerimi elime alıp adımlarımı takip ettiğimde Makayla'nın biramı çaldığını gördüm. Ayrıca mutfaktan oturma odasına da girmişti. Hardt onu takip etmiş olmalıydı çünkü şimdi bir pencerenin yanında duruyordu. Gülümsüyordu ve gözleri Makayla'yı soymaya çalışıyordu.

-Ve sahiplenme duygusu içimde kabardı.

Onu süzdüğü için Hardt'tan nefret ettim.

Kıskandığım için kendimden nefret ettim.

Ve Makayla'dan bu kadar güzel olduğu için nefret ediyordum.

Hakkını vermek gerekirse, rahatsız görünüyordu, bu da muhtemelen beni daha az pislik yapmalıydı. Ama tedirgindim ve düşmanca hissediyordum. Hardt'a saldıarak zayıflık gösteremeyeceğim için Makayla hedefim oldu.

Biramı geri aldım ve masanın üzerine koydum. Sonra kıyafetleri karnına vurdum, dirseğini kavradım ve onu koridora doğru yürüttüm.

"Malları gizlemelisin, yoksa yanlış bir fikre kapılabiliriz ve kendini iki kez sıkıştırılmış olarak bulursun," dedim. Sonra imalı bir şekilde kaşımı kaldırdım. "Bu tür şeylerden hoşlanmıyorsan, o zaman elbette bebeğim, havluyu bırak."

Makayla gözlerini devirdi ve yanımdan geçti. "Rüyada görürsün *dostum*," diye omzunun üzerinden fırlattı. Çok ileri gitmeden kolunu yakaladım ve onu duvara yaslayana kadar etrafımızda manevra yaptım. Bileklerini ellerimle kelepçeledim ve başının üzerinde tutarak kıyafetlerin ve havlunun ayaklarımızın dibinde birikmesine izin verdim.

"Eminim bu gece rüyamda seni görecekim. Ama bu seni paylaşmakla ilgili olmayacak. Seni yatağıma zincirlemek ve vücudunu kendi kişisel oyun alanım gibi kullanmakla ilgili olacak." Dudaklarımı kulağına yerleştirdim ve ereksiyonumu çıplak tümseğine bastırdım. "Ve ne yapacağım biliyor musun Makayla? Durmam için bana yalvarana kadar seni tekrar tekrar orgazm edeceğim. Ya da belki seni sınıra kadar zorlayacağım, sadece seni geri çekecekim, sonra gelmene izin vermem için bana yalvarana kadar tekrar tekrar yapacağım. Her iki şekilde de yalvaracaksın bebeğim. Sen de sürüneceksin."

Makayla alay etti ama sesi nefes nefese, neredeyse bir inilti gibi çıktı. "Mutlu değil-"

"Emin misin, tatlım? Çünkü şu anda sıırıslıkam olduğına bahse girerim."

Dişlerini alt dudağına gömdü ve bakışlarını yeni iyileşmiş derisine çekti. Kurdum onaylamaz bir şekilde hırladı, onu tekrar ısırmaya ve bu sefer iddianın sürmesini sağlamaya hevesliydi.

Sonra başını sallayarak uyarıldığını inkâr etti.

Sırıttım, yalanın tamamen farkındaydım. "Eğer sikim için damlamıyorsan, o zaman kendini boşaltmaya ihtiyacın olmayacak, değil mi?"

Çenesi sertleşti, dişleri pembe etin derinliklerine gömüldü. "Hayır," diye mırıldanmayı başardı.

Omuz silktim ve onu serbest bıraktım. "Tamam."

Güzel mavi gözlerindeki cinayetle eğildi ve yere düşen giysileri toplayarak bana muhteşem poposunun ibret verici bir görüntüsünü verdi. Doğruldu ve odasına doğru yürüdü.

"Makayla," diye seslendim arkasından. Gerildi, durdu ama arkasını dönmedi. "Unutma, orgazmının baş döndürücü kokusunu alacağım ve doruğa ulaştığında çıkardığın iniltileri duyacağım. Ve o ipeksi kalçaların arasında pompalanmasını dilediğin şeyin *benim* dilim, parmaklarım ve *sikim* olduğunu bilecekim."

Makayla sert adımlarla misafir odasına girdi ve kapıyı öyle bir çarptı ki camlar sarsıldı. Onun gecesinin de benimki kadar berbat geçeceğinden emin olarak oturma odasına döndüğümde Hardt'ı kanepemde kendi evindeymiş gibi buldum.

"Sadece her şeyi nerede bulacağını bildiğinden emin olmak istedim," diye açıkladım soğukkanlılıkla biramı elime alırken. "Doğru." Kendini beğenmiş bir kayıtsızlıkla arkasına yaslandı, şişesinin boynunu gevşekçe sıktı

iki parmağımın arasında. Bu adamı lisedeyken hiç umursamamıştım. Şimdi de umurumda değildi.

Bu adam Tyler'ın betası mıydı?

"Bir şeye ihtiyacın olup olmadığını görmek için uğradım. Bir süredir ortalıkta yoktun, bu yüzden sürüyle yeniden tanışman biraz zaman alabilir."

Hmm, gerçekten mi? Çünkü uzun süreli devamsızlıklarım hakkında bir açıklama yapmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor Hardt, diye düşündüm, başımı sallayarak.

"Bildiğiniz gibi, tüm sürü üyelerinin hoş karşılandıklarını ve kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlamak liderliğin görevidir.

O yüzden ben sadece işimi yapıyorum."

"İşin mi?" Tekrar ettim. "Beta olarak mı?"

"Teknik olarak şu anda alfa rolünü ben oynuyorum, kardeşinin ölümü falan derken." "Öyle mi?"

Bakışlarını kaçırmmaması için ona meydan okuyarak biramdan bir yudum aldım. "Yapabilirim bu onurun babam *Alpha* Hawk'a ait olduğuna yemin etmişti, değil mi?"

"Tyler'ın betası olarak, az önce New York'ta yaptığı gibi bir toplantı için menzil dışına çıktığında sorumluluğu sık sık bana bırakırdı."

"Anlıyorum." *Bu seni alfa yapmaz dostum*, diye düşündüm ve şimdi bakışlarımda bu bilgiyi görmesine izin verdim. *Kesinlikle senin önünde eğilmeyeceğim. Asla.*

Bakışmamızı kesmedim, sadece cesaretini test etmeye devam ettim, bu baskınlık oyununu daha ne kadar oynayabileceğini merak ediyordum.

Bir vuruş geçti.

Sonra iki.

"Sadece yardım etmek için buradayım dostum," dedi, bakışları sonunda benimkilerden ayrıldı. "Sürü şu anda bildiklerini daha fazla kullanabilir ve ben de son on yılımı Tyler'ın yönetiminde düzeni sağlayarak geçirdim. Ben iyi bir kaynağım, hepsi bu. O yüzden burada olduğumu bilmeni istedim. Yardım etmek için yani."

Uh-huh. Bir içki daha aldım, sonra biramı bir kez daha kenara koydum. "Teklifin için minnettarım Hardt," dedim ona, saçmalıklarını anladığımı bildiğinden emin olurken hiçbir şey belli etmedim.

Sürüyü istedi. Güzel.

Belki de almasına izin verirdim.

Ya da belki de beni yeterince kızdırır ve bunun için savaşmamı sağlardı.

Zaman gösterecekti. Eğer kalmayı seçersem, hiç şansı yoktu. Bakışlarının benimkilerden uzaklaşması onun da bunu bildiğini gösteriyordu.

"Uğradığın için teşekkürler," diye ekledim tembel bir gülümsemeye, pek de çaktırmadan onu kovarak. *Yardım etmek istiyormuş, kışımın kenarı.*

Neyse ki, biraz zekâ gösterdi ve ona dışarı kadar eşlik etmeme izin verdi.

"Cidden, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Kesinlikle yapacağım," diye cevap verdim, sırtımaya zorlayarak. "İyi geceler, Hardt." *Belki bu arada atlayacak bir uçurum da bulursun.*

Kaldırımdan aşağı inmeye başladı ve aklıma son bir düşünce geldi. "Oh, ve Hardt?"

Omzunun üzerinden bakarken ela gözleri ay ışığında parlıyordu, uzun saçları rüzgârla dalgalanıyordu. "Öyle mi?"

"Bir daha seni eşime bakarken yakalarsam, seni dişlerimle hadım ederim." Bu sefer gülümsemem gerçektir. "Beni anlıyor musun?" Cevabını duymak için beklemedim, sadece kapıyı kapattım ve arkamı döndüğümde Makayla'nın kaşlarını çatmış bir şekilde arkamda durduğunu gördüm.

ALARIC

MAKAYLA ellerini kalçalarına yerleştirdi, eşofman altı neredeyse mükemmel bir uyum sağlıyordu. Ancak şimdi yalnız olduğumuz için havluyu tercih eder gibiydim. "Arkadaşın mı?"

Bir omzumu kaldırdım. "Bu konuda bir şey yapacağım anlamına gelmiyor ama evet Makayla, *sen benim eşimsin*." Daha önce belirlediğimiz bir şey.

"Bu da sürünüzdeki başka bir erkekle birlikte olamayacağım anlamına mı geliyor?"

"Sana olan ilgisinin seninle hiçbir alakası yok ve her şey beni kızdırmakla ilgili." Bunun egosuna bir darbe gibi görünmesini istememiştim, bu yüzden hemen açıklığa kavuşturdum: "Seni o şekilde süzmesi doğrudan bir hakarettir ve bunu biliyor. Ve bunu şimdi iki kez yaptı."

Kaşlarını çattı. "İki kez mi?"

"Önce Tyler'ın evinde, sonra da *benim* evimde."

Kaşları kalktı. "Oh."

"Evet." Elimi yüzümde gezdirdim ve başımı salladım. "Özür dilerim. Bütün bunların acısını senden çıkarmaya çalışmıyorum. Sadece..."

"Çok mu?" diye sordu, fuaye duvarına yaslanarak.

"Evet, evet. Evet, çok fazla." Etrafına, mutfağıma baktım. "Ve açlıktan ölüyorum."

"Ben de," diye itiraf etti, gözleri üzerimde geziniyordu.

Kaşlarımı kaldırdım.

Yutkundum. "Öyle demek istemedim."

"Tabii ki yapmadın." Ona doğru sinsice yaklaştım ve dudaklarının önündeki havayı ısırdım. "Ama şaka yapmıyordum. Yemeğe ihtiyacım var." O zaman seksi düşünebilirdim. Belki de. Aslında, muhtemelen değil. Kesinlikle olmaz.

Kahretsin. Sadece... her seferinde bir şeye odaklan.

Makayla beni mutfağa kadar takip etti, güzel gözlerinde gizlenen bir soru vardı.

"Bana ne sormak istiyorsun?" Buzdolabımı karıştırmaya başlarken yüksek sesle merak ettim.

"Ben sadece..." Tezgâhımın yanındaki taburelerden birine otururken sözlerini yarıda kesti. İki tabure vardı ama yemek odası tarafında oturuyorlardı, böylece mutfaktaki şef yemek ve oturma alanını görebiliyordu. Annem buna *açık kat planı* derdi. *Eğlenmek için.*

Çünkü insanları eğlendirmeyi seviyordum. Bu düşünce karşısında neredeyse gözlerimi deviriyordum.

"Hardt gibi birinin sürünüz için iyi bir alfa olacağını düşünüyor musunuz?" Makayla sonunda sordu, kelimeler sanki onları dile getirmek için kendisiyle konuşmak zorunda kalmış gibi aceleyle çıkıyordu.

Homurdandım. "Kesinlikle hayır." Cevabı düşünmeme bile gerek yoktu. Dile getirilebilecek en açık cevap buydu. "Neden, öyle mi?"

"Ben... aslında, hayır."

Buzdolabının kapısına baktığımda kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. Yanıt olarak kaşlarım çatıldı.
"O mu

sana bir şey söyledi mi?" Onları sadece bir dakikalığına yalnız bırakmışım ama adam açıkça onu oturma alanına kadar takip etmişti. Döndüğümde de sırtıyordu.

"Tam olarak değil. Şey, evet. Yani, hayır. Yani..." Başını salladı, ağzından çıkan hırıltı beni sırtıma dürtüsüyle savaştırmaya itti.

Onu ilk kez ne diyeceğini bilemez halde görüyordum ve bu durumu biraz çekici buldum. Bu onu daha insani yaptı. Ya da, daha doğrusu, ilişkilendirilebilir.

"İkimizin kalıp kalmayacağını öğrenmek istedi. İkimizi kastettiğini anladım" -parmağıyla aramızda bir ileri bir geri işaret etti- "ben de ona hayır dedim ve eve gideceğimi söyledim."

Ve bu benim eğlencemi öldürdü.

Eve gideceğim.

Elbette öyle olacaktı ama bunu kesin bir dille söylemesi, o gittiğinde ne halt edeceğimi merak etmeme neden oldu. Tabii o benim gerçek kader arkadaşım değilse. Belki de diyarlar arası geçiş bir şekilde kaderlerimizi değiştirmişti?

"Çok memnun oldu," diye devam etti. "Ve şimdi anlıyorum ki bizi bir çift olarak sormaktan çok *seni* soruyordu."

"Çünkü alfa olmak istiyor."

"Evet."

Buzdolabını kapattım, zaten içindekilere dikkat etmeden soğuk havanın yarısını dışarı atmışım.

"İçeride güveç var," dedi Makayla, kapalı kapıyı işaret ederek. "Eğer kolay bir şeyler arıyorsan yani. Birisi daha önce nasıl ısıtılacağına dair talimatlarla birlikte bıraktı." Dudakları büzüldü. "Savannah, sanırım?"

"Tyler'ın kız arkadaşı." Ya da ona böyle seslendiğini sanıyordum. Arkadaş değillerdi, sadece... *yakındılar*. "Annem muhtemelen Savannah için yapmıştır ama bir şeyler yediğimden emin olmak için benim de yememi isterdi." Başımı salladım, gülümsemem hüzünlüydü. "Kendisi dışında herkesi hep kollar." Yarın onu ziyaret etmek için aklıma bir not aldım. Muhtemelen kardeşimle olan bağları nedeniyle hâlâ bir şekilde tanıdığım birkaç sürü arkadaşından biriydi.

"Kız arkadaşı mıydı, eşi değil miydi?"

Başımı salladım. "Evet. İkisi de henüz kader tarafından kandırılmamıştı." Hakareti yumuşatmak için ona göz kırptım. "Birbirlerini seçtiler."

"Kader onları daha sonra *kandırıyordu* ne olurdu?" Benim şakacı sözümü tekrarlarlarken gözlerinde tanıdık bir mizah duygusu dans ediyordu.

"Ayrılrıldı." Bu da onlar için berbat olurdu. Neyse ki, kimseyle özel olarak çıkmamayı tercih ettiğim için artık böyle bir sorunum yoktu. İşim yoğun ilişkilere pek izin vermiyordu.

"Öylece mi?" Makayla tabureyi itip mutfakta bana katılırken sordu.

Güveci çıkarmak için buzdolabını açmasını izledim, görünüşe göre sorumluluğu alması gerektiğine karar vermişti. İtiraz etmedim, özellikle de fırına koymak için eğildiğinde. Kadın bir çift eşofman ve bir tişörtle bile gayet iyiydi.

"Isırılmış bir kurt için, bir erkek eşinden başkası için *performans gösteremez*," dedim Tyler ve Savannah ile ilgili sorusuna ve onlardan biri kaderindeki eşi bulsaydı ne olacağına değinerek. "Yani başka seçenekleri olmazdı."

Makayla kıcını havaya kaldırarak hareketsiz kalınca avucumla ona vurmak istedim.

Onu duraklatanın benim ifşaatım olduğunu biliyordum - az önce beni bir daha tatmin edebilecek tek kişinin o olduğunu itiraf ettiğim gerçeği - ama tepkisinden o kadar keyif aldım ki, ne olduğunu gerçekten düşünemedim.

tüm bunların anlamı.

Onu bir kafese kilitlemek giderek daha cazip hale geliyordu.

Birkaç saniye sonra düşüncelerini toparladı, sonra fırını kurcalamak için doğruldu. Sonunda yüzüme döndüğünde yumruğunda küçük bir talimat kartı vardı. "Yani asla yapamayacaksın...?"

"Başka bir kadını becermek mi?" Onun yerine ben bitirdim. "Hayır." Hissettiğimden çok daha sakin çıktı. Belki de şu anda buna odaklanamayacak kadar yorgun ve aç olduğum içindir.

Ya da belki de hayat böyle olduğu

içindir. "Peki ya bir erkek?"

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Başka bir kadınla yatamayacağını söyledin, peki ya bir erkekle?"

Kıkırdadım. "Senden başka kimseyle cinsel ilişkiye giremem Makayla," diye yeniden ifade ettim.

"Benim gerçek kader eşim olduğunu varsayıyorum." Bir an için onu düşündüm. "Sen benim dünyamdan değilsin. Belki de senin bu diyarda dolaşan başka bir versiyonun vardır." Kaşlarımı kaldırdım ve sıırıttım. "Daha uysal, itaatkâr bir sen."

Kadın homurdandı. "Hiç sanmıyorum."

Kaşlarımı salladım. "Bu eğlenceli olabilir. İkiniz benim yatağımda."

"Bırakın ikisini, yatağında benim bir halimle bile başa çıkamazsın," diye karşılık verdi.

"Ah?" Onu mutfakta köşeye sıkıştırdım ve fırının yanındaki tezgâha doğru bastırdım. "Bundan emin misin, *dostum*?"

Esprisi bir sıcaklık dalgasının ardında kayboldu, göz bebekleri ilgiyle büyüdü. Dudaklarımı onunkilere değdirdim, tadına baktım, alay ettim ve kararlılığını test ettim.

O da hafif bir fırça darbesiyle karşılık verdi.

Sonra daha sert bir öpücük, *istekle* vurgulanmış bir öpücük.

Kalçasını kavradım, kucaklamaya karşılık verirken onu kendime çektim, dilim ağzının kenarında dans ederek içeri girmek istedi. İyi bir küçük kurt gibi benim için ayrıldı ve onu açık bir merakla keşfetmeme izin verdi.

Bu öncekinden farklıydı. Daha az acil.

Neredeyse... *daha tatlı*.

İnce bir keşif, bir ikna, kararlılıklarda bir yumuşama. "Alaric," diye fısıldadı.

"Makayla," diye karşılık verdim, bağımlılık yapan kokusunu içime çekerek.

Yutkundu, bana doğru gevşerken gözleri kapandı. Sınırları zorlamadık ya da daha fazlasını talep etmedik, sadece birbirimize tutunduk, samimi bir pozisyonda kilitli kalırken kurtlarımız sözsüz bir rahatlık sağladı.

Fırın bip sesiyle ısındığını bildirdiğinde saniyeler geçmiş gibi geldi. Sonra Makayla beni bıraktı ve uzaklaştı. Buna izin verdim çünkü boşluğa ihtiyacım vardı. Kontrole ihtiyacım vardı. Kahretsin, lanet beynime ihtiyacım vardı.

Beni ince bir dokunuşla yok etti.

Duvarlarım onun ayaklarının dibinde yıkıldı, beni anlamadığım bir şekilde açık ve savunmasız bıraktı. Hızla onları onarmaya çalıştım ama bir şekilde kendine bir arka kapı girişi bıraktığını biliyordum. Dilinin küçük bir hareketiyle beni tekrar yok edebilecekti.

Ve bu beni çok korkuttu.

"Gerçekten uzun bir gün oldu," dedim, sesim sert çıkmıştı. "Yemek yedikten sonra uyumamız gerek."

"Evet." Boğazını temizledi. "Evet."

"Güzel," diye cevap verdim, aslında bununla ne demek istediğimden emin değildim. Sadece kulağa doğru geliyordu, bu yüzden başımla onayladım.

Sonra masayı hazırladım.

Yemeğin bitmesini bekledim. Ve

Makayla ile sessizce yedik.

Yemeğimizin sonunda omuzlarım artık gerginlikten kurtulmuş ve kendimi yeniden kendim gibi hissetmeye başlamıştım. Bu da Makayla'ya daha fazlası için bir davetiye çıkarmadan iyi geceler dememi kolaylaştırdı. O da benzer bir yanıt mırıldandı. Sonra kendimizi yatak odalarımıza kilitledik.

Ve gecenin geri kalanında konuşmadı.

MAKAYLA

NEREDEYİM BEN? Üstümdeki soluk tavana bakarken merak ettim.

Burnum seğirdi, ağaç ve insan kokusu duyularımı bastırdı.

Dünün, belki de şu anda iki gün öncesinin anıları bir anda üzerime saldırdı.

Gözlerimi avuçladım, uzuvlarım her türlü hareketi protesto ederken inledim. Muhtemelen uzun süredir uyumadığım için... en son ne zaman bu kadar derin bir uyku çektiğimi hatırlayamıyordum. Bir elimi indirerek pencerelere baktım ve öğleden sonra güneşini fark ettim.

Evet, en az on iki saat uyumuştum. Ve şimdi tek istediğim daha fazla uyumaktı.

Kahve, diye karar verdim, yan döndüm. *Kahve iyidir. Kahve Tanrı'dır. Kahve hayattır. Evet, kahve.*

Yataktan çıplak ayaklarımın üzerine yuvarlandım. Alaric'in bana verdiği eşofman altı yatağın ayak ucundaydı. Sadece onun tişörtünü giymek için onları orada bıraktım. Onun gibi kokuyordu. Başka bir kadın gibi kokan pantolonun aksine.

Bilmek istemedim.

Çünkü umursamamam gerekiyordu.

Zaten önemli olan tek şey kahve, diye karar verdim ve tişörtü kalçalarımın altına aşağı çekerken koridora çıktım. Kıçımı örtüyordu. İşimi görürdü.

Esnedim, sonra saçlarımı parmaklarımla taradım, muhtemelen cehennemin tersine dönmüş haline benzediğimin farkındaydım.

İyi ki umurumda değil, değil mi? Kendime hatırlattım. Tekrar.

Dün gece Alaric'le aramda gelişen bu şehvet için en iyi ilacın umursamamak olduğuna karar vermiştim.

Becerirsek, kimin umurunda?

Ya sevişmeseydik? Umurumda da değildi.

Bakım. Bakım. Dikkat et. Evet. Bütün gün bunu tekrarlayacağım. Bekle, umursama. İki kelime. Lanet olsun.

Başımı sallayarak ilerlemeye devam ettim ama Alaric "O bizim dünyamızdan değil, başka bir âlemden," deyince durakladım.

Kaşlarım çatıldı. *Pardon?*

Bu sırrı kiminle paylaşmayı uygun görmüştü? Yani, elbette, alem dışı bir ziyaretçi olarak statümü yayınlamayacağımı açıkça belirtmemiştim, ancak sözde eşim olarak, bu bilginin son derece gizli olduğunu bilmeliydi.

"Bir cadıdan yüzüğü var," diye devam etti ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Bu şekilde gelip gidiyor."

Boğazımda bir hırıltıyla ileri atıldım, ona ve masum arkadaşlarına gününü göstermeye hazırdım. -Aklımdan bir parça, ancak söz konusu şirketin Alaric'in babası olduğunu fark ettiğimde donup kaldım.

Oh.

Ohhhh.

Evet, tamam. Sırrımı paylaşmakta neden sakınca görmediğini anlayabiliyorum. Ben de aklamla aynı şeyi yapardım.

Boğazımı temizleyerek, kalçalarımlla flört eden tişörtü çekiştirdim ve gülümsemeye zorlamaya çalıştım. "Merhaba." *Kötü bir selamlamaydı ama neyse.* "Sadece biraz kahve istiyorum." Sonra bir duş, bir kürek ve bir mezar, sonra da kendimi evimde gibi hissedecektim.

Alaric mutfağında babasıyla birlikte tezgahın bar tarafındaki taburelerde duruyordu. Babası bana ilgiyle baktı, çıplak bacaklarımı fark etti, sonra soru sorar gibi oğluna baktı.

"Dediğim gibi, o buralı değil," diye devam etti Alaric.

Bu evrendeki kadınlar hiç yarı çıplak dolaşmaz mı? Sadece merak ettim.

"Anlıyorum," diye yanıtladı babası, gözlerini aramızda gezdirerek. Sonra kaşlarını oğluna doğru kaldırdı. "Orada öylece dikilip durma. Kadına bir kahve getir."

Gülümsememek için dudağımı ısırđım. *Benim kurtarıcım.*

Alaric homurdandı ve bana bir kupa hazırlamak için işe koyuldu.

Ancak Alpha Hawk yüzünü bana döndüğünde ifadesi ciddi idi. "Makayla," dedi, ses tonu kollarımdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. *Kesinlikle bir alfa,* diye düşündüm.

"Alpha Hawk," diye karşılık verdim.

Dudakları kıpırdadı. "Oğluma göre öyle değil. Hardt'ın yeni alfa vekili olduğunu söylüyor." Alaric yine homurdandı.

"Sen benim için alfasın," diye açıkladım. *Beta Hardt için aynı tanımı kullanmayacağım."*

Hawk sırtıttı. "Bence buraya çok iyi uyum sağlayacaksın Makayla."

Sadece gülümsedim, hiçbir şey taahhüt etmedim. *Çünkü hala umurumda değil, değil mi?*

Alaric benim için tezgâha bir kupa koydu. "Krema ya da şeker var mı?"

"Yok," diye yanıtladım. Bugün siyah ve cennet gibi bir şeye ihtiyacım vardı. Ya da bu öğleden sonra. Yoksa akşamın erken saatleri miydi? Oturma odasının pencerelerinden dışarı baktım ve kaşlarımı çattım. *Belki de akşamın erken saatleriydi.* Aşırı analiz etmek yerine tezgâha doğru yürüdüm, kahvemi alıp gitmeye hazırlandım.

Ama Hawk'ın benim için başka planları vardı.

"Dün sana söylediklerim için özür dilerim," dedi, ses tonu ciddi idi. "Tyler'ın evinde hoş karşılanmadığınızı ima etmemeliydim. Bunun için bir mazeret yok. Sen Alaric'in kader arkadaşısın, bu da seni başka bir diyardan olsan bile sürü yapıyor."

Yutkundum. *Umursamama Operasyonu başarısız oluyor. Tekrar ediyorum, Umursamama Operasyonu başarısız oluyor.*

Gülümsemeye, özrünü kabul edip yoluma devam etmeye çalıştım ama kederli alfaya tek bir bakışım, ağırbaşlı bir baş hareketiyle kıcıımı yanındaki tabureye park etmemi sağladı. "Sorun değil. Dün... hepimiz için stresliydi." Bacaklarımı çaprazladım ve tişörtümün tüm mahrem yerlerimi örtmesi için elimden geleni yaptım. *Gerçekten de eşofman giymeliydim, Makayla. Kıskançlık yeşildir, çıplak değil.*

Hawk anlamlı bir şekilde oğluna baktı. "Ric, neden eve gidip annenden birkaç kıyafet almıyorsun? Makayla'yla hemen hemen aynı bedende, yani tam olur."

Alaric uzun bir süre ona baktıktan sonra içini çekti. "Pekâlâ."

Aralarında göz gezdirdim, küçük alışverişlerindeki ince alfa baskınlığı alt tonları beni biraz eğlendirdi. Alaric reddetmek istedi, muhtemelen babası bunu bir emir gibi verdiği için. Ama reddetmedi çünkü açıkça yaşlı alfaya saygı duyuyor ve ona itaat ediyordu.

Ve yine de, onun kurdunun bir kavgada kazanacağını hissettim.

Alaric ve Tyler arasında da böyle mi olmuştu? Bariz bir galip olmasına rağmen Alaric ailesine

duyduğu saygı ve sevgiden dolayı her zaman boyun eğmiş miydi?

"Geri döneceğim," dedi Alaric, üzerinde bir kot pantolon ve başka bir şey olmadan kapıya doğru yürürken.

Yolda kışına hayran kaldım. Çünkü yapabiliyordum. Çünkü istedim. Çünkü o kot pantolon dardı ve neredeyse kışına göre şekillenmişti. Ve çünkü... *mmm*.

Biraz kahve içerek dikkatimi dağıttım ama Hawk'ın eğlenen bakışını fark ettim. Beni oğlunu süzerken yakalamıştı. Eğer bir özür bekliyorsa, bir süre daha bekleyecekti. Ayrıca, Alaric'in görünüşünün büyük bir nedeni de oydu. Oğluna yontulmuş elmacık kemiklerini, güzel mavi gözleri ve yontulmuş çene yapısını verdiği açıktı. Üzerindeki kazak ve kot pantolon da benzer bir fiziği paylaştıklarını gösteriyordu. Saçları Alaric'in koyu renk tellerinden biraz daha açıktı ama genel olarak birbirlerine çok benziyorlardı.

Baba gibi, oğul gibi.

Hawk, Alaric'inkine rakip bir kurnazlıkla beni incelerken giderek daha belirgin hale gelen bir şey.

"Sorular başlamadan önce biraz daha kahveye ihtiyacım olacak," dedim ve bardağımı doldurmak için tabureden kalktım.

Hawk kıkırdadı. "Diyarlar hakkında mı? Hayır. Herhangi bir sorum yok. Yine de Nathan'ın kayıp sürü arkadaşı için endişelendiğinden eminim."

Elim kahve makinesinin sapında donup kaldım. *Alaric ona işimden bahsetmiş olmalı, diye* düşündüm ve biraz rahatlardım. "Nathan başıboş dolaşmama alışkındır."

Hawk, "Alaric'le olan ilişkiye benziyor," diye cevap verdi, ben bardağıma daha fazla buharlı sıvı doldururken beni izliyordu. Ona doğru döndüm ve onun da bardağını doldurduktan sonra tabureme geri döndüm. "Gerçi E.V.I.E., KBO Danışmanlık'tan biraz farklı."

Tamam, *bu* ayrıntı Alaric'e söylemediğim bir şeydi. Hawk'a sertçe baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bana cevap vermek yerine bir dizi dosyayı bana doğru itti. "Bunu Alaric'in incelemesi için getirdim. Diğer sürülerden gelen zehirlenme vakalarıyla ilgili bazı detaylar var. Sanırım bu konuda birlikte çalışacaksınız?"

Yüz hatlarını inceledim. Hiçbir şey ele vermiyorlardı. Gözlerindeki bakış da bana bir şey söylemeyeceğini gösteriyordu.

Çenem titredi.

Kahvesinden uzun bir yudum aldı ve aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyi söyledi.

Bu sıradan bir alfa değildi. Ama Alaric'in babası olduğu için bunu tahmin etmeliydim.

KBO'yu nereden biliyor? Merak ettim, açıklamasını zihnimde tekrar tekrar oynatmaktan kendimi alamadım.

"Nathan'ı tanıyor musun?" diye sordum. Nathan alternatif diyarları biliyordu ama Silver Lake Alfa'yı tanıdığından hiç bahsetmemişti.

"Ortak bir arkadaşımız var diyelim." Klasörleri yaklaştırdı. "Ayrıntıların çoğunu gözden geçirdim bile. Bana önemli gelen bir şey olmadı ama belki sen benim fark etmediğim bir şeyi fark edersin. Öğle yemeğinin bazı güvenlik kamerası görüntüleri de var. Sana ve Alaric'e diğerlerinin gözden kaçırmış olabileceği ipuçları için hepsini gözden geçirmenizi öneririm." Kahvesini bitirdi ve gerinmek için ayağa kalktı. "Alaric melez tarafından götürüldüğünü ve bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu söyledi. Bilmem gereken başka önemli bir şey var mı?"

Ona da aynı lanet şeyi sormak istedim ama bir alfayla zekâ oyununa girilmemesi gerektiğini çok iyi biliyordum. O kazanacaktı çünkü kuralları o tasarlamıştı, ben değil.

Denemek yerine Vex'i ve konuşmasını düşündüm. Sonra kaşlarımı çattım ve dün Alaric'e söylemeye çalıştığım ama saldırganlığı yüzünden başaramadığım bir şeyi hatırladım. "Melez Vex, patrona bilgi iletmesi için bir şekil değiştiren gönderdi. Şekil değiştirenin adı Neo'ydu. Isırılmış cins. Kısa boylu, sıska

Bir kurt için küçük bir şey, ama yine de kesinlikle bir kurt. Tanıdık geldi mi?"

Hawk kaşlarını çattı. "Hayır, ama bölgedeki tüm Neo'ları araştıracağım, bakalım incelemeniz için hangi fotoğrafları toplayabileceğim."

Başımı salladım. "Kolayca tanınabilir olacak."

"Güzel." Dosyalara dokundu. "Bu hassas bir içerik. Alaric güçlüdür; ancak, bunu işlemek için biraz zamana ihtiyacı olabilir." Mavi gözleri benimkileri tuttu. "Onun üzerine fazla gitme Makayla. Ama ona sert de davranma."

Omurgamı bir ürperti kapladı. "Alpha Hawk..."

"Bana türünüzün kader arkadaşlığı yapmadığını ve kendi diyarınıza geri döneceğinizi söyleyeceğinizi biliyorum," dedi yumuşak bir sesle, yüzünde bilmiş bir ifade vardı. "Ama bence kader gizemli yollarla işliyor."

Ayağa kalktı, sonra yanımdaki tezgâha yaslandı, safir gözleri bana Alaric'inkileri hatırlatıyordu.

"İki yalnız kurt," diye düşündü. "İkisi de birlikte çalışmak zorunda oldukları bir duruma zorlandılar, en iyi yaptıkları şeyi yaparak -cezayı hak eden pisliklerin peşine düşerek. Bu bir tesadüf değil Makayla. Alaric'in şu anda burada olması da tesadüf değil. Her zaman bu sürüye liderlik etmesi gerekiyordu. Keşke diğer oğlumun nihayet kaderini gerçekleştirmesi için bir oğlumu kaybetmem gerekmeseydi."

Yutkundum, buna ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ama dediğim gibi, kader gizemli yollarla işler." Gülümsemesi hüzünlüydü. "Ona rehberlik et Makayla. Sen de bir sebepten dolayı buradasın. Bunu birlikte çözeceksiniz." Tezgâhtan uzaklaşıp koridora yöneldi, sonra duraklayarak, "Ve Jude'a Nathan'a güvende olduğunu söyleteceğim. Eğer benim kurdum olsaydın, endişelenirdim."

Jude mu? E.V.I.E.'nin başı Jude gibi mi? Merak ettim.

Ama Hawk çoktan dışarı çıkmıştı ve beni arkasından sözsüz sorular sormak zorunda bıraktı.

Yüzüğüme baktım, Nathan'dan bazı cevaplar almak için onu kullanarak eve gitmeyi düşündüm. Ancak bunu yaparsam, arkamı dönüp gitmeme izin vermezdi.

Ve şimdi Alaric'i yalnız bırakmanın zamanı

değildi. Bu davada yardımına ihtiyacı vardı.

Dosyalara baktım, dikkatim dağıldığı için biraz sakinleştim ve sayfayı çevirdim. *Bakalım ne biliyorsun.*

MAKAYLA

ALARIC geri döndüğünde, tüm dosyaları çoktan okumuştum.

Peki ne bildiklerinin cevabı? Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey.

Bana bu kadar az şey söylemelerinden rahatsız olarak belgelere ters ters baktım. "Bu raporların bana söylediği tek şey, alfaların muhtemelen içtikleri gümüşten zehirlenerek öldükleri. Onlara şehre kadar eşlik eden infazcılarının hepsinin iyi olduğu ve hiçbirinin ana öğle yemeğine katılmadığı gerçeğine dayanan bir tahmin. Bu da her şeyi bildikleri anlamına geliyor. Peki ya sözde gözetleme? Sadece birkaç fotoğraf, Alaric. Fotoğraflarda işe yarar bir şey nasıl bulabilirim ki?"

Alaric homurdandı ve yanıma bir çanta koydu. "Bu yüzden Jude'dan restoranın ve otelin görüntülerini göndermesini istedim. Yetmiş iki saatlik bir süre içinde oraya girip çıkan herkesi görmek istiyorum. Ayrıca kardeşime toplantıya kadar eşlik eden infazcı olduğu için Paul'le de konuşmak istiyorum."

Başımı salladım. "Güzel. Jude'a sokak görüntülerini de çektermelisin."

"O da bu işin içinde." Alaric'in sesi yorgun geliyordu. "Birkaç saat içinde her şey elimizde olacak. Tüm oyuncaklarımı evde bıraktığım için bana bir tablet gönderiyor." Kollarını yanımdaki tezgâha dayadı, ruhuma kadar hissettiğim bir iç çekişle başı öne düştü.

Yenilmiş pozuna kaşlarımı çattım, sonra etrafındaki havayı kokladım. Çıplak teninden hafif bir parfüm yayılıyordu, kesinlikle kadın kokusuydu.

Ve annesinden değil.

Bunu nasıl anladığımdan emin değildim, belki de kokunun *genç* ya da *fazla meyveli* olmasından kaynaklanıyordu.

"Dönüş yolunda bir gezintiye çıktın mı?" Taburemin dibindeki çantaya bakarken sohbet eder gibi sordum. "Annen yerine başka bir kadının kıyafetlerine ihtiyacım olduğuna mı karar verdin?"

Bana yan yan baktı, siyah saçları mavi gözlerine düşüyordu. "Dikkatli ol Makayla. Neredeyse kıskanmış gibi konuşuyorsun."

"Değilim." *Kesinlikle öyleyim ve bundan nefret ediyorum.*

"Öylesin," diye karşılık verdi, dudakları hafifçe kıvrıldı. Sonra içini çekti, ifadesi bir kez daha düştü. "Savannah annemle birlikteydi ve bana sarıldı. O... mücadele ediyor."

"Sadece bir gün oldu," diye belirttim. "Ölüm gibi yaralar bir gecede iyileşmez."

"Doğru. Ama hepimiz sadece yas tutma yeteneğine sahip değiliz." Safir gözleri parladı. "Yapamam... Onları nasıl kucaklayacağımı bilmiyorum, Makayla. Tek bildiğim onun intikamını almak. Ama sürünün *daha fazlasına* ihtiyacı var." Mermer tezgâhı kavramak için dirseklerini kaldırdı, tutuşunu sıkılaştırırken ön kolları esnedi. "Hardt dışarıda hepsini kucaklıyordu. Görünüşe göre ihtiyaç duydukları şefkati onlara veriyordu. Ve bu ben değilim."

"Bu seni kötü bir alfa yapmaz," diye yumuşak bir şekilde belirttim. "Duygusal bağ kurmanın da zamanı var, korumanın da. Sürün şu anda acı çekiyor olabilir Alaric, ama şu anda her şeyden çok ihtiyaç duydukları şey kendilerini güvende hissetmek. Ve sen Tyler'ın katilini bularak bunu yapıyorsun."

Bana bakarken gerginliğinin bir kısmı azaldı. "Yeterince şey yaptığımı düşünmüyorum. Yani, o piçi avlamak yerine biraz kestirdim."

"Uyudun çünkü dinlenmeye zaman ayırmazsan bir işe yaramazsın," diye karşı çıktım. "Bu sabah yaptığın ilk şey neydi?"

"Jude'u gözetleme hakkında aradım."

"Aynen öyle."

Kaşlarını kaldırdı. "Tam olarak ne?"

"Dün gece bunu yapmayı düşünmedin çünkü açtın, bitkin düşmüştün ve canın yanıyordu. Ama uyudun ve zihnin açık bir şekilde uyandın ve ne yapman gerektiğini hemen anladın." Masanın üzerindeki dosyaları işaret ettim. "Sanırım bunların işe yaramayacağını daha baban teslim etmeden önce biliyordun."

Hawk'ın burada Alaric'i neyin inciteceğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de öğle yemeğinde Tyler'ın yanındaki boş sandalyenin görüntüsü dışında... Belli ki onu biri için saklamıştı ve o kişinin Alaric olduğunu varsayabilirdim.

"Ben olsam 'işe yaramaz' demezdim," diye mırıldandı Alaric. "Sadece... E.V.I.E. kadar kapsamlı değil." En yakın dosyayı açtı, bakışları kardeşinin masadaki görüntüsünü gözden geçirdi. Dudakları inceldi ama hiçbir şey söylemedi, başını sallayarak her bir maddeyi gözden geçirdi. "Otopsiler sürü uygulamalarına aykırıdır. Bu yüzden tüm bu notların yüzeysel olmasına şaşırmadım. Dün Tyler'a bakarak gümüşü yuttuğunu ya da soluduğunu söyleyebilirim."

Dosyayı kapattı ve mermeri sıkmaya geri döndü, başı bir kez daha düştü.

"Geçen gün kardeşimle buluşacaktım ama melez, Blood Thirteen olayı yüzünden planlarımı altüst etti." Kalbinin derinliklerinden gelen acı dolu bir sesle göğsünden bir hırıltı yükseldi ama yutkundu ve ayağa kalktı. "Bunu durdurabilir miydim bilmiyorum ve şu anda bunu kimin yaptığını bulmak dışında yapabileceğim bir şey yok."

Lisedeki insan ticareti olayından sonra ben de böyle hissetmiştim. Ya bunun için kendimi hırpalayacaktım ya da bunu düzeltmenin bir yolunu bulacaktım.

Tyler'ı geri getiremedik.

Ama katilini adalete teslim edebiliriz.

"Duş almam lazım," dedi. "Sonra da yemek yemek istiyorum."

"Bir şeyler yapmamı ister misin?" Tezgâhtan uzaklaşarak önerdim. Bana kahve vermişti. Bu iyiliğe yiyeceklerle karşılık vermek adil görünüyordu. "Belki kahvaltı?"

"Akşam yemeği için kahvaltı," diye düşündü. "Pekâlâ." Odasına doğru ilerledi, sonra döndü ve bakışları benimkilerle kilitlendi. "Burada olduğun için teşekkür ederim, Makayla."

Gülümsedim ve ne diyeceğimi bilemeden

başımı salladım. Doğru hissettirdi.

Ben de kalıp çırpılmış yumurta yaptım.

Alaric duş aldı ve başka bir kot pantolonla geri geldi, saçları havluyla kurutulmuştu ve belirgin gövdesinden aşağı su damlıyordu. Fark etmemiş gibi davrandım ve onun yerine yemeğe odaklandım. Ama bilmiş bakışları ilgimi çektiğini gösteriyordu.

Beni suçlayabilir miydi? Adam muhteşemdi, alfabeydi ve tam bir *kurt gibiydi*.

Yemek yerken konuşmaya çalışmadım, bunun yerine arkadaşça bir sessizliği tercih ettim. Daha sonra ben duş alırken o da temizlendi ve ben döndüğümde Alaric'in E.V.I.E. tableti gelmişti. Orada

Aslında iki tane, o da bana bir tane verdi ve beni oturma alanına götürdü, orada bütün gece güvenlik kamerası görüntülerini ve diğer belgeleri inceledik.

Sabah olduğunda, tüm kurbanlarımızın çıktısını almış ve kronolojik sırayla duvara dizmiştik. Hepsi de birbiriyle ilişkisi olmayan kadın ve alfa şekil değiştirenlerden oluşuyordu.

Gözlerimi kısarak onlara baktım, bağlantılarından bir anlam çıkaramıyordum. "Yani, Valaria bir kurttu. Gloria da öyle. Ama diğer kızların hepsi insandı."

Alaric onaylarcasına homurdandı. "Ve Gloria hâlâ kayıp."

"Melez öldüğü için mi?" Ben önerdim.

Bunu düşündü ve başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok." Bir elini yüzünde gezdirdi ve içini çekti. "Ya daha fazla kahveye ya da biraz uykuya ihtiyacım var."

"Uyu," diye oy verdim. Çünkü beynim sıralayamadığım ayrıntılarla doluydu.

Alaric başıyla onayladı. "Uyu."

"En az dört saat."

"Tamamdır," diyerek esnemeyi kabul etti.

Yatağa uzandığımda zihnimde yeni bağlantılar oluşmaya başladı. Birkaç yıl önce Marc'la birlikte çalıştığım insan kaçakçılığı davasıyla bağlantılı bir dava. Sapphire'le tanıştığım dava.

Düşünceleri zihnimde kovalayıp hepsini bir araya getirirken kaşlarımı çattım.

Dört alfa.

Hendrix. Warren. Calder. Davies.

Weiser Pack.

Elk Neck Paketi.

Silver Lake Sürüsü.

Beaver Creek

Sürüsü.

Onlar Sapphire'in kaçakçılık çetesinin başındaki iki pisliğe adaletin yerini bulmasına yardım eden alfalardı. "Siktir," diye mırıldandım, doğruldum. "*Siktir.*" Bu bariz bağlantıyı nasıl gözden kaçırmıştım?

Hemen yataktan kalktım ve oturma odasına geçerek tüm yerlere tekrar bakmaya başladım.

Valaria Crimson, Elk Neck Sürüsü'nden geliyordu. Ünlü bir mirasçı olarak, o kurt klanının değerli bir mücevheri olarak görülüyordu. Sürüdeki üst düzey kurtlardan birinin kader eşiydi. Hikayenin tamamını bilmiyordum, sadece onu ve bağlantılarını değerli buluyorlardı. Bir açıklama yapmak gerekirse, ona saldırmak kesinlikle bunu başardı.

Bir de Gloria Mansfield vardı, Alfa Hendrix'in kızı. Weiser Sürüsü'nden bir beta ile çiftleşmişti, dolayısıyla soyadı da farklıydı. Nerede olduğu bilinmiyordu ve sürüsü şu anda onu bulmaya çalışmanın yanı sıra cenaze hazırlıklarıyla da meşguldü.

Böylece Silver Lake ve Beaver Creek, alfalarını kaybetmenin yasını tutan ama kayıp sürü arkadaşı olmayan iki bölge olarak kaldı. *Henüz yok.*

İçgüdülerim karıncalandı, tüylerim kollarımda dans etti.

Alaric'i uyandırıp ona bağlantıları söylemeliydim. Bu bir tesadüf olamazdı. Kayıp kızlar, hedef alınan alfalar... Hepsi Marc ve benim üç yıl önce çökertilmesine yardım ettiğimiz insan ticareti çetesiyle bağlantılı.

Ama... Kaşlarımı çattım. *Olaya karışan herkesin yakalanıp öldürülmesi dışında.*

Bu dört sürünün alfaları, kaçırma ve cinayetlerin arkasındaki kurtları cezalandırmakla görevliydi. Yani birileri açık artırma işine devam etmek için bu görevi tekrar üstlenmiş miydi?

Görüntülere baktım, bir şeyler tam olarak yerine oturmuyordu.

Vampirler neden bu işin içinde? Neden bir melez?

Ensemi avuçladım ve bir nefes verdim. "Bir şeyleri kaçırıyorum." "Uyuyor olman gerekiyordu," dedi derin bir ses.

"Sen de öyle," diye karşılık verdim, gözümü tahtadan ayırmaya zahmet etmeden. En azından Alaric'i uyandırmak zorunda değildim, çünkü o zaten buradaydı. "Yaklaşık üç yıl önce, bu diyarda bir kaçakçılık davası aldım. Benim dünyamdaki cadılardan biri bu evrenden gelen bazı süpernatlar tarafından kaçırılmıştı." Elimi kaldırdım. "Bana bunu veren aynı cadı."

"Onu sizin dünyanızdan nasıl aldılar?"

Homurdandım. "Harika bir soru." Asla tam olarak cevaplayamadığımız bir soru. "Sapphire - cadı - buna kader dedi. O biraz kâhin sayılır, bu yüzden kaçırılacağını biliyordu." Ona baktım, bu bir hataydı çünkü üzerinde sadece bir çift siyah boxerla oturma alanında duruyordu ve çok da iyi görünüyordu. Boğazımı temizledim ve hikâyeme odaklandım. "Marc'a onu nasıl bulacağına dair talimatlar gönderdi. Ve beni işe almasını söyledi."

Oldukça basit olmuştu. Marc ve Nathan birbirlerini zaten tanıyorlardı, bu da bağlantıyı kolaylaştırdı. O zamana kadar eğitimimi tamamladığım ve çok sayıda vakaya baktığım için bu alanda pek de yeni sayılmazdım. Ve insan ticareti o noktada benim uzmanlık alanım haline gelmişti.

"Böylece KBO'ya geldi, dava için beni tuttu ve ikimizi de bu dünyaya götürmek için ona hediye ettiği yüzüğü kullandı." Durakladım ve dudaklarımı yana doğru büktüm. "Yüzükleri yaratmak kolay değil. Çok fazla büyü ve avcı kanı gerektirirler. Yine de Sapphire bir şekilde onları yapmayı başarmış. Çünkü bende bir tane var. Marc'ta da var. Cassius'ta da. Ama görüldüğünün aksine yaygın değil. Ve *nasıl* kaçırıldığını hiç öğrenemedik. Aslında bilerek yakalanmak için diyar atlayıp atlamadığını merak ettim."

Çünkü daha büyük bir iyilik için kendini feda etmek Sapphire'e yakışırdı. Ancak, daha büyük bir sonu olmadığı sürece neden başka bir dünyanın işlerine karıştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Şu anda içinde durduğum gibi, diye düşündüm, görüntülere tekrar baktım ve bakışlarımı daralttım.

"KBO nedir?" Alaric dikkatimi dağıtarak sordu.

"Nathan'ın şirketi." Bu da bana... "Babanın bildiği bir şeyi hatırlattı." "Ne?"

"Evet, KBO'yu ve alfamı biliyordu." "Ne?"

Nasıl?"

"Jude'dan geldiğini tahmin ediyorum çünkü Jude'un alfama hayatta ve güvende olduğuma dair bir mesaj ileteceğini söyledi."

Alaric gözlerini kırıştırdı. "Jude, yani patronum mu?"

"Başka bir Jude tanıyorsanız, onun o olduğunu varsayıyorum." "Jude'u tanıyor musun?" Alaric sordu.

"Doğrudan değil ama sanırım Marc az önce bahsettiğim görev sırasında bilgi almak için ona gitti." Bu da bana Nathan'ın biz ayrılmadan önce Jude ve E.V.I.E.'den bahseden kişi olduğunu hatırlattı, yani kesinlikle orada bir bağlantısı vardı. Bunu Alaric'e yüksek sesle tekrarladım, sonra ekledim, "Her neyse, tüm şekil değiştiren sürülerin bir listesine ihtiyacımız vardı çünkü Sapphire'in bir kurt tarafından kaçırıldığını biliyorduk."

Kanepeye yerleşti, kasları hareketle dalgalanıyordu. Yanındaki mindere vurdu ve ben de oturdum, ikimiz de fotoğrafların ve vaka detaylarının olduğu duvara bakıyorduk.

"Bu diyara geri dönmemin nedeni Sapphire," diye devam ettim. "Beni buraya alakasız bir dava için gönderdi ama bunun bir tuzak olduğunu, bu yüzden burada olduğumu düşünmeye başladım." Duvarı işaret ettim. "Bir şekilde onunla ilgili. Ve bu mantıklı çünkü saldırıya uğrayan tüm alfalar? Üç yıl önce davaya karışan kurtlara adaleti sağlayanlar onlardı."

"Bunu hatırlıyorum," diye cevap verdi. "Vampirler tarafından yönetilen yüzükten bahsediyorsun."

"Evet, ama bazı kurtlardan da yardım aldılar. Daha *dayanıklı* varlıkları bu şekilde elde ettiler." Bu sıfattan ürperdim, ima ettiği şeyden nefret ediyordum. Ama dava sırasında kullanılan terim buydu. "Her türden kurt, insan ve hatta birkaç vampir ticareti yapıyorlardı."

Başını salladı. "Doğru. E.V.I.E. daha sonraki temizlik işlerinin bir kısmını halletti. Ama bu benim davam değildi."

"Muhtemelen Jude, Marc ve benim gösteriyi yönetmemize izin verdiği içindir." Ona fazla seçenek bıraktığımızdan değil. Onu her şeyden çok bir danışman olarak kullandık. "Yetkili vampirlerden birkaçını ve birkaç şekil değiştireni öldürdük. Ama bu bölgedeki alfa konseyi Alfa Bortex'i halletti."

Alaric bana bakarak, "McKenzie Pack," diye cevap verdi. "Emekli olmak zorunda kaldığımı biliyordum ama sebebinin bu olduğunu bilmiyordum."

"Onun bu olaya karıştığı daha sonra şekil değiştirenler sorgulandığında ortaya çıktı." Çıplak bir bacağımı kaldırıp altına soktum. "Onlar kızların korumalarıydı. Ve birkaçı da *işe alımdan* sorumluydu."

İşe alma, adam kaçırma demenin süslü bir yoludur.

"Daha sonra kurtlara verilen emirlerin çoğunu onun verdiğini öğrendik. O noktada dava artık bizim elimizden çıkmıştı. Biz sadece Sapphire'i ve kızları kurtarmak için buradaydık, ki öyle de oldu. Bu bölgedeki alfalar, Alfa Bortex'in ve olaya karışan diğer kurtların cezalandırılmasından sorumluydu."

Bu diyarda benim evrenimdeki gibi bir konsey yoktu. Bu dünyanın sürüleri daha çok, gerektiğinde bir araya geldikleri ama bunun dışında kendi bölgelerinde düzeni sağladıkları sözsüz bir ittifaka sahipti. Bu durumda, bölgedeki alfalar bir araya gelmiş ve bir karara varmışlardı.

"Tek bildiğim sonunda öldüğü," diye sözümü bitirdim.

Alaric başını salladı. "Bunu ben de hatırlıyorum. Ama nedenini hiç sormadım. Ben... sürü ilişkilerinden kaçındım." Çünkü bir alfa olmak istemiyordu. Bunu anlıyordum.

"Şimdi keşke daha fazla dahil olsaydım diyorum," diye mırıldandı. "Bunun yerine, her şey dağıldıktan sonra vampir yuvalarının yıkılmasına yardım ettim."

"Hâlâ önemli bir iş." Marc ve ben sorumluları halletmiştik ama belki de bir yerlerde bir tanesini atlamıştık. Tekrar duvara baktım ve başımı salladım. "Bunun bir bağlantısı olmalı Alaric. Kızları alıp insan ticareti halkasını yeniden başlatıyorlar -ya da öyle olduğunu varsayıyorum- ve Bortex'i cezalandıran alfaları hedef alıyorlar."

"Ve sen de cadı arkadaşının yardım etmek için burada olmanı sağladığını düşünüyorsun," diye ekledi.

Dudaklarım kıpırdadı. "Sapphire'le tanışsaydın, tahminime katılırdın. O işbirlikçi küçük bir cadı." Ona baktım. "Bahse girerim kaderlerimizin kesiştiğini gördü ve beni de senin yoluna atmaya karar verdi."

Mavi gözleri parlıyordu. "Beni hadım ettiği için ona daha sonra teşekkür etmem gerekecek."

Ah, evet, başka kadınlara karşı *performans gösterememesi* hakkındaki o küçük ifşaat. "Belki bu, uh, ben diyardan ayrıldığımda kendiliğinden düzeler?" Bunu söylerken yüzümü buruşturdum ve konuyu değiştirmek için hemen söyleyecek başka bir şey aradım. Ancak, kollarımdaki tüm tüyler dans etmeye başladı ve bakışlarımı pencereye çekti.

Bir şeyler *ters* gidiyordu.

Alaric yanımda gerildi, havadaki elektrik yükünü açıkça algılamıştı. Eli benimkinin üzerine yerleşti, koruyucu bir hareketti bu.

Sonra bir çığlık havayı yararak ikimizi de ayağa kaldırdı ve ön kapıdan içeri gönderdi. Çimlerin üzerinde yatan bir ceset bulduk.

ALARIC

"BU DA NE...?!" Verandadan atlayıp ön bahçemde yatan parçalanmış cesede doğru koşarken bağırdım. Minyon çerçeve. Karışık, uzun saç telleri. Kan. *Yani. Çok fazla. Kan.* Kurdum öfkeyle hırladı, sahnenin vahşiliği tüm *koruma* içgüdülerimi harekete geçirdi. Ama artık çok geçti. Kız çok ölüydü. Yine de nabzını kontrol etmek için öldürülmüş halinin yanına diz çöktüm, bu alışkanlık doğuştan geliyordu. Soluk teninde siyah-mavi izler vardı ve onu sırt üstü yatırırken yüzümü buruşturdum. Kırık bir burun, yarılmış dudaklar ve kararmış gözlerle kimliğini belirlemek zor olacaktı. Eşyalarının ve kıyafetlerinin olmaması durumu daha da zorlaştırıyordu. Ama o kesinlikle bir kurttu. Teninden kokusunu alabiliyordum. *Isırılmış.* Benimkilerden biri değil ama. Silver Lake'ten değil. *Hay sikeyim. Kim böyle bir şey yapar ki?* Makayla kızın diğer yanına çöktü ve onu klinik bir şekilde incelemeye başladı. Belki de onun hakkında öğrendiklerimden sonra böyle bir tepki vermesini beklemeliydim ama yine de önündeki sahneye karşı bu kadar duyarsız görünmesi beni şaşırttı. Bunu fark ettim çünkü bu benim duruma verdiğim tepkiyi yansıtıyordu. Suçluyu yakalayıp öldürme ihtiyacımızı körüklemekten başka bir işe yaramayacak kadar çok şey görmüştük. Ben cesedi ve kurbanı çevreleyen alanı incelerken ve işe yarayabilecek herhangi bir şey ararken yakınlarda bir kalabalık toplanmaya başladı. "Öleli çok olmadı," diye mırıldandı Makayla. Başımla onayladım. "Belki beş ya da altı saat. Bunu her kim yaptıysa çoktan gitmiş olması için hâlâ yeterli bir süre." Kurdum hırladı, katili avlayabilmesi için onu serbest bırakmamı istedi. *Henüz değil.* "Tabii buralardan değillerse," dedi, düşünmek istemediğim bir olasılığı dile getirerek. Dudakları aşağı kıvrıldı, burnu seğirdi. "Kokuyu alıyor musun? Bu..." Burnunu çekti, gözleri kısıldı. Onunla birlikte nefes aldım, duyularıyla yakaladığı şeyi arıyordum. *Kan. Isırılmış kurt.* Kaşlarımı çattım. *İki tane. İki tane ısırılmış kurt kokusu var. Sayılır. "Bir şekil değiştiren." Belki bir eş? Bir arkadaş?* "Ancak, lekeli." Kurbanı inceledi, sonra başını salladı. "Tanıdık bir şey var. Sanki

Daha önce kokusunu almıştım. Ancak bana biraz Vex'i de hatırlatıyor."

"O öldü." Ama havada ince bir duman izi de yakaladım. "Başka bir melez mi?"

"Belki de." Sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu. "Bilemiyorum. Belki de o bardan gelen bir kokudur." Başını salladı, sonra incelemesine devam ederek kızın boynunda bir iddia izi olup olmadığını kontrol etti ve dondu kaldı. "Alaric," diye fısıldadı, bakışlarımı yakalayınca mavi gözleri parladı, sonra eliyle dişinin boğazını işaret etti.

Kimsenin dikkatini çekmeden bana göstermek istediği şeyi bulmak için onun görüş alanını takip ettim.

"Kahretsin," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, iç baldırlarındaki morlukları fark ettiğimde. Bu, tecavüze uğramış olma ihtimalinin çok yüksek olduğuna işaret ediyordu. Soruşturmamızın büyük bir bölümünün seks kaçakçılığı çetesini içerdiği düşünüldüğünde bu çok büyük bir tesadüf gibi görünüyordu.

Boğazımdaki safrayı yuttum, sonra da şekil değiştirenlere özgü duyularıyla etrafı incelemeye devam ettim.

Zavallı kızın üzerinde çeşitli kokular vardı, bazıları şekil değiştiren ve tanıdık. Bu beni kaşlarımı çatmaya itti. Tekrar kokladım, kızın üzerindeki kendi kurtlarımın kokularını fark ettim. *Bizim topraklarımızda olduğu için mi?* Merak ettim, tekrar içime çektim ve sadece bir türe ait olabilecek paslı, eski kokuyu yakaladım.

Vampirler.

Neden vampir gibi kokuyor?

Makayla kaşlarını çattı, muhtemelen aynı sonuca varmıştı. Şaşkınlığını ve öfkesini neredeyse tadabiliyordum, ki bu... garipti. Yeniden odaklanmak için bu tuhaf hissi üzerimden attım.

Bir çılgılık daha havayı yararak dikkatimi histerik Savannah'ya yöneltti. Hardt onu hemen kollarının arasına aldı, alçak sesiyle onu teselli ederken susturdu.

Diğer birkaç sürü arkadaşı güç almak için ona doğru yönelirken gözlerim kısıldı, sanki o bu karanlık sabahta bir ışık kaynağıymış gibi. Lanet güneş bile onu yukarıdan aydınlatıyor gibiydi. *Bu saçmalık da ne böyle?*

"Sorun değil Savannah," diye yatıştırıcı olması gereken ama patronluk taslayan bir ses tonuyla mırıldandı. "Anlat onlara. Bilmeleri gerek." Ses tonunda bir otorite notası vardı.

Neredeyse homurdanacaktım.

Aslan taklidi yapmaya çalışan lanet bir fare gibiydi.

Boğazımı temizledim, içgüdülerim beni kontrolü ele alıp konuşmaya itiyordu. "Ne oldu Savannah?" Sesime hafif bir alfa gürültüsü kattım; bu ses dikkat çekmeyi amaçlarken aynı zamanda yatıştırıcı bir koruma tonu da sunuyordu.

Hardt'ın yüz ifadesinden konuşmaya dahil olmamdan hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Hızlı bir bakışla onun fikrini ne kadar önemsediyimi anlamasını sağladım. *Siktir. Off.*

"Bu Kristen Whiting. Benimle kalıyordu. Koşudan sonra evime geri dönmeyince" -yeni bir gözyaşı dalgası yanaklarından aşağı süzülürken sözünü kesti- "Eve gitmek için ayrıldığını düşündüm. O McKenzie Sürüsü'nden." Son kısmı fısıltıyla söyledi, ince omuzları yenilgiyle kıvrılmıştı.

En azından bu, çantamı neden kızın üzerinde kokladığımı açıklıyor, diye düşündüm, biraz rahatlamış ama aynı zamanda Savannah için yıkılmıştım.

"McKenzie mi?" Makayla tekrarlardı, dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrıldı. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda dalgındı. "Alfa Bortex," diye sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle fısıldadı. "Bu benim teorimi yerle bir etti."

Başımı sallayarak onayladım. Bortex'in sürüsünden insanlar da hedef alındıysa, aralarından birinin alfaları zehirleyip kızları alarak intikam peşinde olması pek olası değildi.

Bu da bizi lanet olası ilk kareye geri döndürdü. "Kahretsin."

Vampir kokusu tekrar burnuma geldi ve Kristen'in boynunu incelemeyi bitirmek için yanına gittim. Morluklar ve şişlikler yüzünden biraz araştırmam gerekti ama sonunda aradığım şeyi buldum; büyük bir atardamarın hemen solunda iki küçük delik. Bu, cildinin neden kül rengi görüldüğünü açıklıyordu. Ancak ısıırık izleri normalden daha küçüktü.

Parmaklarım büküldü, bir kazık yakalama içgüdüm beni tam karnımdan vurdu.

Bir vampir benim topraklarımdaydı. Sürümün etrafında. Kabul edilemez.

Kurdum hırladı ve onları lime lime etmeye hazırdı.

Bu sülükleri avlayıp toprağa gömmeliyim.

Makayla yakınımaya eğildi, çiçek kokusu vampir kokusunun yerini aldı ve kendimi durduramadan derin derin içime çektim. Onun doğal parfümü öfkemi ve acımı yumuşattı. Ya da belki de sadece onun yakınlığı rahatlamama neden olmuştu.

"En yakın vampir meclisi nerede?" Makayla sordu.

"Yaklaşık elli mil uzakta," diye cevap verdim, zihnim arama devriyesi için bir strateji oluşturmaya başlamıştı bile. *Batıya doğru gideceğiz, sonra-*

"Sürümüzden kimse böyle bir şey yapmaz," dedi biri yüksek sesle ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Katılıyorum. Bu bir tuzak olmalı," dedi Hardt kendinden emin bir şekilde ve konuşan kadının omzuna teselli edici bir el koydu. Birkaç kişi daha yorum yaptı ama hepsi Hardt'a yönelikti. Liderlik, rahatlık ve teselli için ona bakıyorlardı.

Duygusal destek bana doğal gelmeyen bir şeydi. Özellikle de evimi ve ailemi terk ettikten sonra. E.V.I.E. için çalışmak, *duyguların* dikkatimi dağıtmasına izin veremeyeceğim anlamına geliyordu. Bir avcı kendini böyle öldürtür.

Metodik olmak, soruşturmayı takip etmek ve kötü adamları yakalamak; benim bildiğim bunlardı.

İntikam ve adalet de.

Bunu yapan pisliği bulmak ve sürümü korumak onlara nasıl yardım edebileceğimi gösteriyordu. Durumun vampirler tarafından düzenlenmiş gibi görüldüğü gerçeği... *Şimdi benim alanımdayız. En iyi yaptığım şeyi yapabilirim.*

Yine de, sürünün sanki buraların sorumlusu oymuş gibi Hardt'a yöneldiğini görmek beni çok rahatsız ediyordu. Beni alfaları olarak görmek istemiyorlarsa, en azından liderlik için Alfa Şahin'e bakmaları gerekirdi.

"Ric."

Kalabalık onun girişi için ayrılırken iç çekerek, *"Adamı düşün ve o ortaya çıksın"* diye düşündüm.

Ve işte başlıyoruz. Durumu idare ediş tarzım yüzünden beni azarlar ve sonra kontrolü ele alırdı. Tıpkı çocukluğumdaki gibi.

Beş, dört, üç, iki.

Önümde durdu, bakışları dehşet verici sahnenin üzerindeydi.

Boğazımı temizledim ve ona bulgularımın hızlı bir özetini sundum. Seçimlerimi onaylamayabilirdi ama en azından iyi avcı rolünü oynayabilirdim.

"Biri bana hastalıklı bir hediye bırakmış," diye mırıldandım. "Bir vampirin işi gibi görünüyor. Sürünün son zamanlarda sülüklerle bir sorunu oldu mu?" Sormak zorundaydım ama içimden bir ses bunun sürüyle ilgili olmadığını söylüyordu. Bu ceset stratejik olarak *bahçeme* yerleştirilmişti. Bu gümüş zehirlenmesi vakasıyla ilgili olmalıydı. Belki de birileri melezi ve onun kan emici arkadaşını ortadan kaldırmamı onaylamıyordu.

Ya da belki de geçmişimdeki birçok vakadan biriyle ilgiliydi.

Zamanında bir sürü vampiri kızdırdığım kesin.

Babam bir an düşündü. "Normal bölge savaşlarının ötesinde bir şey yok. Vampirlerin sınır çizgileri konusunda nasıl olduklarını bilirsin."

"Evet." Ama en yakın olanı elli milden biraz daha uzaktaydı, bu da kanlı hediyeı bıraktıktan önce bölgemize oldukça yaklaştıkları anlamına geliyordu.

"Alaric?" Makayla Kristen'ın ayağının yanına çömelmiş, dikkatle tabana bakıyordu. Dehşet kalın bir battaniye gibi üzerime çöktü, deıa vu içime çöktü.

"*Alaric*," demişti E.V.I.E. teknisyenlerinden biri, daha bir hafta önce başka bir kurbanın üzerindeki benzer bir pozisyondan.

Valaria Crimson'da.

Makayla'nın yanına gitmek için Kristen'ın bedeninin etrafından dolanırken kusma isteğimle savaştım. Benzerliği doğrulamak için tek ihtiyacım olan bir bakıştı.

AVC

Baş harflerim. Kurbanın etine kazınmış.

Sikeyim.

Aynı üç harf Valaria'nın topuğuna da kazınmıştı, muhtemelen bir bıçakla. Ama bu bir damgayı andırıyordu.

Hasta piçler, diye düşündüm, derin ve sakinleştirici bir nefes alırken burun deliklerim açıldı.

Vampirler benimle alay ediyor.

Lanet davetiyeler.

Hasta herifler.

"Ne-" Makayla başladı.

Ama başımı salladım ve ona sert bir bakış attım. "Sonra," dedim nefesimin altında, sadece onun duyacağı şekilde. Bunu benim bahçemde, bir cesetle, sürü arkadaşlarımla önünde tartışmayacaktık.

Ağzını kapattı ve başını bir kez salladı.

Ayağa fırladım, bakışlarım biriken grubun üzerinde gezinirken ellerim yanlarımda kenetlendi. Alfa ya da değil, bunu düzeltmeyi Tyler'a borçluydum. Babama da borçluydum. Bunu tüm sürüye borçluydum.

Birisi kardeşimi zehirlemişti.

Sonra bir vampir bahçeme bir ceset bırakacak kadar kendine güvendi. Buna katlanamazdım. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

"Bunu kimin yaptığını bulacağım," dedim, sesim alçak ve sözle vurgulanmıştı. "Ve bunu onlara ödeteceğim."

"Peki bunu nasıl yapacaksınız?" Hardt talep etti. "Muhtemelen tüm o E.V.I.E. saçmalıklarınızla bunu bize siz getirdiniz."

"Tüm *E.V.I.E.* saçmalıklarım bunu nasıl düzelteceğim," diye karşılık verdim, bir ritmi bile kaçırmadan. "Bütün

E.V.I.E. saçmalığı sayesinde Silver Lake'in alfası olan kardeşimi kimin öldürdüğünü bulacak ve adaleti sağlayacağım."

Homurdandı, inanmadığı her halinden belliydi.

Birkaç kişi kuşkulu bir ifade takınmış olsa da, çoğu rahatlamış görünüyordu.

Sürü bu sorunu çözebileceğimden şüphe duymadı. Ancak, bazıları bundan sonra olacıklara şüpheyle yaklaşıyordu.

Alfa mantosunu kabul etmemiştim. Koruma sözü vermemiştim. Onlara intikamdan başka bir şey garanti etmemiştim.

Alfa rolünü reddedip önceki hayatıma dönersem Silver Lake'i nasıl koruyabilirdim?

Bu benim seçimim miydi? Emin değildim. Ama eğer bu yolu seçersem, sürüyle olan bağımlı tamamen koparmış olacaktım. Gerçekten yalnız bir kurt olacaktım.

Hadım edilmiş yalnız bir kurt. İçimdeki hayvan bu düşüncüyü bana itiyor gibiydi ama onu görmezden geldim. Bu endişelerimin en küçüğüydü, ama bu onu daha az doğru yapmadı.

Odaklan, diye düşündüm. *Şimdi ve buraya odaklan ve kontrolü ele al. Tyler için.*

Kalabalığın içinde iki Silver Lake infazcısını gördüm ve onları öne çağırdım. "Paul. Timothy. Etrafı kolaçan edin ve vampir kokusuna dair bir iz bulabilecek misiniz bir bakın," diye emrettim.

Hardt'a doğru baktılar ve ben de hırladım. Kafalarını bana çevirdiler ve yüz ifademden dolayı "Yaparım" ve "Anladım" diye mırıldandılar. Sonra ormana doğru gittiler, yol boyunca soyundular.

Bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşündükçe dişlerimi gıcırdatıyordum. *Bugünlerde bu kadar diş sıkma ve gıcırdatmayla hem dişsiz hem de bilyesiz kalacağım.*

Kelimeleri ağzımdan zorla çıkarmam bir saniye sürdü. "Hardt, Kristen'in cesedini adli tabibe götürmeni ve ailesinin gelip onu alması için gerekli ayarlamaları yapmanı istiyorum." Ondan bir şey istemekten nefret ediyordum ama sürünün betası olarak ona önemli bir görev verilmesi beklenirdi.

Tartışmak ister gibi görünüyordu ve kurdum hırlayarak kavgaya hazırlandı. Ancak ikimizi de hayal kırıklığına uğratacak şekilde başını salladı ve cesede yaklaşmadan önce Savannah'ya son bir kez sarıldı. Makayla içeri koştu ve Kristen'ı sarması için bir battaniyeyle döndü. Nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen çamaşır dolaplarından birinde. Ne olursa olsun, düşünceli bir jestti.

"Teşekkürler," dedim ona.

Küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Hardt onu kabul etmedi, bakışları Kristen'in üzerindeydi.

Sonra başını kaldırdı ve doğrudan bakışlarımla buluştu. "Yani öylece kaçıp kahramancılık oynayacak ve kayıp, yas tutan sürü üyelerini onlara teselli ve güvence verecek birinden yoksun mu bırakacaksın?"

"Böyle bir şey söylediğimi hiç hatırlamıyorum," diye cevap verdim.

Gözleri kısıldı. "Suçu çözmeye ve kardeşinin intikamını almaya odaklanmışsın, sürüye gerçekten ihtiyaç duydukları şeyi vermeye değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi? Neymiş o?"

Dişlerinin arasından "*Kalp*," dedi ve adını mı yoksa organı mı kastettiğini merak etmekten kendimi alamadım.

"Bazen mesele yürekli olmak değildir," diye araya girdi babam, ben cevap vermeye fırsat bulamadan. "Bazen bir alfanın mantıklı olması ve kontrolü ele alması gerekir, böylece halkı huzur içinde yas tutarken o da tehditle başa çıkabilir."

Hardt hiçbir şey söylemedi.

Babam bir adım öne çıkarak onu omzundan alkışladı, yüz ifadesi sertti ama bir şekilde anlayışla doluydu. "Sürünün şu anda duygusal destekten daha fazlasına ihtiyacı var, Beta Hardt. Korunmaya ihtiyaçları var. Bu sadece bir alfanın gerçekten anlayabileceği bir karar, bu yüzden liderliği oğluma bırakalım, tamam mı?"

MAKAYLA

DAAAAAMN! Belki de itfaiyeyi aramalıyım çünkü az önce biri yandı.

Olgunlaşmamış ve kötü zamanlanmış bir düşünceydi ama elimde değildi. Alfa Şahin öyle olmasını istese de istemese de, bu A sınıfı bir pasif-agresif aşağılamaydı.

Ne yazık ki eğlencem kısa sürdü çünkü Hardt'ın yüz ifadesi ekşidi ve gözleri acı bir küçümsemeyle doldu. Bakışları üçümüzü de içine aldı ama düşmanlığı benim üzerimde daha uzun süre kaldı. Ona battaniye aldığım için mi? Yoksa başka bir şey miydi?

Alaric uyarırcasına alçak sesle hırladı, bakışlarında kurdu parlıyordu.

Bu hissi anlıyordum çünkü Hardt bana dik dik baktıkça, yer değiştirmek ve o orospu çocuğuna bir alfanın önünde nasıl eğilmesi gerektiğini öğretmek istiyordum.

Ancak Alaric'in artan gürültüsü Hardt'ın yüz ifadesini yumuşatmasına neden oldu. Battaniyeyi Kristen'in üzerine örtmek için eğildi, sonra Kristen'ı kucağına alarak ayağa kalktı ve küçük topluluğa geri döndü. Hardt kalabalığa nazik sözler ve alfa benzeri vaatler yağdırırken Alaric'in çenesi sıkıştı. Beta gerçekten de yanlış bir adım atarsa canının çok yanacağı bir çizgide ilerliyordu. Çünkü Alaric'in sırf prensipleri yüzünden onun kışını tekmeleyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Hardt, birkaç sürü üyesinin kayıp köpek yavruları gibi peşinden gelmesiyle oradan ayrıldı.

Birkaçı önce Alaric'e baktı ve o da cevap olarak çenesini kaldırarak gerçek bir alfanın nezaketiyle onları başından savdı.

Savannah şaşırtıcı bir şekilde oyalandı, hüznü el gözleri Alaric'e, sonra Hawk'a ve tekrar geriye kaydı. Biraz öne doğru tökezledi, hareketleri garip ve bozuktu.

Alaric ona doğru uzandı. "Buraya gel," diye fısıldadı, sarılmak için kollarını açtı.

Kız neredeyse üzerine atlayacaktı.

Göğsümde alçak bir gümbürtü yankılandı.

Kes şunu, diye düşündüm kurduğumda.

Sonra Savannah burnunu Alaric'in çıplak göğsüne bastırdı ve kurduğum tam anlamıyla hırladı.

Geri çekil, diye çıkıştım ona. Benim kurduğum, Savannah'nın değil. *O bizim değil.*

Alaric kızın başının üzerinden bakışlarımı karşıladı, mavi gözleri neşeyle parlıyordu.

Ciddiyim. Eğlenmek için iyi bir zaman olarak şu anı mı seçti? Gözlerimi ona diktim. *Başka bir bıçağım olmadığı için şanslısın,* diye düşündüm. Beni duyabildiğinden değil.

Dudakları kıpırdadı ve ben de ona beşlik çakma isteğimi bastırdım. Suratına. Yumruğumla.

Savannah'nın bakışları benimkilere yöneldiğinde kurduğum kendini bana doğru atarak kurtulmaya çalıştı. Gözlerime yansımış olmalıydı çünkü kız sanki yanıyormuş gibi Alaric'ten uzaklaştı. Bakışları benimle Alaric arasında birkaç kez gidip geldikten sonra, "Şey... özür dilerim," diye mırıldandı.

İçimi çektim. "Sorun değil. Perdenin arkasındaki kurda aldırış etme. Kafası karışık."

Alaric güldüğünü gizlemek için öksürdü. En azından boğuk sesinin nedeninin bu olduğunu varsayıyordum. "Seni tekrar bıçaklamak zorunda bırakma beni."

Şimdi dudakları tam bir sırtışıya dönüştü. "Sanırım bıçakla oynama sırası bende, tatlım." Sonra tekrar Savannah'ya baktı ve onun bakışlarındaki taze gözyaşlarını fark etti. "Ah, Savi," diye fısıldadı, kollarını bir kez daha açarak.

"Sorun... sorun... sen değilsin," diye kekeledi. "Ben sadece... Onu özlüyorum. Ve o-Kristen-benim için buradaydı. Ve şimdi o da öldü. Etrafımdaki herkes ölüyor." Kadın titremeye başladı ve adam onu bir kez daha göğsüne çekti.

Bakışları başının üzerinden benimkilerle buluştu, gözlerindeki tüm mizah kaybolmuştu. "Neden babamla birlikte içeri girip şu ana kadar bulduklarımız hakkında onu bilgilendirmiyorsun? Ben hemen geliyorum."

İlk içgüdüm *homurdanmak* ve *ona* içeri girmesi gerektiğini söylemekti. *Ama kıskanç olmadığım için bu garip olurdu.*

"Elbette." Cevabım biraz boğuk çıktı, kurdum sanki onu içeri almamı engelleyecekmiş gibi pençelerini bana batırıyordu. *Orada bir yerde bir kapatma düğmesi var mı?*

Tüm gücümü toplayarak kendimi dönmeye ve kabine girene kadar bir ayağımı diğerinin önüne koymaya zorladım. Kahve makinesine yöneldim ve yeni bir demlik hazırlamaya başladım. Uzun bir gece olmuştu ve bunu daha da uzun uykusuz bir günün izleyeceğinden şüpheleniyordum.

Hawk oturma odasından ısıklık çaldı, dikkatini cinayet tahtasına vermişti. "Vay canına. Görünüşe göre ikiniz epey meşgulmüşsünüz."

"Dün bütün gün uyumanın bir sonucu olarak gece boyunca çalıştık," diye cevap verdim, ancak kulaklarım dışarıdan gelen bir şeyi duymak için zorlandığı için sadece yarı dinliyordum. *Ugh! Odaklan, Makayla!*

Odanın diğer ucuna, Hawk'ın fotoğraflarımızı ve dosyalarımızı incelediği yere doğru yürüdüm. Kaşlarını kaldırıp bana bakmadan önce birkaç dakika boyunca sessizce her şeyi gözden geçirdi. "Ee?" diye sordu. "Tüm bunların bir tür teoriye yol açtığını varsayıyorum?"

"Evet, başlangıçta, ama-"

Kapı açıldı ve Alaric içeri girdi, yüzü asılmış, omuzları çökmüştü. Hawk odağını değiştirdi, duruşu korumacıydı. "Savannah iyi mi?"

Alaric oturma odasında bize katılırken başını salladı ve babasıyla benim aramda durdu. "Dağılıyor baba. Önce Tyler, şimdi de Kristen? Görünüşe göre en iyi arkadaşlarmış. Ama sanırım sen bunu zaten biliyordun."

"Evet, öyle," diye cevap verdi Hawk.

"Bu çok berbat bir durum," diye nefes aldı Alaric. "Kız yapayalnız."

"Ailen yok mu?" Dışarıda aşırı tepki verdiğim için kendimi suçlu hissederek sordum. *Lanet olası kurt.* Elbette şu anda yanımda Alaric varken gayet memnundu, kokusu odunsu ve sarhoş ediciydi ve Savannah'nın çiçeksi parfümünden tamamen yoksundu.

Hawk, ailesi hakkındaki soruma yanıt verirken, "Anne ve babası o liseyi bitirdikten hemen sonra ölmüş ve onun gibi kardeşleri yokmuş," dedi. "Everly ve ben onu kanatlarımızın altına aldık ve Tyler'la bu şekilde yakınlaştılar."

"Ben dışarıdayken annem onu almaya geldi," dedi Alaric. "Sanırım koşuya çıkacaklardı."

Hawk başını salladı. "Güzel. Annen ona nasıl yardım edeceğini bilecek. Şimdi, neden siz ikiniz bana ne bulduğunuzu göstermiyorsunuz?"

"Önce kahve," diye nefes aldım, makinenin sonunda demlenmeyi bitirdiğini haber veren ding sesini duyduğumda.

Her birimiz için dumanı tüten birer kupa alıp dağıttım. Sonra tüm bağlantıların ve fotoğrafların üzerinden geçtik ve Hawk'a üç yıl önce Sapphire'e ne olduğunu anlattım. Ayrıca bulduğum teoriyi ve yeni gelişmenin -Mckenzie Sürüsü'nden bir kurban- teoriyi bir kenara bırakmama nasıl sebep olduğunu da açıkladım.

İşimiz bittiğinde, beni ve Alaric'i izleyen Hawk'ın gözlerindeki gururu görebiliyordum. Bulgularımızdan etkilendi ama aynı zamanda tüm bunların ne anlama geldiği konusunda temkinliydi.

"Sence başka bir melez Kristen'in kalıntılarını bahçene mi düşürdü?" Hawk bakışlarını Alaric'e dikerek sordu.

"Emin değilim. Küllü koku bana geçen gün öldürdüğüm melezi hatırlattı."

Ve bu bana başka bir şeyi hatırlattı, diye düşündüm kendi kendime kaşlarımı çatarak. *Ama neyi?* Tam olarak belirleyemiyordum. Hatıralar bir anda canlanıp kayboldu ve altta yatan tuhaf bir dumanla lekелendi. Vex bir melezle yaşadığım ilk ve tek deneyim olduğu için listemde başka şüpheli yoktu. Bu yüzden kafamı salladım, işe yarar başka bir şey ekleyemedim.

"Pekala, görünüşe göre melezler yaratan birileri var. Bir kaçakçılık çetesi. Öldürülmüş kurtlar. Ve kayıp kızlar." Hawk çenesini kaşıyarak her şeyi özetledi ve ardından üçümüzün de bir sonraki ipucumuzu bulmak için cinayet tahtasına bakmamıza neden olan bir dizi potansiyel teoriye daldı.

"En azından Neo elimizde," dedim bir süre sonra.

"Neo mu? Neo da kim?" Alaric homurdandı.

"Vex'in patrona teslim edilen gümüş paketleri anlatması için gönderdiği kurt," diye cevap verdim, bakışlarım hâlâ tahtadaydı. "Onun hakkında bir şey bulabildiniz mi?"

"Onunla ilgili nasıl bir şey bulabilirdim ki?" diye sordu. "Onun hakkında ilk kez duyuyorum."

Ona şöyle bir baktım. "Tamam, birincisi, bu soru Hawk içindi. İkincisi, sana ondan bahsetmeye çalıştım ama sen..." Sözümlü kestim ve bir patlama hareketi yaptım. "Ve sonra hepiniz"- diye homurdandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum-"Neo'dan ikinci kez bahsettikten sonra patrona odaklandınız."

Hawk kıkırdadı.

Alaric'in kaşları daha da çatıldı. Belli ki babasının eğlencesini paylaşmıyordu.

"Yani muhtemelen tüm o hırıltıların arasında duymadın," diye ekledim, sanki o zaten benim şakamı anlamamış gibi.

"Şirin," diye mırıldandı.

"Öyle değil miyim?" Göz kırptım, sonra babasına odaklandım. "Neo hakkında bir ipucu var mı?"

"Henüz değil ama talebi dün konuştuktan sonra gönderdim. Sürülerin dosyalarını toplamak biraz zaman alacaktır, özellikle de olan biten diğer şeylerle birlikte."

Başımı salladım. "Tamam." İkinci fincan kahvemın kalanını da bitirdim ve yakındaki bir masaya koydum. Dikkatim tekrar tahtaya yöneldi, vücudum kafeinle gümbürdüyordu. Çeneme vurarak belgeleri inceledim. "Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum ve bu beni deli ediyor."

Hawk'la konuşurken tahtaya yeni bir bölüm eklemiştik; deneylere işaret ediyor gibi görünen şeyler için bir yer. Bir şekilde üretildiğini varsaydığımız gümüş paketler ve melez gibi, çünkü o nasıl üretilmişti? Hawk'ın hiçbir önerisi yoktu. Benim gibi o da ateş soluma yeteneğini öğrenince oldukça telaşlanmıştı.

Hâlâ onun bir tür ejderha cinsi olduğunu düşünüyorum, diye düşündüm, bakışlarımı duvarın deney kısmına dikerek.

"Tamam, bir melezimiz var, belki iki tane ve gümüş aletlerimiz... yani bir tür laboratuvar mı?"

Kafamdaki gerçeklerin dönme dolabı aniden yavaşladı ve birer birer binekten atlayıp bir araya geldiler.

Melez.

Gümüş

aletler.

Laboratuvar ya da depo...

"Bir depo!" Adamlarla yüzleşmek için döndüğümde haykırdım. "Grand Caddesi'nde bir depo." "Ne deposu?" Alaric patlamamdan dolayı kafası karışmış bir şekilde sordu.

"Vex'in gümüşle ilgili telefon görüşmesinden sonra, Neo'ya Grand'daki bir depodan özellikle bahsetti."

Alaric kaşlarını çatı. "Bu ilginç bir ayrıntı." Saati kontrol etti, sonra pencereden dışarı baktı. Bir süre sonra babasına baktı. "Kontrol etmek için ayrılamam."

Hawk'ın bakışlarında bir parıltı belirdi. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu doğru gelmiyor." Boynunun arkasını avuçladı ve sert bir nefes verdi. "Ben... bana *ihtiyaç duyulduğunu* hissediyorum."

Babası başıyla onayladı. "Bu senin kurdun konuşuyor."

"Biliyorum." İrkildi. "İstesem bile gitmeme izin vermeyecek."

"Çünkü içindeki alfa, *eve yakın* bir tehdit seziyor. Bu içgüdüleri dinle evlat. Onlar sana yol gösterecek."

Alaric içini çekti. "O zaman depoyu kim kontrol edecek?"

"E.V.I.E." Bu fikir düşünmeden ağzımdan çıkıvermişti ama çok mantıklıydı. Gerçi gitmeyi teklif etmek daha da mantıklı olurdu.

Yine de Alaric'in ayrılamamakla ilgili yorumunu bir şekilde anladım. Benim kurdum da benzer şekilde hissediyordu, bunu daha sonra araştırmam gerekecekti. Belki de sadece Gümüş Göl'ü özlemiştir?

Bu hissi üzerimden attım ve Alaric'e odaklandım. "Belki Jude kontrol etmesi için birini gönderebilir?" Alaric tabletini çoktan eline almış, bir mesaj atmak için metin ekranını açmıştı.

"Tamamdır."

Yazmayı bitirdi, sonra bana ve babasına baktı. "Neo'yla ilgili dosyalar ne kadar sürede yeniden-"

Sorusu bir zil sesiyle kesildi. Jude olmasını bekliyordum ama ses

Hawk'ın telefonu, Alaric'in değil.

Hawk cebinden telefonunu çıkardı ve "Calder" diye cevap verdi.

"Efendim, Elk Neck Sürüsü'nden Beta Mavi ana hattımızı aradı. Sizinle konuşmak istiyor," dedi bir erkek sesi, derin sesi kurt kulaklarıma kolayca ulaşıyordu.

"Beta Mavi mi?" Şahin kaşlarını çatı. "Beta Byers'a ne oldu?"

"Sanırım bu yüzden arıyor efendim," diye yanıtladı adam.

Hawk'ın omuzları dikleşti, keskin bakışları oğluna yöneldi ve "Teşekkürler Rick. Onu bağlayabilirsin."

Alaric bacaklarını destekledi, duruşu babasının koruyucu duruşuna rakipti. Alaric'in babasına ne kadar benzediğini görünce içimden biraz gülümsedim. Bunu daha önce dışarıda fark etmişim ve birkaç başka etkileşim sırasında da göz ucuyla görmüştüm ama şimdi aynı duruşu sergilemeleri ve konuşurken aynı tonu kullanmalarıyla ne kadar benzediklerini anladım.

Alaric kesinlikle bir alfa olarak doğmuştu, kaderinde liderlik etmek vardı.

Ancak derin bir ses "Alfa Calder, bu şekilde tanıştığımız için üzgünüm ama beş hasta kurt daha var. Hepsi gümüş zehirlenmesi ve taze." Erkek boğazını temizlerken bir duraksama oldu. "Bunun Alfa Warren'in cenazesıyla bağlantılı olduğunu düşünüyoruz."

"Neden?" Hawk sordu, vücudu öfkeyle titreşiyordu.

Alaric de aynı şekilde görünüyordu, gerginlik bacaklarını kaplamış ve çenesini sıkmişti.

"Çünkü cenaze dün geceydi ve liderlerimizin hepsi törenden birkaç saat sonra hastalandı," diye cevap verdi Beta Mavi, sesi sertti. "Biz... biz ayın kupasına bir şekilde gümüş katıldığını düşünüyoruz."

Bitten sürüsünün gömülme geleneklerine aşına değildim ama bu geleneğin bir kısmının güçlü konumdakilere ayrıldığından şüpheleniyordum. Bu da Hawk'ın Beta Byers hakkındaki kafa karışıklığını açıklıyor.

"Bu... bu yüzden beta gibi davranıyorum," diye ekleyerek varsayımımı doğruladı. Hawk ona "Diğerlerine haber ver," dedi, sesindeki alfa netti.

"Evet, efendim," diye yanıtladı Beta Mavi.

Hawk, "Ben de bir konsey toplantısı düzenleyeceğim," diye sözlerini tamamladı.

"Mutlaka katılın." "Elbette efendim."

Hawk, "Alfa rolünüzün yanı sıra," diye ekledi. "Bir tane olduğunu varsayarsak?" "Henüz yok efendim." Beta Mavi'nin sesi kararsızdı. "Ben... sıradaki ben olurdum."

"O zaman kendine Alfa Mavi de," dedi Şahin, ses tonu emir verir gibiydi. "Daha sonra biri sana meydan okumak isterse, öyle olsun. Ama pozisyonuna sahip çık evlat. Sürün içinde düzeni böyle sağlarsın."

"Evet, efendim," diye yanıtladı *Alfa* Mavi, sesi hiç de emin ya da yetkili gibi çıkmıyordu. Boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, efendim."

"Bir şey değil." Hawk aramayı sonlandırdı, sonra oğluna baktı.

Alaric hiç vakit kaybetmeden, "Tören kadehinin patlatılması içeriden yapılmış bir iş olmalı," dedi. "Bu da Elk Neck'in tehlikede olduğu anlamına geliyor."

"Ve Gloria hâlâ kayıp," diye ekledi Hawk, duyguları sesini karartarak. "Önce biri sınırlarımıza girip korumamız altındaki bir kurda saldırdı - çünkü Kristen ziyareti sırasında bizim yetki alanımızdaydı - şimdi de biri bir cenaze törenine saldırdı."

Alaric'in göğsü guruldadı, kurdu tedirgindi. "Diğer sürülerle görüşmemiz gerek. Başka kimlerin saldırıya uğradığını öğrenmeliyiz." Önce aşağıya sonra tekrar yukarıya baktı. "Ayrıca Kristen hakkında McKenzie Sürüsü'ne de ulaşmalıyım."

Tam bir alfa edasıyla söylenmişti ama Alaric bunu fark etmemiş gibiydi.

Ama babası biliyordu. Mavi gözlerindeki parıltıyı yakaladım, omuzları çöküp iç çekmeden önce gurur, hayal kırıklığını sadece bir saniyeliğine gölgede bıraktı. "Bu şartlar altında Tyler'ın hayatını hakkıyla onurlandıramayız. Bir cenaze töreni için söze dökülmemiş nişanlılık kurallarına uyulacağına güvenemezken olmaz."

Alaric de benim gibi, "Evet, bunu kim yapıyorsa her türlü onurdan yoksun," diye onayladı.

Çünkü kim bir cenaze sırasında yas tutan kurtlara saldırır ki? *Bir canavar diye düşündüm. Lanet olası bir canavar.*

Hawk yutkundu, yüz ifadesi gölgelenirken usulca itiraf etti, "Ne yapacağımı bilmiyorum. Oğlumu gömemem mümkün değil. Ama sürüyü de riske atamam."

Kalbim onun için kırıldı, sadece bu itirafı dile getirmek zorunda kaldığı için değil, aynı zamanda haklı olduğu için de. Bu şartlar altında bir cenaze töreni düzenleyemezlerdi. Ayrıca Tyler'ın cesedini öylece huzursuz bir halde bırakamazlardı. Bu kurtların doğal düzenine aykırıydı. Ölülerimizin yasını sürü olarak tutardık. Bu her iki diyarda da aynıydı.

"Onu bu gece gömeceğiz," diye karar verdi Alaric, sorumluluğu üstlenerek. "Sadece aile. Ona hak ettiği anı yaşatın, sonra da bu pisliği adalete teslim ederek intikamını alın." Babasına doğru yürüdü ve omuzlarından tuttu. "Ve her şey bittiğinde, ona uygun bir tören düzenleyeceğiz."

Babası onun bakışlarını karşıladı ve tuttu. Sonra oğlunu daha küçük bir kurdu ezecek bir kucaklamanın içine çekti.

İçime bir sıcaklık yayıldı, Alaric'in hareketleri onun geleceği hakkında çok şey söylüyordu. Yavaş

değişiyor, farkına bile varmadan bu görevi üstleniyordu, çünkü bu doğal bir şeydi.

İki adam birbirlerini kucaklamaya devam ederken *Hawk haklı*, diye düşündüm. *Alaric kesinlikle bunun için yaratılmış. Sadece bunu kendisinin fark etmesi gerekiyor.*

ALARIC

Avucumu Tyler'ın mezarına bastırdım, her zaman idolüm olacak adama zihinsel bir veda fısıldarken gözlerim kapanıyordu.

Özgürce koş kardeşim, dedim ona. Tekrar görüşene kadar.

Etrafımda zaman durmuş gibiydi.

Hava dondu ve bana bu kısa keder saniyesini verdi.

Ben de kabul ettim.

Yuttum.

Onu somutlaştırdım ve ruhuma yerleşmesine izin verdim.

Bu her zaman hatırlayacağım türden bir andı. İntikamını alacağım bir andı. Geleceğimi şekillendirecek bir andı.

Benim alfa mirasım yüzünden

değil. Ama Tyler'ın mirası

yüzünden.

Hepsini öldüreceğim, sessizce söz verdim. Rahat uyuyacaksın, kardeşim. Söz veriyorum.

Tyler'ı hayatı ve sürü için yaptığı fedakârlıklar için överek yüksek sesle bir dua mırıldanırken babamın sıcaklığı yanıma sızdı. Bunlar geleneksel bir tören için söylenmiş eski sözlerdi ama töreni izlemek için sadece beşimiz buradaydık.

Ben ve ailem. Makayla

ve Savannah.

Garip bir şekilde uygundu. Küçük bir aile töreni. Yine de Makayla'yı çok az tanıyordum. Yine de babam siyah takım elbisesiyle görüldüğünde, onu yanıma almak için otomatik olarak elini tutmuştum.

Nedenini düşünmeyi reddettim. Tüm bunları düşünmeyi reddettim. Tyler benim odak noktamdı, kalbim, zihnim, kederim.

Yutkundum, parmaklarım serbest toprağın içinde kıvrıldı. Onu küreklerle kendimiz gömmüştük. Eski moda bir yöntemdi ama garip bir şekilde sakinleştiriciydi. Bu görev zihnimi tüketmiş, kardeşim ve ailemle birlikte şimdiki zamanda gelişmeme izin vermişti. *Ve Makayla'yla.*

Tam arkamda duruyordu, çiçek parfümü yaklaşan akşam esintisinde hoş bir koku yayıyordu. Artık donmuş değildim. Zaman artık durmuyordu. Hayat etrafımda yeniden canlandı.

Babam konuşmayı bırakmıştı, hepimiz kendi vedalaşma şeklimizi söylüyorduk. Ne zaman çömeldiğimi ya da ne kadar zamandır çömeldiğimi bile hatırlamıyordum. Bacaklarım ağrıyordu, ellerim kirden kirlenmişti ama yine de kalbim şimdi biraz daha düzenli atıyordu.

Vedalarımı etmiştim.

Yeminlerimi etmiştim.

Ve şimdi bu sözleri yerine getirme zamanıydı. İntikam almak için. *Öldürmenin.*

Ancak bu görevleri tam anlamıyla yerine getirebilmem için dinlenmem gerekiyordu. Daha erken uyumak istemiştim ama bu sabahki olaylar öğleden sonraya ve akşama yayılmıştı. Ve şimdi burada, gece yarısına yakın bir saatte, yeni örtölmüş bir mezarın üzerinde duruyorduk ve aydan başka hiçbir şey şahidimiz değildi.

Ayağa kalktım ve ellerimdeki kiri siyah pantolonuma sildikten sonra babamla yüzleştim. Alpha Hawk Calder.

Gerçek bir lider.

Sarılmak için kolunu kaldırdı ve ben de gençken yaptığım gibi kucağına atıldım. Sadece bir nefes için kendimi savunmasız hissetmeme, gençliğimdeki çocuk olmama ve babamın şefkatini kabul etmeme izin verdim.

Sonra ben de karşılık verdim, kurdum onunkini tenimizin altından okşayarak ona ihtiyacı olan güvenceyi verdi.

Ben buradayım.

Bunu düzelteceğiz. Tyler'ın intikamını birlikte alacağız.

Babam, sözlerimi anlamaktan çok hissettiğinin işareti olarak sırtımı sıvazladı ve sonra anneme sarılmak için beni bıraktı.

Savannah onun yanında durmuş, kaybolmuş gibi görünüyordu.

Neredeyse ona doğru bir adım atacaktım ama Makayla annemin yerini aldı ve Savannah'ya rahatlatıcı bir kol doladı. Birbirlerini tanımıyorlardı. Ancak bunun bir önemi yoktu. Makayla'nın alfa feromonları Savannah'nın kurdunu içgüdüsel olarak yatıştıran bir huzur ve rahatlık örtüsü sağlayarak iki kadının bağ kurmasını sağladı.

İşte bu yüzden diye düşündüm. İşte bu yüzden onun elini tuttum.

O buraya aitti. Bu

ana.

Bizimle birlikte.

Aile.

Parlak mavi gözleri benimkilerle buluştu, aramızda bir anlayış akımı oluştu. Geleceğe birlikte devam etmemeyi seçmiş olsak bile, kaderin onu bana tam da doğru zamanda getirdiğini sonsuza dek bilecektim.

Bir rüzgâr yanağımı okşadı, kardeşimin varlığı her yanımızı sardı, ruhu bu değerli saniyeyi kutsadı.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

"Güle güle Tyler," diye fısıldadı annem. "Birbirimizi tekrar göreceğiz."

"Göreceğiz," diye onayladı babam, başının üstünü öperek.

Savannah burnunu çekerek bakışlarını Tyler'ın mezarına dikti. "Kader ona benim dememiş olabilir ama ben dedim." "O zaman bu onu senin yapar," diye cevap verdi Makayla sessizce. "Her zaman."

"Evet." Savannah ona baktı. "Teşekkür ederim."

"Her zaman," diye yanıtladı Makayla onu bir kez daha sıkarak.

Savannah boğazını temizledi ve bir adım uzaklaştı. "Aslında sanırım... geri kaçaçağım." Yutkundu. "Kurdumla biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Misafir istemediğine emin misin?" diye sordu annem.

"Seninle koşmaktan mutluluk duyarım," diye araya girdim, Savannah'yı tek başına yas tutmaya bırakma ihtimalinden içten içe rahatsız olmuşum.

Ama o başını salladı. "Hayır, hayır. Ben gerçekten... Sadece bunu kendi başıma yapmalıyım. Kısa bir süre için." Yüzünü buruşturdu. "Ben... Ben yas tutmalıyım. Kurdumla birlikte."

Makayla yanıma geldi, eli benimkini buldu ve sıkı. Tüylerim hemen diken diken oldu; diken diken olduğunu fark etmemiştim bile. Ama bir sürü arkadaşını acı çekmeye terk etme fikri... *tek başına...* kurdumu tedirgin etti.

"Lütfen," diye bastırdı Savannah, yumuşak bir sesle, alfa olarak gördüklerinden izin isteyen bir sürü arkadaşı gibi. "Buna ihtiyacım var."

"Elbette Savi," dedim ona, tercih ettiğini bildiğim takma adını kullanarak. "Ama bizden birine ihtiyacın olursa, bizi aramaktan çekinme, tamam mı?"

Başını salladı, dudakları sulu bir gülümsemeye kıvrıldı. "Biliyorum. Hepiniz... ihtiyacım olan aile oldunuz. Teşekkür ederim." Bir adım daha uzaklaştı, sonra ormana doğru döndü ve bir ağacın arkasında kayboldu. Bir an sonra kahverengi kürkü ortaya çıktı, gözleri ay ışığının altında sarı sarı parlıyordu.

Ve sonra çalılıklara doğru kaçtı.

Annem dudağını ısırды, belirsizlik yüz hatlarına kazınmıştı. "Onunla gitmem gerektiğini hissediyorum Hawk."

"Bazen en iyisi biraz uçmalarına izin vermektir," diye fısıldadı babam ona. "Hazır olduğunda geri gelecektir." Mavi gözleri benimkilerle buluştu, bu mesaj benim için kaybolmamıştı. "Her zaman dönerler."

Her zamanki içgüdüsel kızgınlık tepkim ortaya çıkmadı.

Onun yerine, teslim olmuş hissettim. Sanki hayatım boyunca bir şeylerden kaçmışım ve sonunda yürümeye karar vermişim gibi.

Kaderimden uzakta değil, onun etrafında.

Önümde bir keşkeler silsilesi uzanıyordu, seçenekler uçsuz bucaksız ve göz korkutucuydu.

Başımı salladım, bitkin düşmüştüm ve şu anda bu karmaşayı düşünmek istemiyordum. Hepsi aynı sona götüren bir işkence labirentini andırıyordu.

Makayla avucumu bir kez daha sıkarak dikkatimi güzel yüzüne çekti. *İyi misin?* diye sorar gibiydi.

Başımı salladım ve alnına bir öpücük kondurarak bu gece benimle birlikte olduğu için teşekkür ettim. Dudaklarımı tenine değdirmek o kadar doğal geldi ki, geri çekilmeden önce yarım saat kadar oyalandım.

Babamın yanında erirken annemden onay yayılıyordu. Sonra dördümüz sürüye doğru uzun bir yürüyüş yaptık.

Arabayla da gidebilirdik ama bu deneyim Tyler'ın varlığını düşünmek ve onurlandırmakla ilgiliydi. Her adımda yeni bir anıyı düşündüm. Bazılarını Makayla ile yüksek sesle paylaştım, çünkü ona kardeşimden bahsetmek doğru geliyordu.

Birkaç kez güldü, maskaralıklarımız onu eğlendirdi.

Annem de ona katıldı ve birlikte çıkardığımız sorunlarla ilgili kendi yorumlarını ekledi.

Birçok açıdan moral vericiydi, karşılıklı anımsamalarımız canlandırıcıydı. "Bunu bildiğine inanmıyorum," dedim, sesimde bir kahkaha vardı. "Tanrım, Tyler ve ben bu sırrı senden sakladığımıza emindik."

Annem alay etti. "Lütfen, ikinizin yaptığı ve benim bilmediğim hiçbir şey yok."

"Onun kulakları benimkilerden bile daha iyi," diye ekledi babam bana göz kırparak. "Ama o haklı. Siz ikiniz sandığınız kadar sinsi değilsiniz."

Başımı sallayarak kıkırdadım. Tyler ve ben gençken bazı aptalca şeyler yapmıştık, eski kulübenin yanında havai fişek patlatmak gibi. "Siz ikiniz evde bile değildiniz," diye hatırladım.

"Bu sağır olduğumuz anlamına gelmez evlat," diye karşılık verdi babam. "O havai fişek neredeyse işitme duyumu patlatıyordu."

"Oh, hadi ama. *O kadar* gürültülü değildi." *Kesinlikle öyleydi.* Tyler ve ben onu çalıştırdığımıza hemen pişman olduk ve diğerlerini yok etmeye başladık.

"Siz ikiniz henüz kurt değildiniz," diye belirtti annem. "Yani tabii ki yüksek sesli değildi. *Sizin için.*" Haklı olduğu bir nokta vardı. Şimdi nasıl bir ses çıkacağını hayal bile edemezdim.

Makayla, "Bu, ağabeyimin yapacağı bir şeye benziyor, sadece oyuncak bir silahla ya da başka bir şeyle," dedi. "On sekiz yaşında askere gitti, çünkü çoğunlukla dünyada bir fark yaratmak istiyordu. Ama sanırım aynı zamanda yüksek seslere ve bir şeyleri havaya uçurma potansiyeline olan tutkusuydu."

"Kardeşin büyük mü yoksa küçük mü?" Yüksek sesle merak ettim, ailesi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimin farkındaydım.

"Daha yaşlı. O askere gittiğinde ben sadece sekiz yaşındaydım." Gülümsedi. "Beni infazci eğitimine katılmaya iten şeyin bu olduğuna eminim. Onun gibi olmak istiyordum. Ya da öyle olduğumu sanıyordum. Sonra yeteneklerim gelişti ve gerçek amacımı anladım."

"Peki bu ne?" diye sordu annem.

"Kendilerine yardım edemeyenlere yardım etmek," diye yanıtladı gülümseyerek. "Alfa'nın şirketine bağlı kalmak istemediğim için serbest çalışmaya başladım ve işte buradayım."

"Kader seni tam da istediği yere koymuş," diye onayladı babam, ona bilmiş bir sırıtışla.

Makayla sadece başını salladı, ama yüz ifadesinde eğlence parlıyordu. "Sanırım Sapphire'in bununla bir ilgisi var," diye itiraf etti.

"Cadı mı?" diye sordu babam.

"Evet." Dudakları *p*'nin üzerinde patladı.

Babam anneme Sapphire'in Makayla'nın kurtardığı cadı olduğuna dair kısa bir özet geçti ve ardından cadının falcılık tutkusuyla ilgili kısmı ekledi.

"Hmm," diye mırıldandı annem, yapmayı sevdiği o şeyi yaparak. *Ve bir aile özelliği olarak geçti.*

"Yapma," diye uyardım onu.

Sadece gülümsedi. "Sana bir hafta verdim, değil mi?" Babama baktı. "Kazandığımda bir sonraki tatil yerimizi ben seçeceğim."

"Kazanmak mı?" Makayla tekrarladı.

"Ailem bizim üzerimize bahis oynuyor," diye mırıldandım, başımı tekrar sallayarak. "Bence onları şimdi bırakalım ve gidip üzerine bahis oynayacakları başka bir şey bulsunlar."

"Sana karşı bahse girmedim," diyordu babam. "Yani tam olarak

kazanamazsın." "Kazanabilirim," diye karşı çıktı annem. "Ve kazanacağım."

Gülmemek için dudağımı ısırđım, sonra Makayla'nın elini çektim. "Bu konuşmaya biz olmadan devam etmenize izin vereceğiz," dedim ve evime doğru yürümeye başladım. "Yarın görüşürüz baba."

"Saat beşte," diye seslendi bana.

"Biliyorum." Yarın buluşmak için diğer alfalarla tüm ayarlamaları yaptığında ben de oradaydım. Tıpkı McKenzie Sürüsü Alfa'sıyla yaptığım konuşmada orada olduğu gibi. Zor olmuştu. Yine de bir şekilde söyleyecek doğru kelimeleri bulmuştum.

Tıpkı bu gece ailemle yaşadığım gibi.

Belki bu işi çözerim Ty, diye düşündüm yukarı doğru bir bakışla.

Kardeşimin yüzünü hayal ettim ve şu anda bana ne söyleyeceğini hayal ettim. *Tabii ki yapacaksın, kardeşim,* derdi. *Ama önce gidip o güzel kurdu baştan çıkarman gerek.*

Dudaklarım kıpırdadı. Sanki kafamın içinde onu gerçekten duyabiliyordum. Muhtemelen yıllarca birbirimizin kalçalarına yapışık yaşadığımız için.

"Bu bakış da neyin nesî?" Makayla sesinde bir gülümsemeyle sordu.

"Tyler." Bütün geceyi onun hakkında konuşarak geçirdiğimiz için muhtemelen bu onu şaşırtmadı. "Şu anda bana ne söyleyeceğini düşünüyordum." Ona baktım, muhteşem, mükemmel yüzünü inceledim,

ve sırtı. "Hiç filtresi yoktu."

Yürürken bana yaslandı, varlığı ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir merhemdi. "Şu anda sana ne derdi?"

Gözlerimin uzun kollu siyah elbisesinin üzerinde gezinmesine izin verdim. Annem giymesi için onu ve bir çift siyah spor ayakkabıyı getirmişti. Kurtlar topuklu ayakkabı giymezdi. Pratik değil. Ve biz yürümeyi severdik. Hem de çok. Ama Makayla'ya bir çift ince topuklu ayakkabının yakışacağını düşünmüştüm. Baldırlarını güzelce vurgulardı.

"Oldukça aç görünüyorsun, Alaric," dedi, sesinde sahte bir endişe vardı. "Belki de daha önce yemeliydin. Açlıktan bayılmanı istemeyiz."

Bir kahkaha göğsümle alay ederken dudaklarım kıvrıldı.

Bu kız.

Bu lanet kız.

Beni neşelendirmek için ne söyleyeceğini çok iyi bilirdi. Ve ben onun bu yönüne bayılıyordum. Onunla ilgili pek çok şeyi seviyordum. Bu gece bana her konuda yardım etmesi. Hatta bu hafta. Esasen benim kayam haline gelmişti. Kalbimdeki hayat atışı.

Hepsi beni çok korkuttu.

Ama şu anda koşmak için canımı sıkacak halim yoktu. Daha fazlasını istiyordum.

Bana o hayattan daha fazlasını vermesine, bu acımasız dünyada beni topraklamasına, şimdiki zamanda kalmam için gereken çapayı sağlamasına ihtiyacım vardı. "Bana kendinden biraz daha bahseder misin?" Evime girerken sordum. "Kim olduğun hakkında daha fazla şey mi Makayla? Soyadını bile bilmiyorum."

Ve onun hakkında her şeyi bilmek istediğimi fark ettim. Her bir güzel detayı.

"Laurier," dedi ön kapımı arkamızdan kilitleyerek. "Makayla Laurier." "Göbek adın yok mu?"

"Oh, bu kadar kişiselleşeceğimizi fark etmemiştim." Elleri hâlâ zihninde kenetlenmiş halde geriye doğru giderken bana şehvetli bir bakış attı. "Konuşmak istediğine emin misin? Hâlâ aç görünüyorsun."

"Bana bir şey mi teklif ediyorsun, Makayla No-Middle-Name Laurier?"

"Makayla Mae Laurier," diye düzeltti. "Ama bana Makayla Mae dersen seni yine bıçaklarım."

Düpedüz güldüm. "Bu bir meydan okumaya benziyor, tatlım."

"Tatlı bir tip olmadığımıza karar verdiğimizizi sanıyordum."

"Şey, şimdi, aslında, hatırladığım kadarıyla bana tatlı görünüp görünmediğini sormuştun." Ayakkabılarını tekmelerken sırtarak gözlerimi tekrar üzerinde gezdirdim. "Ve cevabım evet, hatta nefis." Elini bırakıp kalçasını tuttum ve onu kendime çektim. "Bu yüzden sana bir seçenek sunacağım."

"Bir seçim mi?" Gülümsedi. "Seçimleri severim."

"İsteddiğini biliyorum *dostum*," diye cevap verdim. "Bu yüzden sana bir tane vereceğim." "Dinliyorum."

"Güzel." Kolumu ona doladım, diğer elim gür, kızıl saçlarına gitti. "Bütün gece konuşabiliriz ve bu gece paylaştıklarına benzer çocukluk hikâyelerini bana anlatabilirsin."

"Ya da," diye sordu.

"*Ya da...*" Kelimeyi uzatarak söyledim, sesim baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüştü. "O kaymak gibi kalçalarını açmama ve kokladığın kadar tatlı olup olmadığını anlamama izin verebilirsin." Onu yavaşça geriye, yatak odalarına doğru yürüttüm. "Her iki durumda da benim yatağımda olacak. Konuşmak ya da tatmak. Aktivite seçimi senin. Yer kararı bana ait."

Burun delikleri alevlendi. "Peki ya sadece konuşmak istersem?"

"O zaman söyleyeceğin her şeyi dinleyeceğim," diye söz verdim, onu ustalıkla odama götürdüm ve kapıyı botumla iterek kapattım. Dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdirdim, tepki olarak titremesine bayıldım. "Ne olacak dostum?" diye fısıldadığımda gözleri adeta benimkileri yakıyordu.

MAKAYLA

SEKS. Kesinlikle seks.

Ama bu onun seçimlerinden biri değildi. Pek sayılmaz. *Tadım*, demişti. *Kokladığım kadar tatlı olup olmadığımı görmek için*. Onun şehvetli sözlerini düşünmek bile tüylerimi diken diken etti.

Çünkü evet. Evet, bunu istedim. Şu anda. Onunla birlikte. Ve o bana seçim şansı vermişti.

Sanki beni tanımadan tanıyor gibiydi. Tam olarak anlayamadığım bir muammaydı, şu anda görmezden gelmeyi seçtiğim bir muamma. Son birkaç gündür birbirimizi kokluyorduk, aramızdaki çekim açıkça karşılıklıydı. Evet, kader arkadaşı meselesi vardı ama bu onunla yatamayacağım anlamına gelmiyordu. Aksine, onunla *yatmam gerektiği* anlamına geliyordu. Hem de çok. Aramızdaki bu yanma hissi geçene kadar tekrar tekrar.

Tabii bu mümkünse.

"Makayla," diye mırıldandı, saçlarımı sıkıca kavramıştı. "Konuşmuyorsun. Bundan diğer seçeneği seçtiğin anlamını mı çıkarmalıyım?"

Dudaklarımı yaladım, ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Öncelikle benim hakkımda bilmen gereken en az bir şey var." Parmaklarımı siyah gömleğinin ortasında gezdirdim. Gömleğin yakasını açık bırakmış, etinin alaycı bir şekilde görünmesine izin vermişti.

Onu tam buradan yalamak istiyorum, diye düşündüm, köprücük kemiğindeki çukuru incelemek için geri çekildim. *Sonra vücudundan aşağıya doğru bir yol yalamak ve o hafif saç tozunu aşağıdaki ödüle kadar takip etmek istiyorum*.

Midem kafamdaki görüntüyle birlikte sıkıştı, vücudu her santimini tatmak istediğim bir ikramdı. "Eğer beni tadacaksan, ben de seni tatmak istiyorum." Penceresinden içeri süzülen ay ışığının aydınlatığı safir gözleriyle karşılaştım.

Parmaklarımın altında bir titreşim gürlledi, kurdu sözlerime olumlu yanıt veriyordu. "İlk ben gitmek istiyorum."

Kalçalarım sıkıştı, hırıltısı bu beş kelimenin altını çizdi. Bu bir istek değil, bir talepti. Bir sözdü. Kaderin mühürlenmesi.

"Evet." Söyleyecek başka bir şey yoktu. Bundan kaçınmak için bütün gece kendim hakkında konuşabilirdim ama neden? Ne anlamı vardı ki? İkimiz de birbirimizi istiyorduk. İkimiz de yetişkindik. "Evet," diye tekrarladım.

Dudakları vahşi bir sırtışla kıvrıldı. "Evet ne?"

"*Bu*." Neye ihtiyacı vardı ki? Bir haritaya mı? Çünkü eğer durum buysa, bir sorunumuz var demektir. Tecrübe bekliyordum. Beni diliyle lanet aya götürmesini istiyordum. Aynen öyle. Lanet olsun.

Şimdi. "Oh, hayır, Makayla." Dokunuşu saçlarımdan kaydı, avucu enseme sardı. "Seni istiyorum söylemek için. Konuşarak ya da tadarak."

"Konuşma havasında görünüyorsun." Ki bu büyük bir zaman kaybıydı.

"Kesinlikle konuşacak havada değilim, tatlım." Kolu belimi sıkıca kavradı ve beni inanılmaz derecede kendine çekti. "Ve sanırım bunu ikimiz de biliyoruz." Demek istediğini vurgulamak için içime doğru sallandı ve neredeyse dilimi yutuyordum.

Çünkü Tanrım, evet. Kalın. Zonkluyor. Sıcak.

Yutkundum. "Alaric." Sesim bir viyaklamayla çıktı, kurdum sesimi ele geçirmiş ve içimdeki tüm saygınlık duygusunu parçalamıştı.

"Söyle."

Lanet olası adam. Parmaklarım gömleğinin içine doğru kıvrıldı ve kumaşının düğmelerini koparmak için aşağı doğru çekti. O kelimeler istiyordu. Bense hareket istiyordum. Ama onun küçük oyununu oynamayacak kadar gururluysam ne olayım.

Söylememi mi istedi?

Söyledim amına koyayım.

"Tadıma bak, Alaric." Kemerini kavradım, deriyi çekiştirirken tırnaklarım keskinleşti. "Yoksa bunu yapacak başka bir kurt bulurum."

Bunun üzerine homurdandı, kolu etrafımda çimentoya dönüştü. "Böyle bir şey olmayacak." "O zaman olsan iyi olur," dedim ona. "Ve olağanüstü olsan iyi edersin,

"

Kibir yüz ifadesini kararttı. "Oh, Makayla." Bileğimi yakalamak için sırtımı bıraktı, diğer eli granit gibi boynuma yaslandı. "Ben olağanüstüden daha iyiyim." Bacaklarım şilteye değene kadar beni geriye doğru yönlendirdi. "Kımıldama."

Bıçak elinde belirene kadar bunu neden söylediğini anlamamıştım. Bir dakika önce bileğimi tutuyordu, sonra... "Alaric..."

"Şşşt," diye fısıldadı bıçağı göğsümün ortasına doğru çekerken. Sert bir şekilde değil, hatta tehdit edecek kadar bile değil, ama hançerini hissetmek bile tüylerimi diken diken etti.

Cebinde olmalı diye düşündüm, göbek deliğime ulaştığında başım dönüyordu. *Hazırlıklı bir alfa. Silahlı bir kurt. Koruyucu bir adam.*

Tanrım, neden bu kadar tahrik ediciydi?

Bütün gece silahlı olduğunu ve her şeye hazır olduğunu bildiğim için kollarım ve bacaklarım jöleye döndü. Ve şimdi...

Şimdi bıçağı uyluğum boyunca, elbisenin eteklerine ve kumaşın altından yukarı doğru çekiyordu. Tenimde usulca gezinirken kalçalarım karıncalanıyordu. Çok hassas ve emindi, hiç tereddüt etmeden. Ama yukarı, yukarı... *işte.*

Dondum kaldım, adı dilimi gıdıklıyordu.

Beni tekrar susturdu, bakışları benimkileri tutuyor, aşağıdaki bakımlarına verdiği tepkiyi inceliyordu.

Çıplak tenime tam olarak değmedi, sadece dantelli külotumun kenarını kalçama kadar takip etti ve orada ipin altından ustaca kayarak onu kesti.

Bir sarsıntı doğrudan merkezime gitti, vücudum bu hareketin samimiyetine tepki verdi.

Ama tekrar hareket etmeye başlamıştı ve ben onun hareketleri karşısında hem dehşete kapılmış hem de bir sonraki hamlesinden heyecan duymuştum.

İç çamaşırlarımın ince kayışını keserken soğuk metal karşı kalçamla buluştu. Bıçağıyla danteli yakalayıp kalçalarımın arasından çekip çıkarırken bacaklarım titredi.

Lanet olsun.

Daha önce kimsenin yatakta bir silahla oynamasına izin vermemiştim. Belki biraz pençeleme, ama bunun gibi bir şey değil.

Bıçağı eteklerimden çıkardı ve aramızda yukarı doğru kaldırarak dikkatimi bıçağa çekti.

Siyah dantel bıçağın etrafına dolandı. Sonra kumaşın nemli kısmını yalarken dudaklarım aralandı.

Göğsünde bir gümbürtü duyuldu ve Tanrım, gözlerini kaplayan kurdu görünce neredeyse yanıyordum. Ondand hissedilir dalgalar halinde onay yayılıyordu, açlığı beni içimden vuruyordu.

"Çok lezzetli, Makayla." Ses tonu genellikle soyunma ya da diz çökme taleplerine eşlik eden türdendi. Ama o bunların hiçbirini söylemedi. Bunun yerine bıçağını komodinin üzerine koydu ve kalçalarımı kavradı.

Elbisem bir saniye içinde yok oldu, elleri askıları yakalamak ve ortadan yırtmak için uzanmıştı.

"Şimdi," dedi usulca, bakışları sütyenime düşerken, "neredeyse ödeştik." Boynumu ısırarak için eğildi, beni yatağa geri iterken dişleri nabzımı sıyırdı.

"Neredeyse eşit mi?" Beni yastıklara doğru kaydırırken göğsüm kabararak nefes aldım.

"Mmm," diye mırıldandı, üzerime yerleşti ve göğüslerime doğru bir yol yaladı. "Bıçak oyunu."

Kumaşın arasından meme ucuma yapıştı, ısırdı ve aynı anda emdi.

Kalbim kulaklarımda hızlı bir gümbürtü gibi atarken şilteden eğildim.

"Ben kendi yöntemimi tercih ederim," dedi dantelli sütyenime karşı. "Bıçaklamaktan çok daha şehvetli." Göğsümün etli kısmını ısırdı, dişleriyle beni işaretlerken dişleri deriyi kırdı.

"Alaric," diye tısladım.

Yarayı diliyle yaladı, kıkırdaması tamamen erkeksi bir kibirdi. "Isırmak da daha şehvetli." Beni tekrar yaladı. "Ama şimdi seni gerçekten kanattım."

Homurdandım.

Tekrar kıkırdadı.

Sonra sütyenim kayboldu ve ağızıyla bana taparak bunu telafi etti. *Tanrım, dili*, diye düşündüm, gergin tepe noktalarımı izlerken ve dişleriyle beni tekrar mahvederken çılgına döndüm. Artık kan yoktu, sadece yatıştırıcı yalamaların eşlik ettiği sert çekiştirmeler vardı, *öyle* ki orgazm olmadan cennete doğru süzölmeye hazırdım çünkü ağızıyla *o kadar iyiydi*.

Beni bu şekilde boşaltırsa hiç şaşımam.

Çünkü sahip olduğum her bir coşku düğmesine onun becerikli ağızıyla dakikalar içinde basılmıştı.

Ama daha işi bitmemişti.

Alçalmaya başladığında omurgamda elektrik çarptı, mavi gözleri vücudumun ortasından aşağıya doğru bir yol öperken benimkileri yakaladı.

Yayılmış kalçalarımın arasına yerleşti, merkezim sıcak bir karşılamayla ağılıyordu, sadece kalçamı gördüğünde durakladı. Kurt işareti ay ışığında adeta parlıyordu, bir şekilde beni daha açıkta hissettiren bir işaretti. Yine de hep oradaydı. Hayatım boyunca taşıdığım gerçek bir doğum lekesi.

Bakışlarındaki soruyu okuyarak, "Benim türümdeki tüm kurtlarda bir tane vardır," dedim.

"Çok güzel," diye mırıldandı, eğilip diliyle kırmızımsı kahverengi izi takip etti. Yanıt olarak alt karın bölgemde ısı kıvrıldı, samimi dokunuşu kanımı ateşe verdi. "Çok güzelsin," diye ekledi, sesi alçak ve kalıtsal dövmeleme karşı karanlık bir şekilde erotikti. "Ve tadın çok tatlı." Ağızını kalbime götürmeden önce kalça kemiğimi ısırdı, dudakları hiç vakit kaybetmeden klitorisimin etrafını sardı ve beni coşkulu bir kasılma dalgasına soktu.

Orgazm değil.

Henüz değil.

Ama çok yakın.

Ve şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

İsmi ağzımdan tutamadığım bir duayla çıktı, becerisi övgülerimi ve çok daha fazlasını hak ediyordu. Teslim edeceğine söz vermişti ve lanet olsun, teslim etti.

Dili, dişleri, dudakları, ağzı tarafından yutulduğumu, saygı duyulduğumu ve tamamen yok edildiğimi hissettim. Okşayarak. Emiyor. Yalama. Kemirmek. Hepsi de anlama meydan okuyan bir sırayla. Parmaklarını da ekledi, dokunuşu içimde yakıcı bir iz bıraktı ve beni uçurumun kenarına doğru yuvarladı. Düşmeye hazırdım. Patlamaya hazırdım.

"Alaric," diye fısıldadım, sesimle ona yalvarıyordum.

Yalvarmıyorum.

Ben sürünmem.

Ama o anda, bana birkaç saniyelik karanlık bir kayıtsızlığa izin verdiği sürece ne isterse yapmaya hazırdım.

Ve o da bunu biliyordu.

Kalçalarımın arasından bana bakarken bunu gözlerinde görebiliyordum, bu gurur beni onun için daha da ateşlendiren elle tutulur bir güçtü. Bu kibirli alfa iyi olduğunu *biliyordu*. Hatta en iyisi. Ve benim de artık bunu bilmem hoşuna gidiyordu.

Lanet olsun, daha sevişmemiştik bile ve ben uzanıp yalvarmaya hazırdım.

Kabul etmem için beni zorlamadı. Beni süründürmedi ya da bunlardan herhangi birini yapmadı. Sadece kazanacağını bilmek bile onu ileri itmeye, hassas tomurcuğumu sıkıştırmaya ve beni yıldızlara fırlatmaya yetti.

Çılgılık attım. Nefes nefese kaldım. Titredim. Kör oldum. Zevk içimde yanıyor, uzuvlarımda dalgalanıyor, beni içten içe ele geçiriyor ve beni onun altında doygun ve garip bir şekilde huzursuz bırakan bir coşku bulutunda boğuyordu.

Bu yeterli değildi.

Neredeyse yeterli değildi.

Ve yine de, onun için tamamen paramparça olmuştum.

Ama şu an arzuladığım şey onun ağzı değildi. Ben... ben *onu* istiyordum. "Becer beni," diye talep ettim, bunu düşünmek için kendime bir an bile izin vermedim. "Tanrım, Alaric, beni becermene ihtiyacım var." O içimde olmadan acı çekiyordum, nefes almak, hayatta kalmak için onun varlığına ihtiyacım vardı.

Bu orgazm canavarımı uyandırmıştı, içgüdüleri içimde isyan ediyor ve kurduna bizi tamamlamasını emrediyordu. Bizi becermek için. Bizi *memnun etmek* için.

"Sikimi mi istiyorsun bebeğim?" diye sordu, dudakları ıslaktı ve aniden benimkilere değdi. "Beni tatmak istediğini sanıyordum." Dilini ağzımın içine daldırdı ve kendi tadıma bakmama izin verdi. *Misk kokulu. Kadınsı. Tatlı.* Tanrım, haklıydı. Ama bunun bir önemi yoktu. İhtiyacım olan, arzuladığım ve *istediğim* şey en önemli şeydi.

"Becer beni," diye tekrarladım, ona doğru eğildim ve onu da benim kadar çıplak buldum. Ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarmıştı.

Ne zaman olduğunu

bilmiyordum. Ne

zaman olduğu

umurumda değildi.

Ben sadece... Tanrım, o kadar sertti ki. "İçime gir," dedim. "Şimdi, Alaric. Şimdi sik beni." Dolunay değildi, bu yüzden hamile kalamazdım. Ondan ya da başka birinden hastalık kapamazdım. Bu nedenle korunmaya gerek yoktu. Sadece ondan. "*Şimdi*," diye tekrarladım, sırtını tırmalarken tırnaklarım pençelere dönüştü. Bacaklarım kalçalarına dolandı, sıırıslıkla ısım onun etkileyici uyarılmışlığını öpüyordu.

Hırladı.

Ben de hırladım.

Bu yatakta iki alfa vardı ve ben bir talepte bulunmuştum. Beni sikecekti ve şimdi sikecekti. Dişlerimi dudağına batırdım, kan akıttım, sonra aynısını yapmak için boynuna gittim. Eğer bana istediğimi vermezse, o zaman ben-

Boğazımdan gırtlaktan gelen bir ses çıkararak bana çarptı. Bu ses içimizden yatağa ve duvarlara doğru titreşti, o anın zevki tüm rasyonel düşünceleri gölgede bıraktı ve bizi şehvetli bir sisin içine çekti.

Boynundaki yarayı yaladım, sonra onu teşvik etmek için tekrar ısırdım, buna ihtiyacım vardı, ona ihtiyacım vardı, bana verebileceği her şeye ihtiyacım vardı.

O da aynı şekilde karşılık verdi, canavarı hızımızı arttırmak için kontrolü ele aldı ve bizi vahşi enerjisine boğdu.

Ateşli.

Coşkulu.

Cennet

gibi.

Ya da belki de cehennemdi. Sınırdaki acı veriyordu, hareketlerimiz sertti ve alfa gücüyle vurgulanıyordu. Tanrım, Alaric ve onun gücü gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım. Tüm bu bastırılmış baskınlık, nefesimi kesen bir vahşetle sonuçlandı. Ama her hamlesini, her ısırığını kabul ettim ve onun şiddetli ilgisine kendi ısırıklarımla karşılık verdim.

Alfa alfaya.

Erkek kadına.

Kurt kurda.

Derin, karanlık duygularla vurgulanan samimi bir dansı. Alaric'in kardeşinin kaybından duyduğu acı. Sürüye ve önüne serilen beklentilere karşı duyduğu hayal kırıklığı. Melezle ilgili duruma duyduğu öfke. Ve benim varlığımın bulduğu mutlak mutluluk, ihtiyaç duyduğunu fark etmediği yatıştırıcı bir mekanizma.

Tüm bu düşünceler içimde patlıyor gibiydi, onun duyguları benimkilere dokunurken ben de kendi duygularımı ona geri saldım.

Bu davayı çözme arzum.

Başkalarına yardım etme
ihtiyacım.

Sürümde hiçbir zaman doğru yeri bulamamaktan kaynaklanan doğuştan gelen yalnızlığım - daha önce hiç fark etmediğim ama şimdi hissettiğim bir duygu. Çocukluğumdan kalma bir şey. Yolumu seçtikten sonra uzun süre gömdüğüm yanlış yerleştirilmiş bir duygu. Neden şimdi yüzeye çıkmayı seçtiğini bilmiyordum.

Alaric'le yaptığım coşkulu dansa kendimi o kadar kaptırmıştım ki daha fazla düşünemedim.

Bizi yeni zirvelere taşıdı, beni başka hiçbir şeye benzemeyen coşkulu bir dünyayla tanıştırdı. Isırığı beni öldürdü. Dokunuşu beni yaktı. Aleti beni damgaladı.

Her güzel vuruş beni daha da yükseğe tırmandırdı, ta ki içim daha fazla dayanamayıp dünyanın duyması ve görmesi için patlayana kadar.

Yani. Çok. Sıcak.

Yani. Çok. Zevk.

Yüce Tanrım, bu tutku hayatımın en yoğun tutkusuydu ve seks anlayışımı sonsuza dek değiştirdi. Alaric bir haykırıyla beni unutuşa sürükledi, kurdu göğsünde hırlayarak beni üçüncü bir doruğa yuvarladı, iç duvarlarım Alaric'in sikini sanki varlığımın sonuna kadar orada tutacakmış gibi sıkıyordu.

Ve biz sadece misyoner pozisyonundaydık.

Tanrım, bana arkadan çarparken ne yapabilirdi ki?

Duvara karşı mı?
Tezgahın üstünde
mi?

Tüm fikirler bir anda aklımdan geçti, bazıları kendim için hayal ettiğimden daha karanlıktı ama yine de tuhaf bir şekilde doğruydı. Alaric'in de aynı şeyi yaptığını hissedebiliyordum, beyni şimdiden beni hangi yöne götüreceğini düşünüyordu.

Yine, dediğini duyduğuma yemin edebilirim. Bunu yine yapıyoruz.

Bir kahkaha attım, ağzım onunkini buldu ve ikimizi de vaatlerle dolu bir öpücüğe kaptırdı.

Çünkü evet, bunu kesinlikle tekrar yapıyorduk.

Ve muhtemelen iyi bir önlem için üçüncü kez.

Ve sonra dördüncü çünkü neden olmasın?

Uyku zayıflar içindi.

Alaric bir şekilde zihnimi okuyarak, "Biz zayıf değiliz,"

dedi. Gülümsedim. "Kanıtla o zaman."

Alt dudağımı ısırды, sonra ağzını kulağıma bastırdı. "Dört ayak üzerine kalk ve ben de yapacağım."

MAKAYLA

MMM. Kahretsin, harika hissediyorum.

Bedenim kullanılmış ve istismar edilmiş hissediyordu. Tatmin olmuş ve hoşnut. Dün geceki olaylar zihnimde yeniden canlandı ve yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı. Kurdum da aynı şekilde mırıldandı.

Sıcak, güçlü bir beden etrafımda kıvrılmıştı ve ben onun kucağına daha da sokulurken iç çektim.

Bu çok iyi hissettiriyor. Oh, evet, buna kesinlikle alışabilirim. Bu düşünceyle ilgili bir şey beni duraklattı ve zihnimdeki uykulu sisi temizledi.

Dondum kaldım.

Hayır. Bu çok iyi hissettiriyor.

Kahretsin. Kıpırdanmaya çalıştım ama Alaric'in kolları etrafımda sıkılaştı. Sertliği kıcıma baskı yapıyor, içimde hareket ederken nasıl hissettirdiğine dair anılarla karıncalanmama neden oluyordu.

Sırt üstü.

Dizlerimin

üzerine.

Yatak başlığına karşı.

Tanrım, şifonyerin üstünde bile.

Neredeyse yatak odasının her santimini sikmiştik.

Lanet kalçalarım muhtemelen morarmıştı. Ve yine de kurdum memnuniyet yayıyordu, tamamen memnun.

Kendime karşı dürüst olsaydım, *tamamen memnun* olduğumu da kabul ederdim. Kesinlikle tüm beklentileri karşılamış ve güzel bir şekilde aşmıştı.

"Günaydın," diye gürledi usulca.

"Mm-hmm," diye mırıldandım.

"Bu benim sözüm, tatlım." Sesi omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Tıpkı etkileyici uzunluğunun kıcıımı yakması gibi.

Siktir et, diye düşündüm. Şımarmanın ne zararı olabilirdi ki? Çünkü, lanet olsun, dün gece kirli ve çökmekte olan bir dizi olağanüstü sekse dönüşmüştü.

Onunla yüzleşmek için kıpırdandım ve ağzı cevap olarak uykulu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Güzel yüzünü, güçlü boynunu, geniş omuzlarını ve yontulmuş göğsünü inceledim. "Sence...?" Alaric'in yüzündeki bir işaret dikkatimi çekince sesim kesildi.

Bu da ne...?

Yatağımda çakılıp kaldım, derisini çizen kızıl-kahverengi dövme benzeri kurt izine bakamıyordum.

Dün gece kesinlikle orada değildi. "*Siktir,*"

diye nefes aldım.

"Bana bir dakika ver, tatlım. Hala uyanıyorum-"

"Bu imkânsız," diye araya girdim. "Biz yapmadık, yapmadık, yapmıyoruz. Bu yanlış." Sesim gittikçe yükseldi, ta ki ciyaklamaya başlayana kadar. Ayağa fırladım, bir tür dev gibi Alaric'in üzerinde durdum ve ona ters ters baktım.

Doğrulup oturdu, yüz ifadesinden aklımı kaçırdığımı düşündüğü anlaşılıyordu. Haklı olmasını ne kadar isterdim.

Her ihtimale karşı ona dokunmak için uzandım.

Ve hayır. Kesinlikle gerçek. Kesinlikle damgalı. Kesinlikle *benim* kurdum.

Fark etmemiş gibi görünüyordu, ben adımlamaya başladığımda bakışları endişeye dönüştü, bir yandan da dövmesine bakıp gitmesini istiyordu.

Hissetmiyor olabilir

mi? Hayal mi

görüyordum? *Belki...*

Belki...

Alaric hareketlerimi durdurmak için elimi kavradı. "Makayla, senin neyin var böyle?" Titreyen parmağımın göğüs kaslarını işaret ettim. "*Şu.*"

Bakışları kurt dövmesine kaydı. "Bu da ne böyle?" Dövmeyi kurcalamak için beni serbest bıraktı, yüz ifadesi her şeyden çok meraklıydı. "Huh." Tekrar dürttüktan sonra gözleri kalçama kaydı. "Sende-"

"Evet," diye inledim tekrar yatağa uzanırken.

Sanki pazartesi olduğunu sandığı günün salı olduğunu ona ben haber vermişim gibi omuz silkti. "Dövmelerden hiç hoşlanmadım ama neyse."

"Anlamıyorsunuz. Bu... bu demek oluyor ki... bu işe yaramıyor... ve bu imkansız. Biz olamayız -Yapamayız!"

Alaric sadece bana baktı. "Bu hiç mantıklı değildi. Ama doğru düzgün İngilizce konuşmayı unutmuş olmanı bir iltifat olarak kabul edeceğim." Bileğimden tutup beni kucağına çekti, hınzırca gülümsüyordu. "Bakalım bir dahaki sefere sesini kaybetmeni sağlayabilecek miyim?"

Onu ittim ve yataktan kalkıp tekrar ayaklarımın üzerine yuvarlandım. "Hayır, hayır. Daha fazla dokunmak yok. Daha fazla *bu* yok. Daha fazla *çiftleşme* yok," diye ilan ettim, elimi bir dur işareti gibi uzatarak.

Alaric ellerini başının arkasında birleştirerek yastıkların üzerine uzandı. "Bunun için biraz geç, tatlım."

Bir an tükürdüm, sonra ona ters ters baktım ve bir kez daha adımlamaya başladım. O sadece sırtıttı, bu da tabii ki kurdumun içimde taklalar atmasına neden oldu. Ellerimi Alaric'in boynuna dolayıp onu boğazlamamak için saçlarımı çekiştirdim. Ya da kendimi boğmaktan. Hangisini daha çok istediğime karar veremiyordum.

Bu çok kötü. Bu çok kötü.

Alaric örtüleri sıyrıp yatağın kenarına doğru ilerlerken, "Sorun değil," dedi.

Bugün alfalarla konuşması vardı. Komodininin üzerindeki saate baktım, sabahın tamamını uyuyarak geçirdiğimiz için hazırlanmak için zamanı kalmamıştı. Babası onun Silver Lake Alfa'sı olarak katılmasını istiyordu, Alaric de bu görevi tartışmadan kabul etmişti. Bu rolün geleceği hakkında henüz bir yorum yapmamıştı ve bir süre daha yapmayacağından şüpheleniyordum. Yine de pozisyon ona çok yakışıyordu.

Ancak, çıldırmam henüz bitmemişti!

Yatağa tırmanıp onun yanına gittim ve bu işi çözene kadar ayakta durmasını engellemek için pazularını kavradım. "Nasıl oluyor da daha fazla korkmuyorsun, Alaric?"

Omuz silkti. "Kader arkadaşısı kavramını anlayarak büyüdüm. Tanıştığımız an, senin benim geleceğim olduğunu biliyordum. Bunun bir şey olması gerektiği anlamına gelmiyor, Mak. Birbirimizden

hoşlanıyoruz. Bırakalım öyle kalsın.

"Şimdilik bu kadar."

"*Şimdilik* mi? Bu durumun ciddiyetini anladığını sanmıyorum Alaric. *Biz dostuz.*"

Yanağımı avuçladı ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. "Farkındayım, tatlım. Ama savaşımaya devam etmekten çekinme. Bu biraz ateşli." Mavi gözleri arzuyla kararmıştı ve ağzımı kendi gözleriyle kapattı.

Neredeyse pes edecektim ama devam edersek aramızdaki bağı derinleştireceğinden korkuyordum. O zaman ne olacağını kim bilebilirdi ki? Kesişen kaderler için bir kural kitabı yoktu!

"Anlamıyorsun," dedim uzaklaşarak. "Benim türüm için işler böyle yürümüyor. O işaret ancak birinci ve ikinci aşamaları tamamladıktan sonra ortaya çıkmalı. Ve... ve... o da kararıyor. *Kahretsin.*" Avucumu tekrar göğsüne bastırdım. "Bu dün gece burada değildi. Değil mi? Yani, burada hiç doğum lekesi olmadı mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Doğum lekeleriyle ilgili olan şey, onlarla doğmuş olmanızdır. Gelip gitmezler."

"Bunu biliyorum Alaric."

Sırıttı. "O zaman cevabım hayır, tatlım. Bu sabaha kadar göğsümde bir kurt yoktu."

"Ah, demek istediğim bu değildi." Cidden, buna nasıl üzülmemişti? "Herhangi bir noktada burada bir doğum lekesi var mıydı?"

Ses tonumdaki ciddiyeti duymuş olmalı çünkü ifadesi dalgınlaştı. "Hayır, Makayla. Her zaman pürüzsüz bir tenim oldu. İz yok."

"O zaman belki de geçicidir."

Şimdi gözlerini devirdi. "Kader arkadaşları geçici değildir."

"Benim türüm kader arkadaşlığı yapmaz!" Bininci kez söyledim. "Bizim beş aşamamız var. Bunlar özeldir ve bunun gerçekleşmesi için" -göğsündeki *kararan* damgayı işaret ettim- "takip edilmeleri gerekir."

Eli yanağımdan enseme doğru kaydı. "Kurallar burada geçerli değil gibi görünüyor, tatlım." Beni tekrar öptü, sakinliği aramızdaki *bağdan* içeri sızıyordu. Bu da benim endişemi de hissedebildiği anlamına geliyordu. Yine de dilini ağzımın üzerinde gezdirerek buna karşılık verdi ve ona açılmamı istedi.

Onun yerine çenemi sıktım. *Hayır.*

Hırladı ve yanıt olarak alt dudağımı ısırdı. "Sen kaçarsın, ben kovalarım. Ve bebeğim, bu beni daha çok tahrik ediyor."

Kurdum içimde baş döndürücü bir daire çizerek döndü ve bu sestten hoşlandı.

Hayır, tekrar ettim.

Onu tekrar ittim ve o da belli ki rahatsız olmamış bir kahkaha atarak kaçmama izin verdi. Yataktan kalktı, sıkı ve seksi poposuyla bir anlığına dikkatimi dağıttı. Sonra banyoya doğru gözden kayboldu ve şehvet sisi dağıldı.

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve inledim. *Bunun böyle olmaması gerekiyordu.* "Ne gibi?"

Bir an donakaldım, sonra başımı kaldırdım ve şaşkınlıkla banyo kapısına baktım. "Ben öyle bir şey demedim... hayır. Hayır, hayır, hayır! Hayır, hayır, hayır! Kafamın içinde olamazsın!"

Tamamen kafanın içinde, tatlım.

Bu doğru değildi. Onu kafamın içinde duymamalıydim. "İmkânsız. İmkânsız. Bu imkansız!"

Bilirsin, Isırılmış dostlar genelde telepati kuramazlar.

İçimden bir hüsrân hırıltısı yükseldi ve zihinsel olarak *"Seninle konuşmuyorum"* diye bağırdım. *Benimle konuşmuyorsan, kendi kendine biraz daha sessiz konuşabilir misin? Başımı ağrıtlıyorsun.* Yataktan bir yastık kaptım ve ona bağırdım, sadece kafamın içinde güldüğünü duydum.

Bildiğim bir sonraki şey, yastığın ellerimden koptuğu ve Alaric'in tüm çıplak ihtişamıyla tam karşımda durduğuydu. Edepsiz şeyleri ve onu gördüğümde ne kadar tahrik olduğumu düşünmemek için kendimi zor tuttum ama şeytani sırıtışı bunu başaramadığımı gösteriyordu.

Elimi tuttu ve beni yataktan çekerek akan duşun buharıyla dolu banyoya götürdü. "Eğer benim hakkımda düşündüğün şeyler bunlarsa, bu telepati olayı o kadar da kötü olmayabilir," dedi sırıtarak ve beni sıcak spreyin içine itti.

Ya da seni tekrar bıçaklayabilirim, diye düşündüm karanlık bir şekilde.

Cık cık etti. "Hmm, şimdi, dün gece düzgün bıçak kullanma konusunu işlediğimizi sanıyordum." Duvardaki köşeden bir kalıp sabun aldı ve ellerini köpürtmeye başladı. "Yoksa başka bir derse mi ihtiyacın var?"

ALARIC

MAKAYLA SUYUN ALTINDA DALGALANIYOR, düşünceleri istemek ve inkâr etmek arasında gidip geliyordu.

Evet, lütfen.

Hayır. Olmuyor. Ama

dün gece- Olamaz.

Olamaz.

Tekrarlanamaz.

Dudaklarım kıpırdadı. "Tüm bunları çözdüğünde bana haber ver, tatlım."

Karşılık olarak ters ters baktı, su güzel kızıl saçlarını yüzüğüyle uyumlu bir yakut rengine boyamıştı. Sabunu bir kenara bıraktım, sonra alay edercesine ellerimi vücudumda gezdirdim. Güzel gözleri dokunuşumun izini takip etti, göz bebekleri zihninin inatla karşı koyduğu bir arzuyla büyüdü.

Hayır. Biz arkadaş olamayız. Olamayız işte. Ben bir eş istemiyorum!

"Neden?" diye sordum. Bacaklarım için avuçlarıma birkaç köpük daha koymak üzere sabunu tekrar elime alarak sordum. "Neden bir eşin olmasına bu kadar karşısın?" Neden hiçbir zaman bir eşim olmasını istemediğimi biliyordum ama onun nedenini daha önce tartışmamıştık. Sadece istemediğini söylemişti.

Dudakları aşağı doğru çekildi. "Bu... bu sana karşı olduğumdan değil..."

"Sorduğum bu değil," diye cevap verdim, ellerimi baldırlarım ve uyluklarım boyunca çekmek için eğildim. "Neden bir eş istemediğini bilmek istiyorum. Beni değil, sadece bir eşi."

Ayağa kalktığımda onu dudağını kemirirken buldum, dalgın bakışları aklındaki düşüncelerle eşleşiyordu. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra benim su hakkında düşündüğümü duyunca yer değiştirdi. *Bu telepati olayının gerçekten işe yaradığını* fark ettim.

Yanıt olarak homurdandı.

"Seni boşalttığımda nasıl hissedeceğini hayal edebiliyor musun?" Sohbet eder gibi sordum. "Aldığın zevki *duyabileceğim*. Sadece bunu düşünmek bile beni çok sertleştiriyor." Bakışları ereksiyonuma kaydı, burun delikleri açıldı.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Önümdeki sabunu durulamak için dönerken, "Bu düzenlemenin faydaları olduğunu belirtmeye çalışıyorum Mak," diye cevap verdim. Gözlerinin kıçımda olduğunu hissedebiliyordum.

Granit gibi... Mırıldandığı kelimeler dudaklarımı titretti. Ama cevap vererek onun incelemesini bölmedim. Bunun yerine bekledim. Çünkü eşler hakkındaki soruma vereceği cevabı düşündüğünü duyabiliyordum. Bunu doğru bir şekilde açıklamak istiyordu ve ben de beklemeye fazlasıyla istekliydim.

Şampuanı elime aldıktan sonra nihayet şöyle dedi: "Çiftleşme karşıtı olduğumdan değil. Ben sadece... Son on yılımı dünyadaki yerimi keşfederek geçirdim. Ve bir eş için bundan vazgeçmeye hazır

değilim."

Sözleri beni duraksattı, şampuan şişesi avucumda dondu kaldı. "Sence eşin

Onunla işin arasında seçim yapmanı mı istiyorsun?"

"Sen yapmaz mıydın?" diye sordu, konuyu teorik olmaktan şok kişiselleştirerek. "Sen bir alfasın Alaric. Eğer bu sũrũnũn başına geçmeye karar verirsen, ben de en az senin kadar onlara karşı sorumluyum."

Bu ifadeyi reddetmek dilimin ucundaydı, ancak kelimelerime bir ses bulamadım. řũnkũ řũyle bir şey sũylemek yanlış geliyordu: *"Bu zaten tartışmalı bir konu. Ben devralmıyorum. Buna inandığımdan emin değildim. Bu yũzden bunu yũksek sesle dile getiremedim.*

"İęgũdũlerini dinle evlat. Onlar sana yol gũsterecek."

Makayla nefesini verirken babamın sũzleri zihnimde tekrar tekrar canlandı.

"Ben buralı değilim," diye ağzından kaçırdı, dũřũncelerini kafasının içinde saklamak yerine yũksek sesle dile getirdi. "Sen bu işaretle doğmadın bile, Alaric. Sanki tũm bunlar bir şeşit hata olmak zorundaymış gibi. Benim dũnyamda uygun bir gerçek eş, kũkeni ne olursa olsun hayvanının işaretiyle doğar."

"Bu yũzden mi bana doğum lekelerini sordunuz?"

"Evet." şampuanı elimden aldı ve eline sağlıklı bir miktar sıktı. "Farklı dũnyalar ve senin alfa statũn arasında bu iş nasıl yũrũr bilmiyorum Alaric." şişeyi ondan geri almam işin bana uzattı. "Kim olduęũmdan vazgeşmeyeceğim. şok şalıştım. Yaptığım işi seviyorum. Ve bir yere bağlanmayı reddediyorum."

Bir an işin bunu dũřũndũm, sonra şampuanı saçlarına sũrerken manzarayı hayranlıkla izledim. Sonra ben de onu takip ettim ve zihinsel olarak suyu istediğinde onunla pozisyon değiştirdim. Durulamayı bitirdiğinde duş başlığını tekrar devraldım ve aynısını yaptım. Sonra o muhteşem vũcudunu sabunlamaya başlarken ben de duvara yaslandım.

"Avcı oldum řũnkũ macerayı ve kovalamacanın heyecanını her zaman sevmişimdir," dedim. "Ayrıca daha saldırgan ięgũdũlerimi yatıştırdı ve bana bir amaç verdi. İnsanları koruyorum řũnkũ bu doğal bir eğilim." Sabunlu bir damlacık onun sert meme ucunun ũzerinden geçip pembe tepe noktasıyla alay ederken ve banyonun alçak ışığında parlarken kanım ısındı.

Bakişlarımı onunkilere şevirmeden ũnce boğazımı temizledim.

"Hiçbir zaman benim işin sevdiğin şeyden vazgeşmeni beklemedim Makayla. Yalnız kurt olma arzusunu herkesten daha iyi anlıyorum ve sırf biz eşiz diye işini yapmayı bırakmanı asla beklemem." Bunu ona sũylemek şok ũnemliydi řũnkũ doğruydu. Onu bağlamayı hiç dũřũnmemiřtim bile.

Tamam, hayır, bu doğru değildi.

"Seni bir kafese kilitleyip gũnlũmce kullanmayı hayal ettiğimi itiraf etmeliyim, ama bu tamamen cinsel canavarımı beslemek işin," dedim, muhtemelen zihnimden duyabileceğinin farkındaydım, bu yũzden bunu hemen şimdi sũyleyebilirdim. "Ama bu imgelemin eğlenceli yanlarından biri de senin bir cehennem kedisi gibi dũvũřeçięini ve sonuç olarak seksi şok daha ateşli hale getireceğini bilmek."

"Seni ũldũrebilirim." Ses tonundaki ciddiye sırtımama neden oldu.

"Ve savaş şok erotik olurdu," diye mırıldandım.

"Sen ũlene kadar."

"Hmm," diye mırıldandım, ona doğru bir adım attım. Hareket etmedi, bu da sert aletimi sabunlu gũbeęinin tam karşısına yerleştirdi. "Yoksa altımda nefes nefese kalırsın."

"Sadece seni bıçaklamak işin harcadığım efordan."

Kıkırdadım, eğlendim. Sonra eğilip burnumu yanağından geçirdim, dudaklarım kulağına gitti. "Aramızdaki çekim karşılıklı, Mak." Ağzımı gũrleyen nabzına bastırdım ve ondan bir ũrperti uyandırdım. "Manyetik, elektrikli ve cehennem gibi sıcak. Ve bir eş istememiş olsam da, aramızda var olan şeyi kũřũmsemeyeceęim, tatlım. Dũn gece hayatımın en iyi seksiydi ve ben

bunu tekrarlamaya tamamen niyetliyim."

"O halde söylediğim hiçbir şeyi dinlememişsiniz."

"Tam tersine bebeğim, her kelimesini duydum." Boynunu ısırđım, sonra bakışlarını yeniden yakalamak için ayağı kalktım. "Seni bağlayacak ve bırakmanı isteyecek bir eş istemiyorsun. İyi haberlerim var. Ben öyle bir eş değilim. Serbest çalışmaya devam etmek istiyorsan, devam et. Seni engellemeyeceğim."

Böyle bir şey yapmak her parçama aykırı olurdu.

Yatak odası hariç. O eğlenceli olabilir.

Ama gerçek dünyada? Hayatta mı? Kesinlikle hayır.

"Ancak, işiniz hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim." Saçımı tekrar nemlendirmek için geriye doğru adım attım, sonra raftan saç kremi aldım.

"Daha çok serbest hayatım hakkında mı?" diye sordu, sesi şaşırmış gibiydi.

"Evet, her şeyin nasıl işlediğı gibi. Alfa'nın şirketinde eğitim aldığından bahsetmiştin... KBO mu?"

"KBO Danışmanlık."

Parmaklarımı kalın saç tellerimde gezdirerek saçlarımı nemlendiriciyle kapladım. "Evet, o. Marc seni buradaki iş için işe almadan önce orada çalışıyordun ve sonra serbest çalışmaya başladın, değil mi?"

Başını salladı, yüz ifadesinde bir gurur ifadesi vardı.

"Peki, bu ne anlama geliyor? Diyarlar arasında gidip gelerek iş mi arıyorsun?" "Serbest çalışmanın" ne demek olduğunu anlıyordum ama onun için nasıl işlediğini bilmiyordum.

Saç kremi aldı ve benim hareketlerimi taklit etti, sonra da şöyle dedi: "Marc, iletişim bilgilerimi kendi bölgemizdeki birkaç müşterisiyle paylaştı. Daha önce de belirttiğim gibi insan kaçakçılığı vakalarına karşı zaafım var, bu yüzden çok fazla kayıp kişi dosyası alıyorum. Genellikle kızlar. Ama aynı zamanda sizin dünyanızda kendimi kabul ettirmeye çalışıyorum. Buralı olmadığım için bu o kadar kolay olmadı. Ancak, Sapphire bana ipucu göndermeye devam etti. En son beni buraya getiren de dahil olmak üzere."

Şimdi bunun tamamen bir tuzak olduğunu biliyorum, diye ekledi içinden. *Teşekkürler, Saph.*

Bana yönelik olmadığı için zihnine yazdığı not hakkında yorum yapmadım. Onun yerine yüksek sesle söylediklerine odaklandım. "Neden buraya yerleşmek istedin?" Duşun başımdan aşağı dökülmesi için geriye doğru eğilmeden önce sordum. Kurt kulağının avantajları, akan suyun sesinde bile onu gayet iyi duymamı sağladı.

"Dürüstçe mi? Çünkü sizin diyarınızın bana benimkinden daha çok ihtiyacı var. Süpernatlarınız... daha az sağlam."

Homurdandım. "Sana bunu söyleten ne?"

"Başlangıç olarak, vampirleri kazıklarla öldürürsünüz. Bizimkiler o kadar kolay ölmez. Bizimkiler ayrıca çok daha hızlı ve güçlüdür, zorlayabilirler ve bir dizi geliştirilmiş özelliğe sahiptirler."

Huh. Bu Cassius için de geçerli mi? Merak ettim.

Evet, hiç vakit kaybetmeden cevap verdi.

Ona sorduğumdan değil, ama bilmek güzeldi.

O da bir kraliyet mensubu. Vampir Hanedanı soyunun bir parçası. Kuzeni Dimitri, eski kral. Tahttan indirildi. Bütün mesele bu.

İlginç, diye cevap verdim, suyu bitirip durulayabilmesi için onunla yer değiştirdim. "Tamam ama o zaman bu insanların burada hayatta kalmasını kolaylaştırmaz mı?"

"Vampirlerin etrafında mı? Evet, sanırım. Ama daha fazlası... sizin insanların da bizimkiler kadar karanlık ve tehlikeli... ve benim bu sorunlarla başa çıkmama yardımcı olacak daha güçlü becerilerim var?" Bunu bir öneri gibi dile getirdi ama ben ne demek istediğini anladım.

"Bu diyardaki doğaüstü varlıkların onları gerektiğı gibi koruyamayacak kadar zayıf olduğunu"

düşünüyorsunuz." Olmamaya çalıştım

Bundan rahatsız oldum. *Denedim ve başarısız oldum.*

"Sadece daha güçlü olduğumu ve hepinizin benim yardımına ihtiyacı olduğunu kabul ediyorum," diye yeniden ifade etti.

"Uh-huh." Saçını yıkamayı bitirdiğinde kalçasını yakaladım ve onu duvara yasladım. "Senden daha zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sen ölümlüsün."

"Ölümlülük sadece hayata daha fazla değer verdiğim anlamına geliyor," diye savundum. "Ve hâlâ çabuk iyileşiyorum." "Benim kadar hızlı değil."

"Öyle mi?" Boynunu ısırmak için eğildim, derisini kırdım ve yarayı yaladım. Acıyla tısladı, sonra omzumu kavradı ve pençelerini derime geçirdi.

"Bu da ne?" diye sordu.

Boğazına doğru sıırttım. "Sadece iyileşmeni test ediyorum, *dostum.*" Hırladı.

Ben de hırladım. Sonra yanağından öptüm. "Yani sen ölümsüzsün, öyle mi?" Bu kesinlikle *bağlantımız* için ilginç bir meydan okuma oluşturacaktı. Muhtemelen beni biraz daha rahatsız etmesi gereken bir keşifti ama tek düşünebildiğim, *bunun onu yok edilemez yaptığı oldu.* Ve bu düşünce kurduma çok çekici geldi.

"Yaşlanmayı yirmili yaşlarımda durdurdum ya da durduracağım," dedi. "Bu kesin bir bilim değil. Ama evet, bu şekilde kalacağım... ve öldürülmesi zor biriyim."

"O zaman bu işinizi kabul etmemi daha da kolaylaştırıyor," diye itiraf ettim. "Ekstra gerekçeye ihtiyacım olduğundan değil. Kendi başının çaresine bakabileceğin çok açık. Daha kırılmaz olduğunu bilmek buna sadece bir güvenlik katmanı daha ekliyor."

Bakışlarımla buluştu ve bakışlarını benden ayırmadı, mavi gözleri araştırıyordu. "Her gün hayatımı tehlikeye atan işleri kabul etmem gerçekten umurunda değil mi?"

"Az önce ölümsüz olduğumu iddia ettin." "Evet, ama yine de ölebilirim."

Onu inceledim. "Seni kilitlemem için beni ikna etmeye mi çalışıyorsun Makayla? Yoksa özgür olmak mı istiyorsun?"

Kafam karıştı."

"Ben sadece... Benim çalışmam fikrine bu kadar açık olmana şaşırdım."

"Neden olmayayım ki?" Ben de karşı çıktım. "E.V.I.E. için çalışmamın bir nedeni var. Sağlığımı tehlikeye atan çok sayıda vaka aldım. Örnek olarak, melez. Bu yüzden seni tutkundan alıkoyarsam ikiye bölme etmiş olurum, özellikle de ben de senin yaptığın işe tutkuyla bağlıyken." Yanağını kavradım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Seni zincire vurmayacağım, Mak. Tabii çıplakken bana yalvarmazsan." Ne de olsa bir erkeğin standartları vardı.

Dudakları seğirdi, gerçek mizahın ilk işareti yüzüne değdi. "Bunun için asla yalvarmayacağım."

"Asla asla deme," diye takıldım, geri çekilmeden önce onu tekrar öptüm, ses tonum bir kez daha ciddileşti. "Buna aşırı tepki vermeyelim, tamam mı? Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu anlıyorum, özellikle de tüm bu diyarlar meselesini. Ama sana canavar gibi davranıp taleplerde bulunmaya başlamayacağım. Daha önce de söylediğim gibi, asla bir eş istemedim. Ancak, dün gece kesinlikle bunun faydaları olduğunu kanıtladı ve bu faydalardan yine memnuniyetle yararlanacağım."

MAKAYLA

ALARIC'ten doğruluk yayılıyordu, inancı hissediliyordu.

Ciddiydi.

Çalışmaya devam etmek isteseydim, beni durdurmazdı. Beni kafese koyup zincire bağlamakla ilgili şaka yapmış olsa da, yatak odası dışında bunu gerçekten kastetmediğini biliyordum. Beni burada onunla kalmaya zorlamayacaktı. Beni hiçbir şey yapmaya zorlamayacaktı. Çünkü bir düzeyde, insanlara yardım etmeye devam etme ihtiyacımı anlıyordu. Muhtemelen avcı olarak yaptığı iş yüzünden. Ya da belki de onun yalnız kurduyla benimki arasında bir ilişki vardı.

Ne olursa olsun, onun sözleri bir parçamı özgür bıraktı.

Bu sabah hissettiğim korku eriyip gitti, duştan akan suyla birlikte yok olup gitti ve beni nefessiz ve hafif bıraktı.

Her seferinde bir gün, diye karar verdim. Bunu her seferinde bir gün alacağız. O benim olabilir. Ya da gerçekten benim olmayabilir. Diyarlar bunu zorlaştırdı ve kesinlikle üstesinden gelmemiz için bir engel sağladı.

Ancak şu an için bunun ne olduğunu kabul edecek, aramızdaki hislerin tadını çıkaracak ve tüm bunların ne anlama geldiği konusunda endişelenmeyecektim.

Sadece bugün için.

Yarın, ne olacağını göreceğim.

Onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve ona minnettarlığımı ağızla gösterdim. Biliyle uzun, duygulu vuruşlarla beni şımarttı, siki karnımın alt kısmına bir damga gibi vurdu. Ama bizi daha fazla zorlamaya çalışmadı. Sadece kucaklamama karşılık verdi, ağzından vaatler fısıldanıyordu. Yeminler. Gelecekte olacakların ince bir göstergesiydi.

Benimki, dokunuşu

mırıldandı. Ancak,

zorlamadı.

İkimizden de kaderimizi kabul etmemizi talep etmek yerine anı yaşamayı seçerek aramızdaki bağın tadını çıkardı.

Ve bu yaklaşımı sevdiğimi fark ettim.

Bu bize, üzerinde fazla düşünmeden hislerin tadını çıkarma fırsatı verdi.

Su soğumaya başlayana kadar birbirimizin kollarında kaldık, sadece öpüştük, birbirimize dokunduk ve sarıldık. Samimi ve sıcaktı ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Sonunda kendimi o kadar huzurlu hissettim ki önümüzde neler olduğunu neredeyse unutuyordum.

Alfa toplantısı.

Alaric geçici alfa olarak Silver Lake'i temsil edecek ve babası da katılacaktı.

Muhtemelen tüm dosyaları incelemeye devam etmek için zaman harcardım.

"Tamam, anlamadığım bir şey var," dedi Alaric, kendimizi iki koltuğa sararken.

büyük boy havlular.

"Sadece bir şey mi?"

Homurdandı. "Şey, birkaç tane. Ama özellikle ödemelerin nasıl yapıldığını merak ediyorum. Mesela sadece nakit mi kabul ediyorsunuz? Ve bizim nakit paramız sizin bölgenizde geçerli mi?"

"Ah." Onu yatak odasına kadar takip ettim, orada çekmeceleri karıştırıp kıyafet aramaya başladı. Bana uyacak bir şeyler bulmak için koridordan aşağı inmeme gerekecekti. "Marc ve ben bu dünyaya ilk geldiğimizde, bir kimlik oluşturmama yardım etti. Bu işleri kolaylaştırdı. Aslında burada bir banka hesabım, bir adım, hatta bir adresim bile var." Kaşlarını çatı. "Ev sahibimin kira paramı aldığını varsayarsak."

"New York'ta mı?" diye tahmin etti.

"Evet. Burada da evimde olduğu gibi aynı binada bir yerim var. Kök salmayı sevmediğim için ikisi de kiralık."

Başını salladı. "Ben de senin yerinde olsam aynı şekilde davranırdım. E.V.I.E. için çalıştığım için şehirdeki dairemi satın aldım."

Ayrıca bunu sürüsüne yakın kalmak için bir bahanesi olsun diye yaptığından da şüpheleniyordum ama bu varsayımı yüksek sesle dile getirmedim. Çünkü muhtemelen inkâr edeceğinden şüpheleniyordum ve aramızdaki bağın bozulmasını istemiyordum. Muhtemelen kafamda dolaşan düşünceleri duymuştur.

Lanet bağlantı.

Boğazını temizledi ve bana bir bakış attı. "Bunların hiçbirisi değil." "Ben bir şey söylemedim."

"Uh-huh." Bir kot pantolon giydi ve beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Onun muhteşem, çıplak vücuduna hayran olmaktan oldukça keyif alıyordum. "Tamam, yani burada bir hesabın var. Ve bu şekilde mi ödeme alıyorsun? Bu alemdeki müşterilerden mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Tam olarak değil. Ben... ödememi başka yollarla alıyorum."

"Detaylandır." Bunu bir talep olarak ifade etti, ama bakışlarındaki merakı fark ettim, bu yüzden görmezden gelmeye karar verdim.

"Bazen kurbanlarla ilgili bir bulma ücreti oluyor ve bu durumda evet doğrudan ödeme alıyorum. Diğer zamanlarda, olay yerini yetkililere teslim etmeden önce ortalıkta duran fazla paranın bir kısmını alıyorum." Omuz silktim. "Yine de genellikle bunların çoğunu barınaklara geri bağışlıyorum. Ya da kızlara veriyorum. Ama bu tür durumlarda hiçbir zaman zenginlik eksikliği olmaz. Benim de yaşamak için çok fazla paraya ihtiyacım yok."

"Yani sen sıradan bir Robin Hood gibisin."

"Evet, pençeleri olan," diye kestirip attım.

Sırıttı. "Bu hoşuma gitti. Ama sanırım yine de Jude'un bana doğrudan ödeme yapmasını isteyeceğim. İdare etmesi çok daha kolay."

Güldüm. "Sence bu kaynağı nereden buluyor?"

Bunu düşündü. "Muhtemelen seninle benzer yollardan ya da özel hayırseverlerden." Sonra bakışlarını yukarı kaldırdı ve yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Acaba babam da o hayırseverlerden biri mi? Bu birbirlerini nasıl tanıdıklarını açıklar." Odak noktası bana döndü. "Alfa'nla olan tüm bağlantının bu olduğunu ve onun KBO'yu bildiğini varsayıyorum."

"Bu iyi bir tahmin."

Başını salladı, sonra içini çekti. "Bağlantı ne olursa olsun, babam bunu benim için doğrudan tanımlamayacak. Bunu kendim keşfetmemi isteyecektir. Tıpkı alfalık görevini sihirli bir şekilde kendi başıma devralacağımı düşündüğü gibi." Bu sözlerle irkildi ve yüz ifadesi karardı.

Merakla onu inceledim. "Neden bir alfa olmak istemiyorsun? İşin yüzünden mi?" Bir eşle ilgili arzularımı öğrenmek istediği için bunu sormak adil görünüyordu.

Dolabının içinde kaybolurken sessizliğe gömüldü. Döndüğünde üzerinde dar gri bir gömlek vardı ve

Saçları parmaklarıyla yeni taranmış gibiydi.

"Evet. Ve hayır." Beni kapıya kadar götürdü, sonra koridorda misafir odasına doğru ilerlemeye başladı, ben de giyineyim diye açıkça bana yol gösterdi.

İçeri girdiğimizde devam etti, "Avcı oldum çünkü fiziksel bir çıkış yolu arıyordum ve vampirleri öldürmek kesinlikle bunu sağladı. On sekiz yaşına gelip kurt olmak ve beklediğin hayatı yaşayamayacağını fark etmek kolay değil. Evet, kalıp alfa olarak başa geçebilirdim ama bu Tyler'ı nereye koyardı?"

"Bir arada yaşayamaz mısınız?" Burada hiyerarşinin nasıl işlediğinden emin olmadığım için yüksek sesle merak ettim. "Belki. Belki de olmaz. Öğrenmek istemedim. Bu yüzden ayrıldım."

Ödünç aldığım bir kot pantolonu ve tişörtü giydim, annesinin benim bedenime ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Sonra saçlarımı Alaric'inkine benzer bir şekilde taradım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Peki ya şimdi?" diye sordum.

"Ve şimdi... Sanki... Sanki on iki yıl önce kaçmamış olsaydım Tyler hâlâ hayatta olacakmış gibi hissediyorum." Kelimeler yumuşaktı, ifadesi daha da yumuşaktı. Bunları söylerken sanki yüksek sesle söylemeyi beklemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bir hata yapmışım gibi hissediyorum, Makayla."

İtiraf aramızda asılı kaldı, hava gerginlik ve kederle donuklaştı.

Nasıl cevap vereceğimi düşündüm, aklımdan aynı anda binlerce ifade geçti ve hiçbirisi yeterli gelmedi. Sonunda ona verebileceğim tek gerçekte karar kıldım.

"Hatalarla ilgili olan şey," diye başladım yutkunarak. "Bazı hataların geri alamayacağımız sonuçları olabilir, ama her zaman üzgün olduğumuzu söylemenin yollarını bulabiliriz. Bu yanlışları düzeltmenin yollarını. İncittiklerimizi telafi etmenin yollarını. Hayatta herkes hata yapar, ama bizi gerçekten tanımlayan şey bu hataları nasıl düzelttiğimizdir."

Bu, on sekiz yaşımdayken fark ettiğim bir şeydi. Bariz olanı kaçırmıştım.

Bir maskaralığın ardını göremediğim için insanlar incinmişti.

Ben de hayatımı bu yanlış düzeltmek için harcadım.

Tıpkı Alaric'in de hayatını hatalarını düzelterek geçirebileceği gibi.

"Kardeşine saygı duyduğun için bu görevi reddetmek bir hata değil Alaric," diye ekledim. "Onu buna layık gördün. Ve böylece ona liderlik etme şansı verdin. Başına gelenler senin kararın olsa da olmasa da gerçekleşebilirdi. Ölen sen de olabilirdin. Ama gerçek şu ki, sen hala buradasın. Ve Tyler'ın intikamını almak için sana güvendiğinden daha fazla kimseye güvenmeyeceğini tahmin ediyorum."

Bu vahşi bir ifadeydi, tam olarak anlamadığım bir parçamdan geliyordu, ama dudaklarımdan çıkarken doğruluğunu hissettim.

Alaric buna layık. O

iyi bir alfa.

Ve bunu çözecektir.

Her yerinde kararlılık vardı. Son birkaç gündür buna birkaç kez şahit olmuşum. Vex'i alt ettiğinde de görmüştüm. Lafi dolandırmaz ya da alfa oyunları oynamazdı. O bir alfaydı. Güçlü bir iradeye sahip güçlü bir kurt. "Bunu kimin yaptığını bulacaksın ve bunu onlara ödeteceksin."

Çünkü kendimde olan dürtünün onda da olduğunu fark ettim.

Gözlerine bir kez baktığımda, benim ruhumun onunkini anladığı gibi onun ruhunun da benimkini anladığını gördüm.

Bu beni korkutmalı, tepelere doğru kaçmama neden olmalıydı ama tek yapabildiğim elini uzatıp sıkmak oldu. "Ben de sana yardım edeceğim."

Ben ona bakarken o da bana baktı.

Sonra öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı, aç bir okşayışla değil, duygusal bir okşayışla. Çok kısa ve hızlı. Çok yumuşak ve hassas. Yine de mükemmel ve doğru ve tam olarak ikimizin de ihtiyacı olan şeydi. "Teşekkür ederim Makayla," diye fısıldadı geri çekilirken. "Teşekkür ederim."

Yutkundum ve başımı salladım, sonra boğazımı temizledim. Dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız vardı. Aramızda kaynayan tüm bu sıcaklık ve duygularla bir yatak odasında durmaktan başka bir şey. Yapacak işlerimiz vardı ve bu yolda ilerlemeye devam edersek hiçbirini yapamayacaktık.

Aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu çünkü boğazını temizledi. "Gidip biraz kahve yapmalıyız." "Evet," diye kabul ettim, hevesle başımı salladım. "Kahve."

Kahve. Kahve her şeyi düzeltir.

Doğruca mutfağa gittim, ancak o zaman misafirimiz olduğunu fark ettim. "Ah!" diye nefes nefese kaldım, Hawk'ı elinde bir kupayla tezgâhta gördüm.

Saate bakarak, "Günaydın," dedi. "Yoksa 'öğleden sonra' mı demeliydim?" "Geç kalktık," dedi Alaric, mutfakta bana katılırken.

Hawk'ın bakışları boynumdaki ısırık izine gitti, sonra kaşlarını kaldırarak oğluna baktı. Alaric cevap olarak sadece omuz silkti.

Odaklanmam için kendimi zihinsel olarak azarlarken yanaklarım yandı.

Alaric zihnime *nefes almamı* önerdi, eli kolumun arkasını hafifçe okşadı. Zihinsel ses tonundaki eğlence, telaşlı halime yardımcı olmadı. Bu inatçı, kırık, seksi alfabayla tanışmadan önce hiç telaşlanmadığım gerçeği de yardımcı olmadı.

Hawk'ın dudakları seğirdi ve ben zihinsel olarak inledim. Alaric cevap olarak kıkırdadı.

Ona teşekkür etmek yerine, kahvenin geri kalanını iki fincana doldurmayı tercih ettim ve hemen ikinci bir demlik hazırlamaya başladım. Çünkü buna ihtiyacım olacaktı.

Alaric kupasını alırken beni şakağımdan öptü, sonra mutfak tezgahında babasına katıldı. "Sanırım ilginç bir şey için buradasınız?"

Babası bize "Neo dosyaları bende," diye bilgi verdi.

Teşekkür ederim, diye düşündüm, yukarıya, yukarıdaki kutsal şeye bakarak. Hepimizin ihtiyacı olan dikkat dağıtıcı şey için teşekkür ederim.

Çünkü bütün bu çiftleşme olayı... evet, yapmadım... evet.

O bir ölümlü, diye mırıldandım kendi kendime. Mesela... bu mümkün mü? Öyle görünüyor, diye cevap verdi, düşüncelerimi duyabildiğini hatırlatarak. Dur.

Bana bağırman benim suçum değil, tatlım.

Seninle konuşmuyorum.

Doğru, sadece benden bahsediyorsun.

Yüksek sesle söylediğimi geç de olsa fark ederek ona hırladım.

Hawk'ın kaşları çatıldı ama Alaric sadece sırtıttı ve "Sadece biraz daha kahveye ihtiyacı var," dedi.

Yalan değil. Gerçekten istedim. Tüm bunların ne anlama geldiğini kavrayabilmek için hayat veren sıvıya ihtiyacım vardı. İlk fincanı neredeyse mideye indiriyordum, sıvı sıcaktı ve boğazımın arkasını haşlıyordu. Ama umurumda değildi.

Tencerenin demlenmesi bittikten hemen sonra Alaric bana bir tane daha doldurdu.

Ve bununla ilgili bir şey bende mırıldanma, yuvarlanma ve beni tekrar alması için ona yalvarma isteği uyandırdı. Bu dürtüyü görmezden geldim.

En azından zihinsel olarak "*Beni ne kadar çok istediğinin kokusunu alabildiğimi biliyorsun, değil mi?*" diye fısıldayana kadar.

Bu tekrar olacağı anlamına gelmez.

Göreceğiz, tatlım.

Hmm, diye mırıldandı ve ses kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken etti.

Bu kadar seksi olmak zorunda mıydı? Ve içimden bir ses yaşlandıkça daha da iyi olacağını söylüyordu. Bu da bana Alaric düşüncelerimi bölmeden önce ne düşündüğümü hatırlattı.

Ölümsüzlük. O ölümsüz değil. Siktir et beni.

Memnuniyetle, bebeğim.

Şşşt. Babasının diğer tarafındaki tezgâha yerleşirken ona doğru bir bakış fırlattım.

Bu ömür boyu ona bağlı kalacağım anlamına mı geliyor? Merak ettim, hala ölümsüzlük sorununu düşünüyordum. Mesela, öldüğünde ne olacaktı?

Ahh. Bu çok sertti. Alaric'in zihinsel tonunda bir eğlence zenginliği vardı.

Benimkinde yoktu. *Kes şunu.*

Yarın ölebilecek olmasını hiç komik bulmuyordum. Yaşlanacaktı.

Ve kutsal bok topları. Bir gün büyükbaba bir kurtla mı sikişeceğim? Bakışlarım Hawk'a kaydı ve

"*En azından babasına benzeyecek*" diye düşünmeden edemedim.

Ben de duydum.

Dur! Tekrar homurdandım.

Ve Hawk boğazını temizledi. "Evet, dediğim gibi... Neo dosyaları?" diye sordu ve tezgâhın üzerindeki belgeleri işaret etti.

Dikkat dağınıklığı, hatırladım. Evet, hatırladım. Dikkat dağıtmak iyidir. "Göster bana," dedim ona tüm dikkatimi vererek. Ve Alaric'in birkaç on yıl sonra ona nasıl benzeyeceğini hiç düşünmedim. *Seksi baba kurt.*

ALARIC

MAKAYLA NEO'YU HEMEN BULDU. Fotoğrafına bir kez bakınca nedenini anladım. "Ufak tefek bir adam," dedim detaylarına bakarak. "Sadece 1.80 mi?"

"Biliyorum," diye cevap verdi Makayla. "Organizasyonun sorumlusu olduğunu öğrendiğimde hiç şaşırmadım."

Sırıttım, eğlendim. Sonra onun detaylarını panomuza yapıştırdım. İşimiz bittiğinde bu duvarı kesinlikle yeniden boyamam gerekecekti ama neyse. Alana ihtiyacımız vardı ve boş beyaz alan standart bir mantar panodan çok daha geniş bir yüzey işlevi görüyordu.

"Pekâlâ. Demek Elk Neck Sürüsü'nden." Ensemi avuçladım ve bir nefes verdim. "Bu, Alfa Warren'ın cenazesindeki gümüş zehirlenmesini açıklıyor."

"Az önce Elk Neck Beta'ya bir mesaj gönderdim," dedi babam telefonunu cebine geri koyarken. "Umarım o cılız pisliğin izini bulabilir."

Makayla başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Bu iyi bir ipucu olacak. Ancak ben hâlâ McKenzie Sürüsü'nün tüm bu olaylara nasıl dahil olduğunu anlamaya çalışıyorum. McKenzie Sürüsü Alfa-Landon hariç, bu alemdeki ilk davama giden bir yol haritası gibi, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, Alfa Bortex'in yerine geçti."

"Doğru. Tamam, o zaman teknik olarak, sanırım, o sürü birkaç yıl önce o halkaya karışmıştı. Bortex'in lider olması dışında. Bu yüzden başlangıçta birilerinin onu bu işe karıştığı için cezalandıranlardan intikam almak isteyebileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi Kristen'in ölümü ve onun McKenzie Sürüsü'nden olması pek uymuyor. Ve özellikle senin için yapılan davet olayı da benim teorimi tamamen yıkıyor. Senin o olayla hiçbir ilgin yok. Öyleyse neden gelip oynaman için sana bir davetiye verdiler?"

Boğazımda kısık bir sesle hırladım, sahne zihnimde canlandı ve Valaria Crimson'ınkiyle örtüştü. "Şehre geri dönmemi istiyorlar."

"Evet, ama neden?" Makayla dikkatini tahtaya vererek bastırdı. "Bu bir tuzak mı? Yoksa dikkatini başka bir şeyden uzaklaştırmanın bir yolu mu?" Çenesine vurdu. "Tecrübelerime göre, avcının yolunu takip etmek asla iyi bir fikir değildir. Kendi yolumu kendim yaratmayı tercih ederim."

Babam başını sallayarak, "Beklenmeyi yap, olaya başka bir açıdan yaklaş," dedi.

"Tuzak gibi geliyor ama gitmezsem ve başka biri daha zarar görürse..." Gözlerim tavana doğru yükselirken sertçe nefes verdim.

"Jude şehirde olup bitenlerle başa çıkabilir," dedi.

"Bence gerçek cevaplar burada," diye ekledi Makayla.

Kapının çalınması konuşmamızı böldü. Babamla bakiştık, sonra kapıya doğru yürüdüm, karşıdan gelen koku hiç tanıdık değildi.

"Bay Calder?" diye sordu kısa boylu, açık kahverengi saçlı bir adam kapıyı açtığımda. "Hangisi?"

Başka bir çarpık oyun oynayacak havada olmadığım için sordum.

"Uh." Shorty belgelerini kontrol etti. "Alaric Calder. Jude Reyes'ten bir paket."

"Ah, patron. Hediyeler," diye mırıldandım. "Bununla başlamalıydım." Paketi imzaladım, sonra da küçük adamı aracına geri dönmesi için verandada bıraktım.

Oturma odasına döndüğümde kalın zarfı açtım. "Benden hoşlandığını hep biliyordum," dedim içinde bulduklarına sırtarak.

Şehirden gözetleme.

Kıdemli vampirlere saldırı raporları.

Ve çok, çok daha fazlası. Islık çaldım. "Görünüşe göre E.V.I.E. meşgulumuş."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı babam.

Öğleden sonranın geri kalanını her şeyi gözden geçirerek geçirdik ve işimiz bittiğinde cinayet panomuzun boyutu iki katına çıkmıştı.

Üçümüz de arkamıza yaslandık ve duvarı inceledik. "Kahretsin," diye mırıldandım, bu kadar çok bilgi karşısında şaşkına dönmüştüm. Burada cevaplar vardı. İliklerime kadar biliyordum ama bu kaosu anlamlandırmamız gerekiyordu.

Makayla kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve düşünceli bir şekilde mırıldanırken ağzını yokladı. Sonra çenesini kaşdı ve "Sanki birileri tüm liderliği ortadan kaldırarak bir bölge savaşını kışkırtmaya çalışıyor" dedi. Sinirli bir nefes alıp geri çekilmeden önce birkaç maddeyi daha gözden geçirdi. "Ama bunun kaçakçılıkla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Belki de bu bir sis perdesidir." Kelimeler ağzımdan çıkarken ne kadar doğru olduklarını fark ettim.

"Bu lanet bir sis perdesi." Tahtaya doğru yürüdüm ve geçen hafta liderlerini kaybeden vampir kovanlarını işaret ettim. "Herkes kimin sorumlu olduğunu belirlemeye çalışırken, insan ticareti çetesi arka planda geliyor. Kızlar kayboluyor çünkü onları koruyacak kimse yok ve çok geç olana kadar kimse gittiklerini fark etmiyor çünkü-"

"Çünkü hepsi yeni hiyerarşilerini anlamaya ve liderlerini kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmakla çok meşguller," diye sözümü bitirdi Makayla, kaşları saç çizgisine çarpıyordu.

"Kahretsin," diye aynı anda nefes aldık.

"Kahretsin," diye tekrarlardım. "Kelle sayımı yapmam gerek. Ve diğer sürüleri uyarmalıyız."

Gümüş Göl'ün sayımını tamamlamak üç saat sürmüştü. Herkesin evde ve arazide olması sayımı düzenli bir şekilde tamamlamamıza yardımcı oldu.

Ama bir kurt eksikti.

Savi.

"Kulübesinde değil," dedi annem, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı ve elleri önünde sıkılıyordu. "Dün geceden... önceki geceden beri kimse ondan haber almadı." Yutkundü. "Tek başına koşmaya gitti. Yapmalıydık... Yapmalıydım..." Sözlerini yarıda kesti, yüz ifadesi düştü.

"Bu senin hatan değil Everly. Yalnız kalmak istedi ve biz de bu isteğine saygı duyduk," dedi babam.

Konuşamadım.

Çünkü söyleyeceklerime güvenmiyordum. Patlamak istedim.

Çünkü ona eşlik etmekte ısrar etmeliydim. Hayatının aşkının yasını tutan kırık bir kurttu ve onu korumak için benim alfa gücüne ihtiyacı vardı.

Ve şimdi.

Karnım sıkıştı, kurdum içimde çılgınca volta atıyor, kayıp bir kurt kavramıyla çözülüyordu. Bir masum. Tatlı bir kız. *Savi*.

Annemin önünde kendimi kaybetmek istemediğim için kulübemden çıkıp ormana doğru yürüdüm. "*Siktir!*" Kükredim.

İki ağacın arasında volta attım, kanım sıvı lav gibi sıcak akıyordu, patlamaya hazırdım. Yarım nefes sonra içim kaynama noktasına ulaştı ve yumruğumu ağaçlardan birine fırlatıp her yöne kabuk sıçratırken tekrar bağırdım.

Kederime ve Makayla'ya kendimi o kadar kaptırmıştım ki bir alfanın yapması gerekeni yapmamıştım. Sürümün savunmasız bir üyesini korumamıştım ve şimdi kim bilir neredeydi, muhtemelen diğer kızlar gibi acı çekiyordu.

Tyler, kahretsin, çok üzgünüm kardeşim. Öğle yemeğimizi kaçırdığımda onu zaten hayal kırıklığına uğrattım, şimdi de bu...

Bir dal kırıldı ve etrafımda döndüm, savaşıma hazırdım, *öldürmeye* hazırdım.

Makayla başka bir ağaca yaslanmış, okunamayan bir ifadeyle beni izliyordu. Yüzünde ihtiyat, öfke, acıma ya da hiçlikten başka bir şey bulmayı bekliyordum. Belki de beni sandığımdan daha iyi anlıyordu. Ondan -ya da herhangi birinden- gelecek duygusal bir tepki beni uçuruma sürükleyebilirdi. Annemden uzaklaşmamın bir diğer nedeni de buydu. Onun suçluluk duygusuyla başa çıkamazdım çünkü Savannah'ya bakmak benim sorumluluğumdu, annemin değil.

"Şimdi olmaz," diye hırladım Makayla'ya ve volta atmaya devam ettim.

"Bence o zavallı, masum ağaca bir özür borçlusun." "*Şimdi olmaz* dedim."

"Teselli edilmek istemiyor musun?" Ses tonunda küçümseme belirtisi yoktu ama ben bunu onun zihninde hissettim.

Durdum ve ona ters ters bakmak için arkamı döndüm. "Buraya bunun için mi geldin Makayla? Seni hızlı ve sert bir şekilde becermemi mi istiyorsun?" Gözlerimi kısmıştım. "Yoksa buraya kavga çıkarmaya mı geldin? Çünkü bebeğim, içinde bulunduğum ruh halinde kavga etmek beni sadece tahrik eder ve her iki durumda da kendini sikilmiş bulacaksın."

Makayla gözlerini devirdi ve ağaçtan indi. "Acıma treni az önce Em ve Hayatına Devam Et'in köşesinde raydan çıktı. Bunun Savannah'ya bir faydası olmayacak, o yüzden öfke nöbeti geçirmeyi bırak ve alfalar gibi bu işi çözelim."

Dondum kaldım, çenem açık kaldı ve vücudumdaki tüm kan doğrudan sikime aktı. Bana karşı alfa dişi gibi davranması çok seksiydi.

Gözleri yüzüme dönmeden önce kasıklarına kaydı ve dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. Bunun beni tahrik edeceğini ve aklımı başımdan alacağını bildiği için beni

kışkırtıyordu. "Şaplağa ihtiyacın var mı, tatlım?"

Masumca göz kırptı ve alay etti. "Denediğini görmek isterim."

Meydan okuma kabul edildi.

Bu bir meydan okuma değildi, göt herif.

Eğlence, artan saldırganlığımın önüne geçti ve dudaklarımın seğirmesine neden oldu. Makayla tüm bunları benim için yapmıştı. Bu süreçte beni ve kurdumu sakinleştirerek zihnimi boşaltmamı ve mantıklı düşünmemi sağladı.

Elimi uzattım ve o da aramızdaki mesafeyi kapatarak kolumun altına girdi. "Teşekkürler," diye mırıldandım çiçek kokusunu içime çekerken ve son öfkemi de kovalamasına izin verirken.

"Anyti-um, elbette."

Tereddütleri beni şaşırtmadı ve kafasından "Her gün bir gün" diye geçirmesi de öyle.

Ama duymamış gibi davrandım ve başının üstünü öptüm. "Yakında alfalarla buluşmam gerekiyor."

Aramanın bir sonucu olarak toplantıyı ertelemiştik -her sürü kendi sayımını tamamlamıştı- ve şimdi bu akşam saat tam dokuzda sanal konferans odasında buluşacaktık. Toplantıya katılan alfaların çoğu benim gibiydi - kriz zamanında görevi devralan geçici liderler.

Makayla başını salladı ve düşünceli bir sessizlik içinde evimin önüne doğru yürüdük.

Savannah hâlâ kalbimde ağır bir yükü ama Makayla öfkemdeki sisi biraz olsun dağıtmama yardım ederek Savi'yi bulmaya ve tüm bu acı ve ıstırapın sorumlusu olan pislikleri öldürmeye odaklanmamı sağladı.

Tekrar içeri girdiğimizde Hardt'ı aradım ve tüm infazcılarımızı toplayıp en kısa sürede kulübeye gelmelerini söyledim. Biz onları beklerken Makayla, babam ve ben devriyeler için bir plan üzerinde çalıştık. Sürü arazisini dört çeyreğe böldük ve devriyeler ve çevre kontrolleri için günleri bölümlere ayırdık.

Hardt ve infaz memurları on dakika sonra içeri girdiler, ben de onlara işin özetini anlattım ve görevleri dağıttım. Paul ve Steve üçüncü bölgedeydi. Timothy ve Gregory dördüncü bölgeyi aldı.

Görevlendirmeleri yaparken Makayla, "Bu akşam senin işin var," diyerek birinci çeyreği işaret etti. "Bu gece devriye nöbetini ben alacağım."

Hardt ikinci bölümü işaret ederek, "Bu gece de bir tane alacağım," dedi.

Onun dışarıda Makayla'yla birlikte olması fikri hoşuma gitmiyordu ama bu fikrimi dile getirirsem Makayla'nın canıma okumaya çalışacağından hiç şüphem yoktu. Ve ne kadar ateşli olursa olsun, beni tekrar bıçaklaması fikri hoşuma gitmiyordu. Ayrıca, zaten tamamen ayrı alanlarda olacaktı. Bu yüzden mantıksız kıskançlığımı bastırdım, kurduma hırlamayı kesmesini söyledim ve sadece başımı salladım.

Makayla işe koyulmaya hazır bir şekilde dışarı çıktı. İnfazcı Enrique onu takip etti ve ben de gözlerimle onu koruması gerektiğini söyleyerek ona sert bir bakış attım. Başını sallayarak beni onayladı. Birlikte koşmayacaklardı ama herhangi bir sorun çıkarsa yakınlarda olacaktı.

Hardt, devriye için ortağı olarak İnfazcı Reggie'yi seçti ve sekiz kurt da hayvan formlarında evimden ayrıldı.

Beni de yaklaşık otuz dakika sonra alfalarla yapacağım toplantıya hazırlanmaya bıraktı.

İhtiyacım olan dosyaları ve malzemeleri topladıktan sonra Tyler'ın evine doğru yola çıktım. Bunun için gerekli olan tüm telekomünikasyon ekipmanlarına ve çok daha güzel bir ofis alanına sahipti. Ve Kuzeydoğu Isırılmış kurt sürülerinin diğer liderlerine hitap ederken Silver Lake Alfa'nın evinde olmak uygun görünüyordu.

Yol boyunca Makayla'nın bazı düşünceleri aklıma geldi.

Tanrım, gitmeden önce bir kahve almalıydım. Hiçbir şey kahveden daha iyi değildir. Bir duraklama. Alaric kesinlikle kahveden daha iyi.

Varlığımın bilinmesini engellemeye çalıştım ama savaşı kaybettim ve güldüm.

Aklımdan çık, Calder.

Benim hakkımda bu kadar yüksek sesle fantezi kurma. Ugh! Seninle konuşmuyorum.

Bir başka kıkırdamayla başımı salladım ve dediğini yaptım. Önümdeki toplantıya odaklandım, böylece onun düşüncelerini dinlemeyecektim. Fikir ne kadar çekici olursa olsun.

Dokuzdan hemen önce, babam ve ben Tyler'ın ofisinde toplandık. Büyük meşe masanın arkasındaki yönetici koltuğunda otururken garip tepkiler veriyordum. Tyler'ın alfa olarak yerini almayı hiç istememiştim, ancak burada oturmak bu konuda başka seçeneğim olmadığını doğruluyor gibiydi, bu da

beni biraz garip hissettirdi

ve emin değilim.

Ancak daha sonra, babam sürü işleriyle uğraşırken bu odada kardeşimle oynadığım bir dizi anı bana saldırdı. Ve daha sonra Tyler'ı burada ziyaret ettiğim ve onun dönüştüğü alfabayla gurur duyduğum.

Burası her zaman senin yerin olmalıydı, Ric. Geçmişte yaşamayı bırak ve buna sahip çık.

Makayla'nın varlığını zihnimin çevresinde hissedebiliyordum ve Tyler hakkındaki düşüncelerimi ve onun söylediğini hayal ettiğim sözleri anladığını biliyordum. Ama o sessiz kaldı ve ofisin duvarına yapıştırılmış büyük ekranda ilk alfa görüldüğünde, diğer her şeyi bir kenara itip elimdeki işe odaklandım.

ALARIC

"NEO ÖLDÜ." Elk Neck Beta bunu söylerken irkildi, bakışları kameraya dönmeden önce ince bir özür gösterisiyle alçaldı. Boğazını temizledi. "Olay yerine bakılırsa, birinin onu avladığı ve katlettiği çok açık."

Çenem sıkıştı.

Tüm alfalar ve betalar çeşitli ofislerinde toplanmıştı, duruşları ciddi ve ses tonları sessizdi. Birçoğu sohbeti başlatmak için bana baktı, ben de bariz bir soruyla başladım: Neo'yu henüz bulamadınız mı?

Ve onu bulmuşlardı.

Ölmüştü.

Ne oluyor be?

Öfkelenmek ve ekibinin bunun olmasına nasıl izin verdiğini -en iyi liderimizin ölmesine nasıl izin verdiklerini- anlatmasını talep etmek istedim ama babam araya girerek kendimi toplamam için bana bir an verdi.

"Bilgiyi tüm sürülere gönderdiğimizde belli ki haber yayılmış," dedi yanımdaki sandalyesinden. Köşedeki masadan iki tanesinden birini çekmiş, yönetici masasını benimle paylaşıyor ve duvara dayalı kamera ve ekrana bakıyordu. "Kendini suçlama Beta Mavi. Yapman gerekeni yaptığa eminim. Ancak, hepimizin bu bilgilere kimin erişimi olduğunu değerlendirmemizi ve Neo ile bağlantısı olan birini uyarıp uyaramayacaklarını değerlendirmemizi tavsiye ederim."

Başımı sallayarak onayladım ve birkaç yavaş, derin nefes aldım, sonra diğer konulara geçtim.

Her birimiz bildiklerimizi, ki bunlar çok fazla değildi, diğer sürülerle paylaştık. Onlara Jude'un dosyalarından topladığımız bilgilerin bir kısmını anlattım ve Makayla'yla birlikte bulduğumuz birkaç teorenin yanı sıra kurbanların ayaklarına kazınmış baş harfler yüzünden özellikle seçildiğim gerçeğini açıkladım.

"Burada bana ihtiyaç olduğuna karar verdik ve Makayla şehre gidersem onların kurallarına göre oynayacağımı söyledi," diye ekledim, o yanımda değilken kendimi garip bir şekilde boşlukta hissediyordum.

Gerçekten burada olmalı, diye düşündüm, ekrandaki tüm erkeklere dikkat ederek. Görünürde tek bir kadın bile yoktu. *Bu cinsiyetçi saçmalık da ne?*

Makayla'nın onaylaması aklıma geldi ve bir gülümsemeyi ısırarak geri çekmeme neden oldu. *Benimle konuşmadığını sanıyordum, bebeğim?*

Yanıt olarak mırıldanmaya başladı ve gülümseme serbest kalarak dudaklarımı kıvırdı. "Alaric."

Birinin adımı söyleme sesi beni toplantıya geri çekti. Dikkatimi çeken babama baktım ve boğazımı temizledim. "Özür dilerim."

Isırılmış arkadaşların telepatik bağlantılar kurduğunu hiç duymamıştım, bu yüzden bu gelişmeye alışmak biraz zaman alacaktı. Göğsümdeki işaret de aynı şekilde. Yine de etime işlenmiş kırmızımı kahverengi kurt dövmesi hoşuma gitmişti.

Beni daha fazla bağladığı için muhtemelen yapmamalıydım, ama kaderin seçimini burada gerçekten tartışamazdım. Elbette kader beni hadım etmişti ama Makayla'yı tattıktan sonra nedenini anlamıştım. Bu kadın beni diğer tüm kadınlar için mahvetmişti, çünkü hiç kimse dün gece yaşadıklarımızla kıyaslanamazdı. Tüm bu saçmalıkları çözer çözmez onu tekrar altına almaya kesinlikle kararlıydım.

Aletime değil de elimdeki konuşmaya odaklanırsam bu çok daha hızlı işe yarar,
Dikkatimi tekrar toplantıya vermeye zorlayarak düşündüm.

Beta Mavi de diğerleri gibi Elk Neck Sürüsü'nün sayımıyla ilgili bir rapor sunuyordu. "Kimse kayıp değil," diye sözlerini tamamladı. "Ve sıkı bir sokağa çıkma yasağı ve tecrit uyguluyoruz."

"Güzel," dedi babam, ses tonu tam bir alfa otoritesini yansıtıyordu. "Ne yazık ki Silver Lake o kadar şanslı değildi. İçimizden biri, Tyler'ın eski eşi Savannah kayıp."

Eş, eş olmayan sevgili için kullanılan süslü bir terimdi. Bir alfa için o kadar da alışılmadık bir şey değildi çünkü hepimiz eşlerimizi bulamadık.

Hoparlörlerden birkaç cılız mırıltı geldi. Diğerlerinden hiçbiri henüz etkilenmemişti ama Savi'nin ortadan kaybolması her an etkilenebileceklerini gösteriyordu.

"Güvenlik protokollerini yürürlüğe koyduk," diye söze başladım, ancak ofis kapısının çalınmasıyla sözüm kesildi. Babamla bakiştık, o da sadece "Girin" diye seslendi.

Ve patronum içeri girdi.

Jude Reyes.

Vampir Etkilerini Her Yerde Ortadan Kaldırma Direktörü. "Ne oluyor be?" Nefesimin altında mırıldandım.

Her zamanki gibi kusursuz bir takım elbise ve İtalyan mokasen ayakkabılar giymişti. Koyu renk saçlarının tek bir teli bile yerinde değildi ve Van Dyke tarzı sakalı sık kırpılmış ve düzenliydi. Görünüşünde onu dergi kapağındaki bir manken gibi göstermeyen tek şey alnındaki ve stresliyen dudaklarını büzmekten kaynaklanan kırışıklıklardı.

Violet onu sık sık aldatıcı bir şekilde nazik olarak tanımlardı. Ben ona acımasız ama adil derdim... bir dereceye kadar. Bir centilmen gibi görünebilirdi ama E.V.I.E.'de rütbe atlamıştı ve o da en az bizim kadar ölümcüldü.

Masaya yaklaşırken her alfayı ismiyle selamladı ve bana şekil değiştirenlerin hayatı hakkında söylediğinden daha fazla şey bildiğinin ipuçlarını verdi. Özellikle de bu alfaların çoğu yeni ya da geçici olduğu için. Yine de her birinin kimliğini biliyordu, bu da sürü hiyerarşilerini ve liderlik sırasının kimde olduğunu anladığını gösteriyordu.

"Alfa Alaric," diye selamladı beni en son, masada babamla bana katılmak için bir sandalye çekti. Sonra sanki çoktan yükselmişim gibi başını ince bir saygıyla eğdi. Bu da bana neden Halef Alaric ya da Varis Alaric değil de Alfa Alaric dediğini açıklıyordu.

Bunu ondan duymak garip geldi. Yine de onu düzeltmedim. O hâlâ benim patronumdu, değil mi? Babama döndü ve el sıkıştılar. "Yüz yüze konuşmayalı uzun zaman oldu." "Aşağı yukarı on iki yıl," diye cevap verdi babam. "Hâlâ satranç oynuyor musun?"

Jude gülümsedi, yüzünde nadiren gördüğüm bir ifadeydi, bu yüzden beni bir an için şaşırttı. "Sık sık, ama bahsettiğinden şüphelendiğim rakibe gelince, yakın zamanda yeni bir oyuna başladık. Avcılarımdan biri sürüsündeki bir kurtla çiftleşti."

Bunun üzerine başım döndü. "Ne? Kim? Bir Isırılmış sürüsünde mi?" Hemen hemen her avcıyı tanıyordum.

E.V.I.E. için çalışıyordum ve aramızda başka bir kader arkadaşı olduğuna dair tek bir kelime bile duymamıştım. Gerçi çok azı benim kurt olduğumu biliyordu. Belki de bana söylemeyi akıl edememişlerdir.

"Rowan Sokolov," diye yanıtladı patronum.

"Violet'in en iyi arkadaşı mı?" Uzun, gümüşü lavanta rengi saçları olan küçük peri avcısını hayal ederek sordum. Patronum bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Evet. Nathan'ın kurtlarından biriyle çiftleşti."

Nathan mı? Göz kırptım.

Yüz ifadesi ve ses tonu Makayla'nın Alfa Nathan'ını kastettiğini gösteriyordu. Bu da Jude'un babamın KBO'dan nasıl haberdar olduğunu doğruluyordu. Ama tabii ki diğer sürü alfaları ve varisleri bizi izlerken açıklama isteyemezdim. Haliyle, elimizdeki konudan tamamen sapmış ve alakasız bir bölgeye girmiştik.

Nathan'ım mı? Makayla'nın sesi yükseldi, düşüncelerime kulak misafiri olduğu belliydi.

Zihnimde hırladım, sesi zar zor içimde tutmayı başardım. *Hayır, senin Nathan'ın değil Makayla.*

Sakin ol, dostum. Ya da yapma, çünkü biraz sıcak. Ama sonraya sakla.

Kıkırdadım ama Jude'un az önce birkaç kelimeyle teyit ettiği ifşanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım.

On iki yıl, hayret ettim. E.V.I.E.'ye ilk başladığımda. Çünkü elbette babamın bununla bir ilgisi vardı. Çifte hayat yaşamayan bir tanıdığım var mı?

Bunu en iyi hayatım olarak düşünmeyi tercih ediyorum, diye cevap verdi yumuşak bir ses.

Zihinsel olarak homurdandım. *Bebeğim, dün gecedен sonra, sanırım ikimiz de en iyi hayatımızın sevişirken olduğunu biliyoruz.*

Tek yönlü zihin, diye mırıldandı. *Seninle konuşmamaya geri dönüyorum.* Sonra aklının başka bir yere kaydığını hissettim.

Toplantıya yeniden odaklandım. Jude'un da aynı şeyi düşündüğü belliydi çünkü bana hitaben "Tüm paketler sayım yaptı mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Gloria hâlâ kayıp ve sürümden biri de şu anda kayıp. Savannah. Tyler'ın eşi. Kurtlarla ilgili başka kayıp vakası bildirilmedi."

Jude'un kırıksıklıkları derinleşirken dudaklarını büzdü. "Vampirler de yuvalarını saymaya başladılar. Şimdiye kadar üç kayıp kadın vampirin ismini bildirdiler. Liderlerin de ortadan kaldırılmasıyla şehir tam bir kaos ortamına dönüştü, en azından yeraltı dünyasında."

Montauk Sürüsü'nün alfası, bu olaylardan henüz etkilenmemiş biri için sinir bozucu derecede kendini beğenmiş bir ses tonuyla, "Bu beklenen bir şey," dedi. Sürüsü Kuzeydoğu'da olduğu için o da buradaydı. Ama sadece ve sadece kendilerini düşünmeleriyle ün salmışlardı. "Sülüklerin hiyerarşiyle nasıl başa çıkacaklarına dair en ufak bir fikirleri yok."

Bu iddiaya karşı çıkamazdım. Vampir yuvaları oldukça düzensizdi, bu da onları kolayca avlamamızı sağlıyordu.

Jude, alfa hiç konuşmamış gibi devam etti ve bize kayıp kızları olan birkaç Bitten olmayan kurt klanının özetini verdi. Toplam sayı on bire çıkmıştı. Ve daha kaç insan dışının kaçırıldığını bilmemize imkân yoktu - hepsini birbirine bağlayacak çok fazla kayıp vakası vardı.

On bir sayısı içimde yankılandı. Bin tane de olabilirdi. Kaç tanesinin kaçırıldığı önemli değildi; onları rehin tutan sapkın piçleri öldürmek için aynı derecede öfkeli ve kararlı olacaktım.

Jude bir elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Bazı bağlantılarımla görüştüm ve birkaç avcıyı yaklaşan müzayedeler hakkında bilgi aramaları için görevlendirdim. Şimdiden birkaç potansiyel ipucu topladılar."

Bunları paylaştı ama hayal kırıklığına uğradım, hiçbiri bana tanıdık gelmedi. Acaba dedim

Makayla bunlardan herhangi biri hakkında bilgi sahibiydi ve yine bunun için nasıl burada olması gerektiğini düşündü.

Jude'dan "Bana dosyaların kopyalarını gönder," diye rica ettim. "Makayla'nın onları incelemesini sağlayacağım."

"Neden?" diye sordu Weiser Sürüsü'nün yeni yükselmiş alfası. Sesindeki merak, bunun suçlayıcı ya da aşağılayıcı bir sorudan ziyade masum bir soru olduğunu gösteriyordu. Burada bir kurdu eksik olan diğer tek alfa olarak, kapsamlı bir yanıtı hak ettiğine karar verdim.

"Makayla benim eşim," diye söze başladım, saygı gösterilmesi gereken yerde saygının gösterildiğinden emin olmak için. *Kadınım hakkında kötü bir şey söylersen cevabımı beğenmezsin*, diye ekledim gözlerimle. "Kaçakçılık vakalarında uzmanlaşmıştır ve kayıp kişilerin yerini bulma konusunda deneyimlidir. Ayrıca birkaç yıl önce Alpha Bortex'in bu olaydaki rolünün ortaya çıkarılmasına da yardımcı oldu. Yani yönetim kurulundaki tüm oyuncular ve bu tür davaların genellikle nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyor."

Bu Weiser Sürüsü Alfa'sını etkilemiş benziyordu çünkü başıyla onayladı.

İyi çocuk, diye düşündüm. Bana başka bir yanıt verseydi, ekranın içinden uzanıp onu boğazlayabilirdim.

Yine de Montauk'lu alfayı yumruklamak istiyordum. Aklını kaçırmış gibi sıkılmış görünüyordu, bu da neden ortaya çıkmayı seçtiğini merak etmeme neden oldu. Hercai *sürüne geri dön*, demek istedim ona.

Ama Jude başını sallayarak dikkatimi dağıttı. "Muhtemelen bu bilgilerin bazılarını iyi anlayacaktır. Bir dahaki sefere onu da toplantıya getirmelisin."

Liderlerden birkaçı -özellikle de yaşlı alfalar- bu fikre burun kıvrıdı.

Ancak Kunduz Deresi Sürüsü'nün genç alfa varisi, "Onunla tanışmak isterim," dedi.

"Ben de," diye ekledi Beta Mavi.

Diğer birkaçı başlarıyla onayladıktan sonra Shokan Sürüsü'nün alfası -tüm bu olanlardan etkilenmeyen bir başka kurt bölgesi- esnedi ve "Sırada ne var?" diye sordu.

Uzun bir gün olmuştu ve gecenin ilerleyen saatlerine doğru ilerliyorduk.

"Müzayedelerden birine girmeye çalışmalıyız," dedim.

"Eğer bir davetiye almak mümkünse, bunu yapabilecek bağlantılarım var. O yüzden bunu bana bırakın," dedi Jude.

Ben de kabul ettim ve başka kimse onu sorgulamadı. Birkaç dakika daha süren stratejik tartışmanın ardından herkese katıldıkları için teşekkür ettim ve toplantıyı sonlandırdım.

Jude dosyaları tabletime havadan bıraktı, sonra babama döndü. "Sanırım o viskiyi içmek için çok geciktim."

Babam sırtıttı. "Everly de seni görmeye bayılacak. Misafir odasını da senin için hazırladı." "Onun geleceğini biliyor muydun?" Babama bakarak sordum. "Ve bana söylemedin mi?"

"Sormadınız ki," diye cevap verdi.

"Kelle sayımı yapmakla meşguldüm." Ve Savi'nin kaybolduğu haberine tepki vermekle.

Jude omzuma vurdu. "Alfa sana çok yakışıyor." Babama baktı. "On sekiz yaşındayken ve henüz bir yetişkin bile değilken onu bana bıraktığın için bunun bir kısmını ben üstleniyorum."

Babam homurdandı. "*Terk* etmek ağır bir kelime. Daha çok, kaçtığında onu bulman için seni cesaretlendirdim."

Satır aralarını okurken çenem titredi. "Beni babam yüzünden işe aldınız."

"Şey, bu ve alfa kurt statün," diye yanıtladı. "Senden iyi bir avcı olacağını biliyordum ve sen tüm beklentilerimi aştın Ric. Sen olağanüstü birisin."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı babam, beni kesinlikle rahatsız ederek.

"Ve Makayla'nın alfa olduğunu biliyorsun," dedim konuyu benden uzaklaştırmak isteyerek. "Ki bu

babamın KBO'yu nasıl bildiğini."

"Evet, o konuda." Jude boğazını temizledi. "Nathan'dan Makayla'ya en ufak bir zarar verirsen ya da onu üzersen toplarının geleceğiyle ilgili bir mesaj aldım. Bunu yazmalıydım. Kardeşi de işin içindeydi. Tam olarak bilmiyorum. Sadece, onu kızdırma. Bir grup kızgın alfa benzeri kurdun sırf seni avlamak için diyarımıza girmesini istemiyorum, tamam mı?"

Homurdandım. "Benim için endişelenme patron." *Görünüşe göre taşaklarım alfanız ve kardeşiniz tarafından tehdit edilmiş, diye söylendim Makayla'ya. Biri onlara aile mücevherlerimi tek başına gayet iyi idare ettiğini söylemeli.*

Ondan bir kahkaha sesi geldi ama başka bir şey gelmedi. Yaklaşık bir saat sonra sona erecek olan devriye görevine kendini kaptırmış gibi görünüyordu.

Bu bana kulübemdeki her şeyi bırakıp ona katılmam için yeterli zamanı verdi.

"Gidip Mak'ı bulacağım ve onu bilgilendireceğim," dedim babama ve Jude'a.

"Sabah kahvaltıya gel," dedi babam ben uzaklaşmaya başlarken. "Gelecek hakkında daha fazla konuşmamız gerek oğlum."

Tüylerim bir hafta önce olduğu gibi diken diken olmadı. Bunun yerine tek hissettiğim kalbimin hafifçe çarpması ve kurdumun ilgisinin artmasıydı. Hâlâ çözmemiz gereken bir dava vardı ama Silver Lake'in liderliğini güvence altına almak istemekte haklıydı. Kurtlar bir alfa olmadan düzgün bir şekilde gelişemezdi.

"Tamam," dedim başımı sallayarak. "Sabah görüşürüz."

Kulübeme dönerken Makayla'nın zihnini tekrar aradım ve sakinliğin iliklerime kadar işlediğini hissettim. Bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

Hâlâ beni görmezden mi geliyorsun tatlım? Ben sordum.

Sessiz kalmasına rağmen eğlendiğini hissettim. Ve bir şekilde, bağlantımız aracılığıyla, onun kaçmaya başladığını hissettim. Korkudan değil. Egzersiz için değil. Ama oynamak için.

Başımı sallayarak güldüm. *Koşmaya devam et, bebeğim. Sadece seni daha çok yakalamak istiyorum.*

MAKAYLA

Alaric'in alayına sııttım ve ona karşılık vermek için sessiz davranışımından vazgeçtim. *Yakalayabilirsen yakala beni, Alfa.*

Evet, bir dahaki sefere içine girdiğimde bana böyle seslenmen gerekecek.

Ses tonundaki vaat karşısında ürperdim. Kurdum onun fikrine tamamen katıldı ve Alaric'e ne isterse vermeye hazır bir şekilde geri dönüp evine gitmeye çalıştı. Onun maskaralıklarını reddederek rotamızı düzelttim. *Bak, bazen onun bizi kovalamasını sağlamalıyız,* diye onu azarladım. *Bu yakalanmayı daha tatlı hale getiriyor.*

Seni elime geçirdiğimde tatlı olmayı planlamıyorum. Ben

de öyle, şeytanca uyardım.

Belki de gösteriyi biraz da hayvanlarımızın yönetmesine izin vermeliyiz, diye önerdi. *Kurdum eşiyile bir oyun randevusu için can atıyor.*

Onun hayvan formuna geçtiğini hissettim, enerjisi zihnime sıcak bir okşayış gibi geliyordu. Sonra ormana girerken düşüncelerini yakaladım.

Kesinlikle samimi bir düzeyde birbirimize bağlıydık, bu farkına varış omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Bir yanımda bunun seksi olduğunu düşünüyordu.

Diğer kısım ise belirsizliğini koruyordu.

Tüm bu çiftleşme olaylarıyla keşfedilmemiş sulardaydık. Ben diyardan ayrıldığımda bağlantı yok olabilirdi... ya da olmayabilirdi.

Ya Alaric'in kurdunun benimkine binmesine izin vermek bizi birbirimize daha da bağladıysa? Eğer gidersem Alaric'e acı çektirmek istemedim. Bir ölümlüyle çiftleşme fikrini de kabullenememiştim.

Her şeyi aklından çıkar Makayla, diye kendime nasihat ettim. *Her seferinde bir gün, hatırladın mı?*

Aynen öyle, bebeğim. Sadece seni yakaladığımda sana ne yapacağıma odaklan. Alaric'in yorumu kendini beğenmiş ama aynı zamanda alçak ve seksiydi ve sanki yanımdaymış gibi bedenimde gürlüyordu.

Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok Alfa, dedim ses tonum ağırbaşlı bir şekilde. Cevap olarak verdiği hırıltı beni sırtıtmaya itti ve *detaylı bir hatırlatmaya ihtiyacım olabileceğini* ekledim.

Oh, tatlım. İşim bittiğinde, bir saniyesini bile unutmayacağın kadar titiz olacağıma söz veriyorum.

Kıkırdadım. Kahrolası kıkırdadım! Lanet bir kız öğrenci gibi. Ama elimde değildi. Ve kahretsin, o kadar tahrik olmuşum ki, yere yığılıp onun bana tecavüz etmesini beklememek için kendimi zor tuttum.

Belki-

Tanıdık bir koku burnuma ulaştığında durakladım ve kayarak durdum. Başımı kokunun geldiği yöne çevirdim, gelişmiş gece görüşüm etrafımı incelememi kolaylaştırdı

Etrafta. Bir koku alıyorum... Avını takip eden bir avcı gibi sessizce kokulu izleri takip ettim.

Muhtemelen amının tatlı kokusudur, bebeğim. Seni tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum. Ben ciddiym, Alaric. Alışılmadık bir şey ama bir yerden biliyorum. Neredeyse...

İçgüdülerimin yanlış olduğunu umarak izlerimde durdum ve hızlı bir nefes aldım.

Ash.

Bar bodrumu.

Melez.

Aynı koku.

Kristen'in vücudundakine de benziyor.

Tüm detaylar bir anda üzerime saldırdı, tüylerim diken diken oldu.

Kahretsin. Makayla? Neyin var? Sen iyi misin?

Melezler. Melez kokusu alıyorum.

Ne oldu? Neredesin sen? Enrique nerede?

Etrafıma bakıp etrafımı değerlendirdim. Yırtıcıları göremiyordum ama orada olduklarını biliyordum.

Göl kenarındaki yerimin yaklaşık bir mil doğusunda. Silver Lake bölgesinin sınırına yakın. Enrique'nin nerede olduğundan emin değilim. Vardığımız gibi ayrıldık. Genelde yalnız çalıştığım için bunu pek düşünmemiştim. Ama şimdi.

Sağ tarafımdaki dallar hışırdadı ve sarı gözlerini bana dikmiş, çalıların arasında hantalca ilerleyen iri, gri-kahverengi bir kurt görmek için arkamı döndüm. Onu bir insan takip ediyordu. En azından insana benziyordu.

Burada tanımadığım büyük bir kurt var. Kahverengi ve gri kürklü. Ve burnu garip bir açıyla bükülmüş. Acaba başka bir yeri de eğik mi?

Alaric sessiz kaldı ama aramızdaki bağlantıdan hiç de eğlenmediğini hissettim.

Yanıdaki diğer adam bir insana benziyor... ama aynı zamanda

benzemiyor. Açıkla.

Tam olarak insan gibi kokmuyor. Sanki onda bir terslik varmış gibi. Küllü kokunun kaynağı o. Bilirsin, melez gibi. Bir Vex Junior, sanırım? Onun için iyi bir isim gibi göründü. Koyu renk saçları ve iri yapısı bile aynıydı.

Siktir! Geliyorum. Mecbur kalmadıkça müdahale etme, Makayla. Sana destek olmamı bekle.

Bunun için biraz geç, çünkü ikisi de bana bakıyor.

Lanet olsun!

Özür dileyebilirdim ama bu iki hıyarın yoluma çıkması benim suçum değildi. Ayrıca, bu gece için bölgede devriye gezmek benim işimdi, yani... İşimi yapacaktım.

Bendy yavaşça yaklaşırken alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde bana hırladı.

Bendy arkadaş olmak istiyor, diye söylendim, sonra da ona hırladım. *Yeni arkadaşlara hırlamak hiç hoş değil, dostum.*

Tüylerimden elektrik aktı ve duruşumu ayarlarken tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Bendy karşılık olarak çenesini kırdı.

Evet, bunu ben de yapabilirim, dostum, diye düşündüm, sonra onun maskaralıkları karşısında dramatik bir şekilde esnedim. *Sıkıcı. Sıradaki.*

Ancak bunu düşünürken bile içimde bir huzursuzluk hissettim, her zamanki alaycılığım sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi.

Buraya nasıl geldiler ki? Etrafıma bakarak merak ettim. Bölge sınırlarına o kadar da uzak değildik ama bu kadar cesur olmak... Yutkundum. Alaric...

Geliyorum, diye yemin etti.

Vex Junior kenara çekildi, görünüşe göre biz kurtları işleri halletmemiz için yalnız bıraktı. Bendy bir

İleriye doğru cesur bir adım attım ve geri çekildim; önümdeki kurttan yayılan güvene içgüdüsel bir tepkiydi bu.

O kadar büyük değildi. Ama beni alt edebileceğinden bu kadar emin görünmesi tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Ya bir kadın olarak beni hafife alıyordu ya da ben bariz bir şeyi gözden kaçırmıştım. Her iki tahmin de beni huzursuz hissettirdi.

Bendy sinsice ilerlerken, "*Seni bekleyeceğini sanmıyorum,*" dedim. *Alaric...*

Neredeyse geldik!

Bendy hamle yaptı ve ben sağa savruldu, yükselen paniğimi hissedenden Alaric'in hırıltısı kafamın içinde yankılanıyordu. Ben Bendy'ye odaklanmışken Vex Junior arkamdan dolanmıştı ve resmen ikisinin arasında sıkışıp kalmıştım. *Kahretsin.*

Makayla!

Omzuma keskin bir şey saplandığında Alaric'in sözleri kayboldu. Bir dart.

Ormandaki üçüncü bir varlıktan.

Ben Bendy ve Vex Junior'a odaklanmışken gözümünden kaçan biri.

Oh, kahretsin... çaylak... hata, diye düşündüm, zihnim bulanıklaşmıştı. *Lanet olsun.* Dizlerimin bağı çözüldü, ilaç sistemime çok çabuk etki etmişti. *İyi değildi. Hiç iyi değil. I...*

Kurdum sızlandı.

Ya da belki ben.

Alaric'in kafamın içinde hırlamasından iyi duyamıyordum. Ve kalbimin atışını. *Güm. Güm güm. Güm.*

Birisi güldü. Üçüncü form görüşümde zar zor yanıp sönüyordu. Orada ve gitti ve noktalarla kaplandı.

Kendimi toparlamaya, kontrolümü yeniden kazanmaya ve gözlerimi odaklamaya çalıştım. Ama siyah girdaplar önümdeki manzarayı bozarak beni tam bir gece dünyasıyla örttü. Yıldız yoktu. Işık yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Mutlu bir sessizlik çöktü.

Ve sonra... *hiçbir şey.*

ALARIC

MAKAYLA! Pençelerim toprağı döverken onun adını haykırdım, kulaklarım etrafımdaki her şey için seğiriyordu.

Ama sadece gecenin sesleri duyularımla buluştu.

Etrafımda döndüm, kokusunu takip ettim, kalbim boğazımdaydı. *Neredesin sen?* diye sordum. *Neden seni hissedemiyorum?* Sanki kesilmiş gibiydi.

Ya da belki de bayılmış.

Kahretsin, ölmemiş olsan iyi olur. Daha yeni tanışmıştık. *Eğer onu kaybedersem...* Hayır. Bu düşünceyi takip etmeyi reddettim. *Böyle bir şey olmayacak.*

Biri onu kaçırmıştı.

Bir tanesine çarpık burnundan dolayı "Bendy" adını vermişti. Kahverengi ve gri tüyleri vardı. Bu bana pek yardımcı olmadı. Kokusu da öyle. Sahibini bilmediğim için burnumla takip ettim. Kesinlikle bir Isırılmış kurttu ama benimkilerden biri değildi.

Arkadaşının izini aldım, dumanlı alt tonlar bana melezi hatırlattı. Bu yüzden ona "Vex Junior" demişti. Görünüşe göre eşimin lakap takmaya bir eğilimi vardı. *Acaba tanıştığımızda bana ne demişti?*

Onu bulduğumda soracağım bir soru.

Çünkü onu bulacaktım. Ve onu benden almaya cüret edenleri öldüreceğim.

Hadi, Mak, konuş benimle.

Hiçbir şey.

Hay sikeyim! Uludum, kurdum eşini kaybettiği için acı çekiyordu. Onun yaşam gücünü hissedebiliyordu ama bu yeterli değildi. Güvende değildi. Gitmişti. *Kayıptı.*

Bunun farkına varmam odaklanma yeteneğimi felce uğrattı, daha önce hiç yaşamadığım bir kayba tepki verirken tüm dünyam durdu. Tyler'ın ölümü içimi parçalamıştı. Ama Makayla'yı kaybetmek ruhumu paramparça etti.

Yeni tanıştığım biri benim için nasıl bu kadar önemli olmaya başlamıştı?

Bu kader, fark ettim. Kaderin yaptığı şey bu. Kader nasıl işler. Neden eşimizi görür görmez tanırız. Sanki ruhlarımız daha önceki bir yaşamda birbirine bağlanmış ve sonunda birbirlerini yeniden bulmuş gibiydi.

Sadece parçalanmak için.

Yok edildi.

Sadece bir gündür aklımdaydı ve şimdiden onu özledim.

Gerçekten giderse nasıl hayatta kalacağım?

Başka bir gün için bir endişe.

Şu anda onu bulmalı ve ona dokunmaya cüret edenleri yok etmeliydim. Ayrıca ona güvenmem gerekiyordu.

kendi gücüyle. *Bunu atlatacaktır. Benimle iletişime geçmenin bir yolunu bulacaktır. Birlikte bunu düzeltereğiz.*

Derin bir nefes aldım, nefes almayı unuttuğum için göğsüm oksijensizlikten ağrıyordu. *Düşün, Calder. Düşün. Sen bundan daha zekisin. Bundan daha güçlüsün. İnsanların yerini bulmak senin işin. Sen lanet bir kurtsun. Bir alfasın. Saçmalamayı kes ve kızını bul.*

Ağabeyimin sesi kafamın içinde gürültülüydü, ruhu benimkine karşı ağırdı.

Benimle gerçekten konuşmuyordu. Bunu biliyordum. Yine de, şimdi bana söyleyeceği şey tam olarak buydu. Ya da belki de benim kendime söyleyeceğim şeydi.

Ne olursa olsun, işe yaradı.

Burnumu yere dayadım ve Makayla'nın kokusunu topraktaki bir dizi lastik izine kadar takip ettim. Gördüğüm manzara karşısında hırladım. Biri sadece eşimi kaçırmakla kalmamış, aynı zamanda onun devriyesi sırasında *benim* arazime de girmişti. Bu devriye rotaları yepyenyidi. Yakın çevre dışında kimse onları bilmiyordu. Peki nasıl oldu da-

Arkamdaki bir varlık boğazımda bir hırıltı oluşturdu.

Hardt.

Tabii ki.

Orospu çocuğu.

Hiç düşünmeden ona döndüm, kalbimden ve ruhumdan gelen bir sesle kurdunu yere yapıştırdım. Sarı gözleri bir teslimiyet gösterisiyle hemen yana kaydı, vücudu tamamen hareketsiz bir şekilde benimkinin altında kaldı. Savaşmıyordu. Saldırmıyordu. Hiçbir şey yapmıyordu.

Sızlanmadı.

Hırlamadı.

Tek bir ses bile çıkarmadı, sadece çenem boğazına son derece yakinken tamamen hareketsiz kaldı.

Neyin var senin? Merak ettim. *Burada ne işin var? Onu almalarına yardım mı ettin? Köstebek sen misin?* Bir yanımda bunların Makayla'nın kayboluşuna verilen duygusal tepkiye dayanan asılsız sorular olduğunu biliyordu. Ama devriyesinin karşı tarafta olduğu düşünülürse buradaki varlığı şüpheliydi-

"Alaric." Ormandan derin bir ses geldi.

Baba mı? Bakışlarımı yavaşça Hardt'tan babama doğru kaldırdım. Ellerini önünde birleştirmiş, cırılçıplak duruyordu. *Buraya kurt formunda koşmuş olmalıydı.* Kafamı eğdim, kafam karıştı. *Sen nasıl-*

Arkasından daha fazla kurt yaklaşırken yapraklar kıpırdadı, hepsinin aurası bilincimi diken diken etti. Hayvan formunda daha fazlası yoldaydı -bildiğimden çok hissettiğim bir gerçek.

Gözlerimi kırptım, irkildim.

Hepsinin burada ne işi var? Zihnim sorular ve yabancı kelimelerle dolup taşarken Hardt'ı yavaşça serbest bıraktım. Neden hepsini hissedebiliyorum?

Birkaçının *cevap verdiği*ne yemin edebilirim.

Onları kafamın içinde duydum, endişeleri ruhumu dürtüyor ve duyulmalarını talep ediyorlardı.

Ne haltlar dönüyor burada? Sürümle daha önce de duygusal bağlar kurmuştum ama hiçbiri bu seviyede değildi. Konuşulmayan düşüncelerden oluşan bir ağa benziyordu, auraları görüşümü parlak renklere boyuyor ve sürü topraklarının bu çeyreğinde bana tam olarak kimin katıldığını söylüyordu.

Hepsini tanıdım. Her ismi. Her göz kümesini. Her *adımı*.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken, kurdum bu gelişmeden dolayı tamamen rahattı.

Sanki başından beri bekliyormuş gibi.

Bu onu da sakinleştirmiş gibiydi. Tüm bastırılmış öfkem eriyip gitti ve beni ürkütücü bir şekilde sakin bıraktı, sanki onların varlığı odaklanmama yardımcı olmuştu. *Makayla gitmiş. Onu bulmam gerek. Panik yaparsam bunu yapamam.*

Tüylerim yumuşadı, nefes alışım normale döndü ve yerdeki kurttan bir adım daha uzaklaşarak Hardt'ı şiddetli -ve inanılmaz derecede mantıksız- tepkimden tamamen kurtardım. Ondan hâlâ hoşlanmıyor muydum? Evet, hâlâ hoşlanmıyordum. Ama dişlerimi boğazında hissetmeyi hak etmemişti.

Hardt insan formuna geri dönmeye başladı ama yerde kaldı. Hemen babam gibi ellerini havaya kaldırdı. "Çağrını duydum Alfa. Bu yüzden buradayım. Hepimiz bu yüzden buradayız."

Benim çağrım mı? Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım. Ne çağrısı? Ulumamı mı kastediyorsun? Ve az önce bana "Alfa" mı dedin?

Beni duyamıyordu elbette. Yine de sanki sorularımı *hissetmiş* gibi gözlerinde bir parıltı belirdiğine yemin edebilirim.

İmkansız.

Isırılmış kurtların kovan aklı yoktu.

"Makayla nerede?" diye sordu babam, ormandan dışarı adım atarken, duruşu baskınlık yayıyordu. Yine de bana karşı ince bir teslimiyet içinde olduğunu hissediyordum. Farkındalığının sınırlarında uğuldayan ama dışa vurulmayan tuhaf bir kabullenmeydi bu.

Bu hissi bir kenara ittim ve insan formumu çağırarak birkaç saniye içinde iki bacağıma geri döndüm. Enerji tenimde parıldadı ve kollarımı kavuşturup babamla bakışlarımı kilitlediğimde beni tam boyuma ulaştırdı.

"Bir melez ve bir kurt topraklarımıza girdi ve onu aldı," diye açıkladım, bu ayrıntıları nasıl öğrendiğimi açıklama zahmetine girmeden.

Telepatik bağlantımızdan henüz kimseye bahsetmemiştim, çünkü değişebilecek bir şeye bağlanmak istemiyordum. Ancak şu anda Makayla ile aramızdaki bu bağlantı için son derece minnettardım. Onun yaşam gücünün benimkiyle birlikte geliştiğini hissedebiliyor, konuşamamasına rağmen hayatta olduğunu doğrulayabiliyordum.

"Enrique nerede?" Orada bulunan kurtları tarayarak sordum. Kimse cevap vermedi.

"Makayla'yla birlikte burada devriye geziyor olması gerekiyordu," diye ekledim alçak sesle.

"Bulun onu.

Şimdi."

Paul ve Steve benim emrimle hemen yola koyuldular ve kayıp meslektaşlarını aramaya başladılar.

Diğerleri birbirlerine baktı, sonra Hardt bulduğum lastik izlerinin yanına diz çöktü, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Lastik izlerine bakılırsa kesinlikle kamyon büyüklüğünde. Takip etmemi ve nereye gittiğini görmemi ister misin?" diye sakın bir sesle teklif etti, bakışları benimkilerle buluşmuyordu.

Bir teslimiyet gösterisi.

Hürmet.

Alfa olarak kabul ettiği kişiye boyun eğdi.

Son bir gün içinde ne değişmişti de ondan böyle bir yanıt almıştı? Bu düşünceyi reddettim ve bunun yerine başımı salladım. Bu akıllıca bir istekti, bir betanın odaklanmasına değerdı. "Evet. Bulduklarını rapor et."

Çenesini saygıyla eğdi ve ormanda ilerlemek için kurt formuna geri döndü.

Sonra iki infaz memuru öne çıktı, başları öne eğikti. "Etrafı iyice taramamızı ister misin Alfa?"

Onları inceledim, adrese şaşırdım. *Tıpkı Hardt gibi. İlginçti.* "Evet," dedim. "Colton'ı da yanına al." Ağaçların yanında kurt formunda kalan üçüncü infazcıya elimle işaret ettim. "Jinx, burada kalmanı istiyorum."

Sahadaki dördüncü infazcı oydu, büyük bir sandığın arkasında duruyordu ve tamamen gözden uzaktı. Yine de bir şekilde onun orada olduğunu biliyordum ve bunun burnumla hiçbir ilgisi yoktu.

Beni selamlamak için dışarı çıktı.

Başını hafifçe sallayarak beni selamladı, duruşu da saygılıydı.

Acı dolu ulumam tüm sürüyü boyun eğmeye mi zorlamıştı?

"Başka?" diye sordu babam, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı. "Geri kalanımızı nerede istiyorsun?"

Ayaklarımın üzerinde düşünerek boğazımı temizledim. "Jude hâlâ burada, değil mi?" Neden sorduğumu bilmiyordum çünkü onu da arazide hissediyordum. Tam olarak uymayan bir aura henüz bir tehdit değildi. *Bana bir şeyler oluyor. Tuhaf bir şey.*

"Everly ile birlikte."

Başımı salladım. Çünkü... yine... bunu zaten biliyordum. Jude'u ve ona söylediği her neyse onu düşündüğünü bile duyabildiğime yemin edebilirim. Başımı tekrar salladım, bu his çılgıncaydı ama tamamen istenmeyen bir şey de değildi.

Yine de odaklanmam gerekiyordu.

"Pekâlâ. Herkesin ana kampa dönmesini istiyorum. Dolaşmak yok. Gece koşusu yok. Aksi belirtilmedikçe ana yollardan ayrılmak yok." Yakındaki her kurdun bakışlarıyla karşılaştım. "Herkesin bildiğinden emin olun." Bu bir tür zorlama gibiydi, sanki emrim kelimelerden daha fazlasını ifade ediyordu. Sözlerimin sürünün ruhuna işlediğine ve hepsine güvenli bölgede toplanmalarını söylediğine de yemin edebilirim.

Çok garip.

"Oyuncaklara ihtiyacım var," diye devam ettim, düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak. "Jude'dan oyuncaklar. Gözetim. Her şeyi. Silver Lake yakınlarındaki tüm ana yollarda güvenlik kameraları var. O araç o yayınlardan birine yakalanacak ve biz de onu takip edeceğiz." Bunu öğrendikten sonra, Makayla uyanana kadar yerini tespit etmek için teknolojiyi kullanabilirdim.

Gurur babamın yüz ifadesini renklendirdi. "Güzel. Başka bir şey var mı?"

Bir an onu düşündüm, sonra canı cehenneme dedim. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı ve bunun için kendimi tutamazdım. Her ayrıntı çok önemliydi, inanması zor ya da geçici olabilecekler bile.

"Evet." Boğazımı tekrar temizledim. "Makayla ve ben çiftleşmemiz aracılığıyla telepatik bir bağlantı kurmuş gibiyiz. Uyandığında söyleyeceklerine odaklanmam gerekecek. Bu yüzden yakınımnda kalmanı ve bu gerçekleştiğinde kontrolü ele almanı istiyorum." Bu beni geçici olarak güçsüz bırakacaktı çünkü tıpkı bir eşin yapması gerektiği gibi tüm dikkatimi ona verecektim.

"Elbette," diye kabul etti, telepati hakkında yorum yapmadı. "Jude'un yanına dönelim." Başımı salladım.

Vites değiştirdim.

Ve evine geri koştu.

Bir yandan da "Uyan Mak" diye bağıryorlar. Uyan. Uyan.

ALARIC

MAK?

Bekledi

m.

Sessizlik

Sinirli bir şekilde iç çektim ve saatimi kontrol ettim. Sadece otuz dakika geçmişti ama bu durum i daha az stresli yapmıyordu.

Babam tam yanımda duruyordu, cinayet panosu kardeşimin evinin konferans salonunun duvarına yayılmıştı. Birkaç sürü üyesi yardım ettiği için her şeyin taşınması sadece birkaç dakika sürmüştü.

Gösterdikleri dayanışma beni biraz sakinleştirdi, çünkü bir şekilde yükümü paylaşmamı sağladı.

Birazcık. Bir birim gibi. Ayrıca onu bulmak için birlikte çalışacağımıza dair güvenceyi de güçlendirdi.

Tek başıma çalıştığım onca yıldan sonra bu kararlılığı kabul etmek garipti ama bana yardım etmelerine izin vermek doğru geldi. Bir ekip olarak çalışmak. Gerçek bir sürü olmak.

Babam uzanıp omzumu sıktı, bir şekilde Makayla'nın devam eden sessizliğinden duyduğum rahatsızlığı hissetmişti. "Onu geri alacağız, oğlum."

Hardt başını salladı, sırtı bana dönüktü ve ekranlardan birine birkaç gözetim videosunu sürükledi. "Bölgemizden çıkan tüm potansiyel rotaları tarıyorum ve kamyon yolcularını kontrol etmek için ısı sensörleri kullanıyorum. Şu ana kadar izlediğim altı tane var." Onları işaret etti. "Hepsi uygun menzil içinde ve içlerinde en az üç ısı imzası var. İkisinin arkasında da biri var."

"Ve tüm bu kamyonların sahiplik bilgilerini araştırıyorum," diye ekledi Jude, betanın yanına oturup ekranda uçuşan görüntüleri izlerken.

"Yani merkezdeki biri oto kayıtlarını tararken mi?" Teknoloji konusunda beceriksiz olmasa da bir hacker olmadığının farkında olarak onun için yeniden ifade ettim.

"Aynı şey," diye cevap verdi, kollarını kavuşturmuş, ciddi bir ifadeyle "denetlemeye" devam ediyordu. Bölgemiz, kamyon kasasındaki bir cesedi tespit etmesine yardımcı olacağını umduğumuz termal ekipmanlarla güncellenmişti.

Volta atmaya, birkaç saniyede bir Makayla'ya seslenmeye ve cevap vermediğinde irkilmeye başladım. En azından aramızdaki bağda onun yaşam kaynağının geliştiğini hissedebiliyordum.

"Alfa?" diye sordu derin bir ses kapı aralığından.

Genç kurda baktım ve benimle konuştuğunu hemen anladım. Eve döndüğümünden beri herkes bana *Alfa* diyordu. Ve bunu düzeltecek enerjim yoktu. Bu noktada bunu gerçekten yapmak da istemiyordum.

"Evet, Rick?" diye sordum. Benden yaklaşık on yaş küçüktü ama benzer bir ismi paylaştığımız için onu çocukluğumdan hatırlıyordum. Ve her zaman yardımsever bir çocuk olmuştu. İyi bir çocuktu.

Kitaplarını severdi. Şimdi de sürünün telefon işlerini yürütüyor.

"Alfa Landon hatta, sizinle konuşmak istiyor," dedi. "Toplantıdan hemen sonra aradı ama siz çoktan gitmiştiniz. Onu geri aramanı söylemek için uygun bir zaman bulamadım." Yutkundu. "Özür dilerim. Sana söylemeliydim."

"Sorun değil," diye araya girdim. "Onu konferans hattına bağlayabilirsiniz."

Rick başını eğerek, "Elbette efendim," diye cevap verdi.

Neredeyse odadan kaçacaktı ve ben de babama baktım. "Yemin ederim o kadar da tehditkâr değilim." Gerçi şu anda kendimi tehditkâr hissediyordum. Makayla yakında uyanmazsa, kendimi kaybedecektim.

Hardt homurdandı, açıkça söylediklerimle dalga geçiyordu. Babam bile sırttı.

Bu durumda eğlenebildiklerine sevindim.

Telefonun çalması söyleyeceği her şeyi kesti ve ben de rahat bir şekilde "Alfa Alaric" diyerek telefonu açtım. Herkes bana böyle seslendiğine göre, ben de bunu sahiplenebilirdim.

Babamın sırtışı genişledi.

Diğer hattaki kurt için onu görmezden geldim.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim," dedi Alfa Landon selamlayarak. "Ama Kristen'in cenazesi için hazırlık yaparken bir şey buldum."

Kaşlarımı çattım. "Cesedin üzerinde bir şey mi var?"

"Hayır. Sürümün eski üyeleriyle olan bağlantılarıyla ilgili bir şey," diye yanıtladı. "Kristen, Kevin Gamington'ın kızıydı. Bu sizin için pek bir şey ifade etmeyebilir ama birkaç yıl önce kaçakçılık çetesi çökertildikten sonra Bortex'in izini süren infazcılardan biriydi. Aslında, kaçmaya çalıştıktan sonra onu yakalayan infazcı oydu." Alfa Landon boğazını temizledi. "Kevin'in bir de oğlu var. Ve oğlu kayıp."

Kanım dondu. "Sence kaçırıldı mı?" Çünkü bu cinayet kurulunu harekete geçirirdi. Tereddüt etti.

"Hayır. Ben... Ben onun bu işe karışmış olabileceğini düşünüyorum."

Kaşlarım kalktı. "Neden?"

"Çünkü zorunlu sayım için geri dönmedi. Ayrıca Kristen'a saygılarını sunmak için de gelmedi, bunu da garip buldum."

"Bu hâlâ kaçırıldığı anlamına gelebilir," diye belirttim. Gerçi kurban profiline hiç uymuyordu.

"Neo'nun peşinde olduğumuzu biliyor muydu?" Yüksek sesle merak ettim.

"O da babası gibi bir infazcı. Yani evet. Bilgiye erişimi vardı."

"Neo'yu arayışımızla ilgili bilgileri sızdıran köstebeğin o olabileceğini düşünüyorsunuz."

"Bu bir şüphe, evet. Etrafta olmadığı için Neo'yu Elk Neck'te bulduğunuzu bilmiyordur."

"Ama bir Neo aradığımızı bilseydi bunun bir önemi olmazdı," diye tercüme ettim.

"Doğru."

Başımı salladım, yüzüm buruştu. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. "Kurt formunda neye benziyor?" "Kahverengi ve gri kürklü," diye cevap verdi. "İri yarı ve tipik bir infazcı gibi yapılı."

Bu Makayla'nın ilk tarifine uyuyordu, en azından cüsse ve kürk rengi açısından. Hatırladığım bir şey daha vardı... "Peki ya burnu? Biraz eğik mi?"

Landon bir süre sessiz kaldı, sessizliği cevabını ele veriyordu ki, "Ah, evet.

Isırılmadan önce burnunu kırmış. Hiçbir zaman tam olarak düz olmadı."

Lanet olsun. "Bu gece benim bölgeme giren bir kurdun tarifine uyuyor." "Ziyaret etmek gibi mi?" diye sordu. "Çünkü gitti-"

"Alfa Alaric," diye araya girdi Paul, vücudu kan içinde koşarak odaya girdi. Onu görünce neredeyse telefonu düşürüyordum. Sonra Steve kollarında ölü bir Enrique ile arkasından girdi.

"Kahretsin," diye nefes aldım. "Gitmem gerekiyor." İçgüdüsel olarak telefonu babama uzattım, o da Ben öldürülen infazcıya odaklanırken benim için sohbet etti. "Bana her şeyi anlat."

MAKAYLA

Bir sarsıntıyla uyandım, başım dayandığım şeye sertçe çarptı.

Ahh! Orospu çocuğu!

Bir başka darbe beni altımdaki soğuk metal yatağın üzerinde sarsarken, kürkümün yerini çıplak ten aldı. *Ne oluyor be? Neredeyim ben?* Rüzgâr tenimi okşuyor, ardında ruhumu ürperten soğuk bir öpücük bırakıyordu. Gözlerimi açmaya çalıştım ama açamadım, her ne olduysa kafam hâlâ sisliydi.

Etrafımda gürleyen bir kamyonun sesini tanıdım. Lastikler engebeli arazide yuvarlanırken her bir taşı hissettim.

Ama buraya nerede ve nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kurdum da içimde aynı şekilde halsiz hissediyordu, yönelim bozukluğu kafamı karıştırıyordu.

Mak? Derin ses zihnimi delip geçti, aşinalık duyularımı sakinleştiren bir okşayıştı. Onu düşüncelerimde ilk kez duyduğum andan inanılmaz derecede farklı bir tepkiydi. Şimdi tek hissettiğim sonsuza dek minnettarlıktı. Kurdum bile onu zihnimde hissettiğimde kulaklarını biraz dikti.

Mak? diye tekrarladı.

Ben... Ben buradayım... bir yerdeyim. Yüzümü buruşturdum. *Neredeyim ben? Ne oldu? Kaçırıldın.* Bir hırıltı sesinin altını çizdi, hayal kırıklığı aşikârdı.

Alındı mı? Kaşlarımı çatarak tekrarladım. Ne? Ne zaman? Ne zaman?

Ancak son kelimeyi söylediğimde hafıza kayarak odak noktasına geldi. *Oh. Oh, lanet olsun.* Ormandaki üç adam.

Bendy. Vex Junior. Bilinmeyen üçüncü damla.

Dart.

Beni uyuşturduklarını fark ettim, yeni bir kızgınlık dalgası duyularımı tokatladı. *O pislikler Beni uyuşturdu. Allah kahretsin!* Etrafımı doğru değerlendirmemiştım, bu da onlara üstünlük sağlıyordu.

Ölümsüzlüğüm içimdeki maddeyle savaşıırken uzuvlarımda sancılar başladı. *Ne zamandır baygınlım?* diye sordum.

Yaklaşık bir saat, dedi Alaric.

Nefesimin altında inledim. Bir şekil değiştiren olarak, alkol ve uyuşturucuyu bir insandan çok daha hızlı tüketen hızlandırılmış bir metabolizmaya sahiptim. Ve muhtemelen bu âlemdeki şekil değiştirenlerden de daha hızlı. Ama bir saat yine de uzun bir süreydi.

Normalde, kendime ilaç verilmesine izin verdiğimde, yirmi ila otuz dakika içinde uyanırdım.

Yani bana her ne verdilerse, her zamankinden daha etkili bir dozdu.

Kaşlarımı çattım. Bu miktar bir ölümlü için neredeyse ölümcül olmaz mıydı? Yoksa bir doğaüstünü bastırmak için kullandıkları tipik yöntem bu muydu?

Hmm, ama Vex bana bu kadar güçlü bir doz vermemişti. Belki de o sırada elinde yeterince olmadığı içindir?

Makayla mı? Alaric sordu.

Üzgünüm, hala uyanmaya çalışıyorum, dedim, ciddiydim. Sana geri dönmemi ister misin? diye sordum. Yoksa beni inlerine götürmelerine izin mi vereyim?

Portal geri döndü, o da hiç vakit kaybetmeden cevap verdi. Takip etmemiz gereken bazı ipuçları var. Bu pislikleri, sizi tehlikeye atmayı gerektirmeyen başka bir yolla bulabiliriz.

Hiçbir zaman gerçekten tehlikede değilim, diye başladım, alaycı tarafım ortaya çıktı.

Ancak yüzüğümü okşamaya gittiğimde bu hırçınlığım aniden durdu. *Gitti, diye düşündüm, omurgamdan aşağıya bir alarm zili fırlarken gözlerim uçarak açıldı. Siktir! Lanet olsun! Ellerimi aramak için çekmeye çalıştım ama arkamdan kelepçelenmişlerdi.*

Ancak parmaklarımın birkaç üstünkörü darbesi en büyük korkumu doğruladı.

Yüzüğüm gitmiş! Kafamın içinde bağırdım, panik boğazımda yükseliyordu. Benimle birlikte geçişe yazıldı, Alaric. Yani onu aldılar. Bu iyi bir şey olamaz. Bu yüzükten haberdar oldukları anlamına geliyordu. Ayrıca yüksek dozda uyuşturucu almamı da açıklıyor.

Tüm bunları Alaric'e aktardım, tüylerim diken diken oldu ve göğsümdeki deriyi sıkılaştırdı. *Derin nefesler* olarak kendi kendime koçluk yaptım ve Alaric'in bana söylediği her şeyi kaçırdım. Çünkü artan paniğimi dizginlemeye çalışmakla meşguldüm. *Daha kötü durumlarla da karşılaşmıştım. Bununla başa çıkabilirim. Ben hallederim. Ben iyiyim.*

Bana ne gördüğünü söyle, Alaric istedi. Bana ne hissettiğini söyle. Etrafında ne var. Odaklan ve seni bulmama yardım et, Makayla.

Onun sözleri beni temellendirdi, bana yapacak yararlı bir şey verdi.

Yedekleme diye düşündüm. Benim yedeğim var.

Destekten daha fazlasına sahipsin. Ben varım, diye tersledi. Şimdi seni bulmama yardım et. Tekrarlanan talep derin bir nefes daha almama yardımcı oldu.

Tamam, diye fısıldadım, beni umutsuzca ihtiyaç duyduğum sakinliğe çekmesine izin verdim. Kendimi kaybetmemin beni esir alanlardan başka kimseye faydası yoktu.

Ben lanet bir genç kız değildim. Sorumluluğu nasıl alacağımı ve bu gibi durumları nasıl düzelteceğimi biliyordum. Yani yüzüğüm onlarda. Onu geri almanın bir yolunu bulacaktım.

Derin bir nefes olarak etrafımdaki her şeyi inceledim.

Bir kamyon kasasındayım. Bir sarsıntı daha beni metal zemine çarparken, burası engebeli bir arazi, dedim. Karanlık ve arkada uzanıyorum, bu yüzden fazla bir şey göremiyorum. Etrafımda uzun ağaçlar var. Son derece yeşil, yani bir su kaynağı var.

Diğer duyularımı da devreye sokmak için durakladım.

Kurbağaları ve balık taklalarını duyabiliyorum.

Havayı kokladım.

Yosun kokuyor. Bataklık gibi... ya da sulak alanlar, belki? Bir sürü ötücü kuş da var ve sanırım.

Derin bir nefes aldım, duyularımın zihnimde bir sahne oluşturmaya izin vermek için gözlerimi kapattım.

Balsam köknar ağaçları, diye iç geçirdim, orman kokusunun tadını çıkararak. Evde sadece birkaç yerde yetişiyorlar ama bu diyardaki bölgeyi bilmiyorum.

Detayları Hardt'a iletiyorum. Kuzeydoğu'daki bir sürü kamyonu izliyor. İyi oldu. Gerçi tüm bu olanlar kendimi biraz işe yaramaz hissetmeme neden oldu.

Evimin bulunduğu bölgede kilometrelerce uzunluktaki her dönümlük alanı biliyordum. Ancak bu Silver Lake benim büyüdüğüm yere çok benzese de, çevresindeki tüm alanlar aynı değildi. Orada

benim dünyamda otlak olan gelişmeler. Farklı kasaba isimleri. Ve bulunduğum yeri tam olarak tespit etmemi neredeyse imkansız kılan diğer küçük şeyler.

Uyandığımdan beri aynı düz yolda ilerliyoruz, diye ekledim, fazla sapmadığımızı fark ederek.

Bu da çok yardımcı oldu. Benimle konuşmaya devam et.

Kabul ettim ve geri kalan hareketlerimizi ona aktardım. Bir noktada kamyon yavaşladı ve keskin bir sağa dönüş yaptı, ardından durmadan önce beş dakika daha sürdü.

Dikkatli ol Mak, diye fısıldadı Alaric sanki yanımdaymış gibi.

Her zaman. Ön taraftaki kapılar açılınca kulaklarım dikildi. Sanırım geliyorlar.

Avantajımı kaybetmek istemediğim için tüm kaslarımı gevşemeye zorladım ve uyuyormuş gibi yapmak için nefesimi dengeledim.

Kamyon kasasının arkası bir çınlamayla açıldı.

Tamamen sakın ve sessiz kalmam gerektiği için nefes alıp vermeler arasında saymaya başladım. Bunlar insan değil, gelişmiş duyuları olan doğaüstü varlıklardı.

Neyse ki bana verdikleri dozajdan oldukça emin görünüyorlardı. Çünkü bilinç belirtisi var mı diye kontrol etmeye zahmet etmediler.

Kaba eller beni bir bez bebekmişim gibi iri bir omzun üzerinden attı. Kokudan Vex Junior olduğu anlaşılıyordu. Melez tiplerin puro içi gibi kokmasına neyin sebep olduğunu gerçekten bilmek istiyordum.

Kaslı dev homurdandı ve yerde tepindi. Bir şeye sertçe tekme atıp beni omzunda umursamadan zıplatırken kafamda adını hızla *Hulk Junior* olarak değiştirdim. Hareketleri *Hulk'un "Hulk smash!"* deyimine çok uygun düşüyordu.

Evet, Makayla bıçağı! Ona karanlık bir şekilde karşılık verdim. *Kesinlikle sana doğru gelen bir kazık var, dostum.*

Odaklan Makayla, dedi Alaric usulca. *Şu burnu büyük kurt seninle mi?*

Bunu doğrulamak için etrafıma bakamıyorum ama önümde iki çift ayak sesi duyuyorum, diye cevap verdim. *Biri muhtemelen Bendy'dir.*

Sanırım gerçek adı Robert Garmington. Kristen'in kardeşi.

Kalbim küt küt atmaya başladı. *Kardeşi mi?*

Evet. McKenzie Sürüsü'nden Alfa Landon aradı. Robert adında bir infazcısının kayıp olduğunu ve Neo'nun bu yüzden öldürüldüğünden şüphelendiğini söyledi.

Çünkü Robert'ın bu bilgilere erişimi vardı. Evet.

Kahretsin.

Evet, tekrarladı.

HJ-Hulk Junior'ın kısaltılmışı-altımda dönerek beni bir çırpıda çevreme geri savurdu. Gözlerim içgüdüsel olarak açıldı ve manzaranın kenarını yakaladım. Sadece ağaçlar ve bitkiler. Bunu Alaric'e aktardım, sonra ileride bir kapı açılırken gözlerimi tekrar kapattım.

"İndirin onu," dedi kültürlü bir ses. "Patronu arayıp iyi haberi vereceğim." HJ homurdanarak eşikten içeri adımını attı.

Bir kulübe, diye açıkladım, o dönmeden önce görebildiğim kadarını görmeye çalışarak. *O kadar da büyük görünmüyor...* HJ bir dizi merdivenden aşağı inerken sözümü yarıda kestim. *Yukarıda pek büyük görünmüyordu ama şimdi bir bodruma doğru iniyoruz. En az iki kat aşağıda.*

Bölge tanımınıza uyan bilinen tüm mülkler şimdi aranıyor. Bu ifadede bir parça hayal kırıklığı vardı, bunu anlıyordum çünkü o olsaydı ben de çıldırırdım.

aldı. Yardım edebilmek istiyordu ve ben ona harekete geçmesi için pek bir şey vermemiştim. Ama bu koşullar altında yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Dik merdivenin dibine vardığımızda tekrar etrafıma bakındım.

Beton duvarlar, zemin ve tavan, hepsi su lekeli. Büyük bir odadayız ama sağda ve solda koridorlar var.

"Onu ilk hücreye koyun," diye seslendi kültürlü ses merdivenlerden aşağıya. "Orası boş."

Boş hücre mi? Diğerleri neyle dolu? Peki ya

hücreler? Alaric sordu.

Boş olduğu için beni ilkinde koyduklarını söyledim. *Sanırım bu, burada başka kızlar da var demek.*

Savannah? diye sordu, umutlu bir şekilde.

Henüz bilmiyorum.

Hulk Junior sola döndü.

Gözlerimi kapattım, üçüncü tutsağın nereye gittiğinden emin değildim.

HJ beni soğuk, sert zemine fırlattığında acı içinde haykırmamak ve mavi bir çizgiye küfretmemek için kendimi tutmak yıllar süren bir eğitim gerektirdi. En büyük darbeyi omzum aldı, kollarım kelepçeler yüzünden arkamda garip bir açıyla büküldü.

Makayla mı?

Ben iyiyim, dişlerimi sıktım. *Sadece yeni hücreme alışmaya çalışıyorum.*

HJ ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve hücre kapısı, kilit yerine oturmadan önce rahatsız edici bir gıcırtyla kapandı. Sonra devin ayak sesleri koridorda kayboldu.

Bir süre bekledim, dikkatle dinliyordum.

Zincirler yakınlarda şingirdiyor, diğer tutsakların varlığına işaret

ediyordu. Uzaktan gelen bir hırıltı kulağımı gıdıkladı.

Ve yukarı doğru giden ayakların yumuşak gümbürtüleri.

Başka bir şey yok. Yakınlarda nefes alan kimse yok. Teknolojinin vınlama sesleri yok. Sadece ben ve kendi kalp atışlarım.

Kulaklarımın bana zaten söylediği şeyi doğrulamak için gözlerimi kıstım. *Ben yalnızım.*

Alaric'in rahatlaması hissediliyordu. *Kendini kurtarabilir misin?*

Evet, ama kelepçelerimle başa çıkmam bir dakikamı alacak. Çünkü arkamdaydılar ve kolum hala sert muameleden dolayı sızlıyordu. Uyuşturucunun kalıntı etkilerinden bahsetmiyorum bile.

Bana her ne verdilerse çok etkiliydi. Ama bende bu vardı.

Sadece biraz kıvranmaya ihtiyacım vardı.

Kollarımı arkamda düzeltirken ağlamamak için dudağımı ısırdım. Kendimi çalışabileceğim bir pozisyona getirirken canım çok acıyor, uzuvlarıma ağrılar yayılıyordu.

Kafamın içinde doğal olarak bir geri sayım başladı. Yetmiş iki saniyeye geldiğimde zincirlerimin çözüldüğünü fark ettim. İnsan tacirleri her zaman ucuz şeylere yatırım yaparlardı, özellikle de kızlarla uğraşırken. Bu tür durumlarda kesinlikle işe yarıyordu.

Küçük bir bükülmeyle metali bileklerimden çıkardım ve hırpalanmış bedenimi germeden önce sessizce yere bıraktım. Sonra yavaşça ayağa kalktım ve dengemi test ettim. *Biraz ağrım var ama iyiyim,* dedim Alaric'e, endişesini hissederek.

Boğazımı temizledim ve bir kez daha çevreme odaklandım, kataloglanmış her ayrıntıyla kendimi evimde gibi hissettim.

Benim hücremde de aynı çarpıcı dekor var. Su lekeli beton, daha fazla su lekeli beton. Ancak

duvarlara vidalanmış zincirler var. Görünüşe göre gümüş. Parmaklıklar da öyle. Zindanlar arasında bu kesinlikle beni barda bulduğundan daha üst sıralarda. Daha çok... Düşüncelerimde anılar yuvarlanmaya başlayınca sözümü yarıda kestim.

Safir.

Kapana kısıldığımız karanlık zindan. Soğuk beton.

Islak hava.

Ürperdim. *Burası aynı yer olabilir miydi?* Hayır, orası New York'a daha yakındı. O noktaya ulaşmamız daha uzun sürerdi.

Parmaklıkların dışında ne var? Alaric beni bir kez daha kendisine doğru çekerek sordu.

Koridorda beni neyin ya da kimin beklediğinden emin olamadan yavaşça hücre kapısına doğru yürüdüm.

Parmaklıklarla kaplı uzun bir koridor. En tepede, başımın çok üstünde, iki kat yukarıda pencereler var. Ve etrafa bakmak için tırmanamayacağım kadar yüksekler. Onlar da karartılmış görünüyor. En azından buradan. Kapımın kilidini inceledim. *Bana bir dakika ver, hücrelere bakayım.*

Gümüş bilezikleri yerden kaptım, bu kez acıya hazırlandım ve bir manşetin tek telini kopardım.

İdeal bir alet değildi ama iş görürdü.

Gümüş çubuklar normal çubuklardan birkaç saniye daha uzun sürdü çünkü tenimin metale temas etmesine izin vermemeyi tercih ettim - kilit kapının dışındayken mükemmelleştirilmesi gereken bir beceri. Neyse ki, benzer zorluklarla ilgili çok fazla deneyimim vardı.

Hulk Junior beni kafesimde bıraktığından beri hiçbir şey duymadım, dedim kilidi kurcalarken. *Diğer tutsaklardan geldiğini tahmin ettiğim bazı metal şingirtıları dışında.*

Risk almayın. Alaric'in alçak sesle yaptığı uyarı emredici bir okşayışla etrafımı sardı, içindeki alfa eşini uzaktan korumaya çalışıyordu. Bu beni ürpertti, neredeyse gümüş parmaklıklara dokunmama neden olacaktı ama son anda kendimi düzelttim ve kilidin ince sesini duydum.

Gürültüden kaçınmayı umarak kapıyı olabildiğince yavaşça kendime doğru çektim, ancak menteşeler tam içeri girebileceğim kadar geniş bir açıklığa sahip olmadan önce itiraz etti. İrkildim ve durakladım, pozisyonumu korudum ve birinin duyduğuna dair herhangi bir belirti olup olmadığını dinledim. Küçük bir şişe metal yağlayıcı taşımaya başlamayı aklıma not ettim.

Çıplak vücuduma bakarak iç çektim. *Evet, boş ver.* Bırakın bir çanta dolusu malzemeyi, lanet olası yüzüğümü bile saklayamıyordum.

Neyse ki kimse koşarak gelmedi. Sesler de duymadım, bu yüzden tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım ve hücreden dışarı çıktım.

Şimdi koridordayım, dedim ve çıkışa doğru bir adım attım ki arkamdan tıkırtı sesi yankılandı. İrkildim. Bir yanım merdivenlerden yukarı fırlamak ve oradaki kötü adamlarla şansımı denemek istiyordu. Ya da gecenin karanlığına karışmak. Kaçmak. Alaric'i bulmak. Geri dönmek.

Ama daha güçlü bir parçam kimseyi geride bırakmayı reddetti. Savannah da burada olabilir.

Yanağımı ısırarak etrafımı araştırmaya başladım, burada başka kimlerin olduğunu belirlemek ve potansiyel olarak başka bir çıkış yolu bulmak için etrafımı araştırdım.

Hücreler çok pisti. Bazıları kanlıydı ve ölüm kokuyordu. Diğerlerinde ise uyuşturulmuş bir halde zincirlenmiş kızlar vardı, gözleri dünyaya boş bakıyordu.

Onları gördüğümde kalbim kırıldı ama yıllarımı bu ürkütücü manzaraya karşı kendimi katılaştırarak geçirmiştım.

Onlar için üzölmek onlara yardımcı olmadı. Özgür bırakılmaları gerekiyordu ve bunu yapmak için devam etmeliydim.

Ben de öyle yaptım, her hücreye göz atarken işe yarayabilecek bir şey aradım. *Sanırım burada*

İlk koridorun sonuna kadar *sadece bir merdiven var* dedim. *Ve bu hücrelerde kalan tek şey hırpalanmış kadınlar. Çoğu insan.*

Son hücreye ulaştığımda ürperdim ve hücremden duyduğum hırıltının kaynağını buldum. Başka bir kadının kucağına kıvrılmış, altındaki betonun soğuğuyla mücadele ederken nefes almakta zorlanan küçük bir kız görünce midem bulandı.

Ölüyor, diye düşündüm, kalbim sıkıştı. *O ölüyor. Kim*

ölüyor? Alaric sordu.

Bir kız, diye fısıldadım, bakışlarımı başka yöne çevirerek. Kızlar beni fark etmemişti. Hiçbiri fark etmemişti.

Umurlarında bile olmayacak kadar uyuşturulmuşlardı.

Her adımda kalbim çarparak koridordan ana alana doğru geri çekildim.

O pislikler bunu ödeyecek, Alaric, diye öfkelen dim.

Aynı fikirdeymiş gibi ofladı.

Merdivenlere doğru ilerlemeye başladım, ancak diğer koridorda yankılanan metal sesleri dikkatimi dağıttı. İçgüdülerim tekrar savaşa tutuştu, merakım kaçma ihtiyacımla savaşıyordu.

Ama yumuşak bir çığlık kulaklarımı deldi, ardından burnumu tanıdık gelen bir koku seğirtti. *Savannah*, diye düşündüm, bu kokuyu takip ederek koridora ulaştım. Koridor daha büyük hücreler ve tıbbi ekipmanla kaplıydı. Neşter ya da testere gibi kullanabileceğim bir alet ararken bir fısıltıyla hazırlıksız yakalandım.

"Nasıl yapabildin?"

Kelimeler çok yumuşaktı, neredeyse yok

gibiydi. "Nasıl yapabildin?"

Kadın s bir ses. Acı içinde. Kalbi kırık.

"Nasıl yapabildin?"

Sesi takip ettim, ona doğru çekildim, daha fazlasını

öğrenmeye ihtiyaç duydum. "Nasıl yapabildin?"

Ardından yumuşak bir çığlık geldi, sayıklama tonu bir çığlığa dönüştü.

Ona doğru koştum, koridorun sonuna kadar gittim ve sonunda Savannah'yı bir masaya bağlanmış, bir makine damarlarına bir şey pompalarken buldum. *Ne oluyor lan?* diye düşündüm, etrafıma bakındım, önümde gelişen sahne karşısında kafam karışmıştı. *Ona yardım etmeliyim!*

Bu üç kelimeyi mırıldanmaya devam etti, şiddetli bir şekilde titrerken gözleri başının arkasına yuvarlandı.

Neler oluyor? Alaric istedi.

Ona anlatmaya çalıştım, düşüncelerim hızla art arda geliyor, kelimeler alışılmadık bir kaos içinde zihnimde uçuşuyordu. Ama havadaki gümüşü hissettim. Yanlışlığı. Acıyı!

"Savannah," diye fısıldadım, kaçmasına yardım etmeye nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyordum. Kelepçeler som gümüşlendi ve görünürde bir anahtar yoktu.

"Bunları mı arıyorsun?" diye seslendi arkamdan derin bir

ses. Arkamı döndüm, vücudum savaşmak için canlanıyordu.

Sadece suratına kaya büyüklüğünde bir yumruk yemek için. *Lanet olsun!* Yıldızlar görüşümü kör etti ve beni birkaç adım geriye attı. Sonra karnıma aldığım bir darbe daha beni dizlerimin üstüne çökertti.

Makayla! Alaric kafamın içinde

kükredi. Ama cevap veremeyecek

kadar başım dönüyordu.

Dünya soldu. Göz

kırptı ve söndü.

Sonra gümüşün tanıdık yanığı duyularımı deldi ve aniden bir sandalyenin üzerinde hayata geri döndüm. I

nasıl düştüğümü ya da beni oraya kimin koyduğunu hatırlamıyordum ama ayak bileklerim ve el bileklerim Savannah'nınkine benzer bir şekilde bağlanmıştı.

Başımı kaldırıp baktığımda, yıllarca kâbuslarıma girecek, parçalanmış bir yüze yerleştirilmiş bir çift çamurlu kahverengi gözle karşılaştım.

"Merhaba Makayla," diye selamladı, sesinde kanımı donduran bir heves vardı. "Cehenneme hoş geldin."

MAKAYLA

NELER OLUYOR? Alaric istedi.

Yakalandım, diye mırıldandım, bariz olanı ifade ederek. Sonra zihnim berraklaşmaya başladığında ona olayların kısa bir özetini yaptım, ardından önümdeki şekilsiz adamı hızlıca tarif ettim.

Kahverengi ve gri saçlı, daha önceki kurt gibi. Ama burnu bükülmüşten de öte. Yüzü düpedüz grotesk. Alfa Landon Robert'ın sakat olup olmadığını söyledi mi?

Evet, kırık bir burundan bahsetti ama diğer şekil bozuklukları hakkında bir şey söylemedi. Sen iyi misin?

Daha iyi oldu, dürüstçe cevap verdim. *Başarısız olmam için bana tuzak kurduklarına eminim. Bir tuzak gibi.* Beni durdurmadan önce etrafta dolaşmama izin vermelerinin tek nedeni buydu.

Ya da belki gerçekten kaçmıştım. Geçici olarak.

Belki de benim yukarı çıkmamı bekliyorlardı, bu da neden hepsinin bodrumdan çıktığını açıklıyordu.

Ne olursa olsun, artık resmen sıçmıştım. *Beni bir sandalyeye kelepçelediler. Bu kelepçelerden kıpırdayarak kurtulabilir miyim bilmiyorum.* Sıkı ve boğucuydular ve cehennem gibi yakıyorlardı.

Köknar ağaçlarını ve bataklığı tarif ettiğiniz için yeriniz hakkında bir ipucumuz var, dedi.

Ve Hardt kamyonu bir kulübeye giden bir köy yoluna kadar takip etti.

Rahatlamak istedim. Ama tanıdık adam bunun için yüzüme çok yakın duruyordu. Bu adamın kurt tipini belirlemeye çalışırken burun deliklerim alevlendi. Duman kokusunun burnuma alaycı bir şekilde çarpmasıyla irkildim. *Oh, kahretsin. Melez.*

Yine de kokusunda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Tekrar içime çektim.

Kristen.

Kahretsin. Kristen'in olay yerinde aldığım koku buydu. Zayıf ama mevcut. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, tuhaf bir şekilde tanınabilir bir şey vardı. Tanıdık gelmiyordu ama bu adamı daha önce kokladığıma yemin edebilirdim. Altta yatan kül ve bakır para kokusunun kokuyu bozması dışında. *Kimsin sen?* Merak ettim, ona şüpheyle baktım. *Seni neden tanıyorum? Seni nereden tanıyorum?*

Alaric'in şokunu duymaktan çok hissettim. *Başka bir melez mi?*

Evet, şu anda iki tanesine bakıyorum. Hulk Junior ve tanıdık bir adam. Bu fareler aniden her yerde oluklardan sürünmeye başladılar. *İkincisi Kristen'in üzerinde kokladığım.*

Sikeyim.

Ben de aynen öyle düşünüyorum.

HJ elinde kenara koyduğu bir tepsiyle hücreye girdi ve arkasında, tamamen siyah bir takım elbise giymiş bir vampir içeri girdi. Patron bu muydu? Yoksa tanıdık adam mı?

Aralarına baktım, burada kimin yetkili olduğunu anlamaya çalışıyordum. İkisinde de bir otorite havası vardı.

Gerçi vampirin de etrafında bir dangalak havası vardı. Bana bir pastanın üzerindeki süsleri hatırlattı. *Amcık kek gibi*, karar verdim.

Ama diğer adam... o... güzel ya da temiz değildi. Tamamen kütle, güç ve tehlikeydi.

Tanıdık biri gelip önümde durduğunda ürperdim, ellerini arkasında kavuşturmuş ve bacaklarını omuz genişliğinde açmıştı. Aniden gülümseyene kadar görünüşü oldukça iyi huyluydu. Bedenimden bir ürperti geçti. Hayatımda hiç saf kötülüğe bu kadar yakın olmamıştım.

Bu... Düşündüm, yutkundum. *Evet, patron bu.* Kurnaz bakışlarının üzerimde gezinmesinden bunu anlayabiliyordum, sanki beni ölçüp biçiyor ve bir sonraki adımda bana ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Başından beri amacım buydu. Ama yüzüğüm olmadan... *Kahretsin.*

Patron hangisi? Alaric sordu, sözleri beni şimdiki zamana çekmeye ve içimi kemiren umutsuzluğu hissetmemi engellemeye yardımcı oldu. Bu adamla ilgili bir şey *yanlışlığı* haykırıyordu. *Uyarı. Ölümçül.*

Tekrar yutkundum ve fısıldadım: *Tanıdık olan lider. Kokusunu tanıdığım ama çıkaramadığım adam. Melez olan.*

"Biliyor musun, üç yıl önce bize epey pahalıya patladın," dedi tanıdık olan. "Sonra hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldun. Bunu anlamamıştım. En azından sen Alaric'e açıklayana kadar."

Ne? Bunu nasıl bilebilir ki? Ve üç yıl önce? *Kahretsin, bunların hepsi bağlantılı.* Tam da düşündüğüm gibi. Bunu Alaric'e çabucak ilettim ve o da onaylayarak homurdandı. *Sana yüzüğümden nerede bahsetmiştim?*

Göl, diye cevap verdi hemen.

O günün anısı aklıma geldi. Yüzüyorduk...

Biri beni duydu. Biri beni takip etti. *Silver Lake'te köstebek mi var?* Merak ettim.

Alaric'in cevabı, tanıdık melez tekrar sırtıttığında kayboldu, ifadesi o kadar karanlıktı ki kendimi yaklaşan korkumun ötesini düşünemez halde buldum. Bu adamdan güç akıyordu, canavarı tehlikeli bir şekilde yüzeye yakındı.

Seni nereden tanıyorum? Talep etmek istedim. Bu adamı daha önce görmüştüm. Hissetmiştim. *Koklamıştım.* Ve yine de, yüzü tüm anılarımdan kaçtı. *Nasıl oldu?*

"Yerini belirleyemiyorsun, değil mi?" Başını biraz yana eğdi, bana meraklı bir köpeği hatırlattı. Sadece, onda, cehennem gibi ürkütücüydü. Çünkü bu yaratığın ilgisinin bir parçası olmak istemiyordum. "Sen ve arkadaşın gelip patronumun operasyonunu dağıttıktan sonra, alfa konseyi tarafından yargılanmak üzere götürüldüm. Beni ölüme mahkûm ettiler. Ve ben de öldüm. Ama geri geldim." Elini vücudunun üzerinde gezdirdi. "İşte böyle. Bir melez olarak."

Önümde çömeldi, çamurlu bakışları öfke saçıyor, gözbebekleri siyah alevlerle dans ediyordu.

"Hayatta kalmak için görünüşümden yapacağım fedakârlığın farkında değildim. Sanırım senin için Bunun için teşekkür ederim, değil mi?"

Ona göz kırptım. "I..." Kaşlarımı çatarak devam ettim.

"Bortex?" Bu bir tahmindir.

Bir öneri.

Bir... imkansızlık.

Yine de kokusunu tanımıştım. Tanımadığım halde onu tanıyordum. Sebebi bu muydu? McKenzie Sürüsü'nün eski alfası Bortex önümde durduğu için mi?

Tanıdığım Bortex'in bir anısı zihnimden süzüldü - ayakta duran alfa kurdun bir görüntüsü

Zindanda dişi bir şekil değiştirenle alay ediyordu, geniş omuzları şişkin ve kara kafası ięrenę bir kahkahayla geriye doğru eğikti.

Kahretsin, artık o alfa kurda *hiç* benzemiyordu.

Ancak... Gözlerimi kısıarak yüzünün bozuk yapısını, saçlarının kll çizgilerini ve çenesinin şekilsiz hatlarını inceledim.

Bendy'nin çok daha çarpık bir versiyonu gibiydi.

"Evet, yüzünün bu hale gelmesinde benim hiçbir payım olmadığından oldukça eminim," dedim. Adama hiç yumruk atmamıştım. O gün vampirlere ve kızları kurtarmaya odaklanmıştım. Olaya karışan kurtlar kendi sürüleri tarafından kağırılmıştı.

"Ama sen yaptın Makayla," diye karşı çıktı, yüz hatlarında ve sesinde o çarpık sırtış geri gelmişti. "Yakalanmamın ve yargılanmamın sebebi sensin. Ve bu yüzden de idam edildim. Bir melez olarak yeniden doğmak hayatta kalmamın tek yoluydu ve beni bu duruma *sen* srkledin."

Bu kesinlikle çarpık bir bakış aısıydı. "Kız ticareti yapmayı seçtin." "Ve sen de müdahale etmeyi seçtin."

"İşimi yaptığım için özür dilemeyeceğim," diye mırıldandım, artık *kiminle* karşı karşıya olduğumu bildiğim için kendime olan güvenim biraz yerine gelmişti. Alaric'e durumu anlattım ve onun hiç şaşırmadığını fark ettim. Sanki bu noktaya gelmeden önce bir şekilde bu sonuca varmıştı.

"Oh, yakında özür dileyeceksin. Aslında, sanırım sonuna kadar bana yalvaracaksın. Ama önce seni biraz daha esnek yapmam gerekiyor. Tekrar patlak vermene izin veremem." Sırıttı. "Seni çalışırken izlemekten heyecan duysam bile."

Uzuvlarımda bir titreme dolaştı, bakışları çok bilgiliydi. Çok zekiydi. Sanki benim hakkımda söylediğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Hâlâ önemli bir şeyi kağırıyordum.

Tam olarak göremediğim ama var olduğunu hissettiğim bir bağlantı. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Daha iyi bir açıklamaya.

"Madem o gün glde beni izliyordun, neden o zaman beni almadın?" Yüksek sesle düşünerek ve içgüdülerimi takip ederek sordum. "Neden şimdiye kadar bekledin?" nk belli ki Vex beni ilk aldığında kim olduğumu fark etmemişti. Ama... "Vex beni kendin için sakladığını düşündüğünü söyledi. Başından beri kim olduğumu biliyordun." Bu da beni *neden şimdi sorusuna* geri getirdi.

"Evet, ama senin *ne* olduğunu değil," diye söylendi. "En azından sen Alaric'e tüm bu detayları açıklayana kadar. O gün seni neden gtrmediğime gelince, çünkü konuşmalarınıza kulak misafiri olan ben değildim. Titanium duydu. O ve başka bir adamım. Ve seni Alaric'in önünde götürmeye alışmayacaklarını çok iyi biliyorlardı."

"Titanyum mu?" Tekrar ettim. *Peki yanında kim vardı?*

Bendy koridordan homurdandı.

"Ciddi misin?" arpık burunlu şekil değiştirene baktım. "Adın Titanyum mu? Robert değil mi?" Bu bir alaydı. Gerçekten sylememem gereken ama söylemeden de edemediğim bir sataşmaydı. Alaycılık benim arkadaşımdı, benim kayamdı ve şu anda o kayayı *gerçekten* kullanabilirdim.

Bendy -ona Titanyum demeyi reddediyorum- bana dişlerini gösterdi.

Onun aptallığına cevap vermek yerine yeniden patron adama odaklandım. "Küçük adamı beni gözetlemesi için mi gönderdin?" Fiziksel olarak küçük değildi. Sadece totem direğinin altında olduğu belliydi.

"Aslında onu Hawk'a bir paket teslim etmesi için gönderdim. Ama lanet olası beta tarafından durduruldu. Senin hakkında bilgi toplaması, hayatını bağışlamam için beni ikna etmek amacıyla kullanılan bir teselli dlyd."

Kaşlarımı kaldırdım. "Beta Hardt onu durdurdu mu?" Ve bunu Alaric ya da Hawk'a rapor etmedi

mi?

"Titanium'a neden bölgede olduğunu sordu ve Titanium da bu konuda yalan söyleyerek

Tyler'ın eşinin bilinen bir arkadaşı olan Kristen ile birlikte."

"Diğer bağlantıyı tehlikeye atamazdım," diye araya girdi

Titanyum.

"Kesinlikle doğru," diye mırıldandı Bortex. "Ancak ne yazık ki Kristen bu iddiayı daha sonra öğrendi ve sanırım oandan itibaren neler olduğunu biliyorsunuz."

Titanyum onu yakaladı. *Kendi kız kardeşini. Ahmak.*

Ve sonra.

"Onu kanattın ve Alaric'i şehre geri çekmek umuduyla bir davetiyeyle birlikte bahçesine bıraktın." Bu boynundaki küçük noktacıkları açıklıyordu. Dişleri normal bir vampir boyutunda olmamalı. Burada uzunluk hakkında her türlü şakayı yapabilirdim... ama bundan kaçındım.

"Evet, operasyonumuzda işe yaramayacağını anladıktan sonra kanını akıttım. Ama bir arkadaşım onu bahçede bıraktı. Ben değil."

Arkadaş mı? Ne arkadaşı? "Peki ya ayağındaki baş harfler?" Vermek zorunda olduğu tüm bilgileri almak için onu sağlamak isteyerek sordum. Eğer bu durumda olacaksam, bunu iyi değerlendirebilirdim. Ve Vex'ten çok daha açık sözlüydü.

Sırıttı. "Eşini oynamaya davet etmesi için derisini damgaladım."

"Neden?"

Sadece gülümsedi. "Fark etmez, değil mi? Artık buradasın. Bir sandalyeye zincirlenmişsin. Oynamaya hazırsın." Parmaklarını şıklatarak kölelerinden birini çağırdı.

Görünüşe göre, sorgulama zamanı sona ermişti. Bu talihsiz bir durumdu çünkü Kristen'in cesedini Alaric'in bahçesine bırakan bu gizemli arkadaşın, yani "diğer bağlantının" kim olduğunu öğrenmek istiyordum. İkisinin aynı kişi olduğundan şüpheleniyordum.

Peki Hardt neden Titanium'un varlığını Alaric ya da Hawk'a bildirmedi?

Alaric'e Bortex'le yaptığım sorgunun ayrıntılarını anlatmaya başlamıştım ki aletlerin tıkırtısı dikkatimi çekti. Vampir Amcıkkek, HJ'nin bıraktığı tepsinin yanında durmuş, bir tür şırınga hazırlıyordu.

Bana yine ilaç mı veriyorlar? Zamanlama falan mı yapıyorlar? Hardt hakkında ne diyordun? Alaric talep etti.

Robert'ı bölgede buldu. Sana söyledi mi yoksa-

Vampir Amcıkkek bana doğru adım atıp bulanık gri bir sıvıyla dolu iğneyi tutarken düşüncelerim kesildi. "Normalde bunu sana içirirdim ama eminim ki yutacak durumda değilsin."

Alaric... Omurgamda bir ürperti başladı.

Vampir Amcıkkek şırıngaya dokunarak, "Yani bu iş görecektir," diye devam etti. "Biliyorsun, normalde önemsiz işlere tenezzül etmem. Ama o alfa toplantısına gümüş solüsyonu teslim etmek için bir yiyecek-içecek görevlisi olarak gitmek böyle bir kaos yaratmaya değerdi. Hepsini gerçek planlarımıza karşı kör etti. Hâlâ da kör ediyor."

Gümüş çözüm mü? Vex'in telefonu... Tyler'ı zehirleyen pislik bu. Kahretsin!

Alaric zihnimde hırladı, artan öfkesi hissediliyordu ve beni geçici olarak kör etti. *Kim?*

Vampir Amcıkkek, diye cevap verdim. *Elinde iğne olan güzel çocuk vampir.* Normalde bu oldukça bilgilendirici sorgulamayı sonlandırmak için bir gösterge olurdu. Ama kaçış mekanizmam yoktu.

Kahretsin. Bir ipucumuz var, Makayla. Geliyoruz. Söz veriyorum.

Şırınganın içindeki sıvı bir an için ışıpta parladı ve gözlerim büyüdü. *Acele etsen iyi olur,* dedim kalbim küt küt atarak. *Çünkü bana gümüş pompalamak üzereydi.* Ve vücudumun ne kadarını kaldırabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ne?! Alaric sakinliğinin tüm kalıntılarını kaybetti, kurdu zihninin içinde isyan ediyor ve benimkinin karşılık olarak sızlanmasına neden oluyordu.

Derin nefes aldım, kendime koçluk yaptım. Sadece... Bileklerimdeki kelepçelerle boğuşmaya başladım ama bunlar kolayca çözülebilecek türden değildi. Serttiler. Sertti. Ve yakıyordu.

"Vücudunuzun buna nasıl tepki vereceğini çok merak ediyorum. Gümüşe karşı bağışıklığın yok sanırım?" Vampir Amcıkkek konuşurcasına sordu.

Bortex, "Oyalanmayı bırak Todd ve yap şu işi," diye buyurdu.

Todd mu? Kafamın içinde tekrarlardım, hâlâ kelepçelerle uğraşıyordum. O kadar sıkıydılar ki zar zor hareket edebiliyordum. Vampirin adı Todd, Al-

Kan emici orospu çocuğu, ben daha düşüncemi tamamlayamadan iğneyi koluma batırdı, sıvıyı doğrudan damarıma verdi ve beni bir anlığına dünyaya karşı kör etti.

Alaric kafamın içinde öfkeleniyordu ama kulaklarımda uğuldayan seslerden onu zar zor duyabiliyordum.

Kendimi tutamadım. Başım geriye düştü ve göğsümden kan donduran bir çığlık koptu. Vücudum sarsıldı, uzuvlarım saldırının altında titriyordu.

Sıvı gümüş.

Damarlarımda

a.

Doğrudan kalbime gidiyor.

Oh. Lanet olsun. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu, bildiğim bir tedavisi yoktu, hayatta kalmanın bir... yolu... yoktu.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü, zayıflığım beni esir alanın gülmesine neden oldu. Ya da esir alanlardan. Gerçekten anlayamadım, tepkileri bir çarpıtma dalgası içinde etrafımda yüzüyordu.

Makayla!

Gözlerimi kırptım, sesin bana mı yoksa Alaric'e mi ait olduğundan emin değildim.

Ben... Bilmiyorum... ne yapacağımı, diye düşündüm, her zamanki zekâ tadım... kaybolmuştu.

Nefesim kesildi. Zihnim... parçalanıyor.

Kalbim hala atıyor muydu?

Biri, her şeyin ötesinde zar zor hissettiğim yanağımı okşadı. "Eminim birkaç dakika içinde çok daha uysal olacaksın."

Damarlarım yandı, boğazımdan bir inilti çıktı. Ya da belki başka bir çığlık. Ben... Ben duyamadım. Hayır, bekle, duyabiliyordum, ama her şey çok gürültülüydü. Çok yoğundu. Çok mu soğuktu? Hayır, sıcak. Hayır, soğuk. Oh Tanrım...

Benim türüm gümüşe karşı duyarlıydı ama bizi öldürmesi için çok fazla olması gerekiyordu. Ancak, doğrudan damara konsantre bir doz... *Bundan kurtulabilecek miyim?*

Alaric kafamın içinde bir şeyler bağırdı.

Şşş... Odaklanmam gerekiyordu. Düşünmeye. Bir şeye... bir şeye...

Beni bırakmaya cüret etme, Makayla!

Ne? Anlamadım. Kimi bırakacaksın? Alaric'i mi? Neden gideyim ki? Gözlerimi açmaya, etrafımı incelemeye, parmaklarımla ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım.

Ama her şey kapanıyordu.

Bir bağlantı dışında. İnce bir bağlantı. Beni diğerine bağlayan bir ip. *Alaric.*

Onun varlığı beni gerçekten anlamadığım bir şekilde rahatlatmıştı. Asla bir eş istememiştim. Ama Alaric... Ben... Alaric'i sevdim. Kokusunu. Kurdunu. Dokunuşunu. Onun rahatlığı. Onu her yanımda hissedebiliyordum, beni özüyle okşuyor, ruhumu kendi ruhuyla öpüyor ve beni buraya bağlıyordu.

Onu çekiştirdim.

Onun korumasından zevk aldım. Gücünden.

Gücünden. Çok fazla enerji. Çok fazla ısı.

Ölümünün bir önemi yoktu. Benim için değil. *Değil miydi?* Doğru. Ben... Ben daha fazla zaman istedim. Altmış yıl bir hediye olurdu. Günlerden çok daha iyi.

Günl

er.

Günl

er.

Günl

er.

Günl

er.

Vay canına, başım dönüyordu. Tüm oda dönüyor, görüşüm ışıkla karışık bir karanlık girdabına dönüşüyordu.

Alaric. Evet. Evet, Alaric'im. Evet, Alaric'im.

Onu kafamda, kalbimde, ruhumda hissediyordum, varlığı beni sahiplenici bir pelerinle sarıyordu. Hırıltısı içimde gümbürdüyordu. Öfkesi elle tutulur gibiydi. Endişesi gözyaşı kanallarımı çekiştiriyordu.

Üzülme, dedim ona. *Yüzüyorum. Yüzüyorum.*

Yüzüyor. Yüzüyor.

Evet, hmm, uçmak tavsiye edilmiyordu. Beni sersemletti. Kırılmış. Biraz... susuz?

Hayır. Mantıklı konuşmuyordum. Hiçbir şey mantıklı değildi.

Alaric hariç.

Doğru dostum.

İşaretimi taşıyordu. Parmaklarımla zihinsel olarak okşarken, onun üzerinde geliştiğini, göğsünde seksi küçük kurdun titreştiğini hissettim. *Benimkini. Benim eşim. Benim Alaric'im.*

Senin, diye fısıldadığını duydum. *Seninki.*

Alaric'in sesi beni biraz cesaretlendirdi ama kısa sürdü.

Kelepçeler hakkında bir şeyler sordu.

Zihnimin içinde uçuyor, kendi kendime mırıldanıyor ve bir neden bulmaya çalışıyordum. *Metal.*

Çözün. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Kardeşim Asher öğretmişti. Nathan da. Ve Marc.

Çok kolay.

Ama hayır.

Hayır.

Kelepçeler yanıyor. Ama damarlarım kadar değil. Yanıyorlardı. Beni içten içe yakıyorlardı.

Alaric, nefes aldım. *Alaric mi?*

Ben buradayım. Derin ses tonuna zihinsel bir eli andıran bir güç fısıltısı eşlik ediyordu. Tutundum, onu kendime çektim, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Doğru

dostum.

Benimki.

Made

n.

Made

n.

Duvarlarda yankılanan bir kahkaha bana yalnız olmadığımı hatırlattı. *Hayır, hayır, hazır değilim.*

"Etkileyici, Makayla." Çok sıcak yanağıma soğuk bir vuruş. "Gerçekten etkileyici. Eğer bundan sağ çıkarsan, planladığımız diğer bazı deneyler için mükemmel bir denek olacaksın. Yine de seninle iblis kanı deneyeceğimizi sanmıyorum." Parmağını dudaklarımda gezdirdi ve öğürdüm. "Ateş solumak

istemiyorsun, değil mi?"

Dünya bir kez daha kendi ekseni üzerinde eğildi, sandalye daldı ve hareket etti. Bir roller coaster yolculuğu. Tavsiye edilmez. *Aşğı doğru eğim... hayır... hayır. Ugh.*

"Sana onun özel olmadığını söylemiştim," dedi içlerinden biri. Pasta gibi olan belki de. "O da diğerleri gibi ölecek."

Gitmiyorum. Gitmek. Gitmiyor. Ölmeyeceğim.

Hayır, değilsin, diye onayladı Alaric, sesi zihnimde güçlüydü. *Bana yaslanmaya devam et, bebeğim.*
He Al bunu.
psi.

Kaşlarım çatıldı ama bir ses odaklanmamı engelledi.

"Hmm, belki de düşündüğümüz kadar güçlü değilsin." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Ben bir baş belasıyım, düşüncelerimde geveledim.

Öylesin, diye kabul etti Alaric, ruhumu çekiştirerek.

"Olabilir," dedi biri, sesini teslim olmuş gibi çıkararak. "En azından yakında burada

olacak." "O zaman gerçek duruşma başlayabilir," diye kabul etti diğeri.

Deneme mi? Tekrar ettim. *Deneme... test... deneme... iplik... bir şey...* Neredeyse başarıyordum, neredeyse bağlıydım

zihnimdeki tüm hareketli noktalar, beni tekrar sıkıştırdığında.

Başka bir pislik.

Daha fazla ateş.

Parlak ışık.

Kahretsin...

Kaos.

Kelimeler birbirine karışıyor. Sesler de. Alaric. Ben. Onlar.

Herkes. Sesler. Hırıltılar. Çığlıklar.

Yürümek... yürümek... yürümek... parlak, güzel... ışığa doğru.

Bir yandan da Alaric'i diğer tarafta bulmayı umuyordum. Bekliyordum.

ALARIC

KALBİM DURDU.

Durdur

uldu.

Kırıldı.

Toz haline geldi.

Neredeyse beni öldürecek olan bir nefesle beni dizlerimin üzerine çökertti. Makayla'nın orada, pamuk ipliğine bağlı olduğunu, ruhunun radarımda göz kırptığını, gücünün *ihtiyaçla* zonklayan küçük bir noktaya kadar ezildiğini hissetmem dışında.

Hayatta kalma

ihtiyacı. Nefes alma

ihtiyacı. *Gelişme*

ihtiyacı.

Her parçamı onun içine ittim, anlamadığım bir yolu takip ederken ruhum acı içinde çığlık attı, eşimi var olduğunu hiç bilmediğim bir yerden çektim ve özümü onunkiyile mümkün olmaması gereken bir şekilde ördüm.

Bir anda oldu.

Kurdum tepki

verdi.

Ve onunla kavga etmedim.

Beni bu karanlığa yönlendirmesine izin verdim, ruhumu tüm zaman ve mekâna meydan okuyan bir şekilde onunkiyile evlendirdim. *Makayla*, diye yalvardım, ruhum onunkine hayat aşıliyordu, hepsi zihnimin içindeydi.

Babamın kamyonetinin yolcu koltuğunda oturduğumu hayal meyal

anlıyordum. Etrafımdaki sesleri hayal meyal duyuyordum.

Sürümün endişesini belli belirsiz hissettim.

Tıpkı onların karşılık veren gücünü belli belirsiz hissettiğim gibi, içime, benim *aracılığım*la, ona en çok ihtiyaç duyan yaşam gücüne akıyorlardı.

Makayla'ya. Eşime. Diğer yarıma. Ruhumun en hafif parçası. Gümüşle lekelenmiş. Ölüyor. Zihinsel acı içinde çığlık atıyor. Ve yine de sürümün sunduğu enerjiyi emiyor. Ona vermek zorunda olduğum şeyi alıyor.

Tüm gücümle. Tüm nefesim. Tüm kanımı, varlığımı, lanet olası özümü ona armağan ettim, başarması için yalvardım. Bana dönmesi için. Ölümün mutluluğundan uzaklaşıp hayatıma geri dönmesi için. Benim dünyama. Geleceğimize.

Kaderin bizi bir araya getirmesinin bir sebebi vardı. Bunu şimdi anlıyordum, yolların iç içe geçtiğini görebiliyordum, Makayla ve benim her zaman birbirimiz için yaratılmış olmamızın nedenini.

İki alfa kurt. Güçlü. Bağımsız. Yine de birlikte çok daha etkili. Makayla beni toprakladı, bu dünyadaki yerimi fark etmemi sağladı, gücümü odakladı ve liderlik etmem için beni cesaretlendirdi. Tarafından değil

Bana ne yapacağımı söyleyerek. Ne yapmam gerektiğini bilerek bile değil. Sadece var olarak ve beni kaderim gereği içinde bulunmam gereken duruma sokarak.

Beni olmam gereken alfa olmaya itti, sadece onun için değil, sürüm için de. *Benim* için. Geleceğimi aydınlattı.

Bana hissetmem için bir sebep verdi.

Beni daha iyi bir kurt olmaya zorladı.

Belki hepsi aynı anda değil ama birlikte yürümeyi planladığımız yol buydu.

Tıpkı onun kendi çabalarını destekleyeceğim, ne zaman kendi alanına ihtiyaç duyduğunu anlayacak ve bilecek kadar alfa olacağım ve onu bir emir ve komutlar denizinin altında boğmayacağım gibi. O uçmak, başkalarına yardım etmek, kendilerine yardım edemeyecek kadar zayıf kurbanların sesi olmak için yaratılmıştı.

Böyle zamanlarda onun yanında durmam, ona yardım etmem, onu desteklemem ve ona güç vermem gerekiyordu. Onun kayası, temeli, *gücü* olmak için.

Şimdi onu destekledim, damarlarına hayat üfledim, ona ihtiyacı olan enerjiyi verdim.

Kavga.

Çünkü birlikte durdurulamazdık.

Birlikte ölümü yenebilirdik.

Birlikte *liderlik* etmemiz gerekiyordu.

Sürüm için doğru kişi olabilmem için gereken duygusal omurgayı bana sağlayacaktı, tıpkı ihtiyaç duyduğunda ona fiziksel gücümü verdiğim gibi.

Ver ve al. Yaşayın

ve öğrenin. Nefes

al ve ver.

Beden dışı bir deneyim gibiydi, aklımı başımdan alan ama karşı koyamayacağım kadar doğru hissettiren bir deneyim. Kurtlarımız dans ediyor, oynuyor, ruhlarımızın pekiştirdiği bu bağa dahil oluyordu. O sonsuza dek benim olmuştu. Ben de sonsuza kadar onun olacaktım. Hiçbir diyar bunu değiştiremezdi. O kaçabilirdi ama ben her zaman kovalardım.

Bir eş istememiştim.

Çünkü şu ana, ruhlarımızın iç içe geçtiğini hissettiğim şu ana kadar bir tanesinin amacını anlamamıştım. Hayatım boyunca kendimi boş hissetmemin, Silver Lake'ten ayrılmamın, *onu bulmak* için doğru zamanda, doğru yerde New York'ta *bulunmamın* nedeni oydu.

On iki yıl önce kardeşimle savaşıp tahtıma sahip çıksaydım, bu bağlantıyı kaçırabilirdim. *Onu* kaçırabilirdim.

Hayatımdaki her şeyin bir nedeni vardı.

Şehre kaçışım, E.V.I.E.'de işe başlamam, güzel kızları yok etmeye meraklı psikopat melezler tarafından oyun oynamaya davet edilmem.

Tüm bunlar beni Makayla'nın yoluna sokmuş, bir gün diğer yarım ile tanışmamı sağlamıştı. Yeniden bir bütün olacaktım. Özgürce uçacak, sevecek, yaşayacak ve gerçek bir kalbe sahip olacaktım. *Onun* kalbi.

Ama şimdi ona her şeyimi verdim, kurdum varlığımın her zerresini onunkine akıtıyor ve önümüzdeki yolculuk için onu güçlendiriyordu.

Uyan Makayla, dedim ona. Uyan. Savaş. Yaşa.

Sessizlik.

Panik

yapmadım.

Bekledim.

Nefes

aldım.

Nefes

verdim.

Sürümün rezervlerimi güçlendirmeye devam etmesine izin verdim, kendime onların kolektif

ve beni kendilerinin olarak gördüklerinin farkına varmanın keyfini çıkardılar. Onların alfası. Liderleri. Onların Kurt.

Ben Silver Lake'e aittim. Ben *her zaman* Silver Lake'e aittim. Daha önce sadece kaybolmuştum, amacımı arıyordum, *onu* arıyordum. Benim Makayla'mı. Ruhumu. Kalbimin ritmi.

Bana geri dön, diye onu usulca cesaretlendirdim. *Orada olduğunu biliyorum. Kaçtığını hissediyorum, ama bebeğim, seni zamanın ve uzayın sonuna kadar kovalayacağım ve güzel saçlarından tutup geri sürükleyeceğim.*

Bir hırıltı duyduğuma yemin edebilirim.

Cevap olarak sadece gülümsedim.

Oynamak istiyorsan, oynarız. Ama ben adil oynamam bebeğim. Benim kurdum vahşi ve koruyucudur ve sen benim üzerimde ölmeye çalışıyorsun ve bu kabul edilemez. Şimdi bildiğim bir baş belası gibi dövüş ve nefes al. Nefes al, Makayla.

Kamyon bir tümseğin üzerinden geçerek beni bir an için çevreme çekti. Babam sürüyordu. Hardt arkada yol tarif ediyordu. O ve Jude, Makayla'yı onun manzara tariflerine dayanarak bulmuşlardı. Silver Lake'in yüz mil yarıçapı içinde balsam köknar ağaçlarının bulunduğu tek bir bataklık alan vardı.

İki araba takip etti.

Hepsi de Jude'un bağlantıları sayesinde kurtlar ve askeri sınıf silahlarla donatılmıştı.

Bazen hükümetle güçlü bağları olan bir patrona sahip olmak işe yarıyordu. Arayabileceği bir sürü iyilik vardı ve bir tanesini bizim için kullandı.

Ben oraya vardığımda hayatta ve savaşmaya hazır olsan iyi olur bebeğim, dedim Makayla'ya. *En fazla yirmi dakika uzaktayız. Çünkü bir süre önce arka yollara sapmıştık, bu da artık onun izinde olduğumuz anlamına geliyordu. Rüzgârda neredeyse kokusunu alabiliyordum.*

Gözlerimi tekrar kapattım, onun yaşam gücünün benimkinden beslendiğini hissettim ve onu gücümle patlatmaya devam ederken rahatladım. O piçler damarlarına gümüş pompalamışlardı ve benim gibi ısırılmış bir kurt olsaydı bunun onu öldüreceğinden hiç şüphem yoktu.

Ancak, onun ölümsüzlüğünün aramızda kaldığını, onu desteklediğini ve ben ve sürüm aracılığıyla kendini yenilediğini hissettim.

Kurtlarımla aramda yaşanan bu kovan-zihin benzeri hissi tam olarak anlamamıştım ama onu kucakladım. Onları kabul ettim. Çünkü savaşacak zamanım yoktu. Ve eşimi kurtarmak için onların gücüne, canlılığına, desteğine ihtiyacım vardı. Bu yüzden onların özünü zihnime kabul ettim. Ve Makayla'yı *sahiplendim*.

Benim, diye düşündüm ona. *Sonsuza dek benim. Benim,* diye mırıldandı.

Sustum. *Makayla?*

Cevap olarak tutarsız bir şeyler mırıldandı, esnemesi zihnimde hissediliyordu.

Parmaklarım uyluklarım boyunca kot pantolonun içine girdi. *Makayla. Konuş benimle.*

Uyukluyorum, diye mırıldandı.

Uyumak için zaman yok, bebeğim. Uyanmanı ve öldürmeni istiyorum. Öldürmek mi? diye tekrarladı, sesi bununla ilgileniyormuş gibi geliyordu.

Bir yanım öldürmeyi sevmeye tercih edip etmediğini merak ediyordu ama sorarak zaman kaybetmek istemedim. *Evet, Bortex.*

Bortex mi? Tekrar esnedi. *Çoktan ölmüş.*

Hayır, Mak. O yaşıyor. Ve sana gümüş pompaladı.

Gümüş mü? Kelime biraz daha net çıktı. *Bir şey... Alaric... bir şey... noktalar mı? Ne olmuş*

noktalara, tatlım?

Bağlantı. Bağlantı. Hmm. Sesi yüksek geliyordu. Denemeler.

Denemeler geliyor. Makayla, mantıklı konuşmuyorsun.

Yanıyor, diye fısıldadı, aramızdaki bağda hissedilir bir ürperti vardı. Her şey yanar.

Biliyorum bebeğim, dedim, acısını hissederek. Acını bana it ve gücünü geri kazanmak için ihtiyacın olanı al.

Bu... bu mümkün değil.

Öyle Makayla, ısrar ettim. Şimdiden enerjiyi sana itiyorum. Hissetmiyor musun?

Tekrar sessizliğe gömüldü. Sonra yine noktalar hakkında mırıldanmaya başladı. Bulmaca parçaları.

Parçaları birleştirmek. Noktalar. Denemeler. Arkadaş. Göl. Titanyum. Beni tanıdı. Yüzüğümü biliyordu.

Benim için hazırды. Beni yakaladı.

Alaric!

Bağırışı zihnimi parçaladı, ancak onun değil babamın olduğunu fark ettim. Etrafımızda flaş bombaları patladı.

Ardından beni geçici olarak kör eden bir elektrik akımı dalgası geldi. Ve bir sonraki anda etrafımız sarıldı.

Kahretsin! Bu bir tuzaktı. Bir tuzak. Ve görünüşe bakılırsa, sayıca çok azdık.

ALARIC

İKİ ALFA.

Bir beta.

Dört infazcı.

Ve E.V.I.E.'nin yönetmeni.

Durumumuzu hızla analiz ettim ve bir sonraki hamlemizi hesapladım. Etrafımız en az on iki saldırgan tarafından sarılmıştı. Bu, etrafımızda patlayan flaş bombalarının yörüngesine ve sayısına dayanan bir tahmindir. Aslında hiçbir şey göremiyor ya da duyamıyordum.

Sağ tarafımda kulaklarımı çınlatan bir patlama daha oldu.

İrkildim.

Silah sesinden daha iyi, ama yine de bir şekil değiştirenin duyuları için çok acı verici.

Dikkatimizi dağıtmaya çalışıyorlar, ilkinden kısa bir süre sonra başka bir set patladığında fark ettim. *Ya da bizi etkisiz hale getirmeye.* Saldırganlar flaş bombalarını başka bir amaçla kullanmıyordu. Eğer bu pislikler ölmemizi isteselerdi, silahla başlardı.

Alaric mi? Makayla fısıldadı, sesi hayal meyal ve zihnimde kayboluyordu.

Lanet olsun. Yumuşak ses tonuna yanan bir hayat uğultusu eşlik ediyordu, içindeki alev sona yaklaşmıştı. Homurdandım, saldırının çifte darbesi ve onun bir ipliğe tutunması beni belirgin bir şekilde sınırlendirdi.

İhtiyacın olanı al, diye emrettim, bağlantımızdaki küçük noktadan ona canlılık gönderdim. *Al onu, Makayla.*

Durumuma düzgün bir şekilde konsantre olabilmem için onun bağlantımızı iyileşme için kullanmaya odaklanmasına ihtiyacım vardı.

Bu pislikler *benim* sürüme saldırıyordu. Adamlarıma. Ve eşim ellerindeydi.

Çenemi sıktım, seçeneklerimi değerlendirirken zihnim aşırı hızda çalışıyordu. Makayla inledi, kurdu alçak bir viyaklama çıkardı ve ben de hırlayarak karşılık verdim.

Bunun için hiç vaktimiz yoktu.

Dur. Dövüşmeyi. Ben, talep ettim. Yaşam enerjisi şeklinde bir panzehirim vardı ve bunu -ve beni- *hemen* şimdi kabul etmesi gerekiyordu.

Kabul etmesini beklemedim. Bu tartışmaya açık değildi. Dikkatimi onunla kurtlarım arasında paylaştıramazdım. Ve kaderin bir cilvesi olarak, ona yardım etme imkânım vardı.

Ben de öyle yaptım.

Aramızdaki tüm zihinsel duvarları yıkan bir güç patlamasıyla tüm canlılığımı ona ittim. Artık saklanmak yok. Artık aramızdaki bu bağa imkânsız demek yok. Artık kaderi inkar etmek yok.

Bir sebepten dolayı birbirimize bağlıydık.

Ve bu bağlantıyı ortak hayatta kalmamız için kullanmamızın zamanı gelmişti.

Etrafımda patlamaya devam eden flaş bombalarının sesi kulakları sağır ediyordu. Ama tüm odağımı ve çabamı Makayla'ya verdim, onu aramızdaki bağı kabul etmeye ve şımartmaya zorladım.

Benim türümde arkadaşlar böyle çalışmazdı.

Ama *onun* için nasıl işe yaradığını iliklerime kadar hissettim. Ve bunu tamamen benimsedim, kabul etmesini ve hayatta kalmasını *istedim*.

Zihinsel soluğu zihnime ulaştı, yaşadığı şok göğsümü sarsan hissedilir bir elektrik dalgasıydı. Ardından bir duygu ve idrak tayfunu geldi, ruhu benimkine açıldı ve nihayet başından beri bildiğim şeyi kabul etti.

Biz dostuz, diye hayret etti, sesinde bir parça delilik vardı. *Gerçek dostlar*.

Bunu daha önce de söylemişti ama bu iki kelimedeki anlayışı şimdi anladım. Bunu sadece hissetmekle kalmamış, buna *inanmıştı* ve bu vahiy bir delilik kasırgasını çözdü.

Nabzım hızlandı, nefesim düzensizleşti, farkındalığım azaldı.

İçimde bir kaos yaşanıyordu; duyumlar, düşünceler ve değişen güçler zihinsel yetilerime saldıran bir karmaşa kasırgasına dönüşüyordu. Dünya, konsantrasyonuma nüfuz eden bir *sesler* ağının altında etrafımda parçalandı, her kelime mantıklı düşünceyi işleme yeteneğime saldırdı.

Ne oluyor? Merak ettim, saldırıdan sersemlemiştim.

Makayla'nın yaşam uğultusu her şeyin üzerine yayılıyor, ruhlarımız her türlü açıklanabilir bağdan daha derin bir evlilikte sevinirken kalbi benimkiyle aynı anda atıyordu.

Kanım ısındı, göğsüm sadece diğer yarımı bulmakla kalmayıp onun da hayatta olduğunu ve yeniden gelişmeye başladığını bilmekle ısındı. Onun memnun iç çekişini ta içimin derinliklerine kadar hissettim, hızlanan nabzını duyabiliyordum, zihni benimkiyle geri dönülmez bir şekilde kilitleniyordu.

Ama başkaları da vardı.

Yani. Pek çok. Diğerleri.

Lanet ettim, etrafımdakilere karşı kör ve sağır, zihnimin içinde ise tam anlamıyla kötürümdüm. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu, dünyam bir nefeste yıkıldı ve yeniden inşa edildi.

Herkesi hissettim. Kurtlarımı. Sürümü. Kendi babamı. Ve hepsinin ötesinde, *eşimi*. Bir bağlantı ağı gibi, her bir yaşam ipi bana ve Makayla'ya bağlıydı - onların bağlı alfa çifti olarak.

Avuçlarım gözlerimle buluştu, karmaşayı çözmeye çalışırken zihnimde tek bir kelime kükrüyordu. *Sessizlik!*

Düşünebilmeye ihtiyacım vardı. Odaklanmaya. Hayatta kalmak için. Kafamın içinde bu kadar kargaşa varken bunu yapamazdım.

Her şey durgunlaştı.

Hayır, her şeyi değil. *Herkesi*.

Bütün kurtlarım.

Tüm zihinleri.

Emrimle susturuldu.

Alnımı ovuşturdum, kafam çok karışık. Sonra babam adımı fısıldadı. Yüksek sesle değil ama görünmez bir bağlantı aracılığıyla. Ona baktım ya da bakmaya çalıştım ama etrafımızda ışık patlamaları devam ediyordu. Silah sesi değildi. Savaş alanı değildi. Sadece bizi arabanın içinde felç etmek için sürekli bombalar patlıyordu.

Bizi esir tuttuklarını başım dönerek fark ettim. *Bizi burada tutmak için duyularımızı devre dışı bırakıyorlar. Evet*, babam da aynı fikirdeydi.

Onunla konuştuğumu fark etmemiştim ama doğru hissettiriyordu. Kolaydı. Sanki onunla telepatik olarak konuşma yeteneğine her zaman sahip olmalıymışım gibi. Ancak, bu yetenek bende sadece bugün ortaya çıkmıştı. Şu anda. Bu gece.

Makayla yüzünden.

Ondan açıklamasını istemeye çalıştım ama henüz hazır değildi, ruhu hala iyileşiyordu. Ama her nefeste güçlendiğini hissediyordum.

Neredeyse geldik, diye düşündüm. Neredeyse vardın.

Buna karşılık olarak benden güç emdi ve rezervlerimi bir anda tüketti. Ancak sürüm bir sonraki saniyede gücümü yeniden takviye etti, hepsinin ruhu mucizevi bir şekilde benimkine bağlandı.

Bu imkânsızdı ama yine de hayatta kalmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Bağlantıları bir kez daha keşfederken üzerime bir doğruluk duygusu yerleşti, sesler artık daha yumuşaktı, sanki herkes zihinlerini susturma talebimi duymuş ve dinlemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ya da belki bir bariyer oluşturmuştum.

Bunların nasıl işlediğini bilmiyordum ama bir parçam içgüdüsel olarak kovan zihnini anlıyordu; bu parçam Makayla'ya büyük ölçüde bağlıydı. Sanki şu anda bana yardım etmek, Silver Lake'in alfası olarak görevi nasıl devralacağımı bilmemi sağlamak için buraya getirilmişti.

Ruhu benimkini okşadı, yumuşak bir güven öpücüğüydü bu ve ben de geniş açık bağlantımız aracılığıyla başka bir canlılık yüküyle karşılık verdim.

Çantam beni hemen dengeledi ve damarlarıma elektrik akımı gönderdi.

Derin derin nefes aldım, bu hissin tadını çıkarıyordum. Etrafımda patlayan bombaların ötesini görmeme ve duymama yardımcı oldu. Duyularımı canlandırdı. Gerçekliğimin önüne geçen, takip etmem gereken zihinsel bir harita verdi.

Her şey yumuşadı, yeni duyularıma odaklanıp bana en yakın kurtların zihinlerini ararken gözlerim kapandı. Üç farklı arabadaydık, hepsi de saldırganlar ve onların bitmek bilmeyen flaş bombaları tarafından kuşatılmıştı.

Ama silah sesi
yok. Ölüm
yok.

Ancak... sahadaki dört infazcımın ruhlarına geçici olarak ulaştığımda, kopmuş bir bağlantı buldum.

Nasıl? Kaşlarını çatarak sordum. Nerede?

İçimdeki ağ genişledi ve egemenliğim altındaki her hayata bağlı sayısız görünmez ipi sergiledi.

Steve, diye fark ettim, bağlantısının yıpranmış ucunu okşarken. Zihni sessizdi. Gitmişti. *Ölmüştü.*

Yine de başka bir dizi düşünce çok yakınımda canlıydı, paniklemiş alt tonlar odağımı yakaladı ve beni söz konusu öze çekti. *Paul.*

Ah, lanet olsun. Ne oluyor? Neden bu kadar garip hissediyorum? Odaklan, aptal. Silahı Jude'un üzerinde tut. Bıçağı olabilir. Gizli bir silah. Patron onu canlı istiyor.

İçimde alçak bir gümbürtü yankılandı, Paul'un zihninde gizlenen sadakatsizlik iması kurdumu öfkелendirdi.

Erkek sustu ama ben onun korkusunu hissettim.

Kahretsin, diye fısıldadı kendi kendine, düşünceleri bir telaşla yeniden alevlendi.

Steve'i öldürmüştü.

Ama hepsi bu değildi.

Kendimi onun ruhuna demirleyerek düşüncelerini söktüm ve ihanetinin kaynağına daldım.

Suçluluk duygusunu maskeleyemeye çalıştı, saklamak istediği her anının üzerinden geçerek onları kilitlemek için kötü bir girişimde bulundu. Ama ben her şeyi duydum. Her durumda söylediği her lanet ifadeyi.

Makayla Alaric'in eşi. O buralı değil. Yetenekleri var. Eşsiz olanlardan. Gölde onun yüzüğü hakkında konuşurlarken duydum. Geçit açabiliyor ve diyar değiştirebiliyor.

Kristen'in cesedi. Alaric'in bahçesine yerleştirildi. Mesaj alındı.

Makayla birinci kadranı alıyor. Ben diğerlerinin dikkatini dağıtacağım.

Alaric zihinsel olarak ona bağlı. Ona her şeyi anlatıyor. Evet, E.V.I.E. yöneticisini aldığıında bunu test edebilirsin.

Sekans Steve'i öldürme anısıyla sona erdi.

Düşünceleriyle desteklenen tüm parçalar art arda bir araya geldi. Paul Bortex ile çalışıyordu. Makayla'nın kökeniyle ilgili özel ayrıntıları aktarmış ve sonra da götürülmesi için yerini bildirmişti. Ve bu gece ayrılmadan hemen önce bir konuşma yapmış, Bortex'i Makayla'yla olan zihinsel bağlantım hakkında bilgilendirmişti.

Bunların hepsi Paul'ün düzenlenmesine yardım ettiği bir tuzaktı. Jude'u yakalamak için.

Adamların henüz öldürmeye başlamamasının nedeni buydu. İzin ve başka bir şey için bekliyorlardı. Bir çeşit duruşma. Benimle ilgili bir şey.

Boynumu yuvarladım, her geçen saniye öfkem artıyordu.

Makayla zihnime nefes verdi, acısı kararlılığımı güçlendirdi.

Bortex ve adamları arkadaşımı alıp gümüşle doldurmuşlardı. Hepsi de Paul'ün zihninde ayrıntıları bulunmayan bir tür boktan deney içindi. Sorun değildi. Kendi yolumla daha fazlasını öğrenecektim.

Bu piçler kurtlarıma saldırıyordu. Savannah ellerindeydi. Şimdi de Jude'u istiyorlardı. E.V.I.E. müdürü benim sorumluluğumda olmasa da, o hâlâ benim patronum ve arkadaşımdı.

Ve en büyük suçları Makayla'ya zarar vermeleriydi. İçimdeki kurt hırladı, içgüdülerimi ele geçirdi. Siktir et flaş bombalarını.

Sayıcı üstünlüğü siktir et.

Paul'u da sikeyim.

Bir elimle silahımı kılıfından çıkardım ve diğer elimle kapıyı açtım. Bu pislikler oyun mu oynamak istiyordu? Biz de oynayacaktık.

Paul zihnindeki önemli bir sırrı ifşa etmişti -bu askeri şakacılar öldürmeme emri almışlardı, bu da bana açık ve bariz bir avantaj sağlıyordu.

Çünkü tetiği çekerken hiç sorun yaşamadım.

Arabadan indiğimde birkaçı bağırdı, saldırı yörüngeleri bana doğru kaydı.

Daha fazla parıltı ve yüksek ses duyuldu ama ben koşarak çatışmanın içine daldım ve adamlardan birinin boğazına yumruğumu indirdim.

Yere düştü, kaskı kafasından yuvarlandı.

Silahı aldım, başımın üzerinde sabitledim, sonra da gözlerinin arasına bir kurşun sıktım.

İnsanlar.

Onlar lanet olası insanlar.

Bu mesajları kurtlarıma gönderdim, yeniden sinirlenmişim. Bortex bir grup iyi eğitilmiş kurda saldırmak için asker tipleri kullanıyordu.

Bu da neden flaş bombalarına karşı daha bağışık olduklarını açıklıyor.

Ama aynı zamanda onları son derece kolay hedefler haline getiriyordu. Hepsinin tıpkı benim gibi zırhlı yelek giydiğini varsayıyordum, bu da bir mermi koymak için tek uygun yer olarak boyunlarını bırakıyordu. Ve artık bir kask taktığım için tekrar duyabiliyordum.

Gördün mü, o kadar da değil. Bu şeyde gece görüşü vardı - bir şekil değiştiren olarak ihtiyacım olmayan bir şey - ve insan seviyesinde bir görüşe çarpılmıştı.

Büyük bir ağacın arkasına saklandım, el bombalarının kaynaklarını dinledim ve onların

Yaprakların ve otların üzerindeki ayak sesleri ve botların kayalara sürtünmesi. Bu, çevremizi görsel olarak resmetmeme ve her bir saldırganın yerini yalnızca sesle belirlememe yardımcı oldu.

Yanılmışım.

Sadece sekiz tane vardı. Birini indirdiğime göre yedi. Ve Paul'ün düşüncelerine göre -ki ben de bu düşünceleri dinlemeye devam ediyordum- bu adamların bizi alıkoymak için otomobillerin etrafını sararken flaş bombalarıyla dikkatimizi dağıtmaları gerekiyordu.

Neredeyse başarıyorlardı.

Şimdi ayak sesleri bana dağıldıklarını, beni aradıklarını ve aynı zamanda araçların dikkatini dağıtmaya devam etmeye çalıştıklarını söylüyordu.

Dikkatlerini dağıtmıştım.

Şimdi ne olacak Paul? diye sordum, sesim bir parça şiddetle kararmıştı. *Bortex'in seni kurtarmasını mı bekliyorsun?*

Tüm bu kovan-zihin olayının nasıl işlediğini anlamamıştım ama onun karşılık veren hırıltısını yakaladım, tıpkı birkaç kurdumun alfalarından akan öfke karşısında sızlanmalarını duyduğum gibi ve en önemlisi, Makayla'yı hâlâ hissediyordum. Neredeyse farkındalığa geri dönmüştü, düşünceleri benimkilerle senkronize oluyordu.

İhanete

uğradım.

Tuzak.

Duruşma.

Artık noktalar hakkında mırıldanmıyor, daha önceki sorgulamasında öğrendiği her şeyle kafamdaki olayları bir araya getiriyordu.

Yaklaşan iki adamı indirdim, ağır vuruşları yörüngelerini ele verdi ve sonra başka bir kalın çalı kümesinin arkasına yuvarlandım. Flaşlar durdu, adamlar meşhur spot ışıklarını bana, yani gerçek tehdide çevirdi.

Birkaçı silahlarını kaldırdı.

Sırıttım. *Artık öldürmenin sorun olmadığına mı karar verdin?* Düşündüm.

Paul'ün dehşeti dışa doğru yayılıyor, bu his içimdeki öfkeyi körüklüyordu.

Evet, ona korkman gerektiğini söyledim. *Seni mahvedeceğim.*

Korkudan titremesi, ona söylediğim her kelimeyi duyduğunu doğruluyordu. Ancak, korkak cevap vermeyi reddetti. Tek kelime etmesine ihtiyacım olduğundan değil. Aklından geçen her düşüncüyü okuyabiliyordum.

Saymaya başla, diye alay ettim. *Üçü gitti. Altı tane kaldı. Çünkü evet, seni kesinlikle bu listeye dahil ediyorum Paul.*

Flaş bombalarının sonuncusu da söndüğünde orman sessizliğe gömüldü.

Tam zamanında.

Bu, hayatım boyunca hazırlandığım türden bir andı; yeniden görebiliyor, her nefesi ve sesi her yönde birkaç metre boyunca duyabiliyor ve yaklaşan zaferimin *tadını* havada alabiliyordum.

Yaklaşan bir başka ayak sesine odaklandım, nişan aldım ve Paul'ün kararlılığını hissedince durakladım.

Jude'u kalkan olarak kullanmak istedi.

Onu kontrol ederken Makayla'nın nefes aldığını duydum, alfa bağlantılarının kendi türü için nasıl çalıştığını açıklamak için zihni benimkine açıldı. Doğrudan onun deneyimlerinden aldığım hızlandırılmış bir dersti. Ayırabildiğim birkaç saniye içinde olabildiğince çok şey öğrendim ve gerçekler kafamda belirirken yutkundum.

Kovan zihni tüm kurtlarımı kapsıyor ve onların düşüncelerine erişmemi sağlıyordu. Yaşam kaynakları, sürülerinin alfası olarak benimkine resmen bağlıydı. Ve bu bağlılık bana bir parça kontrol

sağlıyordu.

Bir kukla ustası olarak değil, bir komutan

olarak. Lider kurt.

Yetkili kişi.

Silver Lake'in alfası. *Onun alfası.*

Bırak onu, diye emrettim, Paul'ü çok daha zayıf zihnini irademin altında büken baskın bir enerji dalgasıyla patlattım. Şimdi. İnsan kısmı buna karşı koymaya çalıştı, düşünceleri olumsuz yönde haykırıyordu.

Ama onun kurdu... onun kurdu

benimdi. Ve kurdu eğildi.

Bir bölüm sonra saç teli yıprandı, zihni bana Jude'un Paul'ün boğazına bir bıçak sapladığını söyledi. Görmedim ama hissettim ve kurtlarıma onun hain hayatının yasını tutmamaları için bir uyarı gönderdim.

Babam da aynı şekilde karşılık verdi, yaklaşan asker sonunda saklandığım yere ulaştığında zihni benimkiyle birlikte dönüyordu. Miğferimi kafamdan çıkardım ve boğazına bir kurşun sıktım. Bir gürültüyle yere yığıldı ve diğerlerinin hepsi bana doğru koştu, bazıları atmak için flaş bombalarına uzandı.

Ama ben daha hızlı, daha güçlü ve çok daha hazırlıklıydım.

Tetiğimi çektim ve kalan iki kişinin görüş alanının hemen dışında başka bir ağacın arkasına çekilmeden önce iki adamı daha indirdim.

Adımları belirsizdi, nefesleri kesik kesik geliyordu.

Ormandan bir kurşun sesi geldi. *Hardt.*

İkinci bir tane daha geldi. *Baba.*

Sekiz askeri ve hainimizi öldürerek bizi temize çıkardılar.

Ağaçtan uzaklaştım, göğsümde gurur çiçekleri açarken, bir enerji dalgası ormanı kırbaçladı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Yanağım toprakla buluştu, zihnim az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim açık bir pozisyonda donup kaldı.

Kısa süre sonra başka bir dalga etrafımızı sardı.

"Ne oluyor be?" Jude'un sesi açıklığa kadar taşındı, tonu güçlü ve hiç etkilenmemişti. Elektrik damarlarımda dolaştı, parazit beni yerde felç bıraktı.

Bir çeşit silah, diye hırıltıyla aklıma girdi babam.

Bu ne lan? Hardt'ın nefesi kesildi.

Timothy ve Gregory de benzer bir şok halindeydi, vücutları aynı derecede hareketsizdi.

Sadece Jude hareket ediyor gibi görünüyordu. Parmaklarını babamın boynuna dayamış, kalp atışlarını hissediyordu. Dokunuşunu kendi tenimdeymiş gibi hissediyordum ama bu babamın duyularıydı, benim değil.

Sonra yavaş bir alkış ağaçların arasında yankılandı ve ardından yanık kokusu geldi.

Kaç, Jude'a söylemek istedim.

Kaç! Kaçmayacak, diye cevap

verdi babam.

Ve tabii ki, piç kurusu sadece ayakta durdu, beklerken yüzünde boş bir ifade vardı.

Bortex görüş alanıma girdi, botları başımdan birkaç adım ötedeydi. "İşte bu gerçekten etkileyiciydi, Alaric."

Sonunda alkışlamayı bıraktı, grotesk görünüşü Makayla'nın bana daha önce verdiği tasvirle yarışıyordu. Bana güzellik yarışmasıyla ilgili anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Bortex, "Makayla'nın gümüş durumu falan derken biraz daha zayıflık bekliyordum," diye devam etti. "Ama sadece birkaç dakika içinde sekiz adamımın hepsini alt ettin." Önümde çömeldi. "Onlar da benim en iyilerimdi. Hepsi de Lycan kanıyla doluydu."

Homurdanmaya çalıştım.

Ama içime gönderdiği elektrik darbesi beni onun ayaklarının dibinde salyalarım akan bir karmaşa haline getirmişti. Piç herif bir parmağını yanağımda gezdirdi, sonra düşünceli düşünceli beni süzerken çeneme bir fiske vurdu.

"Biliyor musun, bunun yerine senin özünün etkisi altında yeni bir ekibin neler başarabileceğini merak ediyorum." Başını öne eğdi. "Hadi öğrenelim, olur mu?"

MAKAYLA

NE GARIP BİR RÜYA.

Gümüş enjekte edilmesiyle başladı ve Alaric'in zihnimde tam alfa moduna geçmesiyle sona erdi.

Kurdum bu anıyı hatırlayınca mırıldandı ve davranışından memnun oldu.

Neredeyse tiksintiyle başımı sallayacaktım ki bilincime saplanan bir sızı beni hareketsiz bıraktı.

Bekle...

Bileğimin etrafındaki deri *yanıyordu*. Zihnim de biraz durgunlaştı, düşüncelerim tam olarak

birbirine bağlanamadı. Ama tam oradaydı. Gerçeğin bir ipucu. Gerçeklik. Olanların gerçekliği.

Alındı.

Zehirlenmiş.

Tuzak.

İhanete uğradım.

Olaylar dizisi, benimkine karışan bir bilinçten gelen öfkeli darbeler altında bana çarptı. *Alaric.*

Yanıt olarak hırladı, kurdu oldukça tedirgindi.

Neredeyse gözümü kırpacaktım ama yine o karıncalanma beni esir aldı. Bir parçam hareket

etmemem gerektiğinin farkındaydı. *Hayır, ben değil. Sen. Ne yapıyorsun?*

Seni güvende tutuyorum, diye hırladı Alaric. *Uyanık olduğunu bilmelerine izin verme.*

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılmakla tehdit etti ama bu baskınlık dalgası beni hareketsiz kalmaya

zorladı.

Normalde böyle bir şekilde kontrol edilmek beni sinirlendirirdi. Ama şu anda bunu takdir

ediyorum. Çünkü uyanık halime verdiğim fiziksel tepkileri maskelemek için onun varlığına ihtiyacım

vardı.

Kafa karışıklığı, hayal kırıklığı ve *acı* içimde dalgalandı. Nefesimi kesmek için yeterliydi ama

yutkundum. Hayır, bunu bile yapmadım. Sadece... nefes verdim. Yavaşça. Sanki etrafındakiler

beklerken uykuya dalmış gibi.

Artık onları hissediyordum.

Bir melez ve bir değiştirici.

Neredesin? Alaric'e sordum.

Sizin odanıza yakın bir odada, diye cevap verdi, sesi sinirliydi. *Bortex beni ve diğerlerini etkisiz*

hale getirmek için bir çeşit sonar teknolojisi kullandı. Piç beni bir masaya fırlattı ve gümüşle

kelepçeledi. Bana bir ekran izletiyor, senin uyanmanı bekliyor ki denemesine başlayabilsin.

Dudaklarım yine aşağı kıvrılmakla tehdit etti, ama bu sefer dürtüsü devreye girmeden önce onları

durdurdum. Umutsuzca son gerçek anıma sarıldım, sonra fark ettim ki... hepsi *gerçektir*. Rüya

görmüyordum, sadece onun gücü ve aramızdaki bağlantı beni kesin bir ölümden kurtarıırken, sayıklama

halindeki bir iyileşme sürecine kapılmıştım.

Kahretsin, diye içimden geçirdim. *Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.*

Konuştığımız her şeyi, yol boyunca verdiği tüm bilgileri gözden geçirdim.

Paul bir haindi. Bortex Jude'u istiyordu ve tüm bunları bir tuzak olarak kurmuştu. Alaric'le aramdaki benzersiz zihinsel bağı öğrendikten sonra, beni zehirleyerek aramızdaki bağı ne kadar derin olduğunu test etmeye karar vermiş ve en iyi adamlarını önceden belirlenmiş bir buluşma noktasında hepsini indirmeleri için göndermişti.

Beni nasıl buldun? Merak ettim.

Hardt. Köknar ağaçlarını ve bataklığı takip etti, ardından Jude yerel mülkleri araştırdı.

Bazıları tanıdık geliyordu, sanki daha önce bahsetmiş gibiydi. *Paul hiç yardım etmedi mi? Hayır. Steve'i öldürene kadar bu işin içinde olduğunu bilmiyordum.*

Evet, benim de öyle bir anım var. *Askerlerin üzerine Hulk gibi gitmiştin.* Rüyamın hoşuma giden kısmı buydu, onun kış tekmelemesini dinlemek.

Ama şimdi yakalanmıştı.

Ve herkes uyanmamı bekliyordu. Yeni bir denemeye başlamak için.

Diğer herkes nerede? diye sordum ama bunu düşünürken bile cevabı hissediyordum. Çünkü ben de Alaric'in sürüsüne en az onun kadar bağlıydım.

Oh.

Çiftleşme bağlantımız bana onun aracılığıyla kovan zihnine erişim sağlamıştı. Ya da belki de tam tersiydi. Ne olursa olsun, artık onun sürüsüne sıkı sıkıya bağlıydım. Nathan'ı ya da kendi diyarımı hissedemiyordum bile.

Kalbim tekledi, nefesim ciğerlerimde durma tehlikesi geçirdi. Ama

Alaric'in baskınlığı beni rahatlamaya zorladı.

Onunla dövüşebilirim. Hatta kazanabilirdim. Ancak, onun zorlamasına izin verdim, kendimi kaybetmeden önce beni cezalandırmasına ihtiyaç duydum. En çılgın hayallerimde bile bu olasılığı düşünemezdim. Ama şimdi önümde durduğuna göre, kabul etmekten başka seçeneğim yoktu.

O benim gerçek eşimdi.

Ruhumun diğer yarısı.

Daha önce kabul etmiştim. Ama tam olarak değil.

Tüm duvarlarımı yıkana ve beni onun ruhunu benim ruhum olarak kabul etmeye zorlayana kadar olmaz.

Bunun için ondan nefret bile edemezdim. Çünkü bunu en iyi niyetle yapmıştı, hayatımı kurtarmıştı ve şimdi... şimdi hala başka bir odada onunla birlikte bir sandalyeye bağlıydım ve değerli zamanımı asla görmezden gelme seçeneğim olmayan bir bağlantı üzerinde düşünerek harcıyordum.

Şimdi ondan uzaklaşmak ikimizi de öldürür.

Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar ilerlediğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bununla savaşmak sadece ikimize de zarar verirdi.

Ve bu durumdan kurtulmayı çok istiyordum.

Ayrıca Bortex'i ve kanıma gümüş karıştıran vampiri de öldürmek istiyordum.

Kararlılığım yerine geldi, zihnim elimdeki göreve odaklandı ve Alaric'in onayını duymaktan daha fazlasını hissettim.

Geri dönmene sevindim, Mak, dedi. Şimdi, bu karmaşadan nasıl kurtulacağız? Hâlâ sakat mısın? diye sordum.

Tam olarak değil. Zihinsel sesi, tükenmekte olan enerjisini hissetmeme yetecek kadar dalgalandı.

Lanet olsun... Gücünün son kalıntılarını beni sabit tutmaya odaklamıştı... bir makine onun kanını akıtırken. *Alaric!*

Öncelikler, tatlım, diye fısıldadı. *Sürü beni destekliyor, babam diğer odada bayıldığında Bortex'in fark ettiği bir şey. Öfkesinin bir kısmı bu sözlerle yansımıştı.*

Ne zamandır yoktum?

Yeterince uzun, diye mırıldandı. Ama artık tamamen iyileştin ve önemli olan da bu. Şimdi hayatta kalmanın bir yolunu bulmama yardım et.

Hemen cevap vermedim, zihnim önce diğerlerinin konumunu inceliyordu. Savannah da dahil olmak üzere herkes hâlâ hayattaydı ve bu kanattaydı. En çok zarar gören o gibi görünüyordu, makineler ona her ne yapıyorsa zihinsel dalgaları değişmişti.

Ama Hawk, Hardt, Timothy ve Gregory'nin hepsi baygındı.

Senden enerji almayayım diye önce kendi enerjilerini isteyerek bana verdiler, diye açıkladı Alaric, ben onun ihtiyacından nasıl korunduğumu soramadan.

Jude nerede?

Odamda hırladı. Bana izletirken E.V.I.E. hakkında ondan işkenceyle bilgi almaya çalışıyorlar. Şimdiye kadar konuşmayı reddetti, bu da Bortex'in adamını daha yaratıcı hale getiriyor. Yumruklarla başladı. Şimdi parmaklarını eziyor.

Kurt mu, melez mi, yoksa vampir mi? Jude'un başına gelenlerin görüntüsüne değil de bilgiye odaklanmaya çalışarak sordum.

Takım elbiseli vampir.

Amcıkkek, tahmin ettim. Adı Todd.

Evet, kabul etti.

O zaman Bendy ve HJ benim hücremde olmalı. Ya da en azından yakınlarda. Çünkü kokularını alabiliyorum. Kelepçelerden kurtulabilmem için dikkatlerini dağıtmamız lazım. Onlar izlerken parmaklarımı kırıp kendimi kurtaramazdım. Bu bilinçli durumumu ele verirdi.

Bunu yapabileceğimden emin değilim, diye itiraf etti, ses tonunda bir uyuşukluk vardı. Bortex çok yakın. Takviye göndermeleri için sürüye haber verdin mi? diye sordum.

Evet... ama burada en güçlü adamlarım var. Rick'e destek için E.V.I.E.'ye ulaşmasını söyledim.

Ne oldu? Ben istedim.

Ve yoldalar, ama dört saatlik yol. Bortex'in kurtlarımı yerinde öldürmesi sadece otuz dakika sürdü. Şimdi ana kampa geri döndüklerini hissedebiliyorum Mak. Enerjilerini çekmeye devam edemem.

Tereddütü kalbimi deldi geçti.

Çünkü anlamıştım.

Ya o ya da onlar. Ve bir alfa her zaman sürüsünün güvenliğini kendisinininkine tercih eder.

Kahretsin, diye düşündüm, bir kaçış yolu bulmaya çalışırken zihnim dönüyordu. Kesinlikle bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız vardı ama ikimiz de sandalyelere bağlıyken nasıl bir tane yaratabilirdik? Bortex benden enerji çekmeye başlamanın ne kadar süreceğini görmek için bekliyor, değil mi?

Evet, sanırım öyle.

O zaman belki de ona istediğini vermeliyiz? Ben önerdim. Bu onun dikkatini Jude'a işkence etmekten uzaklaştırır ve belki de kalış süremizi takviye kuvvetlerin gelmesine yetecek kadar uzatır?

Seni geri getirdikten sonra senden enerji almayacağım, diye tersledi.

Eğer tamamen hareketsiz kalmaya çalışmasaydım, gözlerimi devirirdim. Bunu gerçekten yapmanı istememiştim. Genç kız rolünü nasıl oynayacağımı biliyorum, Alaric. Müthiş bir şov yapabilirim ve bunu gerçekten ortaya çıkarabilirim.

Bu onu, senin üzerindeki etkisini test etmek için bana daha fazla işkence yapmaya teşvik edebilir, diye yanıtladı.

Doğru. Ama dayanabilirim... Bir tıkırtı sesi başladığında sözümü yarıda kestim, yankı yapan bir ses

Hâlâ odadaki herkes.

Alaric bile sessizliğe gömüldü, zihni değerlendirme yapıyordu.

Ritmik tik sesi aynı düzende devam etti. Ona

odaklandım, zihnimde tekrarladım.

Tek musluk. Tek musluk. Tek musluk. Tek musluk. Tek dokunuş. Duraklat.

Uzun musluk. Uzun dokunuş. Duraklat. Tek dokunuş. Tek dokunuş. Duraklat. Uzun

dokunma. Tek dokunuş. Uzun dokunma. Uzun dokunma. Duraklat.

Uzun musluk. Tek musluk. Tek dokunuş. Tek

musluk. Tekli. Tekli. Tekli. Tekli. Tekli.

Long. Uzun. Tek.

Tek. Uzun. Tekli.

Uzun. Uzun.

Uzun. Tek kişilik. Tek kişilik. Tek kişilik.

Beş dakika, tercüme ettim, üçüncü turda Mors kodunu tanıdım. Nathan burada.

Ne? Alaric de mors alfabesini tanımış ve benimle aynı anda tercüme etmişti. Son seti anlamadım.

MB MI?

Madam Bishop. KBO günlerimden kalma eski kod adım. Nathan satranca takıntılıdır. Tüm ajanlarına taşlara ve o taşların konumlarına göre kod adları verir. Ben Madam Bishop'um çünkü bir davada çapraz olarak yer değiştirme eğilimim var. Bu bana tahmin edilemez demesinin bir yoluydu ve ayrıca ona serbest çalışmak ve diyarlar arası geçiş yapmak istediğimi söylediğimde mesafeyle ilgili bir şakaya dönüştü. O burada, Alaric. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama alfamın bana yardıma geldiğini iliklerime kadar hissediyordum.

Alaric, Bortex'in duyduğunu söyledi. Todd'dan gidip kontrol etmesini istedi.

Dikkat dağıtmaya karar verdim ve uyanır gibi yaparak bir çığlık attım. Onlara beş dakika vermeliyim.

Umarım haklısındır, diye cevap verdi Alaric kendi böğürmesini salarken.

Ben de öyle düşünmüştüm. Ben de.

ALARIC

"ŞİMDİDEN Mİ?" Bortex düşündü. "Çok yazık. Gerçekten de tüm sürünüzün düşmesinin saatler alacağını düşünmüştüm ama belki de daha yakın olmaları gerekiyordur." Her iki kolumdan kan alan makineyle oynamak için öne doğru yürüdü ve uzun bir süre düşündü.

Vampir hemen arkasında durdu, Makayla kan donduran bir çığlık daha atarken, ondan bir daha asla duymak istemediğim bir ses çıkarırken, dokunmayı kontrol etmek zorunda olduğunu unuttu.

Bortex monitörlerde gördüklerini onaylarcasına başını salladı ya da belki de kızın acı dolu çığlığını - emin değildim.

Ne olursa olsun, dikkatlerini iyice dağıtmıştık. Hayır, sadece dikkatleri dağılmadı... *eğlendiler.*

"Seni öldüreceğim amına koyayım," diye feryat ettim, acı çekiyormuş gibi davranmaya hiç gerek duymadan. Damarlarım onun berbat mekanizması yüzünden alev alev yanıyordu. Jude da pek iyi görünmüyordu. Vampir ona bir tür kemik kırıcıyla işkence ediyor, her bir parmağını teker teker koparıyordu. Sadece serçe parmağı sağlam kalmıştı.

Ancak Jude özünde tam bir baş belası olduğunu kanıtladı, erkek bir kez bile çığlık atmadı. Sadece önüne baktı, çenesindeki morluklara rağmen ifadesi büyük ölçüde değişmemişti.

Ancak, şimdi bana baktı, gözleri bir tür söylenmemiş mesaj iletiyordu.

Sanırım Jude da Nathan'ın burada olduğunu biliyor, Makayla'ya söyledim.

Koyu renk gözleri Bortex'e kaydı. "Bana bir takım elbise borçlusun," dedi ve sonra ağzından biraz kan tükürdü. Vampir onu ısıtmak için birkaç kez vurmuştu.

Melez ona göz kırptı. "Affedersiniz?"

Jude ona, "Bu iş bittiğinde yeni bir takım elbise istiyorum,"

dedi. Bortex bir kahkaha attı. "Bu iş bittiğinde mi?"

"Evet," diye cevap verdi Jude, başını çevirip boynunu kırarak. "Bu takım ucuz değil. Ve senin aptal işkencecin onu mahvetti." Kollarına baktı. "Kabul edilemez."

Jude'un takım elbisesini bedensel zararından daha fazla önemsemesini bir kenara bırakın. Adamın acıya dayanıklılığı takdire şayandı. Rezervlerini güçlendirmek için hangi doğaüstü maddeleri aldığını merak etmeme neden oldu, çünkü kesinlikle bir insan gibi tepki vermiyordu. Bortex, E.V.I.E.'nin teknolojisi ve şirketin sunucularına erişim hakkında ayrıntılar istedi. Jude yanıt olarak en ufak bir irkilme bile göstermemişti. Şu ana kadar da konuşmamıştı.

Ve yine de bu şok dalgası onu daha önce bayıltmamıştı.

İlginç.

Ow, orospu çocuğu! Makayla zihnimde bağırdı.

Ne oldu? Ne oldu? Nabzım birkaç kez daha hızlı atarak talep ettim.

Başparmaklarını kırarak, dişlerini sıktı. Ördüğü sikeyim. Kırılan... başparmaklar?

Kelepçeler, diye hatırlattı. Çılgılık krizimle dikkatlerini dağıttığımı düşündü... Durakladı, acı tıslaması ondan bir daha asla duymak istemediğim bir başka sestti. Bu da sonuç olarak bunun acısını maskelememi sağlıyor.

Diğer başparmağını da kırınca bir küfür daha savurdu.

İyi olup olmadığını sormaya başlamıştım ki Todd, Jude'un suratına bir yumruk indirdi. E.V.I.E. yöneticisi dişlerini sıktı, sonra vampire bir ağız dolusu kan daha tükürdü. "Al bakalım, sülük."

Evet, Jude kesinlikle Nathan'ın burada olduğunu biliyor. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bakışlarıyla vampire meydan okuması bunu açıkça gösteriyordu.

"Sana asla işe yarar bir şey vermeyeceğim." Sesi çok lakayt ve kaygısız geliyordu. "Benden bir atıştırmalık yapabilirsin."

Yukarıdan gelen bir ses hem Bortex'in hem de vampirin kapıya doğru dönmesine neden oldu. "Bu da neydi böyle?" diye sordu vampir.

Jude ona baktı. "Destek."

Bortex homurdandı, şekil değiştirenlerin kokusu onu takip edince burun delikleri alevlendi.

"Alarmları nasıl atlatmışlar?" diye sordu vampir, kibirli sesi inançsızlıkla doluydu.

Nathan'ın bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum. Ya da belki Jude'un. Bu gece bana açıkça söylemediği şeyler vardı - devreye sokulan yedek plan da dâhil olmak üzere. Çünkü üst kattaki kurtların hiçbiri benim değildi.

Jude hiçbir oyunu on adım önde olmadan oynamazdı ve bunu şimdi sadece bir bakışıyla kanıtladı. Gülümsemekten çok bekliyordu. Bekliyordu.

Diğer odadan bir ses geldi ve ardından Makayla'nın hırıltısı zihnimde yankılandı.

Zihnimde lanet okudu, acısı bağımız boyunca arttı. Sonra doğal olarak benden gücünü çekti, beni masanın üzerinde solgun bıraktı, damarlarımın pompalanması onun enerji ihtiyacıyla birleştiğinde çok fazlaydı.

Sürüm bana doğru daha fazla itti, ama başka kimseyi etkisiz hale getirmek istemediğim için onları kapattım. Sonra koridorun aşağısından bir dizi patlama sesi geldi.

Neredeyse özgürüm, Makayla kafamın içinde nefes nefese kaldı. Ama onlar biliyor. Ve lanet olsun, HJ'in müthiş bir yumruğu var. Sesi baş dönmesi gibi geliyordu ama odaklanmıştı. *Onu bıçaklayacağım. Lanet olası göğsümü hissederek hissetmez-*

Makayla! Altımdaki masa gürültüyle sarsılırken bağırdım.

Benimle dalga mı geçiyorsun?! Makayla tersledi.

Ve sonra zihinsel sesi kapandı.

Adını haykırdım, kükürt ve alev kokusu yanımda büyürken görüşüm gidip geliyordu. *Bortex. Değişen. Melez.* Ona anlatmaya çalıştım, kurdum içimde solup giderken rezervlerim tükeniyordu. Daha fazla enerjiye ihtiyacım vardı. Daha fazla hayat. Ama sürüm... Yapamazdım... Ondan daha fazlasını alamazdım...

Alaric! Makayla'nın sesi zihnimde yankılanarak bilincimi tokatlardı ve beni şimdiki zamana geri çekti.

Bortex yanımda canavar gibi melezeleşmiş, başını tavana doğru eğmişti. Ona şöyle bir baktım. "Ciddiyim. Bir çirkin... lanet..." Yüksek sesle düşündüm, yutkundum.

Koridordaki kaosla başa çıkmak için kapıdan içeri dalmadan önce boncuk gözlerini bana çevirdi, ağzından alevler fışkırıyordu.

Makayla bana enerji püskürttü, öfkesi zihnimde bir hırıltıya dönüştü. *İnatçı bir pislik olma!*

Ne?

Açıklama yapmadı, sadece sürüyle olan kendi bağlantısından bana daha fazla güç verdi. Ah, kahretsin, bunu düşünmemiştim. *Makayla*.

Sakin buna cüret etme, diye tersledi.

Duman ve ateş koridora yayıldı. Kaos patlak verdi.

Siyah zırhlı adamlar, yüksek teknolojili askeri sınıf tüfekler ve başka bir gerçeklikte ağzımın suyunu akıtacak bir sürü oyuncakla içeri doluştular. Ama şu anda gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Bileklerim aniden serbest kaldı.

Makine durdu.

Ve Makayla beni bir başka sürü yaşamı darbesiyle çarparak dikkatimi ona çekti. Üzerimde duruyordu. Mavi gözleri öfkeden çılgına dönmüştü. Sonra ağzı benimkinin üzerine indi, dudakları sert ve aceleciydi, dili benimkine hükmediyordu.

Dünyam dönüyordu, bir parçam bir şekilde cennete gidip gitmediğimi merak ediyordu. Sonra beni şimdiki zamana çekecek kadar sert ısırıldı.

Kül havayı kirletti.

Barut kalıntısı da var.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

Sonra koridordan bir kükreme geldi. *Bortex*. Ardından bir şok dalgası geldi ve bir anda ortaya çıkan Makayla silahın etkisiyle etkisiz hale gelerek üzerime düştü.

Jude küfretti.

Ancak bir mermi sesi havayı süsledi ve ardından vahşi hırıltılar duyuldu. Anlık felç hali ortadan kalktı.

Makayla'ya göz kırptım.

Yavaşça üzerimden yuvarlandı, hareketleri o lanet silah her neyse artık onun şokundan dolayı acı veriyordu. Kapının dışındaki koridorda bir ateş dalgası yükselirken ben de aynı yavaşlıkla onu takip ettim.

Jude homurdandı, elinde bir kazıkla kapı aralığından cehennem alevlerini izliyordu.

Bir saniye sonra yer sarsıldı, alevler söndü.

Sonra alçak sesle ısıklık çaldı ve "Al" dedi. Kazığı koridordaki birine fırlattı. "Şunu herifin kalbine sapla."

Makayla ve ben tam zamanında ilerleyerek siyahlar giymiş bir erkeğin kazığı Bortex'in göğsüne sapladığını gördük. "Bu gece benden aldığın iki av oldu Marc," dedi Makayla, sesi son derece sinirli geliyordu.

Yerdeki adam omzunun üzerinden baktı. "Bir dahaki sefere daha hızlı hareket etmeyi dene o zaman çaylak." Hırladı. "Çaylak değilim."

"Tam bir çaylak," diyen başka bir ses başını koridora çevirmesine neden oldu.

"Asher?" diye sordu, ses tonu şokla doluydu.

Söz konusu adam kafasından bir kask çıkardı, delici mavi gözleri Makayla'ya dikildiğinde kalın kahverengi saçları karmakarışık. "Nathan'ın tüm eğlenceyi yaşamasına izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

Bir başka erkek baş zırhını çıkarırken homurdanarak karşılık verdi. Aurası ve uzun boylu, kaslı yapısı gücüyle övünüyordu.

Alfa, kurdum hemen fark etti, göğsümde alçak bir hırıltı oluştu. Bana meydan okumak için burada olmadığını farkında olarak hırlamayı serbest bırakmadım ama bu, içimdeki hayvanın eşime bu kadar yakın başka bir baskın erkeğin olmasından duyduğu rahatsızlıkla volta atmasını engellemedi.

"Sen Nathan olmalısın," diye tahmin ettim.

Gümüş gözleri benimkilerle buluştu, kurdu bana doğru bakıyordu. "Ve sen de Alaric olmalısın." Dikkatini Jude'a vermeden önce uzun, sarı-kahverengi saçlarından oluşan yelesini salladı. "O tılsımı sana Makayla için verdim. Kendi kişisel kullanımın için değil."

"Evet." Jude parmaklarını siyah saç tellerinde gezdirdi, sonra ensesini avuçladı. "O kaçırılmadan önce teslim etme şansım olmadı. Sinyali test edeyim dedim, çalıştığından emin olmak için falan."

"Doğru," diye yanıtladı Nathan, tek kelimedenden alfa enerjisi ve saldırganlık yayılıyordu.

Koridora siyahlar giymiş birkaç adam daha girdi, hepsi de kasklıydı; adamların şok dalgasına yenik düşmesini engelleyen şeyin bu olduğunu tahmin ettim. Gerçi bu yeni gelenler kurt gibi değil, insan gibi kokuyordu. Hepsi Jude'a odaklandığında, onun personeli olduklarını anladım. Ama avcı değillerdi. Kaşlarını kaldırıp ona baktım.

"E.V.I.E.'nin pek çok katmanı var, Alaric. Ne yazık ki hepsini öğrenmek için buralarda takılmayacaksın." Adamlarına odaklandı. "Rapor verin."

Sahadaki olayların, dışarıdaki mayınların ve alarmların sökülmesinin ve kayıp sayısının bir özetini sundular.

On iki ölü.

Hepsi Bortex'in adamları.

Bu, daha önceki sekiz kişiyle birlikte toplam sayıyı yirmiye, Paul'u da dahil edersem yirmi bire çıkarıyordu. Artı Bortex, vampir ve Makayla'yla birlikte hücrede olan iki kişi.

"Kaçan oldu mu?" Tesisin büyüklüğünü ve işletmek için birden fazla personele ihtiyaç olduğunu düşünerek sordum. Adamlardan biri "Hayır," diye cevap verdi. "Bütün adamlar sayıldı."

"Dahası da olacak," diye araya girdi Makayla. "Bu sadece operasyonun bir kolu."

Jude ona bakarak, "Ama esaslı bir hücre," dedi. "Sapphire için indirdiğin hücreye benziyor."

"Evet, ama görünüşe göre tüm liderlik uygun bir şekilde yok edilmemiş," diye karşılık verdi ve Bortex'e dikkatle baktı.

"Bir daha olmayacak," diye güvence verdi Jude ona. "Çünkü sürüler yerine ben ilgileneceğim." Bana karşı çıkmam için cesaretlendiren bir bakış attı.

Bir saniye kadar düşündüm, sonra başımı salladım. "Devam et patron." Bu karmaşayı dağıtması için birine güveneceksem, o kişi Jude Reyes'ti.

Dudakları bir şey söylemek için aralanmıştı ki köşedeki bir parıltı hepimizin duvarın ucunda oluşan bir geçide doğru dönmemize neden oldu.

Nathan, Asher ve Marc tüfeklerini dönen büyüye doğrulttular.

Sonra mavi saçlı, peri gibi bir kadın koridora fırlayınca Marc küfretti. "Ah, lanet olsun. Ne istiyorsun Sapphire?" diye sordu adam, ses tonunda bir parça bıkkınlık vardı.

Kadın ona göz kırptı, bakışları hafifçe daraldı. "Hmm, zamanlamayı doğru yapamadım. Kaskın açık değil kapalı olmalıydı." Saatini kontrol ediyormuş gibi bileğine baktı. "Peki. Yine de buradayım. Şimdi, yüzük nerede?"

MAKAYLA

Kollarımı kavuşturarak, "Beni tamamen tuzağa düşürdün," diye suçladım.

Sapphire parlak mavi gözlerini bana kırıştırdı.

"Hmm?" "Beni duydun."

"Öyle mi yaptım?" Dikkatini elindeki yüzüğe verdi; Marc'ın, onun gelişinden birkaç dakika sonra Bortex'in cesedinde bulunduğu yüzüğe. Başlığını çıkarmıştı, çünkü Sapphire ona iki kez çıkarmasını söylemişti, sonra melezin ceplerini kontrol etmiş ve yakut taşlı yüzüğü ona fırlatmıştı.

Kız onu yakalamış ve karşılık olarak ona bir öpücük kondurmuştu.

Gözlerini devirmiş ve Savannah'nın hücreğine doğru yürümeden önce onun akıl sağlığıyla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı. Kardeşim de Alaric gibi onunla gitmişti.

Nathan ve Jude diğer odaların güvenliğini sağlamış, Hawk, Hardt ve kalan iki infazcının uyanmasına yardım etmişlerdi. Ve şimdi hepsi diğer koridordaki insan kafeslerine odaklanmış, beni dikkati dağılmış mavi saçlı bir cadıyla baş başa bırakmışlardı.

Yüzüğü ışığa tuttu, her yarığını inceledi, sonra mutlu bir şekilde mırıldandı. "Bunu güvende tuttuğun için teşekkürler Mak."

"Güvende tutmak mı?" Tekrar ettim.

Boynundan bir zincir geçirdi ve kolyeyi ensesine yeniden takmadan önce bir ucunu yüzüğe geçirdi. Sonra göğüs kemiğinde bulunan parlak mavi safir tılsımı parmağıyla yokladı. Yakut yüzük onun yanında parıltıyordu, sihir canlanmış gibi görünüyordu.

Bir portal yaratmasını ve içinden atlamasını bekliyordum ama bunun yerine göz kamaştırıcı bakışları benimkilere yöneldi, mavi irisleri onda nadiren gördüğüm bir berraklık sergiliyordu.

"Yeni portal taşınızda bazı..." Nasıl devam edeceğini düşünürken başı ileri geri sallanıyordu. "Eşsiz nitelikler," diye bitirdi sonunda. "Hâlâ diyarlar arasında hareket etmenize izin veriyor. Ama aynı zamanda başka şeyler de yapıyor."

"Yeni portal taşım mı?" Tılsımına bakarak sordum.

Parmakları değerli safiri okşadı ve gülümsedi. "Ah, evet. Bu da bir yakut. Tıpkı yüzük gibi. Aile mücevherlerini eşleştirmenin sizin için oldukça hoş olacağını düşündüm."

Gözlerimi ona diktim. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun." Bu da Sapphire için oldukça normal bir durumdu. "Küpeler," diye mırıldandı, ifadesi parlıyordu. "Koruma ve her şey. Ama küpeler portal değil. Sadece sevgiyle parlıyorlar. Çok fazla sevgi, Makayla." Elimi tuttu. "Oh, ben çok Senin adına sevindim!"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim.

Yanıt olarak alçak sesle ve dramatik bir şekilde iç çekti. "Her zaman hecelelemek zorundayım." Sonra gözleri büyüdü, dudakları heyecanlı bir sırıtişla kıvrıldı. "Oh! Hecele. Anladın mı?"

Çılgınlıklarına boyun eğmezsem eninde sonunda amacına ulaşacağının farkında olarak ona bakmaya devam ettim.

Kıkırdadı.

Sonra tekrar içini çekerek, "İyi, iyi. Tılsım yıllar önce beni kurtardığın için sana verdiğim gerçek hediye. Yüzük sadece geçiciydi ve şimdi ona ihtiyacım var. O bir Romanov yadigârı ve ünlü Avcı Kraliçesi'ni bulmamın anahtarı." Parmağını dudaklarının üzerine götürdü. "Ama, şşş, bu şimdilik bir sır. Belki seni oynamaya davet ederiz. Belki de çağırmayız."

Gözleri her zamanki uzak parıltısını aldı.

"Gelecek karanlık," diye fısıldadı. "Seçimlere bağlı. Çok fazla seçenek var."

Kafasını temizlemek istercesine salladı, cadı şimdiki zamanda nadiren uzun süre kalabiliyordu.

"Her neyse, yeni muska -sanırım Nathan az önce diğer odada Jude'dan aldı

-Aradığınız kişi o." Koridordan aşağıya, ana odaya doğru baktı. "Tüm özellikleri aynı ve yenileri de var. Yenilerinden bahsetmiş miydin?" Mavi gözleri üzerimde dans etti. "Kıyafetleri ne zaman buldun?"

Konuyu aniden değiştirmesine bir kahkaha attım. "Marc benim için getirdi." Bir kot pantolon ve bir atlet, ayrıca bir çift çorap ve spor ayakkabı.

"Jean-Marc," diye düşündü Sapphire, yüz ifadesi saf bir eğlenceye dönüşerek. "Seksi adam, şu Jean-Marc. Gerçi biraz sık kafalı."

"Her zamanki gibi çok çekicisin," diye karşılık verdi Marc koridora adımını atarken. Bir vampir olarak, üstelik Fransız kraliyetinden bir vampir olarak, kulakları çok iyi işitiyordu. Sapphire'in de bildiği bir şeydi bu.

"İlişkileri" birkaç on yılı, hatta belki de yüzyılları kapsıyor gibiydi, Marc yıllar önce onu bu diyardan kurtarmam için beni görevlendirdiğinde bundan bahsetmemişti. Ona sadece fal bakmaya meraklı bir cadının baş belası olduğunu söylemişti. Sonradan fark ettim ki ona ulaşmasının bir nedeni vardı, ona güveniyordu. En azından bir dereceye kadar.

Çıkıyorlardı.

Aslında, birbirlerinden hiç hoşlanmadıkları bile oldukça açıktı.

Ama davalarda ona yardım etti ve o da gerektiğinde kışını kurtararak bu iyiliğe karşılık verdi.

Tüm ayrıntıları bilmiyordum çünkü sormadım.

Marc, Sapphire'i görmezden gelerek, "Savannah iyi olacak gibi görünüyor," dedi.

"Çok iyi," diye cıvıldadı cadı. "Çok, çok iyi. İyiden de öte. Gerçekten mükemmel." Adam ona ters ters bakarken cadı ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Kurtlar mırlamayı öğrenmeli, sence de öyle değil mi?" diye sordu ona.

"Neden buradasın ki?" diye sordu.

"Bunun için," dedi göğsündeki yüzüğü göstererek. "Belli ki." Bana onunla aynı fikirde olmalıymışım gibi bir bakış attı, sonra omuz silkti. "Ayrıca bir kapanış istedim. Tüm bu karmaşa nihayet sona eriyor. Sabit diski kontrol ettiğini varsayarsak..." Odaları düşünerek sözünü yarıda kesti. "Şey, buralarda bir yerde. Diğer tüm yerler. Araştırma dosyaları. Küçük güzel kafanı tatmin edecek her şey." Başını okşamak için uzandı ve adam ona hırladı.

"Siktir git, Saph."

Yanıt olarak dudakları kıpırdadı. "Beni seviyorsun." "Kesinlikle sevmiyorum."

Ben Savannah'ya odaklanırken onları didişmeleriyle baş başa bıraktım. Artık uyanıktı ama zihinsel varlığı biraz bulanıktı. Muhtemelen bu yeni kovan zihnini henüz tam olarak keşfedemediğim içindir. Eskiden

Nathan'a sadece alfa olarak bağlanabiliyordum ve şimdi Alaric'in bağlı eşi olarak alfa bendim. Bunu deneyimlemek ve hissetmek bile hâlâ oldukça endişe vericiydi ama doğruluğu kabullenmemi kolaylaştırdı.

Alaric benim. Benim gerçek eşim. Benim alfam.

Kesinlikle öyleyim, diye cevap verdi hiç vakit kaybetmeden.

Böyle mi devam edecek? Kafamın içinde hep sen varken mi? Merak ettim, ona doğru ilerliyordum.

Sahip olduğunu haykırıyor olman benim suçum değil, tatlım, diye karşılık verdi ben odaya girerken. Mavi gözleri umutla parlıyordu ama yüz ifadesinde kasvetli bir ifade vardı.

Savannah hâlâ masadaydı, kelepçeleri çözülmüş ve makine serbest bırakılmıştı ama henüz tam olarak akli başında görünmüyordu. Eşiyle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve her kokladığında irkiliyordu. "Onu neyle doldurduklarını biliyor muyuz?" Savannah kıvrılırken yüzümü buruşturarak usulca sordum. metal yatağın üzerinde bir top haline.

"Gümüşle bağlanmış çeşitli şekil değiştiren kanlarından oluşan bir tür kokteyl," dedi kardeşim, pompalama makinesinin yanındaki bilgisayar ekranına odaklanarak. "Görünüşe göre farklı toksinleri çeşitli şekil değiştirenler üzerinde test ediyorlarmış. Savannah son kadın denekten daha iyi tolere ediyordu."

"Valaria," diye açıkladı Alaric. "Onun kaydı elektronik dosyalar arasında. Kristen hakkında da bir tane vardı. Ama Kristen'inki çok daha kısaydı."

"Davranışlarının test için uygun olmadığını söylediler," diye ekledi kardeşim alçak sesle. "Ama Valaria birkaç saatlik tedaviye dayandı, sonra da yaşayamayacağına karar verdiler." Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda çenesi sıkıştı. "Bunlar hasta orospu çocukları. Ve sen de onlar tarafından yakalanmana izin mi verdin?"

"Şey, sadece başlangıçta," dedim. "Yüzüğümü aldığımda. Sonra onlar..." Ağabeyimin gürleyen yüz ifadesi bu ifadeyi devam ettirmemem gerektiğini söylüyordu.

"O zaman seni Alaric'in topraklarından kaçırdılar," diye tamamladı Nathan benim yerime. "Evet, farkındayız." Eşimin bakışlarını karşılayıp tutarken varlığı sırtımda sıcaktı, hayvan feromonları küçük alanda yükseliyordu.

"Sürüde bir hain vardı," diye yanıtladı Alaric sakın bir sesle. "Hainin icabına yeterince bakıldı."

Nathan hiçbir şey söylemedi.

Onunla olan bağlantımı açmak, ona bunu kesmesini söylemek için uzandım. Sonra onunla olan bağlantımın artık var olmadığını hatırladım. Alaric'le olan bağlarım yüzünden. "Kahretsin." Onunla yüzleşmek için döndüm. "Artık seni hissedemiyorum. Hem de hiç."

Bir süre daha Alaric'e odaklandı, yüz ifadesi kıpırdamadı. Sonra yavaşça bana baktı. "Çünkü artık benim kurtlarımdan biri değilsin."

İrkildim. "Nathan-"

"Gerçek eşini buldun," diye devam ederek sözümü kesti. "Silver Lake'in bu diyardaki yeni alfasına. Ve görünüşe göre çiftleşmeniz ona bazı benzersiz yetenekler kazandırmış." Dikkatini tekrar Alaric'e çevirdi. "Öyle değil mi?"

"Enerjiyle altı çizilen telepatik bağlantılar," diye yanıtladı dostum.

"Sadece enerji değil." Nathan onu inceledi. "Ölümsüzlük. Artık tüm sürün ona bağlı." Kollarını kavuşturdu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Bahse girerim çocuklarınız da doğuştan şekil değiştiren kurtlar olacak. Artık ısırma gerek yok."

"Alaric'in ölümsüz olduğunu mu söylüyorsun? Benim gibi mi?" İçimde umut kıvılcımları çakarak sordum. Bu, nasıl ele alacağımdan emin olamadığım bir konuydu.

"Sadece Alaric değil. Tüm sürü." Gümüş rengi gözleri bana doğru kaydı. "Hissetmiyor musun, Makayla?"

Alfa'nın eşi olarak siz de en az onun kadar onlara bağlısınız. Yaşam kaynağı sonsuz, değil mi?"
Sonsuz olarak tanımlayabileceğimden emin değildim ama kesinlikle içimde titreştiğini hissediyordum. "Bu... derin mi?"

"Görünürde bir sonu yok." Bana küçük bir sırtıış attı. "Bu enerjinin ölümsüz çekim gücüdür. Bitebilir ama çok şey gerektirir. İkinizin de bu deneyim sayesinde doğru olduğunu anladığınıza inanıyorum, değil mi?" Karanlık onun yüz hatlarını öptü, gözleri kısıldı. "Kendini bir daha asla böyle bir duruma sokma, yoksa seni ben öldürürüm."

Alaric hırladı. Nathan da hırladı.

Gözlerimi devirdim. "Bunu eğlenmek için yapmadım ki," diye mırıldandım.

İki alfa karşı karşıya gelince Savannah'dan küçük bir inilti yükseldi ve erkekler hemen seslerini birkaç kademe azalttı. Kardeşim avucunu omzuna koyduğunda yumuşak bir ses daha çıkardı. Alaric ilerledi, zihinsel titreşimleri bana koruma moduna geçtiğini söylüyordu, ancak adımının ortasında durakladı, gözleri genişledi.

Savannah'nın sürümüzle olan bağlantısı tekrar titredi, zihinsel durumu bir yanıp bir sönüyor gibiydi. Alaric'in bakışları bana yöneldi, gözlerinde bir soru vardı.

Ama ben bir şey söyleyemeden Nathan cevap verdi. "Bu çok ilginç." Kardeşimin yanında durmak için bir adım öne çıktı, bakışları kızın üzerindeydi. "Onu ağımda hissedebiliyorum." Gümüş gözlerini Alaric'e dikti. "Gitmeye çalıştığını hissediyor musun?"

"Kovan zihni hakkında bunu açıklayacak kadar bilgim yok ama o..."

"Yanıp sönüyor," diye onun yerine ben bitirdim. "Silikleşiyor ve yeniden ortaya çıkıyor." Nathan yavaşça başını salladı. "Sanki sürü değiştiriyormuş gibi."

"Neden?" Alaric sordu. "Toksin yüzünden mi?"

"Belki," dedi Nathan, dikkati tekrar kızın üzerindeydi. "Ya da belki tamamen başka bir şeydir."

Bir *çiftleşme* bağı, diye düşündüm, onunla kardeşimin arasına bakarak. *Olabilir mi?*

Alaric elini yüzünde gezdirdi, düşünceleri beni duyduğunu doğruluyordu ama ne diyeceğini bilmiyordu.

"Burayı temizlememize izin verseniz nasıl olur?" diye teklif etti Nathan, tavrı artık biraz daha az agresifti. "Diğer hücreleri yok etmek için Jude'la birlikte çalışabilir, sana ve sürüne biraz dinlenme molası verebiliriz. Biz de Savannah'nın durumu hakkında bilgi alırız."

Alaric'in kurdunun tedirginlikle kılındığını hissettim, diğer alfaya boyun eğmek istemiyordu.

Ona bakacak ve sağlığına kavuşturacak kaynaklara sahip olduğunu hemen belirttim. *Ve ona zarar vermeyecek.*

Ayrıca ağdaki bu yolu kabul ettiğini, ruhunun yeni bir başlangıç, yeniden başlamanın bir yolunu aradığını hissedebiliyordum. Kardeşim ve Nathan'la ilgili bir şey onu onlara doğru çekiyordu.

Belki de hepsi kafamdaydı. Belki de telleri yanlışı okudum.

Ama kararımın doğruluğunu içimde hissettim.

Alaric cevap veremeden Jude içeri girdi, yüz hatları kızgınlık çizgilerine dönüşmüştü. "Şu şok dalgası aletinin nasıl çalıştığını anlayamıyorum."

Nathan homurdandı. "Oyuncak senin için çok mu büyük?" Jude sadece ona baktı. "Son zamanlarda hiç satranç oynadın mı?"

Eski alfamın neşesi kaçtı. "Görünüşe göre bütün bir set eksik. Tek bir parça hariç."

"Öyle mi?" Jude kaşlarını kaldırdı. "Yazık oldu." Bana baktı, sonra bir muska uzattı. "Bu

Bu arada, kardeşinden. Toplantıdan sonra sana vermek niyetindeydim ama sen devriyedeydin. Ben de bu yüzden kaldım. Sonra da ortalık karıştı." Omuz silktilti. "Her neyse." Kolyeyi almam için salladı, üzerindeki yakut yüzüğümle eşleşiyordu.

Ondan aldım ve tılsımı inceledim. "Sapphire'in bahsettiği şey buydu."

Nathan, "Evet, birkaç değişiklik yaptı," dedi. "Bunlardan biri, başının belada olup olmadığını bize söyleyecek bir aktivasyon anahtarı, Jude'un test etmeye karar verdiği şey de bu."

Jude, "Teknik olarak Makayla'nın başı beladaydı," diye belirtti.

"Tamamen hallettim," diye yalan söyledim ve arkamdaki birinden bir homurtu duydum.

Marc.

Daralan alana adım attı ve diğerlerine baktı. "Çılgın cadı ortadan kayboldu.

Dimitri'nin azalan sabrıyla ilgili bir şey."

Bu Nathan'a gerçek bir sırtış kazandırdı. "Sonunda krallığını geri mi alacak?"

"Biliyorsam ne olayım," diye mırıldandı Marc. Bir *Monarchie du Sang*, yani krallığının Fransız kraliyet vampirleri için kullanılan süslü bir terim olarak, Rus Vampir Hanedanı dramasından uzak durma eğilimindeydi. Boynunu yuvarladı. "Pekâlâ, yapmamız gereken bir sürü temizlik var. Jude'un adamları diğer insanları çoktan dışarı çıkardı ve onları ölümlü kolluk kuvvetlerine teslim etti. Hardt ve Hawk koridorun sonundaki diğer kurtla birlikteler ve-"

"Gloria?" Umutlu bir şekilde sordum.

Başını salladı. "Evet. Sürüsüne haber vermişler bile, kurtları da yolda. Sadece baygındı, henüz üzerinde deney yapılmamıştı. Dosyasında eşinin yakalanmasını bekledikleri yazıyordu. Hasta herifler çiftleşme bağlarını test etmek istemişler."

Bu düşünce midemi bulandırdı, bunun ne anlama geldiğinin farkındaydım. Onları tekrar öldürmek istememe neden oldu. Ama Marc, HJ ve Bortex'in icabına bakmış, kardeşim de Bendy'yi halletmişti. Jude'un Cuntcake'i hallettiğini tahmin ediyordum, ki onun tarafından işkence gördüğü için buna izin verdim. Bu da bana şunu hatırlattı... "Çok hızlı iyileşmişsin," dedim E.V.I.E. müdürüne, ellerine bakarak.

Çalışan başparmaklarıma baktı ve gülümsedi. "Sen de öyle."

"Evet, ama ben bir kurdum. Hızlı iyileşmeliyim." Sürünün ruhuma bağlı olması da bu konuda kesinlikle yardımcı oldu.

Nathan'la uzun ve bilmiş bir bakış paylaşmadan önce tek söylediği "Hmm" oldu. "Sanırım burayı tamamlamaya başlayabiliriz. Adamlarımın geçtiği yollara göre vurmamız gereken birkaç yer daha var."

"Bu sürücüler onun hedeflerini doğruluyor mu?" Yüksek sesle merak ettim.

Jude bir dakika boyunca beni inceledi, kollarını Nathan'inkine benzer bir şekilde kavuşturmuştu. "Açık artırmalar deneyler için bir paravandı. Kızları alıyorlar, kanlarını yaşayabilirlik açısından test ediyorlar, sonra da kullanamadıklarını satıyorlardı. Bu sayede E.V.I.E.'nin el koyduğu süper asker teknolojisini içeren bilim projelerine devam edebilmek için kâr elde ettiler."

"El koymak," diye tekrarladı Nathan. "Senin için ne büyük şans."

"Bu durumla ilgili hiçbir şey tesadüfi değil," diye karşılık verdi Jude. "Ama o şok dalgası teknolojisini çözeceğim, tıpkı seni mucizevi bir şekilde ondan koruyan kasklarından birini alacağım gibi." Bu ifade dikkat çekiciydi ve Nathan'ın sırtımasına neden oldu.

"Rakiplerime uygun şekilde hazırlanmayı alışkanlık haline getirdim," diye karşılık verdi.

"Biliyorum," diye cevap verdi Jude, ses tonunda bir miktar saygı vardı. "İşte bu yüzden kaskını ödünç alıyorum."

Nathan itiraz etmedi ama eğlenmiş görünüyordu.

"Süper askerler," diye tekrarladı Alaric, konuşmayı Bortex'in görünürdeki hedeflerine geri getirdi.

"Ormandaki insanların böyle olduğunu mu düşünüyordu?"

Jude kollarını açtı ve ellerini elbise pantolonunun ceplerine soktu. "Öyle görünüyor, evet. Öldürmemeleri için emir almışlardı."

"Evet, biliyorum. Seni sorgulamak için canlı yakalamak istediler." Arkadaşımın ses tonunun altında bir şüphe notası vardı.

"Her şeyin bu şekilde sonuçlanması büyüleyici, değil mi?" Jude sordu, sorusunda gizlenen bir cüret vardı. "Beni sorgulamak için kaçırmaya çalıştılar ama sonunda tüm teknolojilerini ele geçirdim. Sanki kader beni doğru zamanda doğru yere koymuş gibi. Tıpkı senin ve Makayla'nın birlikte şehre gelmeniz gibi. On yıl önce alfa yolunuzu takip etmeyi seçseydiniz hayatınızın nasıl olacağını bir hayal edin. Hiç tanışmamış olabilirdiniz. Ve sürünüz de hâlâ eski Bitten kurtları olarak kalırdı."

İfadesi bana biraz Sapphire'i ve onun kaderleri değiştirme eğilimini hatırlattı. Beni kasıtlı olarak Alaric'in yoluna sokmuştu.

Ama kaderlerimizi gerçekten kesiştiren, beni doğru yere... doğru zamanda... tıpkı Jude'un söylediği gibi yerleştiren hayattaki kararlarımızdı.

Ve Alaric'le olan bağlarım sayesinde sürüsü daha güçlü, *ölümsüz* ve sonsuza dek güçlenmişti. Sonunda başlangıçta yapmak istediğim şeyi başarmıştım; benden daha güçsüz olanlara yardım etmiş, onlara gerçek anlamda gücümü vermiş ve hayatta kalma şanslarını artırmıştım.

Neredeyse gülümseyecektim.

Kader çarpık ve berbat olabilir.

Ama sonunda, her zaman bir amaca hizmet etti. Ve sonunda ben de benimkine hizmet etmiştim.

ALARIC

Silver Lake Pack sınırlarına girdikçe sesler daha da artarak zihnimi tırmaladı.

Kulübemin önündeki dar araba yoluna girdiğimizde bu sesler kreşendoya ulaştı.

Kalabalığa baktım, kalbim boğazıma düğümlendi. "Nasıl...?" Sorumu nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim. Bu sabah Nathan'la daha fazla vakit geçirmeliydim. Bana kovan zihniyle nasıl başa çıkacağımı anlatabilirdi.

Ya da bana neşelenmemi ve bunu kendi başıma çözmemi söylerdi.

Kurtlarımız birbirlerinden pek hoşlanmamıştı. Alfa enerjisi yayıyordu, bu da içimdeki canavarın doğrudan bir meydan okuma olarak algıladığı bir şeydi.

Belki de öyleydi.

Belki de değildi.

Bunu öğrenecek kadar uzun süre kalmamış, bunun yerine hayatının büyük bölümünde eşimi koruyan ve ona akıl hocalığı yapan erkeğe saygı duymayı tercih etmiştim. Samimi bir şekilde el sıkışarak ayrılmıştık, havada bir tehdit vardı.

Eğer Makayla'ya zarar verirsem, o da bana zarar verir.

Bu iyiydi çünkü eşime zarar vermeye hiç niyetim yoktu. Ayrıca, o yardıma gelmeden çok önce taşaklarımı mendeneye alırdı.

Yanımda homurdandı, belli ki aklımdan geçenleri

okumuştı. "Düşüncelerimi dikizlemeyi bırak," diye şakacı

bir şekilde uyardım.

"Bu kadar yüksek sesle konuşmayı kes," diye karşılık verdi, daha önceki sözlerimin bir varyantını kullanarak.

"Siz ikiniz burada işleri ilginç hale getireceksiniz," dedi babam arka koltuktan.

Bu onun kamyoneti idi ama benim kullanmama izin verdi. "Sürünü nasıl idare edeceğine gelince, bırak kurdun sana rehberlik etsin." "Ben düşünce durumundan bahsediyordum," diye bilgilendirdim onu.

Her ne kadar, evet, biraz

düşünmeye başladım. İç çekerek gözlerimi kapattım ve kovan zihninin içinde bir yerlerde bir kapatma düğmesi bulmaya çalıştım. Daha önce bir komutla hepsini susturabilmişim ama şimdi bunu yapmak zalimce görünüyordu. Hepsi sadece değişiklikleri anlamaya çalışıyordu, hayranlıkları ve huşuları görünmez kordonlarının her birinden ısıt ısıt parlıyordu.

Makayla elini benimkinin üzerine koymak için uzandı. "Nathan bir keresinde gizlilik ekranlarında ustalaşmasının biraz zaman aldığını söylemişti, ama hepsini düşük bir uğultuya indirmenin yolları var." Bunu söylerken yüzünü buruşturdu, kendi zihni de benimkiyle birlikte her şeyi anlamaya çalışıyordu. "Ama evet, bu biraz çalışma gerektirecek."

Başımla onayladım. "Pekala, kitlelerle yüzleşme

zamanı." Sadece bir korkak arabada kalıp saklanırdı.

Ve ben bir korkak değildim.

Kapıyı açtım ve kamyonundan dışarı çıktım. Etrafımdaki herkes sessizleşmişti, bakışları alfa olarak gördükleri kişinin üzerindeydi. *Bana*. Liderlik yeteneğimle ilgili en ufak bir güvensizlik ya da soru işareti bile yoktu, zihinleri açık, istekli ve *müteşekkirdi*.

Bu başımı döndüren bir karışımı ama kurdum bunu gayet iyi karşıladı. Benden çok önce alfa rolünü kabul etmişti. Ve o kibrin bir kısmı şimdi dik durmama yardımcı oluyordu.

Çünkü ben bir alfaydım.

Onların alfası.

On yıl önce bunu kabul edemeyebilirdim ama bu kararımın pişmanlık duymayı kendime yediremedim. E.V.I.E. için çalışmayı seçmemiş olsaydım, Makayla ile tanışma şansımı kaçırabilirdim.

Birlikte sürüyü daha güçlü yaptık. Daha güçlü. *Ölümsüz*. Bunu kabul etmek tam bir akıl tutulmasıydı ama şikâyet edemezdim. Kurtlarımı güçlendirdi. Bağlarımızı güçlendirdi. Bizi daha sıkı bir birim yaptı.

Bu bilgiyi benimsedim ve sonuçtan memnun kaldım.

Yol engebeliydi ve kaçınmayı tercih ettiğim pek çok engel vardı ama işte buradaydım... tam da durmam gereken yerde.

"Dün gece beni ve Makayla'yı hayatta tuttuğunuz için teşekkür ederim," dedim hepsine, yeni kurulan sürü bağlantısı aracılığıyla enerjilerini emdiğimi hissedeceklerinin farkındaydım. "Silver Lake'e olanlar hakkında açıklanması gereken çok şey var. Hepsini anlamıyorum. Ama birlikte öğreneceğiz."

"Ve ben de açıklamaya yardımcı olacağım. Bilirsiniz, bu değişiklikler benden geliyor." Makayla yanıma doğru ilerlerken avuç içi sırtımın alt kısmıyla buluştu, dayanışma gösterisi sürü üyelerime gülümseme getirdi. Bu, kelimelerden daha fazla anlam ifade eden bir eylemdi. Benim yanımda durmaya niyetliydi. Sonsuza kadar.

Aramızdaki bağdan yayılan kararlılığını hissettim, kaderlerimizin her zaman iç içe geçmesi gerektiğini fark ettikten sonra saatler önce verdiği karar.

Bu artık onun da sürüsüydü.

Birkaç sürü üyesi mırıldanarak onayladı.

Sonra annem öne çıktı, gururu hissedilir bir enerjiydi ve kolları boynumu sarmadan çok önce beni kucakladı. Kucaklamasına karşılık verdim, onun mutlu düşünceleri gözlerimi yaşarttı.

Bunu nasıl kapatacağımı gerçekten bulmam gerek, dedim Makayla'ya, ses tonum sertti. Çünkü bu ihtiyacım olmayan duygusal bir yumruktu.

Bir yolunu bulacağız, diye fısıldadı bana. *Birlikte*.

Birlikte kabul ettik. Henüz gelecek hakkında konuşmamıştık. Konuşmadan da nereye doğru gittiğimizi biliyorduk. Ancak, aramızda çözülmemiş birkaç konu olduğu için yine de bu konuya gireceğimizden şüpheleniyordum.

Özellikle de ondan almayacağım işiyle ilgili olanı.

Annem yanağımı öpmeden önce kulağıma "Eve hoş geldin Alfa," diye fısıldadı. Babam elini omzuma koyup sıktı, ardından annemi kollarına alıp kalabalığın arasına geri götürdü.

Etrafımızdaki herkes benzer duygularla gürledi, hepsi beni eve davet etti... *alfa* olarak.

Kelime zihinlerinde yankılandı ve ağızlarından çıktı, saygıdeğer uğultu ruhuma şarkı söyledi.

Bu unvanla ilk kez çağrılmıyordum ama annemden ve sürümden bir bütün olarak gelmesi çok daha anlamlıydı. "Teşekkür ederim," diye sessizce karşılık verdim.

"Ve eve hoş geldin Alfa Makayla," diye ekledi annem usulca, dudakları kıvrılmıştı.

Kalabalığın birkaç üyesi bu yorumu yankıladı ve Makayla'nın yanımda biraz erimesine neden oldu. Sonuçta ortaya çıkan gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı, kabullenışı içinde hepimizi güneşlendiren parlak bir ışıktı

sıcak bir onay ışıltısı içinde.

"Teşekkür ederim," dedi, benim duygularımı tekrarlayarak, ama kendi tarzında. Sonra annemi kucaklamak için öne çıktı, iki alfa dişi kucaklaştı ve diğer iki kamyon evimin önünde dururken sürüyü daha da rahatlattı.

Hardt sürücü koltuğundan atladığında herkes yeni gelenlerle yüzleşmek için döndü, bazılarının omuzlarında bir miktar tedirginlik vardı.

Timothy ve Gregory diğer kamyonlardan atladılar ve bana yaklaşıırken onun yanında yer aldılar. Makayla annemden bir adım uzaklaştı, korumacı bir duruşu vardı.

Sorun değil, dedim ona, Hardt'ın niyetini çoktan okumuştum. Bunu bilerek yapmamıştı. Sadece... onu nasıl engelleyeceğimi henüz bilmiyordum. Bu tuhaflık daha önce adamın işine yaramıştı çünkü Paul'ün ihaneti karşısında yaşadığı şoku ve bunun sonucunda kendisine duyduğu öfkeyi hissetmiştim.

Hardt, Robert ve Paul'ün birlikte infaz memuru olmak için eğitim aldıktan sonra arkadaş olduklarını biliyordu, bu yüzden Bortex davasıyla ilgili olarak aralarında bir bağlantı olabileceğini düşünmüş olmalıydı. Elbette Robert'ın babam için özel bir "paketle" oraya gittiğini fark etmemişti; bilgisayar kayıtlarına göre içinde gümüş bulunan bir paket.

Bortex'in daha fazla acı çekmesini dilememe neden olan bir başka gerçek. Ama bu olayı Hardt'a karşı kullanmadım.

Robert ve Paul arasındaki bağlantıyı fark etmiş olması gerektiği konusunda hemfikir olsam da, Robert'ın topraklarımızda ortaya çıkmasından bana bahsetmediği için onu suçlamıyordum. Bunu bir betanın yapması gerektiği gibi halletmişti. Ve gerçekten alfa müdahalesi gerektirecek kadar belirgin bir ihlal olmamıştı.

Bununla birlikte, ne kadar önemsiz olursa olsun ayrıntıları benden bir daha asla saklamayacağına dair içten içe yemin ettiğini hissetmiştim. Bu yeterli bir özürdü.

Hardt bir adım öne çıktı, etrafımızdaki herkes nefeslerini tutarken gözleri bir süre benimkileri tuttu. Sonra tek dizinin üzerine çöktü, başını eğerek "Alfa" dedi.

Yüzünde bir sırtışıyla yerden bana bakarken, kalabalıktan toplu bir nefes alma sesi geldi ve ardından rahatlamış bir iç çekiş geldi.

"Eve dönme vaktin gelmişti," diye ekledi.

Bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Eşimi bulmam gerekiyordu." "Ve bunu yaptığın için hepimiz çok mutluyuz," diye cevap verdi.

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. İhtiyacı olduğundan değil. Bu jest sadece sürüye birlikte rahatça çalışabileceğimize dair bir güvence verdi.

Rahattan da öte, gerçekten.

İhtiyacım olduğunda bana enerji veren ilk kişi o olmuştu, Bortex'in makinesiyle savaşırken beni desteklemişti.

Hardt ayağa kalktı, boyu neredeyse gözlerini benimkilere yaklaştırıyordu. Ama bir saygı gösterisiyle gözlerini tekrar kaçırdı. Onu kucaklamak için kendime çektim ve arkamı kolladığı için hareketlerimle teşekkür ettim.

Sonra geri çekildim ve ona baktım. *Gerçekten* baktım.

Liderlik yeteneğimi sorgulamasına rağmen dün gece ve bu sabah bana sadakatini göstermişti. Ancak şimdi beni *neden* sorguladığını anladım. Beni neden zorladığını. Beni neden çileden çıkardığını.

Hiçbir zaman saygısızlık söz konusu olmamıştı.

Kurtlarını korumakla ilgiliydi. Sürü onun için önce gelirdi. Tıpkı olması gerektiği gibi.

"Kardeşimin neden seni ikinci olarak seçtiğini anlıyorum," dedim ona usulca. "Sürüye sadıksın. Koruyucusun. Tam olarak ihtiyaçları olan şey. Ve her zaman aynı fikirde olmasak da, senin gibi bir

bir ikinci istiyorum. Beni doğru yola itecek bir ikinci istiyorum, bu benim gazabımla yüzleşmek anlamına gelse bile." Elimi tekrar uzattım. "Teşekkür ederim, Beta Hardt. Benim ve sürü için yaptığın her şey için."

Hardt'ın yüz hatlarında şok ifadesi belirdi ve ona olan güvenimi bir anlığına da olsa göstermek için tekrar göz göze geldik. Doğruldu, çenesi rolünü onaylar ve kabullenir bir şekilde eğildi. Düşünceleri vücudunun bana zaten söylediği şeyi doğruluyordu, ama bakışlarını aşağıya doğru kaydırarak bana bir başka incelikli teslimiyet gösterisi hediye etti. Sonra Makayla'ya da benzer bir saygı gösterisinde bulundu ve sürümüzün yanına dönmeden önce onun önünde eğildi.

Bu, şahit olmadığım ama yıllar önce ben ayrıldıktan sonra kardeşim için yapıldığından şüphelendiğim bir ritüeli tetikliyor gibiydi.

Sürü arkadaşlarımın her biri teker teker öne çıkarak beni alfaları olarak kabul etti. Bazıları eğildi. Bazıları bana sarıldı. Bazıları beni yanağımdan öptü. Onların minnettarlığı ve kabulü aidiyet hissimi artırdı, beni evime davet etti ve olmamı tercih edecekleri başka bir yer olmadığını teyit etti.

Babam aralarında en son duruyordu, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü, herkes eski alfalarının yükseliş hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için can atıyordu.

Bir adım öne çıktı, adımları emin, hareketleri güçlüydü. Beni kucaklamadı; beni kendine doğru çekti, kolları sırtımda sertçe dolanırken beni sert ve uzun bir şekilde kendine doğru çekti. "Olabileceğini bildiğim adam oldun. Seninle gurur duyuyorum evlat. Tyler'ın da öyle olduğunu biliyorum."

Ne kadar sessiz kelimeler.

Ama yine de tutkulu.

Kalbim tekledi, nefesim kesildi. Nasıl karşılık vereceğimden emin değildim. Alfaların güçlü olması, zayıfların duygularını dengelemesi gerekirdi. Ancak, içinde kaynayan hisler kovan zihninden akarak beni gururunun her zerresiyle yıkadı ve sonunda her zaman benim olduğunu düşündüğü mantoyu aldığımı görmekten mutluluk duydu.

Düşüncelerini adeta bana iteledi, beni duygularıyla sardı ve ciğerlerimdeki yaşamı sıktı.

Sonra gözlerinde bir parıltıyla geri çekildi ve bu his aniden sona erdi, babam zihninin ve duygularının kapısını kapattı.

Dudaklarım aralandı. "Nasıl...?"

Sadece gülümsedi. "Sonra görüşürüz." Göz kırptı ve ona bilmiş bir gülümseme veren annemin yanına gitti.

Babam hâlâ benden sır saklıyor, diye hayret ettim Makayla'yla konuşurken. Bu bağlantı otomatik olarak ön plana çıkıyor ve onunla konuşmayı kolaylaştırıyordu. Diğerleri açık ve net düşünmeyi gerektiriyordu. En azından durumun böyle olmasını umuyordum, yoksa sürü yakında çok kişisel konuşmalara dahil olacaktı.

Evet, öyle, diye onayladı Makayla, onu da dışladığı için kendi gözleri de kısılmıştı.

"Bırakalım da siz ikiniz... uykunuzu alın," dedi annem yumuşak bir sesle, yüz ifadesi kendi sırlarından birkaçını barındırıyordu.

Neredeyse yorum yapacaktım ama Makayla ile yalnız kalma fikri bana çok çekici geldi. Kalabalıktaki kıkırdamalardan kurtlarımın birçoğu bunun nedenini biliyordu.

Yorum yapmak yerine Makayla'nın elini tutarak onu öne doğru çektim. Hamlemi tahmin edememişti, ben de onu kalçalarından tutup omzuma atarak kendi avantajıma kullandım.

Kurtlarımdan birkaçı onaylayarak uludu.

Makayla homurdandı.

Kıçını tokatladım ve kulübeme doğru döndüm, sürünün maskaralıklarım hakkında ne düşündüğünü hiç umursamıyordum. Bu lanet bağlantı sayesinde ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorlardı. Ya da belki beni hissedemiyorlardı. Gerçekten bilmiyordum. Etrafta dolanıp bunu öğrenmeye de niyetim yoktu. Arkadaşımla oynamak istiyordum. Tek başıma. Yatağımda.

Kurdum planımı coşkuyla kabul etti. Bağlantımız aracılığıyla onun kurdunun da aynı fikirde nefes alıp verdiğini hissettim. Ancak Makayla o kadar da kabullenici değildi... bu da ona hükmetme arzumu artırıyordu.

Alaric Calder, bağlantımızı kopardı. *Beni hemen yere indir.*

Kıçına tekrar, bu sefer daha sert bir şaplak attım. "Öyle bir şey olmayacak bebeğim." Eve girdiğimizde sürü arkamızda kayboldu.

Kapıyı açıp kapatmak dikkatimi bir saniyeliğine dağıtmamı gerektirdi - Makayla iyileşmiş eliyle böbreğime vurarak bundan yararlandı.

Bu darbe nefesimi kesti ve onun davranışını inanılmaz derecede tahrik edici bulmamın benim hakkımda ne söylediğini merak etmeme neden oldu.

Nefes nefese kalmış halim ona omzumun üzerinden kıpırdanma fırsatı verdi. Kot pantolonumun belini kavrayıp bacaklarını yukarı kaldırdığında ve ters çevirdiğinde şok olmamalıydım - esasen bir backbend yapıyor ve arkamda ayaklarının üzerine iniyor.

Kalçaları ve tatlı poposu arkasında baştan çıkarıcı bir şekilde sallanarak mutfığa girdiğinde, nihayet yeterince oksijen soluduğumda bir kahkaha attım.

Vücudum çıplak tenimizi birbirine bastırılmış hissetmek, onun lezzetli amını tatmak, onun dar merkezine girip çıkmanın mutluluğunu yaşamak için şimdiden yanıyordu.

Onu bir kez daha yakalamayı ve bir mağara adamı gibi yatak odasına sürüklemeyi düşündüm ama o doğruca kahve makinesine yöneldi. Onu düşünmek için durakladım, eşimle ilgilenme içgüdüm şehvetimin önüne geçti.

Kurdum hayvani dürtülerime boyun eğmem için beni çok zorladı, ama Makayla'dan gelen titreşimlerle ilgili bir şey geri çekilmesine neden oldu. İkimizi de bitkin düşüren uzun bir gün olmuştu. Tutsaklığı sırasında her duygusuna şahit olmuştum ve her zamanki sert kişiliğine sahip olsa da, kendisi ve diğer kızlar için dehşete düştüğü anlar da olmuştu.

Gerçi bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğini biliyordum, bu yüzden kafein bağımlılığından kurtulması için ona biraz zaman tanıdım. Bitirdiğinde, onu tercih ettiğim yöntemle rahatlatacaktım.

Onu mutfığa kadar takip ettim ve nazıkçe masaya yönlendirerek oturması için ısrar ettim. Ağır ağır sandalyeye çöktü ve iç çekti.

Makineyi, ikimizin de sevdiği şekilde siyah ve güçlü olması için yeterince fasulye ile doldurdum.

İşimi bitirip arkamı döndüğümde, gözlerinin etrafındaki çizgiler ve alnındaki büzülme, arzumu zihnimin gerisine itti ve yerini endişeye bıraktı. Makinenin demlenmesini beklerken karşısına oturdum.

"İyi misin?" En sert insanın bile dün gece yaşadıklarımızdan dolayı yara izleri olurdu.

Başını salladı ama ben tatmin olmamıştım. Aramızdaki bağ sayesinde onun çalkantılarını ve iyileşmek için bu çalkantılardan kurtulma ihtiyacını hissediyordum.

"Konuş benimle," diye yumuşakça emrettim. Nazık olmak istiyordum ama hayır cevabını da kabul etmeyecektim.

ALARIC

MAKAYLA BİR NEFES VERDİ. "Sadece her şeyi düşünüyorum. Müzayedeleri. Kızları. Bunu daha önce fark etmeliydim, biliyor musun? Hepsi birbiriyle bağlantılıydı."

"Bu ilişkiyi hissettiniz."

"Evet, ama sonuna kadar takip etmedim. Ve insan ticaretinin ana plan bile olmadığını öğrenmek için mi?" Dudakları yana doğru kıvrıldı ve başını salladı. "Bu biraz kötü oldu. Çünkü her zaman her şeyin katmanları olacağını gösteriyor. Ve ben tüm bu zamanı suçun bir yönüne odaklanarak, diğerlerini hesaba katmadan geçirdim. Bu yüzden bariz bağlantıyı gözden kaçırmışım."

"Hiçbir şey kaçırmadınız," diye karşı çıktım. "İlk bağlantıları buldun. Önemli olan da bu."

"Ama bu süreçte hayatlar kaybettik."

"Ve bu her zaman olacak," dedim ona. "Yine de bu bizim hatamız değil. Bortex gibi canavarların hatası yapar."

Savannah'ya, bana ve Makayla'ya yaptıklarını düşününce, keşke ölümünü biraz daha uzatabilseydik diye düşündüm.

Ne yazık ki, içinde bir sürü kurşunla ölmüştü. Ve Jude, geri dönmeyeceğinden emin olmak için o orospu çocuğunu yakacaktı.

"Evet, haklı olduğunu biliyorum," dedi. "Ben sadece... Hayatımın nasıl değişeceğini düşünüyorum. Sadece işle ilgili şeyler ve işler için değil, aynı zamanda ailemden ayrılmak için de. Eve çok sık gitmiyor olabilirdim ama yine de yakındık."

Bu konuşmanın gidebileceği yönden korkarak kaşlarımı çattım. "Eski evine geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Biz ayrılmadan önce Nathan ve Asher'la içten bir vedalaşma yaşamıştı ve ben onda herhangi bir tereddüt hissetmemiştim. Hatta aralarında en tereddütlü olan bendim çünkü Savannah'yı kendi diyarlarına geri götürmek niyetindeydiler. Ona yardımcı olacağını düşündükleri bazı gelişmiş terapileri vardı. Ayrıca kovan zihninin içinde hâlâ hissettiğim, sanki burada olmaması gerekiyormuş gibi dalgalanan bağlantısı da vardı.

Acaba Nathan bunca yıldır Makayla için böyle mi hissediyordu? O da gözlerini kırıştırıp durmuş muydu? Hayat bağı kendisinden ziyade bana ve benim sürüme mi bağlanıyordu?

Boynundaki tılsımı parmakladı ve daha önceki vedalaşmalarında gözlemlediğime benzer şekilde başını tereddüt etmeden bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. "Ziyaret edebilme yeteneğim var ama hâlâ onlardan bir dünya uzaktayım. Kelimenin tam anlamıyla."

Bunun için şükürler olsun, diye düşündüm, kalmayı kabul etmesiyle bir anlığına yatışmışım.

Rahatladığımı duyunca dudakları kıpırdadı. Ama bu konuda yorum yapmadı, bunun yerine beni düşünürken derin bir nefes aldı.

"Bir anda çok fazla şey oluyor. Gerçek eşler arasındaki tam gelişmiş bağ bunaltıcı olabilir."

pişmanlık duyduğumu söyleyemem. Yani, bu şimdiye kadar hissettiğim en gerçek ve inanılmaz şey ama yine de alışmak biraz zaman alacak. Özellikle de tüm bu kovan zihni olayına. Sürümüne karşı görevlerim ve insanlara yardım etme ihtiyacım arasında nasıl denge kuracağımı bulmaktan bahsetmiyorum bile."

Kahve makinesi bipledi ve benden önce ayağa kalktı. Ben sessizce onun zarif hareketlerini izlerken o bir kupa çıkarıp içini buharlı sıvıyla doldurmaya yöneldi. Arkadaşımla ilgili en çekici şeylerden biri, en küçük şeyleri bile ne kadar seksi yaptığının farkında olmamasıydı.

Bana da bir fincan doldurdu ve ikisini de masaya getirdi.

"Düşüncelerimizi engelleme konusunda gerçekten ustalaşmamız gerekiyor," diye mırıldandı tekrar otururken. "Kahve dökmek hiç seksi değil."

Sırıttım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sandalyeme geri oturdum. "Haklısın. Tabii kahveyi dolduran kadın sen değilsen."

Gözlerini devirdi ama şakacı enerjisinin geri döndüğünü hissettim.

Birkaç dakika sessizce oturduk, kahvelerimizin tadını çıkardık ve zihinlerimizin sadece diğeriyle birlikte var olmasına izin verdik.

Durumumuzu kabul ettiğini hissettim, tıpkı onun benimkini hissettiği gibi.

Birkaç keyifli vuruştan sonra elini sıkmak için uzandım ve şöyle dedim: "Neye ihtiyacın olursa olsun Makayla, seni destekleyeceğim. Buna serbest işlere girmen ve kendi ülkeneye gitmen de dahil. Ne istersen, sana vermek için elimden geleni yapacağım."

Dudakları kıvrıldı. "Biliyorum. Tüm bunları kafanın içinde duyuyorum."

"Tıpkı seninkinde de benzer düşünceler duyduğum gibi." Bana destek olmak istedi. Sürü için orada olmak. Kurdu özgürlüğü ve yalnız zaman geçirmeyi tercih etse bile iyi bir alfa olmak istiyordu. "İçinde yalnız bir kurt olan tek kişi sen değilsin bebeğim," diye hatırlattım ona usulca.

Kahvesini içerken beni inceledi, zihni benim sözlerim ve çok daha fazlası üzerinde çalışıyordu.

Düşünceleri güneye kayınca kıkırdadım, vücudu öncekinden tamamen farklı bir nedenden dolayı gerginlikle kaplandı. Kurdum onun artan uyarılma kokusuyla canlandı, ilgisi içimde sadece Makayla'nın tatmin edebileceği derin bir ihtiyaçtı.

Yine de kahvesinden oldukça memnun görünüyordu. Hatta belki biraz *fazla* memnun.

"Daha iyi bilmesem, kahveyi ağzımın üzerinde olmasından daha çok sevdiğinden endişelenirdim," diye takıldım. Makayla'nın mavi gözleri arzuyla parladı ve ağzının kenarları kalktı. "Gördün mü? Sinir bozucu."

Güldüm, stresimin geri kalanının eriyip gittiğini hissettim ve eşime duyduğum açlığın bir kez daha yüzeye çıkmasına izin verdim.

Son içkisini de içti ve kendine bir fincan daha kahve yapmak için ayağa kalktı. Makinenin başında duraksadı. "Belki de daha fazla kahve içmemeliyim," diye mırıldandı aniden, yüz ifadesi özlem ve teslimiyet arasında gidip geliyordu. "Sadece yatağa yığılmak istiyorum."

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, onu tezgâha doğru sıkıştırdım, kollarımı kalçalarının iki yanına koyarak onu hapsettim.

"Oh, yatağa gidiyorsun Makayla," diye fısıldadım kulağına.

Arkasını döndü ve bana pis bir bakış atarak ağzımın genişleyerek sırtıtmasına neden oldu. "İstedığın kadar kahve iç, tatlım. Enerjiye ihtiyacın olacak."

Kaşları çatıldı ama dönüp kendine bir fincan daha doldurdu, sonra yine umursamazca bana baktı. Tezgâha yaslandı ve bir yudum alırken bardağının kenarından bana baktı. "Yorulmadın mı?" diye sordu.

Pelvisimi ona doğru ittim ve sırtıtım. "Yorgunum ama *o kadar* da yorgun değilim bebeğim."

Makayla tek bir kaşını kaldırırken yüzünün geri kalanı nötr kaldı. Yine de, saçmaladığını anlamak için bağlantımıza ihtiyacım yoktu. Gözlerinde kaynayan sıcaklık onu ele veriyordu.

"Peki ya biraz uyumayı tercih edersem, Alfa?" Sanki daha fazla içinde tutamayacakmış gibi sinsi bir gülümseme dudaklarını yavaş yavaş büktü.

Vücudumdaki tüm kan sikime aktı ve kurdum yüzeye çıkmaya çalışırken acı verici boyutlarda şiştim. Bana o ses tonuyla alfa dediğinde, bu çok ateşliydi.

"Sanırım fikrini değiştirmem gerekecek." Sesimdeki hevesi gizleme zahmetine girmedim. "Ukala," dedi kısık, hırıltılı bir ses tonuyla, kaynayan ateş alevlere dönüşmüştü.

"O seksi küçük kıçına bahse girebilirsin." Kupayı elinden aldım ve onu belinden yakalayıp geri adım atmadan önce uzağa koydum.

Bu sefer onu kollarıma aldığımda bana karşı koymadı. Nefes alış veriş hızlanmıştı ve nabzının hızla attığını duyabiliyordum. Yatak odasına doğru ilerlerken bu beni daha da tahrik etti.

Kapıyı tekmeleyerek açtıktan sonra Makayla'yı yatağa fırlattım ve üzerine tırmanarak onu yatağa sabitledim, vücudum neredeyse tepeden tırnağa onu kaplıyordu. Cesaretle gözlerinin içine baktım, bakışlarım anlatılmamış zevklerin vaadiyle yanıyordu. "Artık benimsin, Makayla."

Dudakları kıvrıldı. "Öyle mi?" Dudaklarını bir kez yaladı, sonra beklenmedik bir şekilde dişlerini boynuma geçirmek için ayağa kalktı.

Ona doğru eğildim ve memnuniyetle hırladım, ses insandan çok hayvandı. Kurdum yüzeye çıkmak için savaştı, eşimle birlikte olmak için çaresizdi ama ben ona hırladım. *Benimkine*. Makayla'nın pençeleri sırtımı tırmaladı ve onun ihtiyacının da kurdununkiyle karıştığını hissettim.

Gömleğimi parçaladı ve yatağın üzerinde lime lime bıraktı.

Uyluklarının tepesindeki kavurucu sıcaklığa doğru sallanırken aletim zonkluyordu. Başımı boynuna doğru eğdim ve dişlerimi boğazının yakınındaki iddia izime geçirdim. Elektrik içime doldu, vücudum her an alevler içinde kalabileceğimi düşündüren bir yoğunlukla ateşlendi.

Geri çekildi ve etimdeki yaranın üzerini yalayarak içime bir zevk ürpertisi gönderdi. Dişlerimi geri çektiğimde bakışlarımı indirdim ve tekrar Makayla'nın kilere kilitledim.

Bir an için, orada tam bir sessizlik içinde yattık.

Daha önce de birlikte yatmıştık ama bu sefer farklı olacaktı ve bunu bilmek için kelimelere ihtiyacımız yoktu. Aramızdaki bağ tamamen gelişmişti ve fiziksel olarak da bir olduğumuzda yaşayacağımız coşkuyu ancak hayal edebiliyordum.

Makayla'nın duyguları benimkileri yansıtıyordu ve onun istekli tepkisi kurtlarımızı yüzeye çıkardı, neredeyse kırılıyordu. Hayvani arzularımıza ve tahrik olmuş bedenlerimize teslim olduk. İhtiyacımız yatak odasının dışındaki her şeyi bastırdı.

Bizi kimin duyduğu umurumda değildi. Sürümüzün bizi hissetmesi umurumda değildi. Eski alfasının bizi hissetmesi umurumda değildi.

Bi

z. Bu Makayla ve benim hakkımdaydı. Aramızdaki bağ. Çiftleşmemiz.

Ve artık aramıza kimse -ve hiçbir şey- giremezdi.

Dişler ve pençeler geri kalan giysilerimizi parçalamak için hızlı bir çalışma yaptı.

Et.

"Alaric," diye inledi Makayla, şehvetli bir şekilde bana sürtünerek.

Ağzımı onunkine yapıştırdım ve öpüşmemizde yeni bir şey vardı. Dillerimiz birbirinin etrafında dans ediyor, tadına bakıyor ve sahip olmak için savaşıyordu ve bu beni vurdu. Makayla artık kendini tutmuyordu; zihnini ve bedenini bana açmıştı. Aynısını yapmak kolaydı ve aramızda bir şey

Biz değiştik, neredeyse uhrevi bir şey.

Dokunuşlarımız vahşi ve terk edilmiş bir hal aldı. Makayla sırtını dikleştirdi, altımda kıvranırken göğüslerini göğsüme bastırdı. Ağızım onunkini tahrip etti ve sonunda çenesine, boynuna ve göğüslerinin arasındaki vadiye titrek öpücükler kondurmak için geri çekildim.

Durakladım ve ateşli bakışlarım yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde üzerlerinde gezindi. "Çok seksisin," diye mırıldandım.

Dilim hassas, şişmiş bir meme ucunu okşadığında nefesi kesildi. Haykırdı ve kalçalarını sertliğime karşı bükerken onaylayarak homurdandı. Diğer gergin tomurcuğa geçtim ve aynı ilgiyi ona da gösterdim.

Makayla'nın elleri saçlarıma daldı, sanki uçup gitmesini engelleyecekmiş gibi saçlarımı kavradı ama ağızımdan çıkan her çekiştirme ve kısıtırmayla yukarı doğru spiral çizmeye devam ettiğini hissettim.

Avuçlarım vücudunun her iki yanından kalçalarına doğru süzöldü ve parlayan tümseğine bakana kadar aşağı kaymadan önce onları nazikçe ayırdım. Dudaklarımı yaladım ve fısıldadım, "Hâlâ çok tatlısın bebeğim."

İkimizi de kızdırmadım, sadece hareketlerimi besleyen açlığımla onu yutmak için daldım.

Dilim onun en hassas bölgelerine çarptıkça inledi, paramparça olana kadar yükseldikçe yükseldi, vücudunun her santiminde coşku dalgaları yayıldı. Serbest kalışını deneyimlemek... bunu tarif edecek hiçbir kelime yoktu. Homurdandım ve takdirle kalçasını ısırdım, oradaki kasların titremesine neden oldum, sonra yumuşak etini ısırdım ve adımı söylerken şiddetle titredi. Bu beni neredeyse onunla birlikte uçurumun kenarına götürüyordu ama henüz buna hazır değildim.

"Vay anasını," diye soludu sonunda nefesini tuttuğunda.

"Niyetim o," dedim sırtarak.

Son bir yalamayla tekrar yukarı çıktım, dilim ardında parlak bir iz bıraktı. Ağızına ulaştığımda, onu uyuşturucu bir öpücükle yakaladım. Kendi tadına bakabildiğini bilmek beni çıldırtıyor, neredeyse hareketlerimi zorluyordu ama alfa olmamın bir sebebi vardı. Kontrol benim kanımda vardı.

Ellerim gergin karnından aşağı, kalçalarının kabarıklığına doğru indi ve şaftımı ıslaklığıyla kaplarken onları yerinde tuttum. Sonra okşamamı kalçalarına kaydırdım ve bacaklarını belime dolanması için yukarı doğru yönlendirdim.

Birdenbire eşime sahip olma, onu tamamen ele geçirme, kime ait olduğunu bilmesini sağlama ihtiyacıyla dolup taştım. Tüm dünyanın onun adımı haykırışını duymasını istiyordum.

"Sen benimsin, Makayla." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyordu. Yine de kelimeleri duymaya ihtiyacım vardı, bu yüzden onları bir taleple takip ettim. "Bana benim olduğunu söyle."

Tereddü etti ama kahkahasını zihnimde hissettim. Benimle taşak geçiyordu.

"Makayla," diye hırladım, içinden bir ürperti daha gönderdim ve kalp atışlarının hızlanmasına neden oldum. "Ben seninim," diye fısıldadı.

Bunu onun dudaklarından duymak sabrımı taşırdı ve artık yükselen açlık dalgasını ve onun içinde olma ihtiyacını geri itemezdim. Ayağa kalktı ve dudaklarını çenem boyunca ve dudaklarımın üzerinden geçirerek ağızımın üzerine yerleşti. Sonra dudağımı ısırarak beni cesaretlendirdi.

Kalçalarım geriye doğru hareket etti ve bir sonraki anda, tek bir hamleyle onu tamamen doldurdum. Makayla keskin bir nefes aldı ve sırtı kavislenerek göğüslerinin uçlarını göğsümün nemli derisine sürttü. Bu, eşimin sikimin etrafına sıkıca sarıldığını hissetmenin verdiği hazza bir katman daha ekledi.

"Beni çok dolu hissettiriyorsun," diye inledi Makayla. Kıpırdamadan durdum, vücudunun beni karşılamak için esnemesine izin verdim. Bütün olma hissi aramızda kaldı, sonra büyüyerek bizi kendi küçük dünyamızda kozaladı.

Vücudu kasıldı ve ellerim kalçalarının yuvarlaklığına sabitlendiğinde inledim. Yavaş, sabit bir ritimle başladım. Artık eşim olarak yerini kabul ettiğine göre, bir şey daha istiyordum.

Onun teslimiyeti. Dişı bir alfa kurt için boyun eğmek inanılmaz derecede zordu ve boyun eğdiklerinde bu mutlak bir güven seviyesine işaret ediyordu. Aramızdaki bağı sorgulamadım ama yine de bu hareketi yapmak istedim. Bunu hak ettiğimi kabul etmesini istedim.

Ayrıca, onu süründüreceğime söz vermiştim.

Ama onun yerine yalvarmasını kabul edecek kadar yüce gönüllü olabilirdim. Yavaş ve sabit ritmimle ona işkence etmeye devam ettim.

Evet, bu benim için işe yaramıyor, diye tersledi, kızgınlık hırıltısı kurdum için bir afrodisyakti.

Omuzlarımı kavradı ve iç kaslarını tekrar sıkarken kulak mememi ısırabilmek için beni aşağı çekti.

Kontrolümü biraz kaybedip homurdanarak hızlandığımda yüzüne gizli bir gülümseme yayıldı.

Pençelerini sırtımda gezdirirken onaylarcasına mırıldandı ve boğazımı ısırdı.

kendi izini bırakmıştı.

Başımı boynunun kıvrımına koyup "Kahretsin" diye mırıldanmadan önce vücudum tek bir kalp atışı için dondu.

Ona tam olarak istediğini verdim, hareketlerim vahşileşti. Öyle bir güçle girip çıkıyordum ki neredeyse serbest kalmak için haykırıyordu, ama son saniyede, *"Yalvarmıyorum"* diye düşünürken yutkundu.

Bunu göreceğiz, değil mi?

Ellerim aynı anda her yerdeydi ve ulaşabildiği kadar çok yerime dokundu. Kan kulaklarıma hücum etti ve derin, iç burkan nefesler aldım. Tenimin üzerinde bir vızıltı dolaştı ve dünya gözlerimin önünde dönmeye başladı. Beni daha yükseğe, daha yakına, neredeyse oraya doğru itiyordu. Hayır. Henüz değil.

Aniden, tüm hareketlerimi

durdurdum. *Ne oluyor lan?*

Makayla bağırdı. "Yalvar bana,"

dedim sessizce. "Affedersiniz?"

"Yemin ettiğim gibi seni süründürmedim. Bu yüzden yalvaracaksın. Teslim olmanı istiyorum, Makayla."

Doruğa ulaşmanın eşiğindeyken neredeyse teslim oluyordum. Sessiz kaldığımda kurdum bana hırladı.

Tekrar hareket etmeye başladım ama başladığım acı verici tempoya geri döndüm.

"Oh G-"

"Hayır, tatlım," diye araya girdim. "Yalvar *bana*."

Ellerim kıvrımlarının arasındaki sinir demetini aradı. Beni öldürmeye hazır olana kadar onunla alay ettim ve tahrik ettim. Dişlerini sıkarak homurdandı. "Alaric, eğer hayatına değer veriyorsan, bana işkence etmeyi bırakacak ve bana lanet orgazmımı yaşatacaksın!"

Başımı salladım. "Yalvar bana, tatlım. Tek yapman gereken bu, ben de sana istediğin her şeyi vereceğim."

Kurdum hırlayarak beni itti, eşimizi tamamlamak için sabırsızlanıyordu. Tereddüt etmeye devam ediyordu ama bunu yapma isteği için savaştığını görebiliyordum. Yapmak istiyordu ama bu onun doğasında yoktu. İçgüdüsel olarak aniden şöyle dedim: "Yatak odasının dışında, her konuda benim ortağımısın Makayla.

Ama iş sevişmeye gelince..." Şeytani bir gülümseme dudaklarımı büktü. "Yetki bende." Her nasılsa, boyun eğmek için bu sözlere ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ve o söylemeden önce kabul ettiğini hissettim.

Bu tek şeyde teslim olduğunu hissettim.

Burada, yatağımızda, kontrolü tamamen ele almama izin verecekti.

Sertçe yutkundu, vücudu benimkinin altında şiddetle titriyordu. Sonra dudaklarından en tatlı, en güzel sözcük döküldü. "Lütfen."

Kurdum yüzeye çıktı ve onu gözlerimde görebildiğini biliyordum, ikimiz de tatmin ve gururla doluyduk. Sonunda geri çekildi ve ben de "Sonsuza kadar benimsin Makayla" diye nefes aldım. Nedense bunu yüksek sesle duymak hoşuma gidiyordu. Ama bu beni bir havai fişek demeti gibi ateşledi.

Hiç vakit kaybetmeden, ruhumu paylaşan hayvana layık bir şiddetle tekrar tekrar soktum. Makayla ve ben ikimiz de daha yükseğe tırmandık, bizi sonsuza dek değiştireceğini bildiğim zirveye yaklaştık.

Onun yükselen tutkusunu hissettim, tatlı ve patlayıcı ve beni son mesafeye itti. Tekrar aramıza uzandım ve başparmağımı hassas tomurcuğunun üzerine bastırdım.

Gelmesine ihtiyacım vardı. *Tamam. Şimdi.*

Bir çığlık atarak uçurumdan aşağı düştü.

Onu takip ederken bağırdım ve her bir parçası mutlulukla parlayan milyonlarca parçaya ayrıldım. Sonra dünya etrafımda patladı. Zevki hiç bu kadar yoğun, bu kadar saf hissetmemiştim. Dünya dışı bir şeyin hissi geri döndü, ancak bu sefer gücü bana bir yük treni gibi çarptı.

Sonra her şey netleşti, sanki gözlerimin üzerinden bir perde kalktı. Bakışlarımız kilitlendi ve onun da aynı aydınlanmayı yaşadığını anladım.

İki diyarı da aşmıştık. Kesişen kaderlerimiz, ruhlarımız ve bedenlerimiz kadar birleşmişti. Metafiziksel olarak birbirimize bağlanmıştık, birçok kişinin anlayamayacağı kadar derin bir tutkuyu paylaşıyorduk ve sadece birbirimize aittik.

O anda, kader bana bir seçenek sunmuş olsaydı bile Makayla'yı herkese ve her şeye tercih edeceğimi biliyordum. Makayla düşüncelerimi yankılayınca içimi bir duygu dalgası kapladı.

Sevgiler.

Birlikte geçirdiğimiz zaman bu duyguları tam anlamıyla geliştirmek için çok kısaydı, ama bunun bir önemi yoktu, çünkü birbirimizi ruhumuzun derinliklerinde seçmiştik.

Kelimeler gereksizdi, bu yüzden yatağa, onun yanına uzandım ve onu kollarımın arasına aldım. Daha birkaç gün önce yerimi, amacımı bildiğimi sanıyordum. Ama hiçbir fikrim yoktu ve şimdi içimdeki boşluğu nasıl görmediğimi anlayamıyordum.

Makayla sessizliği bozarak, "Oldukça körmüşsün," dedi.

Onun nefis kışını çimdikledim. "Bu tartışmayı yapmayacağız bebeğim," dedim ona. "Kör olan biri varsa, o da sensin."

Alay etti ve ben de ağzımla onu susturmaya karar verdim.

Evet, bunu sonsuza kadar yapabilirim.

MAKAYLA

GÖZLERİM AĞIRDI, son günü yatakta geçirmiş olmama rağmen bedenim hâlâ son derece bitkin durumdaydı.

Muhtemelen doyumsuz eşim "gerçekten hâlâ hayatta olduğumuzdan ve tüm parçalarımızın hâlâ uygun şekilde çalıştığından emin olmak" için beni uyandırıp duruyordu. Bu bahane karşısında neredeyse homurdanacaktım.

Şikayet mi ediyorsun? Alaric derin sesiyle eğlenerek sordu.

Dudaklarım kıkırdadı. Çünkü elbette uyanıktı ve beni duymuştu. *Hayır.*

Yüksek sesle kıkırdadı ve ben de bir dirseğimi kullanarak eğilip uykulu ve memnun yüzüne baktım.

Bir elini çılgın, karışık kıvılcı saçlarımda gezdirdi, sonra boynumu kavradı ve derin, kapsamlı bir öpücük için beni ona doğru yönlendirdi. Aramızdaki şeyler yeniden ısınmaya başladı ve ben de kendimizi kaptırmadan önce geri çekildim. Daha fazla akrobasiye girişmeden önce biraz beslenmeye ihtiyacım vardı.

Alaric geri çekilmem üzerine homurdandı ama midem ona yüksek sesle karşılık verince bu homurtu kahkahaya dönüştü. "Görünüşe göre eşimi beslemem gerekiyor."

"Mm-hmm," diye onayladım, iç organlarım sistemimdeki yiyecek eksikliğini protesto ediyordu. Alaric tekrar kıkırdadı ve yataktan çıktı.

Şifonyerine doğru ilerlerken nefesim ciğerlerime kaçtı. Kasları sırtından aşağıya doğru dalgalanıyordu ve kalçası mermerden yontulmuş gibi görünüyordu. Aman Tanrım, alevler içinde kalacaktım. Belki de o kadar da aç değildim... en azından yemek için.

Başımı salladım ve mantıklı beynimi yeniden ele geçirmeye çalıştım. *Bu çok saçma!* Onu birçok kez çıplak görmüştüm. O pürüzsüz, sıcak tenine dokunmuş, ağzımı onun her tarafına sürmüştüm. *Bu durum dikkatimi dağıtmamalıydı.*

Sonra arkasını döndü ve bir çift pijama pantolonunu çekmek için eğildi, bana her santimini yaladığım o ağız sulandıran V ile yontulmuş gövdesinin ve etkileyici horozunun mükemmel bir görüntüsünü verdi. Üstünü örttüğünde sesli bir iç çektim ve o da bana seksi, gamzeli bir gülümseme verdi. Gözlerindeki pırıltı, beni nasıl etkilediğini tam olarak bildiğini doğruluyordu.

Lanet bağlantı, diye düşündüm. *Her neyse.*

"Kahvaltı bekleyebilir," diye yüksek sesle karar verdim dizlerimin üzerine kalkarken.

Mavi gözleri bedenimi tararken neredeyse siyahın gölgesinde kalıyordu. Onu da aynı şekilde etkilediğimi bilmek güzel.

Yine de başını salladı ve bir gömleği bana fırlatmadan önce başka bir çekmeceye uzandı. "Arkadaşımın ziyan olmasına izin veremem. Onun için daha sonra planlarım var."

Canlandım. "Planlar mı?"

"Şimdi kim doyumsuz?" diye sordu şakacı bir sırıtışla.

Gömleği başımdan aşağı çekip kollarımı devasa kol deliklerinden geçirmeden önce onun yüz ifadesine karşılık verdim. Benim gibi uzun boylu, güçlü bir kadını küçük hissettirebilmesi beni hep

şaşırtmıştır.

ve narin. Dev gibi olan Nathan bile üzerimde böyle bir etki bırakmamıştı. Belki de bu bir eşleşme olayıydı? Ne olursa olsun, bayıldım.

Alaric yatağın yanına geldi ve bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Dengemi bozdu ve kollarına yuvarlandım. Sonra beni titreyen bir yapışkan yığınının dönüşene kadar öptü.

"Yemek," dedi dudaklarıma karşı, sonra ağzını çekerek kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Ama-"

Alaric başını salladı ve beni tekrar kollarının arasına aldı.

"Yürüyebilirim, Neandertal."

"Yapabilirsin, ama ikimiz de seni taşımamdan hoşlandığınızı biliyoruz."

İçimi çektim. Bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu. Beni bir mağara adamı gibi hırpalarken belli ki kendimi küçük ve kadınsı hissetmemle ilgili düşüncelerimi dinlemişti.

Beni mutfağın hemen içindeki ada tezgâhına bıraktı ve dolapları karıştırmaya başlamadan önce bana kısa, sert bir öpücük verdi. Bir kızartma tavası buldu ve buzdolabını karıştırmaya başladı, ancak kapı ziliyle bölündü.

Mermer tezgâhtan zıpladım, yemek yapabilmesi için cevap vermek niyetindeydim ama buz gibi bakışı beni yolumda durdurdu. Bakışları dikkatle çıplak bacaklarıma kaydı. İçimi çekerek gözlerimi devirdim ve tekrar oturmak için zıpladım. Kıskançlık ondan yayılıyordu ve kapıdaki her kimse onun için üzmekten kendimi alamıyordum. Sahiplenici bir alfanın tüm gücüne maruz kalmak üzereydiler ve bu benim hatamdı, onların değil.

"Ne?" Alaric hırladı ve kapıyı öyle sert çekti ki duvara çarptı.

Bacaklarımı birbirine bastırdım, onun güç ve hâkimiyet gösterisini gülünç derecede seksi buldum. Burnunu hafifçe kaldırdı ve sonra gözlerini bana dikti.

Kahretsin.

Uyarılmamın kokusunu alabiliyordu.

Bakışları yavaşça kapıdaki kişiye döndü ve vücudundaki her kas gerildi. Ziyaretçi bir şekil değiştiren olmalıydı, yoksa Alaric arayanın beni koklamasını umursamazdı.

Arkadaşım adamın elinden bir paket kaptı ve zavallı adamın suratına kapıyı çarptı. Sonra dönüp bana doğru ilerledi ve kutuyu tezgâhın üzerine fırlattı.

"Başka erkeklerin benim olanı koklamasından hoşlanmıyorum," diye homurdandı, bir gece önce yaptığı gibi kollarını iki yanıma dolayarak beni sıkıştırırken.

"O zaman bu kadar seksi olmayı bırak," diye karşılık verdim.

Bu onu kıskançlık sisinden kurtarmış gibi görünüyordu ve başını geriye atıp güldü. "Üzerinde çalışacağım," diye göz kırparak söz verdi.

Tezgâhın üzerindeki dikdörtgen kutuyu almak için bir adım uzaklaştı. Bir saniye sonra kaşları çatıldı ve kimden geldiğini görebilmem için kutuyu eğdi.

"E.V.I.E.?" Kaşlarımı çattım. "Sanırım gerçekten haber vermedin."

Alaric homurdandı. "Evet, resmi bir istifanın Jude'a göre olduğunu sanmıyorum." Paketi yırtıp açtı ve kalın, dolgulu bir zarf çıkardı. İçinde bir tablet, bir saat ve bir not vardı.

Oyuncaklarını ne kadar özleyeceğini biliyorum. Bunu bir veda hediyesi olarak düşün. Ama o saati takmanı ve sana ihtiyacım olduğunda ortaya çıkmanı bekliyorum. -Jude.

"Bu da ne böyle?" Notu aldım ve tekrar okudum.

"Jude mal varlığını satranç taşları gibi biriktiriyor," diye mırıldandı süslü saate bakarak.

Kulağa Nathan gibi geliyor, diye düşündüm. "Jude bırakmana izin vermediğini mi söylüyor?"

Yüksek sesle merak ettim.

"Sanırım resmi olarak E.V.I.E. bordrosunda olmasam da, serbest çalışan olarak çalışacağımı söylüyor." Sırıttı, bakışları benimkilere kaydı. "Senin gibi. Yani, zaman zaman sürü dışındaki insanlara yardım etmek için çağrılan tek kişi sen olmayabilirsin."

Bu ihtimal bana pek iyi gelmedi. Alaric için endişelenmiyordum; kendi başının çaresine bakabilirdi, özellikle de artık ölümsüz olduğu ve öldürülmesi çok daha zor olduğu için. Ama ya görevlerimiz çakışırsa ve bu da sürüyü alfasız bırakırsa ne olur? *Belki de yapmamalıyım-*

Alaric kalçalarımı kavrayarak dikkatimi kendisine çekti. "Sürümü terk etmem için çok acil bir durum olması gerekir Mak. Ama böyle bir şey olursa, babam yanımızda."

"Ama yapmayacak-" Sonra alnıma bir şaplak attım. *Doğru ya.* Alaric ve ben çiftleştığımızda tüm sürü benim sürümün özelliklerini miras almıştı. Babası her zaman orada olacaktı ve ikimiz de çağrıldığımızda devreye girmekte tereddüt etmeyecekti. "Tüm bu benzerliklerin eski sürüme ait olması çok ferahlatıcı. Ölümsüzlük meselesi gibi."

"Hepimizin takdir ettiği bir hediye olduğu kesin." Alaric eşyaları adaya yerleştirdi, sonra da bize yemek hazırlamaya geri dönmeden önce beni çabucak öptü. Bir kutu yumurta çıkardı ve ocağın yanındaki tezgâha koydu.

"Yani hâlâ serbest çalışmamda bir sakınca görmüyor musun?" diye sordum. Güvenliğim için biraz endişelenmesi dışında -ki bu anlaşılabilir bir şeydi, çünkü ben onun eşiydim- Alaric'te herhangi bir şüphe sezmemiştim. Ama bazen bunu yüksek sesle duymak daha iyi hissettiriyordu.

"Makayla, sonsuzluğu seninle geçirmek istiyorum. Eğer olduğun kişi olmayı bırakırsan, sonsuzluğumu kiminle geçireceğim?"

Hay sikeyim. Bu hayal edebileceğim en mükemmel cevaptı.

Kalbim sıkıştı ve aklıma hiç düşünmediğim bir düşünce geldi. Aileme duyduğum sevginin ötesinde aşkın ne olduğundan emin değildim. Ama romantik olarak? Bu hiç deneyimlediğim ya da gerçekten düşündüğüm bir şey olmamıştı. Bir karmaşa gibi görünüyordu, bu yüzden bundan kaçınmaktan memnundum. Ama şimdi Alaric'le birbirimize karşı hissettiklerimizin bir gün aşka dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyordum.

Evet, kesinlikle bu adama sıırılsıklam aşık olmuştum.

Alaric bana baktı ve aramızda bir şey geçti. *Bir gün.*

Kendimi sıcak ve mutlu hissederek gülümsedim. "Tamam, sırada ne var?" diye sordum.

Alaric bir dakika boyunca sessiz kaldı, zihninden geçen düşünceler hepsini aynı anda kavrayamayacağım kadar hızlıydı.

"Öncelikle, sanırım taşınmam gerekiyor. Sadece New York'tan değil, Tyler'ın evine de. Alfa'nın evine. Orası nesillerdir alfanın evi ve biz oraya aitiz."

Kararından bu kadar emin görünmesine bayılıyordum. Neden bu sürünün alfası olması gerektiğini sürekli kanıtlıyordu ve ben de onun yanında durmaktan gurur duymaktan kendimi alamıyordum.

"Ayrıca," diye devam etti, "Tyler'ın çocukluk anılarıyla çevrili olmanın beni rahatlatacağını düşünüyorum. Bunca yıldır bu kadar inatçı olduğum için şu anda bana kıkırdadığını hissetsem bile."

Homurdandım ve Alaric yanımdan geçerken dış baldırımı çimdikleyerek bana ters ters baktı. Acımadı. Aslında, doğrudan içime doğru bir karıncalanma hissettim. Ancak görünüşe göre *çimdiklemek* onun yeni huyuydu, tıpkı beni dar yerlere sıkıştırmak gibi ve ben bunu umursamıyordum.

Yalancı. Seni tahrik ettiğini biliyorum, diye mırıldandı zihnime.

Aptal bağlantı. O haklıydı. Haklıydı. Ve bu beni çok sinirlendirdi.

Bıraktım ve konuşmamıza geri döndüm. "Tamam, taşınıyoruz. Paket işleriyle ilgileniyoruz ve zaman zaman serbest çalışıyoruz."

Başını salladı.

"Sonra?" Ben sordum.

"Buna birlikte karar vereceğiz. Her seferinde bir gün. Elimizde birkaç tane var. Acelemiz yok."

Yaptığı saçma şaka karşısında gözlerimi devirmiştım.

Sonra tekrar önümdeydi, ama bu sefer beni kafese kapatmadı ya da herhangi bir yerimden sıkıştırmadı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı ve beni düşünürken başını yana eğdi.

"Bir gün dolunaydan faydalanabiliriz." Ses tonundaki öneri kaşlarımın yukarı doğru kalkmasına neden oldu.

Gerçek bir avantaj gibi mi? Ona sordum, boğazım aniden kurudu. Dişi kurtlar, en azından benim türümdekiler, dolunayda kızgınlık dönemine girerlerdi. Bu da hamile kalabileceğim anlamına geliyordu. Onun için de aynı şeyin geçerli olup olmadığını hiç sormamıştım ama o bir şekilde benim hakkımda bunu biliyordu. Belki de çiftleşme bağlantımız tam olarak yerine oturmadan önce tüm sürü detaylarını ona aktardığım zamandan beri.

Evet, gerçek bir avantaj, diye mırıldandı.

Çocuk yapmayı hiç düşünmemiştim çünkü çiftleşmeyi hiç beklemiyordum.

"İstediğin kadar bekleyebiliriz bebeğim," dedi yüksek sesle, avucuyla yanağını okşarken. "Sadece bilmeni isterim ki... İlgilenirim."

"Oh... Ben... Sadece bu fikri özümsemek için biraz zamana ihtiyacım var," diye itiraf ettim. "Ama sanırım bundan hoşlanabilirim." Aslında hoşuma gideceğinden oldukça emindim. Çünkü onunla küçük yavruya sahip olma fikri, içimdeki anaç bir parçanın mutluluktan erimesine neden oldu.

Alaric sırtıttı ve beni tatlı tatlı öptü.

"Yine de, gerçek eşler hakkında bilmen gereken bir şey var, en azından benim türüm arasında," diye yavaşça başladım.

"O da ne?" diye sordu başını yana eğerek.

"Benim eski dünyamda gerçek eşler üreyene kadar yoğun bir çekim yaşarlar. Bu ilkel bir şey çünkü hayvanlarımız neden beklemeyi tercih ettiğimizi anlamıyor. Onlar çiftleşir, sevişir ve yavru yaparlar. Anladığım kadarıyla biz de bu gerçekleşene kadar tavşanlar gibi sevişiyoruz."

Gözlerini bana dikti. "Üzgünüm, bu ifşayla ilgili bir sorun göremiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki yapmazsın. Ama sana söylüyorum... bunu dolunayda düşünmeden yapabiliriz."

Omuz silkti. "Evet. Böyle iyiyim." Yemek hazırlama işine geri döndü. "İyi ki bebek bakıcılığına yardım edecek ölümsüz ailem var. *Tavşanlar gibi sikişmenin* ne kadar süreceğini kim bilebilir? Yani, ara vermeye hazır olmadan önce belki de bütün bir yavruya ihtiyacımız olacak."

Güldüm. "Evet, hayır. Tabii onları çıkaran sen değilsen..."

"Acıyı bana itebilirsin, değil mi?" Kaşlarını bana doğru salladı, sonra fırını kapattı ve beni kalçalarımın tutarak tekrar omzuna çekti.

"Hey! Peki ya yemek?"

"Birden canım başka bir şey yemek istedi. *Tatlı* bir şeyler," diye yanıtladı ve koridordan yatak odasına doğru ilerledi. "Ayrıca, bir sonraki dolunay bir hafta sonra. Pratik yapmamız gerek."

"Antrenman mı?" Beni yatağa fırlatırken gülerek tekrarlardım. "Beklediğimizi sanıyordum?"

"Beklemek sadece mükemmelliğe ulaşana kadar daha fazla pratik yapmak anlamına geliyor," diye mırıldandı üzerimde sürünerek. "I

Yani, yalvarma becerilerin üzerinde çalışmalısın."

"O zaman alay etme oyununu biraz daha geliştirmen gerekecek," diye takıldım ona.

"Hmm." Gömlek kalalarımđan yukarıya, kalçalarımın üzerinden g beğime doğru ilerledi. "İyi ki nereden başlayacağımı biliyorum, tatlım."

EPILOGUE

SAPPHIRE

DIMITRI'nin mavi gözleri odamın karanlığında parlıyordu, varlığı heybetli ve sınırdan sarhoş ediciydi. "Safir."

"Vampir Kral," diye karşılık verdim. "Buzdolabında daha sonrası için kan var ve yastığının altına bir şişe aspirin bıraktım. Yakında ikisine de ihtiyacın olacak. Aspirinin faydası olacağından değil. Bu daha çok gelecekteki baş ağrısı için sembolik."

İntikamcı bir katil şeklinde, diye düşündüm, öngörümle eğlenerek. Oh, yaklaşan seçimlerini bekleyen şiddetli eğlence. Maçı izlemek için sabırsızlanıyordum.

"Bilmecelere olan tutkun çok yorucu."

"Biliyorum." Bu yüzden hep onlarla konuşurdum. "Ama insanlar güzel konuşabildiğimi bilselerdi, daha fazlasını isterlerdi. Eğer saçmalarsam, aklımı kaçırdığımı düşünürler." Makayla'nın bana deli sürük demesi gibi.

Sırıttım. Bu cesur kurttan gerçekten hoşlanmıştım. Belki biraz daha açık sözlü olabilirdim ama kaderini kabullenmek için kendi başına fark etmesi gerekiyordu. Ben sadece onu biraz dürtmüştüm.

"Ona tılsımdan bahsettin mi?" Dimitri sordu.

"Sadece yüzüğe benziyor ve birkaç ek *hediyesi* var." Her ayrıntıyı vermenin keyfi ne olabilir ki? Dürüst olmak gerekirse, bazı insanların sadece kendileri için yaşamaya ihtiyacı vardı.

"Sapphire." Adımı o seksi, karanlık sesiyle tekrarladı, varlığı bu sefer daha da heybetliydi. Bu beni Nikola'nın geleceği konusunda biraz kıskandırdı. Dimitri yatakta dinamit gibi olurdu. Ne yazık ki kaderimde büyüyen bir kurt vardı. Onu tam olarak göremiyordum, sadece şehvetli hırıltılarını duyuyordum.

Mmm. Biraz daha lütfen.

"Beni dinliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Bir hayale kapıldım." *Karın kasları ve kalçalarındaki seksi V çizgisi. Umarım yüzü paketin geri kalanıyla uyumludur.*

Dimitri içini çekti, sesi eski ve yorgundu. "Eğer ona sinyalin nasıl çalıştığını anlatmadıysan, ona ihtiyacımız olduğunda buraya geçmesi gerektiğini nereden bilecek?"

Ona göz kırptım. "Yakınlarda bir sorun olduğunda sinyal onu uyarıyor, Dimitri. İhtiyacımız

olduğunda değil.

onu."

"Ne? Özellikle söyledim-"

"Hazır olduğumuzda onu buraya taşımak için," diye tamamladım. "Evet ve bunu yapacak. Ama sinyal sadece etrafındaki işaretleri görmesine yardımcı olacak." Ona bir bakış attım. "Öylece evde kalan bir kurt olamaz. Bunun için fazla agresif. Serbest işlerine devam edecek ve ben de ona uygun mesajlar göndereceğim. Ama endişelenmen büyük incelik."

Kaslı kolunu okşadım. Gerçekten de iyi bir vampir kraldı. Bunu neredeyse yüksek sesle söyleyecektim ama onaylamayacağından şüphelendim.

"Seni öldürmek mi, boğazını sıkmak mı, yoksa kovmak mı istediğime karar veremiyorum."

"Yukarıdakilerin hepsi sanırım," diye düşündüm. Sonra da onun acısını dindirmek için gülümsedim. "Onlara ihtiyacımız olursa, burada olacaklar." Güçlü bir "eğer" çünkü gelecekler sürekli değişiyordu.

Dimitri Nikola'yı öldürür

müydü? Nikola Dimitri'yi

öldürür müydü?

Bilmiyordum.

Çok tehlikeli bir oyun oynuyordu.

Bahisler. Kan. Babalar. Aman Tanrım!

Ama bu başka bir zamanın hikayesiydi.

"Makayla ve Alaric olmaları gereken yerdeler," dedim Dimitri'ye. "Ve sonunda yüzüğümüzü aldım." Yüzüğü görmesi için havaya kaldırdım. "Bu da demek oluyor ki Nikola'nın yerini akşama kadar öğrenmiş olacağım. Kendini hazırlamanı öneririm, Vampirlerin Kralı, çünkü Avcı Kraliçenle tanışmak üzeresin."

Son

Gerçek Romanov soyu hakkında daha fazla şey öğrenmek ister misiniz? Elle Christensen & Lexi C. Foss'un [Vampir Hanedanı serisine](#) göz atın. Foss. Bu bir peri masalı değil. Karanlık, şiddet dolu ve acımasız ihanetlerle dolu. Hazırlanın. Kanlı bir ilişki olacak.

Makayla'nın diyarından Silver Lake kurtları hakkında daha fazlasını Nathan'ın [Beklenmedik Bir İddia](#) adlı kitabında okuyabilirsiniz.

E.V.I.E. dünyasından daha fazlasını mı istiyorsunuz? [Violet Slays](#) ve The Slayer Witch'e göz atın.

Ya da [Sapphire Slays](#)'de [Sapphire](#) ile geleceği ziyaret etmeyi düşünün. Jean-Marc onun eş adayı mı?

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.